SCOTT SMITH

UN PLAN SIMPLU

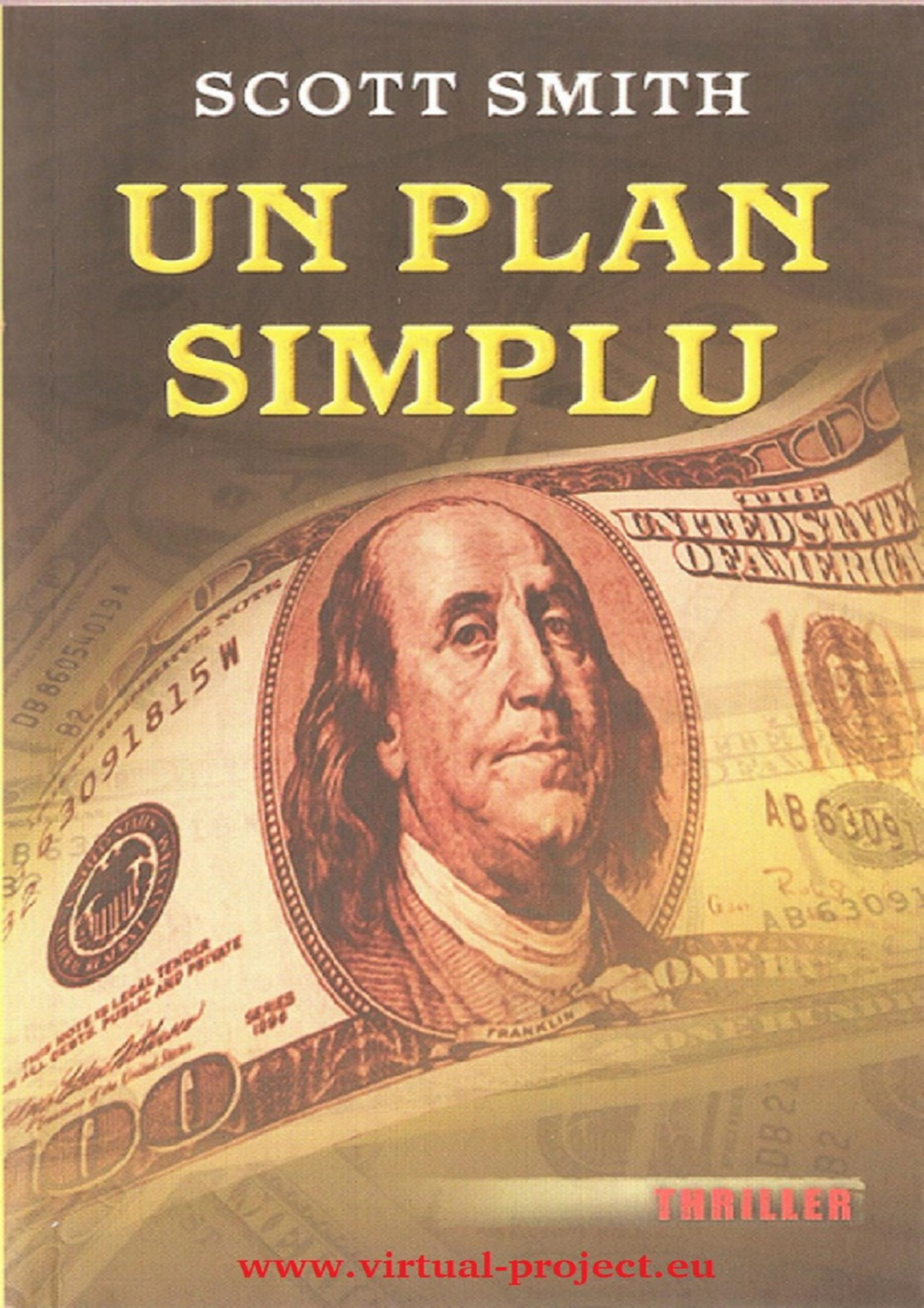

THRILLER

www.virtual-project.eu

SCOTT SMITH

UN PLAN SIMPLU

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
Laura Maria Berteanu

SCOTT SMITH A Simple Plan

RAO International Publishing Company

septembrie 2007

Pentru părinţii mei,
cu mulţumiri speciale lui Alice Quinn, Gail Hochman,
Victoria Wilson şi Elizabeth Hill

Niciun om nu alege răul pentru că vrea să facă rău;
îl confundă doar cu fericirea, cu binele pe care îl caută.

MARY WOLLSTONECRAFT

Capitolul 1

Părinţii mei au murit într-un accident de maşina la un an după ce m-am căsătorit. Au încercat să intre pe Autostrada I-75, printr-un culoar de ieşire, într-o noapte de sâmbătă şi au lovit în plin o semiremorcă în care erau nişte vaci. Tata a murit pe loc, decapitat de capota maşinii, dar mama a supravieţuit ca prin minune. A mai trăit încă o zi şi jumătate, conectată la aparate, în Spitalul Municipal din Delphia, cu gâtul şi coloana rupte, cu sângele scurgându-i-se din inimă în cavitatea toracică.

Şoferul semiremorcii a scăpat cu doar câteva zgârieturi superficiale. Totuşi, camionul i-a luat foc şi vacile i s-au prăjit, iar la câteva zile după moartea mamei omul a deschis proces asupra bunurilor părinţilor mei, cerând despăgubiri. Instanţa i-a dat câştig de cauză, dar nu a obţinut nicio satisfacţie materială: tata ipotecase ferma până la ultima leţcaie şi era în pragul falimentului.

Soţia mea, Sarah, a emis chiar o teorie cum că tata, de fapt, se sinucisese, ruşinat de nivelul datoriile imense pe care le acumulase. Am contrazis-o la vremea respectivă, deşi nu cu prea mare convingere. Vedeţi voi, privind în urmă, trebuie să recunosc că părea să fi făcut într-adevăr unele pregătiri. Cu o săptămână înainte de accident venise la mine acasă cu camionul încărcat până la refuz cu mobilă. Eu şi Sarah nu aveam ce face cu ea, dar tata insistase într-atât, amenințând că o duce direct la groapa de gunoi dacă nu primeam tot ce avea acolo, încât, în cele din urmă, îl ajutasem să care totul în pivniţă, bucată cu bucată. După ce plecase de la noi se dusese la fratele meu, Jacob, şi-i lăsase lui camionul.

Mai era apoi testamentul tatei, a cărui primă clauză era un ordin către mine şi Jacob să jurăm, luându-ne unul pe celălalt drept martori, că-i vom

vizita cu regularitate mormântul, în fiecare an, fără excepţie, de ziua lui. Urma apoi un document stufos, bizar elaborat - pagină după pagină, în care lua pe bucăţele toată casa, cameră cu cameră, numind fiecare obiect pe care ni-l lăsa prin testament, indiferent cât ar fi fost de banal sau de lipsit de importanţă: o trusă de bărbierit, o măturăşi o Biblie veche pentru Jacob; un mixer stricat, o pereche de ghete de lucru şi un prespapier, sculptat în formă de cioară din piatră neagră, pentru mine. N-avea niciun rost, desigur, fusese un efort zadarnic. Oricum a trebuit să vindem orice lucru cât de cât de valoare ca să plătim datoriile pe care le lăsase în urmă, iar cu cele fără valoare nu aveam ce face. Am fost nevoiţi să vindem până şi ferma, casa noastră părintească. A cumpărat-o un vecin care a alipit-o propriului teren, înghiţind-o asemenea unei amibe uriaşe. A dărâmat casa, a umplut subsolul cu pământ şi a plantat acolo un lot de soia.

Eu şi frate-meu nu fuseserăm niciodată apropiaţi, nici măcar în copilărie, iar distanţa dintre noi nu făcuse decât să se mărească odată cu vârsta. La momentul accidentului nu mai aveam aproape nimic în comun, în afară de părinţii noştri, iar moartea lor bruscă a şters orice însemnătate ar fi avut în mod normal acest lucru.

Jacob, mai mare decât mine cu trei ani, nu terminase liceul şi locuia singur într-un apartament micuţ de deasupra unui magazin de obiecte casnice din Ashenville, oraşul în care crescuserăm - o modestă intersecţie de drumuri, marcată cu o lumină galbenă strălucitoare, atât de rurală pe cât mai este posibil în nordul statului Ohio. Lucra într-o echipă de construcţii pe timpul verii şi trăia din ajutorul de şomaj pe timp de iarnă.

Eu mersesem la facultate - eram primul din familie cu studii superioare. Terminasem Universitatea din Toledo cu diplomă de licenţiat în administraţie economică. Mă căsătorisem cu

Sarah, o colegă de grupă, şi mă mutasem în Delphia, la cincizeci de kilometri est de Ashenville, chiar lângă Toledo. Acolo ne cumpărasem o casă pompoasă, cu trei dormitoare, la marginea oraşului - cu pereţi laterali îmbrăcaţi în aluminiu de culoare verde-închis, cu obloane negre, cu garaj pentru două maşini, televiziune prin cablu, cuptor cu microunde şi cu ziarul *Toledo Blade* livrat cu o bufnitură pe pragul uşii, în fiecare seară la amurg. Făceam zilnic naveta la Ashenville, la magazinul de nutreţuri din oraş, unde lucram ca asistent manager şi contabil-şef.

Nu exista niciun fel de animozitate între mine şi Jacob, nu ne uram. Pur şi simplu nu ne simţeam în largul nostru unul în prezenţa celuilalt, ne venea greu să legăm o conversaţie şi niciunul din noi nu făcea vreun efort să ascundă treaba asta. Nu o dată mi s-a întâmplat să-l văd, când ieşeam în stradă după ce terminam programul, ascunzându-se în arcada de la intrarea vreunui magazin ca să evite întâlnirea cu mine şi de fiecare dată mă simţeam mai degrabă uşurat decât jignit.

Singurul lucru care ne mai lega, după accidentul părinţilor noştri, era promisiunea făcută tatei. În fiecare an, de ziua lui ne duceam împreună la cimitir şi stăteam nemişcaţi, într-o tăcere penibilă, fiecare aşteptându-l pe celălalt să sugereze că trecuse suficient timp ca să ne putem despărţi şi să ne întoarcem fiecare la viaţa lui. Era un mod deprimant de a ne petrece după-amiaza şi probabil că am fi renunţat chiar de la prima încercare dacă nu ne-am fi temut amândoi că vom fi pedepsiţi cumva, blestemaţi din adâncul mormântului pentru că ne încălcaserăm jurământul.

Ziua tatei era pe 31 decembrie, ultima zi din an, şi vizita a început, treptat, să capete un aspect de ritual, ca toate evenimentele din perioada sărbătorilor - un ultim obstacol ce trebuia trecut înainte de a intra în noul an. A devenit, în esenţa, principalul moment de interacţiune între noi doi.

Aflam ce a mai făcut fiecare, vorbeam despre părinţii noştri sau despre zilele copilăriei, ne făceam vagi promisiuni de a ne vedea mai des şi părăseam cimitirul cu sentimentul curat că îndeplinisem în mod destul de onorabil o datorie neplăcută.

Aşa am ţinut-o timp de şapte ani.

*

* *

În al optulea an, pe 31 decembrie 1987, Jacob veni să mă ia de acasă. Ajunse pe la trei treizeci, cu jumătate de oră mai târziu decât vorbisem. Venise cu camioneta, însoţit de câinele lui şi de prietenul său, Lou. Fuseseră împreună la pescuit la copcă, activitatea lor de bază pe timp de iarnă, şi trebuia să-l lăsăm pe Lou în cealaltă parte a oraşului înainte de a merge la cimitir.

Nu îmi plăcuse niciodată Lou şi cred că sentimentul era reciproc. Îmi spunea „Domnul contabil", pe un ton ce părea să sugereze că ar fi trebuit să-mi fie ruşine de meseria mea, de convenţionalismul şi stabilitatea ei. În mod ciudat, mă simţeam intimidat de el, deşi n-am putut niciodată să-mi dau seama exact de ce. În niciun caz din cauza aspectului său fizic. Era un bărbat scund, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, cu început de chelie, şi cu un pic de burtă. Părul blond îi era subţire şi rar, lăsând să se vadă scalpul roz şi fragil. Avea dinţi strâmbi care-i dădeau un aspect uşor comic, o duritate batjocoritoare, asemenea unui personaj negativ bidimensional dintr-o carte de aventuri pentru copii - un boxer bătrân, un vagabond de pe stradă, un fost puşcăriaş.

În timp ce mă îndreptam spre ei, Lou se dădu jos din camionetă să mă salute, forţându-mă astfel să urc în maşină înaintea lui şi să stau pe locul din mijloc al banchetei.

— Salutare, Hank! zise el rânjind.

Jacob îmi zâmbi din spatele volanului. În benă era câinele lui - o potaie uriaşă, care crescuse mai

mult decât era cazul, în mare ciobănesc german, dar şi cu ceva urme de labrador. Cu toate că era mascul, Jacob îl botezase Mary Beth, după fata cu care ieşise în liceu, prima şi singura lui prietenă. Ba chiar vorbea despre „ea“ când se referea la câine, de parcă numele i-ar fi schimbat şi sexul.

Am urcat în camionetă, urmat imediat de Lou, şi am ieşit cu spatele în stradă de pe aleea din faţa casei mele.

Locuiam într-un cartier micuţ numit Fort Ottowa, după un avanpost de frontieră ai cărui locuitori muriseră îngheţaţi în timpul unei furtuni de zăpadă, cu puţin timp înainte de începutul revoluţiei. Era teren de fermă, exasperant de plat, dar amenajat în aşa fel încât să te păcălească. Drumurile se curbau în jurul unor obstacole imaginare şi oamenii construiseră în grădinile din faţa caselor un fel de deluşoare, ca nişte morminte, pe care le acoperiseră cu arbuşti. Casele înşirate de-a lungul străzii erau micuţe, lipite una de cealaltă - case de început, cum le numise agentul imobiliar - locuite de cupluri de tineri căsătoriţi care abia-şi făceau intrarea în viaţă sau de pensionari care se retrăgeau din ea. Cei dintâi îşi planificau cariere, copii şi mutări în cartiere mai luxoase, ceilalţi aşteptau să li se termine economiile, să fie brusc copleşiţi de boli şi trimişi de proprii copii în aziluri de bătrâni. Era un fel de gară, de treaptă la capătul scării.

Eu şi Sarah aparţineam, firește, primului grup. Aveam deja un ou în cuib, un cont cu dobândă la Banca de Economii din Ashenville. Într-o zi, cât de curând, aveam să ne mutăm, să facem primul pas în lume, primul pas dintr-un şir cât mai lung. Cel puţin, ăsta era planul.

După ce am ieşit din cartierul meu am luat-o spre vest, îndepărtându-ne de Delphia. Pe măsură ce înaintam pe străzile întortocheate, grupurile îngrămădite de case cu două niveluri, cu alei circulare, cu leagăne şi mese de picnic se topeau

rapid în urma noastră. Străzile se îndreptau, devenind din ce în ce mai înguste. Vântul sufla pe alocuri zăpada, ridicând-o ca pe un praf în linii lungi şi subţiri, asemenea unor şerpi, şi adunând-o pe marginile drumului. Casele începeau să se îndepărteze unele de altele, separate acum de câmpuri întregi, nu doar de nişte petice de iarbă. Copacii dispăreau şi orizontul se lărgea, dezvăluind vederii o pustietate alb-cenuşie, bătută de vânturi. Treceam pe lângă tot mai puţine maşini.

Nu era deloc o călătorie confortabilă. Camioneta lui Jacob era veche de unsprezece ani, şi nu mai rămăsese nimic în ea care să nu-şi arate vârsta. La un moment dat, fusese vopsită în roşu aprins, culoarea preferată a fratelui meu, dar acum se decolorase într-o crustă stacojie, străpunsă în câteva locuri de rugină, prin părţile laterale. Suspensiile erau stricate, încălzirea funcţiona după cum avea chef. Geamul din spate lipsea fiind înlocuit cu o folie de plastic. Radioul nu mergea, ştergătoarele de parbriz fuseseră smulse şi în podea era o gaură de mărimea unei mingi de baseball, prin care pătrundea un curent de aer rece care înainta de-a lungul craculuі meu drept.

În timp ce mergeam, Jacob şi Lou vorbeau despre vreme, despre cât de frig fusese în ultima perioadă, când avea să dea următoarea ninsoare, dacă plouase sau nu anul trecut, de revelion. Eu tăceam şi îi ascultam. De unde, în mod normal, mă simţeam doar stingherit în prezenţa lui Jacob, când era şi Lou de faţă mă simţeam nu doar stingher, ci şi exclus. Aveau un mod de a interacţiona agresiv de privat; aveau un limbaj codat, intim, un umor şcolăresc şi obscur. Lou spunea, de exemplu, „ananas”, cu accent pe „nas“, sau Jacob mugea ca o vacă şi numaidecât izbucneau amândoi în râs. Nu pricepeam nimic. Nu puteam scăpa de senzaţia că-şi băteau încontinuu joc de mine.

Am trecut pe lângă un heleşteu îngheţat, plin de patinatori - copii în geci viu colorate, alunecând de colo-colo. Câteva hambare întunecate se zăreau la orizont. Imaginea mă surprindea întotdeauna: eram la doar zece minute depărtare de casa mea şi deja eram înconjuraţi de ferme.

Am luat-o pe la sud de Ashenville, ocolind oraşul, lăsându-l doar să se întrezărească la limita orizontului. Am apucat-o pe Autostrada 17 şi am ţinut-o drept înainte până am dat în Burnt Road. Acolo am făcut dreapta şi am luat-o spre nord, apoi stânga pe Anders Park Road. Am traversat un pod de ciment lung şi jos peste pârâul Anders - zăpada, împinsă de pluguri pe marginea drumului, îi dădea un aspect ireal, de parcă ar fi fost un pod de bezea dintr-o poveste de Crăciun.

În spatele pârâului era Rezervaţia Naturală Anders, un teren acoperit cu o pădure deasă ce se întindea pe partea dreaptă a drumului, pe o distanţă de trei kilometri. Era un parc aflat în administraţia statului. În centru se găsea un mic heleşteu, plin de peşte şi împrejmuit de o luncă. În timpul verii oamenii veneau aici tocmai din Toledo, la picnicuri, la jocuri, ca să arunce *frisbee-uri* sau să înalţe zmeie.

Locul fusese, iniţial, proprietatea privată a lui Bernard C. Anders, un magnat al industriei timpurii de automobile din Detroit. Acesta cumpărase terenul pe la 1920 şi îşi construise pe el o casă mare, de vară. Pietrele din fundaţie încă se mai vedeau lângă heleşteu. Când Anders murise, în timpul Marii Crize, averea îi revenise soţiei sale.

Aceasta a transformat reşedinţa de vară în locuinţă permanentă şi şi-a petrecut acolo următorii patruzeci de ani, părăsind-o doar pentru a se duce în mormânt. Ea şi Bernard nu avuseseră copii aşa că a ales să lase terenul statului, cu condiţia să facă acolo o rezervaţie naturală pe care să o numească după soţul ei. Era un loc neobişnuit pentru un parc, în mijlocul pustietăţii, înconjurat

din patru părţi de ferme, dar statul, gândindu-se la scutirile de taxe pentru parcuri, a acceptat. Casa a fost dărâmată, au fost instalate mese de picnic, s-au creat poteci pentru plimbări şi aşa a apărut Rezervaţia Naturală Anders.

Lăsasem podul cam la un kilometru şi jumătate în spate şi ne aflam pe la mijlocul limitei dinspre sud a parcului, când o vulpe ne sări în faţă.

Totul se petrecu foarte repede. Am zărit o frântură de mişcare la stânga, ţâşnind din câmpul acoperit de zăpadă. De-abia am avut timp să-mi dau seama că era o vulpe, una mare şi roşcovană, lucioasă şi sănătoasă, cu o găină moartă atârnându-i între fălci. Şi era chiar în faţa noastră, furişându-se în viteză de-a curmezişul şoselei, cu trupul încordat, lipită de pământ, de parcă ar fi crezut că poate trece neobservată. Jacob călcă frâna, prea tare însă, şi camioneta începu să patineze; spatele îi alunecă spre stânga, partea din faţă spre dreapta, afundându-se cu un sunet puternic şi hodorogit în troienele de pe marginea drumului.

Se auzi zgomotul cristalin de faruri sparte, apoi camioneta se opri cu o bufnitură. Ne-am trezit cu toţii azvârliţi în faţă şi câinele zbură prin plasticul ferestrei din spate, sfâşiindu-l, dând din labe cuprins de panică. Rămase în cabină doar preţ de o clipă - i-am simţit blana rece lipită de gâtul meu - apoi dispăru prin aceeaşi gaură pe care intrase, coborând prin spatele camionetei şi avântându-se în pădure, pe urmele vulpii.

Jacob vorbi primul:

— La dracu’! zise el încet. La dracu’, la dracu’, la dracu’!

Lou chicoti uşor la aceste cuvinte şi împinse portiera. Coborârăm pe marginea drumului. Farul spart era singura avarie şi l-am privit preţ de câteva clipe, aşezaţi în semicerc în faţa camionetei.

Jacob încerca să-şi cheme câinele.

— Mary Beth! strigă el, apoi fluieră ascuţit.

Nicio persoană care ne-ar fi văzut acolo, unul lângă celălalt, nu şi-ar fi putut imagina că suntem fraţi. Jacob semăna cu tatăl nostru în vreme ce eu o moştenisem pe mama. Diferenţa era uriaşă. Eu sunt şaten, cu ochi căprui, de înălţime şi constituţie medie. Jacob avea câţiva centimetri în plus faţă de mine, ochi albaştri şi păr blond, de culoarea nisipului. Era, de asemenea, un bărbat gras, foarte gras, de dimensiuni imense, de-a dreptul groteşti -, un fel de caricatură a obezităţii. Avea mâini mari, picioare mari, dinţi mari, ochelari cu lentile groase şi pielea albă şi lipicioasă.

Auzeam câinele lătrând. Se îndepărta din ce în ce mai mult.

— Mary Beth! strigă Jacob.

Pădurea din zonă era deasă, cu copaci groşi şi apropiaţi - arţari, stejari, castani, sicomori -, dar avea destul de puţini arbuşti. Vedeam urmele vulpii şerpuind în pădure şi ocolind copacii, dispărând apoi în depărtare. Urmele labelor lui Mary Beth se întipăriseră în paralel şi se vedeau ceva mai adânc în zăpada, mai late şi mai rotunjite, şerpuind în spatele copacilor ca dâra lăsată de un puc de hochei. Terenul era perfect plan.

Am ascultat lătratul câinelui, care se auzea din ce în ce mai slab.

De cealaltă parte a drumului era un câmp acoperit de zăpadă. Am văzut şi acolo urme, apropiindu-se de noi dinspre orizont într-o dâră perfect dreaptă, ca şi când vulpea ar fi păşit de-a lungul unei brazde de arătură, ascunsă vederii de pătura de zăpadă. În depărtare, un pic spre est, desluşeam contururile fermei lui Dwight Pederson - un pâlc de copaci, un hambar roşu-închis, două silozuri şi o casă cu două niveluri ce se proiecta cenuşie în peisajul învăluit în zăpadă, deşi ştiam prea bine că era de fapt de un albastru-deschis.

— Luase una dintre găinile lui Pederson, am zis.

— O furase, aprobă Lou dând din cap. În plină zi.

Jacob fluieră după Mary Beth. De la o vreme părea că animalul se oprise. Lătratul nu se auzea nici mai tare, nici mai încet. Am ascultat, aplecându-ne capetele înspre pădure. Începuse să mi se facă frig - dinspre câmp bătea un vânt tăios - şi voiam să mă urc înapoi în camionetă.

— Mai strigă-l o dată, am spus.

Jacob mă ignoră.

— A pierdut-o printre copaci, îi spuse el lui Lou.

Lou îşi îndesase mâinile în buzunarele hainei. Avea o geacă de armată, de culoare albă, pentru camuflaj în zăpadă.

— Aşa s-ar părea, răspunse el.

— Acu' trebuie să ne ducem după ea, zise Jacob.

Lou dădu din cap, scoase din buzunar o căciulă de lână şi şi-o trase peste scalpul rozaliu.

— Mai strigă-l o dată, am spus.

Jacob mă ignoră din nou, aşa că am încercat să-l chem singur.

— Mary Beth! am zbierat şi vocea mi se auzi penibil de slab în gerul de afară.

— N-o să vină, zise Lou.

Jacob îşi croi drum înapoi la camionetă şi deschise portiera din dreptul şoferului.

— Nu e nevoie să vii şi tu, Hank, zise el. Poţi să ne aştepţi aici, dacă vrei.

Nu aveam căciula la mine şi nici ghete în picioare - nu-mi imaginasem c-o să ajung să fac drumeţii prin zăpadă dar ştiam că atât Jacob, cât şi Lou se aşteptau să rămân la maşină, să stau ca un boşorog în camionetă, şi eram sigur c-o să râdă pe seama mea în timp ce o să-şi croiască drum printre copaci şi că o să mă tachineze când o să se-ntoarcă.

Aşa că, împotriva voinţei mele, am replicat:

— Nu, vin şi eu.

Jacob era aplecat în camionetă şi căuta ceva în spatele scaunului. Când se ridică, ţinea în mână o flintă de vânătoare. Scoase un glonţ dintr-o cutiuţă

de carton şi îl încărca în armă. Puse apoi cutia înapoi în spatele scaunului.

— N-are niciun rost, zise el. O să mori de frig.

— De ce iei flinta? l-am întrebat.

Cu coada ochiului, îl vedeam pe Lou rânjind.

Jacob dădu din umeri. Îşi cuibări arma în braţe şi-şi ridică gulerul jachetei peste urechi. Avea un hanorac roşu aprins şi, ca toate hainele lui, era cu un număr mai mic decât i-ar fi trebuit.

— E zonă protejată, am zis. N-ai voie să vânezi aici.

Jacob zâmbi.

— Legea compensaţiei: coada vulpii pentru farul meu spart. Privi spre Lou. Iau doar un singur glonţ, ca marele vânător alb. Ţi se pare cinstit aşa?

— Perfect, zise Lou prelungind prima silabă în aşa fel încât să se audă „perrrrrr.“

Şi el, şi Jacob izbucniră în râs.

Jacob păşi nesigur pe troianul de zăpadă de pe marginea drumului, se balansă preţ de-o clipă, ca şi când ar fi fost gata să cadă pe spate, apoi îşi recăpăta echilibrul şi o porni spre copaci. Lou îl urmă numaidecât, încă râzând, lăsându-mă singur în mijlocul drumului.

Am rămas şovăind, ezitând între două păcate la fel de rele: lenea şi mândria. În cele din urmă, mândria triumfă, aţâţată şi de amintirea râsului batjocoritor al lui Lou. Cu un sentiment ce se apropia de repulsie, m-am privit sărind peste marginea drumului şi înaintând prin zăpada afânată, grăbindu-mă ca să nu-i las să se îndepărteze prea mult.

Zăpada se întindea până în adâncul pădurii şi ascundea sub învelişul ei tot felul de capcane - trunchiuri de copaci căzuţi, bolovani, ramuri rupte, gropi şi cioturi - care făceau ca înaintarea să fie cu mult mai grea decât mă aşteptasem. Lou deschidea drumul, sprinten, ascunzându-se ca un şobolan în spatele copacilor, de parcă ar fi fost urmărit de cineva. Eu veneam după el, călcându-i direct pe

urme, iar Jacob încheia şirul, la ceva distanţă de noi. Din cauza efortului pe care-l depunea pentru a-şi mişca trupul masiv prin zăpadă, faţa îi căpătase o culoare purpuriu aprins, cu doar o nuanţă mai deschisa decât jacheta.

Lătratul nu părea să se audă deloc mai aproape.

Am ţinut-o aşa preţ de vreo cincisprezece minute. Apoi copacii începură deodată să se răărească şi terenul se cufundă brusc în faţa noastră, formând o groapă nu foarte adâncă, dar destul de largă, de parcă un meteorit ar fi căzut acolo cu câteva milioane de ani în urmă, întipărindu-şi amprenta în pământ. Şiruri paralele de copăcei piperniciţi şi nedezvoltaţi traversau groapa - meri, rămaşi din livada de odinioară a lui Bernard Anders.

Eu şi Lou ne oprirăm la marginea adânciturii ca să-l aşteptăm pe Jacob. Niciunul nu spuse nimic; amândoi gâfâiam din cauza efortului. Jacob ne strigă ceva din spatele copacilor, apoi râse, dar niciunul din noi nu înţelegea ce spusese. Am cercetat livada cu privirea, uitându-mă după câine, privind urmele lăsate în zăpadă.

— Nu-i acolo, am spus.

Lou ascultă lătratul. Încă se auzea de foarte departe.

— Nu, mă aprobă el. Nu-i acolo.

Am scrutat orizontul cu privirea, cercetând atât livada, cât şi copacii din spatele nostru. Cât vedeam cu ochii, singurul lucru ce se mişca era Jacob, care-şi croia cu înverşunare drum prin zăpadă. Încă mai avea vreo cincizeci de metri de străbătut şi înainta într-un ritm jenant de încet. Îşi deschisese geaca şi, chiar şi de la distanţa aia, îi auzeam şuierul chinuit al respiraţiei. Folosea flinta pe post de baston, cufundându-i patul în zăpadă şi lăsându-şi apoi greutatea pe ţeava, împingându-şi trupul înainte. Lăsase în spate o brazdă adâncă de urme împrăştiate, pe parca l-ar fi târât cineva

printre copaci împotriva voinţei lui, iar el s-ar fi zbătut pe tot parcursul drumului.

În momentul în care ajunse lângă noi, era lac de sudoare şi din piele îi ieşeau aburi. Eu şi Lou l-am privit în tăcere, aşteptând să-şi recapete suflul.

— Isuse, spuse el gâfâind, ar fi trebuit să luăm ceva de băut.

Îşi scoase ochelarii şi şi-i şterse de geacă, cercetând cu privirea terenul din groapa din faţă, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă un urcior cu apă ieşind din zăpadă.

Lou flutură mâna asemenea unui magician, plesni din degete în dreptul buzunarului din dreapta hainei, apoi scoase de acolo o cutie de bere. O desfăcu, sorbi spuma de pe capac şi, zâmbind, i-o întinse lui Jacob.

— Întotdeauna pregătit, spuse el.

Jacob luă două înghiţituri mari, făcând pauză între ele ca să mai respire. Când termină îi dădu cutia înapoi lui Lou, care sorbi îndelung, cu capul dat pe spate, cu mărul lui Adam plimbându-i-se în susul şi-n josul gâtului, asemenea unui piston. Apoi îmi întinse şi mie cutia. Era un Budweiser. Îi simţeam mirosul dulceag.

Am scuturat din cap, tremurând. Transpirasem în timp ce înaintam prin zăpadă şi acum, că mă oprisem din mers, eram ud şi începuse să-mi fie frig. Muşchii de la picioare îmi tremurau şi-mi zvâcneau.

— Haide, zise el. Trage o duşcă! N-o să mori.

— Nu vreau, Lou. Nu mi-e sete.

— Ba cum să nu-ţi fie? mă îmboldi el. Ai transpirat, nu?

Tocmai mă pregăteam să-l refuz din nou, de data asta mai ferm, când Jacob ne întrerupse.

— Ala e un avion? întreba el.

Şi eu, şi Lou ne-am uitat spre cer, încercând să zărim vreo mişcare în stratul jos de nori, cu urechile ciulite ca să surprindem bâzâitul vreunui motor, până când ne-am dat seama că Jacob arăta

în jos, spre ceva din livadă. Am privit de-a lungul degetului său întins până direct în mijlocul gropii unde, cuibărit între şirurile de meri piperniciţi, ascuns aproape în întregime de stratul gros de zăpadă, am zărit într-adevăr, un avion mic, cu un singur motor.

Eu şi Lou am ajuns primii lângă el, umăr lângă umăr.

Avionul zăcea perfect întins pe burtă, de parcă ar fi fost o jucărie pe care o mână uriaşă o coborâse din cer şi o aşezase acolo, printre ramurile copacilor. Erau surprinzător de puţine urme de avarii. Elicea era deformată, aripa din stânga era un pic îndoită pe spate şi făcuse o gaură mică în fuzelaj, dar pe teren nu se vedeau prea multe urme. Nu erau copaci doborâţi, nici dâre adânci de pământ răscolit care să trădeze urma impactului.

Eu şi Lou am dat târcoale avionului, niciunul din noi neîndrăznind să se apropie într-atât încât să îl atingă. Era un aparat de zbor surprinzător de mic - de fapt, nu cu mult mai mare decât camioneta lui Jacob - şi lăsa impresia de fragilitate: părea mult prea mic pentru a susţine greutatea unui om în aer.

Jacob coborî încet în livadă. Zăpada se aşternuse mai adânc aici şi frate-meu părea că înoată sau că se târăşte spre noi în genunchi. Undeva, în depărtare, Mary Beth continua să latre, din când în când.

— Isuse, spuse Lou. Ia priviţi ce de păsări!

Nu le-am văzut de la început - stăteau nemişcate în copaci - apoi, brusc, de-ndată ce-am zărit una, părură să sară toate pe mine. Erau peste tot, împânzind întreaga livadă: sute şi sute de ciori negre nemişcate, cocoţate pe ramurile golaşe şi negre ale merilor.

Lou făcu un bulgăre de zăpadă şi-l aruncă într-una dintre ele. Trei ciori se ridicară în aer, se învârtiră încet, în semicerc, în jurul avionului, apoi se aşezară, cu un fâlfâit încet, într-un copac de

alături. Una dintre ele croncăni o dată şi ecoul răsună din pereţii joşi ai gropii.

— E de-a dreptul sinistru, zise Lou tresărind.

Sosi şi Jacob, pufăind şi fornăind. Era în continuare desfăcut la geacă, cu cămaşa atârnându-i afară din pantaloni. Aşteptă câteva clipe să-şi recapete suflul.

— E cineva înăuntru? întrebă el.

Niciunul din noi nu-i răspunse. Nici măcar nu mă gândisem la asta, dar, desigur, trebuia să fie cineva înăuntru - un pilot, mort. Am privit stânjenit spre avion. Lou mai aruncă un bulgăre în ciori.

— Nu v-aţi uitat? întrebă Jacob.

Îi întinse flinta lui Lou şi se căţără spre avion.

Avea o uşă laterală, chiar în spatele aripii avariate. Jacob apucă mânerul şi îl scutură zdravăn. Avionul scoase un scârţâit puternic, de metal frecat pe metal, şi uşa se deschise cam zece centimetri, după care se opri. Jacob trase din nou, de data asta cu toată puterea, şi reuşi s-o mai mişte cu vreo cinci centimetri. Apoi înşfăcă marginea uşii cu ambele mâini şi trase atât de tare, că întreg avionul se balansă într-o parte şi-n alta, scuturându-şi carapacea de zăpadă, scoţând la iveală metalul argintiu şi strălucitor de dedesubt. Uşa însă nici nu se clinti.

Îmboldit de agresivitatea lui, m-am apropiat un pic mai mult de avion. Am încercat să mă uit prin parbriz, dar n-am reuşit să desluşesc nimic. Sticla era un mozaic de cioburi mărunte, peste care se aşternuse un strat gros de gheaţă.

Jacob zgâlţâia în continuare uşa. Când se opri, respiraţia îi devenise din nou apăsată şi precipitată.

Lou se ţinea ceva mai la distanţă. Părea o santinelă, aşa cum stătea, cu flinta lui Jacob în mână.

— Cred că s-a blocat, zise el şi părea uşurat.

Jacob se uită prin deschizătura pe care o făcuse, apoi scoase capul afară.

— Ei? întrebă Lou.

Jacob dădu din cap.

— E prea întuneric. Unul din voi va trebui să intre, să vadă ce-i acolo.

Îşi scoase ochelarii şi-şi şterse faţa cu mâna.

— Hank e cel mai mic, zise imediat Lou. O să intre mai uşor.

Îi făcu cu ochiul lui Jacob, apoi rânji spre mine.

— Crezi că sunt mai mic decât tine?

Se bătu cu mâna peste stomac, peste burta care începea să i se contureze.

— Eşti mai slab. Asta e important.

M-am uitat spre Jacob, sperând să-mi vină în ajutor, dar mi-am dat numaidecât seama că n-aveam nicio şansă de aşa ceva. Şi el mă privea cu un ditamai rânjetul întipărit pe faţă.

— Tu ce zici, Jacob? îl întrebă Lou.

Jacob începu să râdă, dar apoi se opri.

— Nu văd cum ai putea să încapi tu, Lou, zise el serios. Nu cu burdihanul ăla!

Amândoi se întoarseră spre mine, privindu-mă fix în ochi.

— La urma urmei, de ce să intrăm? am întrebat eu. La ce bun?

Lou începu să rânjească. Câteva ciori se ridicară cu greu în aer, mutându-se în alt copac. Parcă întreg pâlcul era cu ochii pe noi.

— N-ar fi mai bine să ne luăm câinele, am continuat, să mergem în oraş şi să raportăm ce-am văzut?

— Ţi-e frică, Hank? întrebă Lou, mutându-şi flinta dintr-o mână în cealaltă.

Am cedat, dezgustat de întreg spectacolul la care participam. O voce în mintea mea analiza cu extrem de multă luciditate situaţia şi-mi spunea că mă comportam ca un adolescent, că făceam un lucru inutil, ba chiar prostesc de-a dreptul, doar ca să-mi demonstrez curajul în faţa a doi bărbaţi pe care nici măcar nu-i respectam. Vocea îi dădea înainte, analizând situaţia într-un mod cât se poate de raţional şi eu o ascultam, aprobând-o în

totalitate, în vreme ce ocoleam avionul, îndreptându-mă spre uşa deschisă.

Jacob se dădu înapoi ca să-mi facă loc. Mi-am băgat capul prin deschizătură şi am aşteptat să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Pe dinăuntru avionul părea chiar mai mic decât văzut din exterior. Mă izbi un aer cald şi umed, ca într-o seră. Îmi dădea o senzaţie stranie. O dâră subţire de lumină intra prin gaura din fuzelaj şi se proiecta prin întunericul dinăuntrul cabinei ca raza slabă a unei lanterne, formând o semilună micuţă pe peretele opus. Spatele avionului era cufundat aproape în întregime în întuneric, dar părea să fie gol; o podea de metal se îngusta din ce în ce mai mult pe măsură ce înainta spre coada avionului. Chiar în dreptul uşii o geantă mare, de pânză, zăcea căzută pe-o parte. Dacă întindeam mâna, puteam s-o apuc şi s-o trag afară.

În partea din faţă, vedeam două scaune care păreau gri în lumina ce pătrundea prin parbrizul acoperit de gheaţă. Unul din ele era gol, însă pe celălalt zăcea chircit trupul unul bărbat, cu capul căzut pe panoul de comandă.

Mi-am scos capul pe uşă.

— Îl văd de aici.

Jacob şi Lou se uitară la mine.

— E mort? întrebă Jacob.

Am ridicat din umeri.

— N-a mai nins de joi. Asta înseamnă că e aici de cel puţin două zile.

— Nu te duci să verifici? mă întrebă Lou.

— Hai să luăm odată câinele, am zis precipitat.

Nu voiam să intru în avion şi mi se părea o prostie să mă oblige s-o fac.

— Eu cred c-ar trebui să verificăm, rânji Lou.

— Haide, Lou, nu mai face pe nebunul! N-are cum să mai fie în viaţă.

— Două zile nu-i chiar aşa de mult, zise Jacob. Am auzit de oameni care au supravieţuit chiar şi mai mult de-atât.

— Mai ales pe timp de ger, îl susţinu Lou. E ca atunci când păstrezi mâncarea la frigider.

Mă aşteptam să facă cu ochiul, dar nu.

— Haide, du-te să vezi, mă îmboldi Jacob. Ce mare lucru?

M-am încruntat, simţindu-mă prins în capcană. Am băgat capul înapoi în avion preţ de-o clipă, după care l-am scos iar.

— N-ai putea măcar să dai jos gheaţa de pe parbriz? l-am rugat pe Jacob.

Fratele meu a oftat adânc, teatral, mai degrabă pentru Lou decât pentru mine, dar s-a îndreptat totuşi spre faţa avionului.

Am început să mă strecor prin crăpătura uşii. M-am întors pe-o parte şi mi-am trecut capul şi umerii înăuntru, dar, când am ajuns la piept, deschizătura păru că se micşorează brusc şi că mă strânge asemenea unei mâini invizibile. Am încercat să mă trag înapoi, dar mi-am dat seama că haina şi cămaşa mi se ridicaseră şi mi se adunaseră sub subsuori, expunându-mi pielea de deasupra pantalonilor la aerul rece.

Figura masivă a lui Jacob întuneca parbrizul şi l-am auzit cum începea să dea jos gheaţa cu mănuşa. Am privit, aşteptând să se mai lumineze, dar nu se întâmplă nimic. Jacob începu să dea cu pumnul. Bufniturile se auzeau seci şi greoaie, răsunând în fuzelajul avionului asemenea bătăilor unei inimi. Am expirat tot aerul afară din piept şi m-am împins înainte. Strânsoarea uşii mi se mută de pe stern deasupra ombilicului. Tocmai eram pe cale să mai încerc o dată, gândindu-mă că un ultim efort ar fi trebuit să rezolve problema, că voi putea să intru, să examinez pilotul mort şi să ies cât mai repede cu putinţă, când am văzut un lucru curios. Pilotul părea să se mişte. Capul lui, aplecat deasupra panoului de comandă, părea să se mişte uşor dintr-o parte în alta.

— Hei! am şoptit. Hei, prietene, eşti bine?

Vocea îmi răsuna între pereţii de metal ai avionului.

Jacob lovea în continuare cu pumnul în parbriz. Buf. Buf. Buf.

— Hei! am spus eu mai tare, lovind cu mănuşa în fuzelaj.

L-am auzit pe Lou apropiindu-se prin zăpadă, în spatele meu.

— Ce e? întrebă el.

Loviturile pumnului lui Jacob răsunau în continuare - buf, buf, buf.

Capul pilotului era acum nemişcat şi, dintr-odată, n-am mai fost atât de sigur. Am încercat să mă strecor mai departe. Jacob se opri din bătut.

— Spune-i că nu pot să dau jos gheaţa, strigă el.

— A rămas înţepenit, spuse Lou amuzat. Vino să vezi.

I-am simţit mâinile cuprinzându-mă deasupra taliei. Îşi mişcă degetele, într-o vagă tentativă de a mă gâdila. Am lovit cu piciorul drept, dar am nimerit în aer şi mi-am pierdut reazemul în zăpadă. Am rămas susţinut de strânsoarea uşii. Râsetele lui Jacob şi Lou pătrundeau filtrate înăuntru, înăbuşite, venind parcă de departe.

— Încearcă tu, îi spuse Lou lui Jacob.

Împingeam şi mă trăgeam acum din toate puterile, fără să ştiu măcar prea bine în ce direcţie voiam s-o iau. Doream doar să mă eliberez. Dădeam fără vreo logică din picioare în zăpada de afară şi legănam cu trapul meu întreg avionul, când, deodată, ceva se mişcă brusc în faţă.

Nu mi-am dat seama ce era, la început. Capul pilotului fusese parcă aruncat pe-o parte, apoi ceva explodase undeva sus, ridicându-se şi lovind frenetic parbrizul pe interior. Nu erau bufnituri, mi-am dat seama în cele din urmă, ci fâlfâit de aripi. Era o pasăre, o cioară mare şi neagră, precum cele aşezate în merii de afară.

Plecă de lângă parbriz şi se aşeză pe spătarul scaunului pilotului. Am privit-o mişcându-şi capul

în spate şi-n faţă. Cu grijă, fără zgomot, am încercat să mă strecor înapoi afară prin deschizătura uşii. Apoi însă, pasărea se ridică din nou în aer. Se lovi de parbriz, ricoşă şi se îndreptă direct spre mine. Am împietrit la vederea ei, privind-o cum se apropia, şi abia în ultima clipă, chiar înainte să mă lovească, mi-am tras capul între umeri.

Mă lovi direct în mijlocul frunţii, tare, cu ceva ce părea să fie ciocul. M-am auzit ţipând - un scâncet scurt şi ascuţit, ca un chelălăit de câine - m-am tras în spate, apoi în faţă şi am reuşit, nu ştiu nici eu cum, să mă eliberez din strânsoarea uşii, după care am căzut înăuntrul avionului. Am aterizat pe geanta de pânză şi nici măcar n-am încercat să mă mai ridic.

Pasărea se duse iar în faţă, se izbi de parbriz, zbură înapoi, spre uşa acum deschisă, dar viră la stânga chiar înainte să ajungă la ea, îndreptându-se în schimb spre gaura micuţă din fuzelaj. Stătu cocoţată acolo preţ de-o clipă, apoi se strecură prin crăpătură asemenea unui şobolan şi dispăru.

L-am auzit pe Lou râzând.

— La dracu'! zise el. O afurisită de pasăre. Ai văzut, Jake?

Mi-am atins fruntea. Simţeam o arsură uşoară şi am văzut sânge pe mănuşă. M-am lăsat să alunec de pe geanta de pânză - era dură şi ascuţită, ca şi când ar fi fost plină de cărţi - şi m-am aşezat pe podeaua avionului. Un dreptunghi de lumină intra prin deschizătura uşii şi mi se întindea de-a curmezişul picioarelor.

Jacob îşi vârî capul înăuntru şi corpul lui blocă lumina.

— Ai văzut pasărea? mă întrebă el.

Îmi dădeam seama că zâmbeşte, chiar dacă nu-i puteam desluşi faţa.

— M-a lovit.

— Te-a lovit?

Nu părea că mă crede. Aşteptă o clipă, apoi îşi trase capul din uşă.

— L-a lovit pasărea, îi spuse el lui Lou şi Lou râse prosteşte.

Silueta lui Jacob întunecă din nou crăpătura uşii.

— Ai păţit ceva?

Nu i-am răspuns. Eram nervos pe amândoi, mă gândeam că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ei nu m-ar fi bătut la cap să intru. Am înaintat chircit spre botul avionului.

Îi auzeam, vag, vocea lui Lou.

— Crezi că păsările pot să transmită turbare?

Jacob nu-i răspunse.

Pilotul purta blugi şi o cămaşă de flanel. Era un bărbat scund, slab, tânăr, de vreo douăzeci de ani. M-am ridicat în picioare, în spatele lui şi l-am bătut pe umăr.

— Mai trăieşti? am şoptit.

Braţele îi atârnau inerte pe lângă corp, abia atingând podeaua cu vârful degetelor. Avea mâinile umflate, imposibil de mari, ca nişe mănuşi de cauciuc în care ai suflat aer, cu degetele chircite în interior. Mânecile, cămăşii îi erau suflecate şi i se vedea părul de pe braţe, negru pe pielea fantomatic de albă. L-am prins de umăr şi l-am ridicat de pe panoul de comandă. Capul îi căzu cu greutate pe scaun. Am tresărit, străpuns de un fior, şi m-am lovit cu capul de tavanul jos al avionului.

Pasărea îi mâncase ochii. Orbitele întunecate se deschideau ca două hăuri, privindu-mă din capul rostogolit un pic la dreapta. Carnea din jurul ochilor fusese în întregime ciugulită. Îi vedeam pometii, albi în lumina difuză, pali şi translucizi, parcă din plastic. Din nas îi ieşea un ţurţure de sânge care atârna până la baza bărbiei.

M-am dat în spate, înăbuşindu-mi un val de greaţă. Cu toate astea, chiar în aceeaşi clipă, m-am simţit în mod ciudat împins înainte de un fel de curiozitate irezistibilă. Simţeam o dorinţă absurdă să-mi scot mânuşile şi să ating faţa bărbatului. Era

o senzaţie copleşitoare, o atracţie morbidă pe care n-aş putea-o reda în cuvinte. Şi totuşi m-am împotrivit, făcând un pas înapoi, apoi altul, până când, la al patrulea pas, senzaţia dispăru, lăsând loc repulsiei. Chipul pilotului continua să mă urmărească în timp ce mă retrăgeam înspre uşă. De la depărtare, expresia lui părea că imploră, că jeleşte. Semăna cu un raton.

— Ce dracu' faci? întrebă Jacob. Era încă în uşă.

Nu i-am răspuns. Inima-mi bătea cu putere şi-i simţeam pulsul în tâmple. M-am împiedicat de geanta de pânză, m-am întors şi am izbit-o cu piciorul, aruncând-o în faţa mea, spre uşă. Era surprinzător de grea, de parcă ar fi fost plină cu pământ şi greutatea ei făcu să-mi reapară valul iniţial de greaţă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Jacob.

M-am împleticit spre el, împingând geanta de-a lungul podelei. Lou se dădu la o parte.

Când am ajuns lângă uşă, mi-am proptit umărul în ea şi, folosindu-mă de acest mecanism de pârghii improvizat, am reuşit s-o mai deschid încă vreo zece centimetri. Jacob şi Lou mă priveau; pe chipurile lor se citea o expresie de curiozitate care pendula între amuzament şi îngrijorare. Ziua părea mai luminoasă decât fusese mai devreme, dar era doar o iluzie optică. Am împins geanta de pânza prin uşă, apoi am sărit şi eu în urma ei, în zăpadă.

— Sângerezi, Hank! spuse Jacob.

Îşi duse mâna la propria frunte şi se întoarse spre Lou.

— Pasărea aia chiar l-a lovit.

Lou îmi examina cu atenţie fruntea. Simţeam un firicel de sânge care mi se scurgea în sprânceana stângă. Îl simţeam rece pe piele.

— I-a mâncat ochii, am spus.

Jacob şi Lou mă priviră uluiţi.

— Pasărea. S-a aşezat pe genunchii pilotului şi i-a mâncat ochii.

Jacob făcu o grimasă de dezgust. Lou îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— I se vede craniul, am spus. Se vede osul.

M-am lăsat pe vine, am luat o mână de zăpadă şi am apăsat-o pe frunte; simţeam cum mă arde.

Vântul se mai înteţise puţin şi merii din livadă se aplecau trosnind în bătaia lui. Ciorile de pe ramuri trebuiau să-şi ridice din când în când aripile, ca să-şi menţină echilibrul. Lumina începea să pălească şi, odată cu ea, şi ultima fărâmă de căldură care mai persistase pe timpul zilei.

Mi-am dat la o parte bulgărele de pe frunte. Sângele pătase zăpada în maro-închis. Mi-am scos mănuşa şi am atins tăietura cu degetul. Era rece, de la zăpadă, şi moale. Am simţit şi un cucui, ca şi când o mărgea sau un ou micuţ mi-ar fi fost implantat direct sub piele.

— Ai un cucui, zise Jacob.

Îşi aruncase flinta pe umărul stâng şi se încheiase la geacă.

Lou se aplecă lângă geanta de pânză. Era închisă cu un şiret strâns legat şi trebui să-şi scoată mănuşile ca să desfacă nodul. Eu şi Jacob îl urmăream. Odată desfăcut şiretul, Lou deschise geanta.

Când privi înăuntru, expresia feţei lui suferi o transformare remarcabila. Apărură, mai întâi, semne de uluire; ochii i se deschiseră larg, de parcă ar fi încercat să focalizeze mai bine, sprâncenele i se ridicară uşor. Acestea fură însă curând urmate de semne de entuziasm şi amuzament; faţa i se făcu roşie ca focul, iar buzele i se depărtară într-un rânjet larg, ce-i dezvălui dinţii strâmbi. Uitându-mă la el, eram din ce în ce mai sigur că nu voiam să ştiu ce conţinea geanta.

— Fir-aş al naibii să fiu! zise el.

Ezitând, băgă mâna în geantă şi-i atinse conţinutul, mângâindu-l de parcă ar fi fost viu şi s-ar fi temut să nu-l muşte.

— Ce e? întrebă Jacob.

Înaintă greoi prin zăpadă, până lângă Lou.

Cu un sentiment de groază, amintindu-mi cât de grea fusese geanta, am realizat pe dată că trebuia să fi fost un cadavru sau părţi dintr-un cadavru.

— Sunt bani! zise Lou, zâmbindu-i lui Jacob. Uite!

Înclină geanta într-o parte.

Jacob se aplecă şi privi cu coada ochiului, căscând apoi gura. M-am uitat şi eu. Geanta era plină de bani, pachete-pachete legate cu benzi subţiri de hârtie.

— Bancnote de o sută de dolari, zise Lou.

Scoase unul dintre pachete şi îl ridică în aer, până sub ochii lui Jacob.

— Nu-i atinge! am strigat, sărind în picioare. O să-ţi rămână amprentele pe ei.

Îmi aruncă o privire piezişă, dar puse pachetul la loc, în geantă, după care îşi puse înapoi mănuşa.

— Cât credeţi că e aici? întrebă Jacob.

Se uitară amândoi spre mine, sfidându-mi cunoştinţele de contabilitate.

— Zece mii în fiecare pachet, am răspuns.

Am măsurat geanta din ochi, încercând să aproximez cam câte pachete ar fi putut încăpea înăuntru.

— Probabil că sunt cam trei milioane de dolari, am spus fără să mă gândesc prea mult. Apoi, când m-am gândit mai bine, mi s-a părut absurd. Nu-mi venea să cred.

Lou ridică alt pachet, de data asta cu mănuşile în mână.

— Nu-i atinge, Lou! am spus.

— Am mânuşile.

— Poliţia o să vrea să ia amprentele de pe pachete. O să le ştergi pe toate care mai sunt acolo.

Se încruntă, dar aruncă pachetul la loc, în geantă.

— Sunt adevăraţi? întrebă Jacob.

— Normal că sunt, spuse Lou. Nu fi tâmpit.

Jacob îl ignoră.

— Crezi că sunt bani din droguri? mă întrebă el.

Am scuturat din cap.

— Sunt dintr-o bancă, am spus, arătând cu mâna spre geantă. Acolo se aranjează aşa banii - pachete de bancnote de o sută de dolari.

Mary Beth apăru deodată pe partea opusă a livezii, croindu-şi drum prin zăpadă, înspre avion. Părea abătut, de parcă îl dezamăgisem fiindcă nu venisem după el în urmărirea vulpii. L-am privit toţi cum se apropia, dar nimeni nu comentă în niciun fel întoarcerea lui. O cioară croncăni la el, ca un fel de avertisment, şi strigătul persistă în aer preţ de o clipă, clar şi ascuţit, ca o notă ieşită dintr-o trompetă.

— Ce nebunie! am spus. Probabil că individul ăsta a jefuit o bancă.

Jacob clătină din cap în semn de neîncredere.

— Trei milioane de dolari!

Mary Beth apăru în faţa avionului, dând din coadă. Ne aruncă o privire tristă şi obosită. Jacob se aplecă şi-şi mângâie, cu gândul aiurea, câinele pe cap.

— Presupun că tu o să vrei să-i predai autorităţilor, zise Lou.

L-am privit şocat. Până în acel moment, nici prin cap nu-mi trecuse că ar fi putut exista şi altă variantă.

— Tu vrei să-i păstrezi?

Lou se uită la Jacob, căutându-i sprijinul, apoi din nou la mine.

— De ce să nu păstrăm câte un pachet? Câte zece mii de dolari de căciulă şi restul îi predăm.

— În primul rând, pentru că ar însemna să-i furăm.

Lou pufni în semn de dezgust.

— De la cine îi furăm? De la el? Arătă spre avion. N-o să se supere.

— Sunt mulţi bani, am spus eu. Cineva ştie că lipsesc şi îi caută chiar în clipa asta. V-o garantez.

— Vrei să spui că m-ai da în gât dacă aş lua un pachet?

Scoase un pachet din geantă şi mi-l întinse.

— Nici n-ar fi cazul. Cei care îi caută ştiu câţi bani lipsesc. Dacă predăm autorităţilor o sumă mai mică şi apoi începi să cheltuieşti bancnote de o sută de dolari prin oraş, n-o să le ia prea mult până să priceapă ce s-a întâmplat.

Lou dădu din mână a lehamite.

— Sunt dispus să-mi asum riscul, zise el aruncând un zâmbet către mine şi Jacob, care îi zâmbi, la rândul lui.

M-am încruntat la amândoi.

— Nu fi tâmpit, Lou!

Lou continua să rânjească. Strecură pachetul în haină, apoi scoase încă unul din geantă şi i-l întinse lui Jacob. Acesta îl luă, dar părea că nu se poate hotărî ce să facă cu el. Stătea aplecat, ţinând într-o mâna flinta şi banii în cealaltă, uitându-se la mine, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă ce-o sa fac eu. Mary Beth se rostogoli în zăpadă, la picioarele lui.

— Nu cred eu c-o să mă torni, zise Lou. Şi sunt sigur că n-o să-ţi torni propriul frate.

— Stai numai s-ajungem lângă un telefon, Lou, şi-o să vezi.

— M-ai da în gât? întrebă el.

Am încercat să pocnesc din degete, dar, din cauza mănuşilor, nu se auzi nimic.

— Uite-aşa!

— Dar de ce? Doar nu facem niciun rău nimănui.

Jacob încă mai stătea aplecat, cu banii în mână.

— Pune-i înapoi, Jacob, am spus, dar frate-meu nu se mişcă.

— Pentru tine e altfel, zise Lou. Tu ai slujba de la magazin. Eu şi Jacob nu avem nimic. Banii ăştia contează pentru noi.

Vocea aproape că i se transformase într-un scâncet şi, remarcând asta, m-am simţit uşurat,

străbătut de un sentiment de putere. Am realizat atunci că dinamica relaţiei noastre se schimbase. Eu deţineam controlul acum, eu eram cel care hotăra ce avea să se întâmple cu banii. I-am zâmbit lui Lou.

— Chiar daca aţi lua doar voi banii, tot aş avea şi eu probleme. Dacă v-ar prinde, aş fi considerat complice.

Jacob începu să se ridice, apoi se aplecă la loc.

— De ce nu-i luăm pe toţi? întrebă el, uitându-se întâi la Lou, apoi la mine.

— Pe toţi?! am exclamat eu.

Ideea mi se părea strigătoare la cer şi am început să râd, dar am simţit că mă doare fruntea. Am tresărit şi mi-am pipăit cucuiul cu degetele. Încă mai curgea puţin sânge.

— Luăm doar geanta, spuse el, lăsăm mortul la locul lui şi uităm că am trecut vreodată pe aici.

Lou dădu din cap entuziasmat, încântat de idee.

— Împărţim banii în trei.

— Ne-ar prinde imediat ce-am începe să-i cheltuim, am spus. Imaginaţi-vă cum ar fi să începem toţi trei să aruncăm dintr-odată cu bancnote de o sută de dolari prin magazinele din oraş.

Jacob dădu din cap.

— Am putea aştepta o vreme, după care am pleca din oraş şi ne-am vedea fiecare de viaţa lui.

— Un milion de căciulă, zise Lou. Gândeşte-te!

— Nu scapi basma curată dintr-o poveste de genul ăsta, am oftat eu. Ajungi să faci o prostie, în cele din urmă, şi te prind.

— Nu înţelegi, Hank? insistă Jacob, începând să-şi piardă răbdarea şi ridicând vocea. E ca şi când banii ăştia nici nu ar exista. Nimeni, în afară de noi, nu ştie nimic de ei.

— Sunt trei milioane de dolari, Jacob! Trebuie să lipsească de undeva. N-o să-mi spui acum că nu-i caută nimeni.

— Dacă i-ar fi căutat cineva, am fi auzit până acum. Ar fi spus ceva la ştiri.

— Sunt bani din afaceri cu droguri, zise Lou. Bani la negru. Guvernul nu ştie nimic de povestea asta.

— Nu poţi… am început, dar Lou mă întrerupse.

— Pentru Dumnezeu, Hank, ai atâţia bani sub nasul tău! Ai în faţă visul american şi vrei să-i dai cu piciorul!

— Visul american îl realizezi prin muncă, Lou, nu îl furi.

— Atunci, e şi mai tare ca visul american!

— Ce motive am avea să-i dăm autorităţilor? întrebă Jacob. Nu facem rău nimănui dacă-i luăm. Şi nici n-o să ştie nimeni.

— Îi furăm, Jacob. Nu-i suficient?

— Nu-i furăm, zise el cu hotărâre. E ca o comoară pierdută, ca un cufăr plin cu aur.

Argumentele lui aveau o oarecare logică, trebuia să recunosc, şi totuşi mi se părea că trebuia să mai fie ceva ce nu luam în consideraţie.

Mary Beth scoase un scheunat în zăpadă şi Jacob, fără să-şi mute privirea de pe chipul meu, începu să-l mângâie. Ciorile stăteau tăcute în copacii din jur, cu capul băgat în pene ca să se încălzească, ca nişte vulturi în miniatură, întunericul se lăsa cu repeziciune în jurul nostru.

— Haide, Hank! zise Lou. Nu strica totul!

Nici de data asta n-am spus nimic - ezitam, şovăiam. Oricât m-ar fi încântat senzaţia de putere pe care simţeam că o am asupra lui Lou şi Jacob, nu voiam să fac ceva ce aveam să regret mai târziu, doar de dragul de a-i contrazice. Fără să-mi dau seama, fără a avea această intenţie, am început să caut o metodă prin care am fi putut lua pachetele. Şi uşurinţa cu care am găsit soluţia a fost ca un fel de magie, ca un dar din partea zeilor! Era un plan simplu, un mod de a păstra banii fără a mă teme că voi fi prins. Dacă cineva găsea avionul

şi nu se pomenea nimic de lipsa celor trei milioane de dolari, împărţeam banii cu Lou şi Jacob şi ne vedeam fiecare de viaţa lui. Pe de altă parte însă, dacă cineva ar fi părut că ştie de dispariţia banilor, le dădeam foc. Geanta de pânză şi pachetele în sine ar fi fost singura dovadă pe care poliţia ar fi putut-o avea împotriva mea. Până în clipa în care le dădeam lui Lou şi Jacob părţile lor, deţineam controlul absolut asupra situaţiei. Puteam şterge urmele în orice clipă.

Privind acum în urmă, după toate câte s-au petrecut, încrederea şi liniştea totală cu care am apucat-o pe acest drum mi se par curată nebunie. Mi-au trebuit cam douăzeci de secunde, doar o treime dintr-un minut, ca să mă hotărăsc. Preţ de o clipă, am ţinut în mâinile mele nu doar soarta banilor, ci şi destinul meu, al lui Jacob şi-al lui Lou, şi totuşi am fost complet inconştient de acest lucru, nu mi-am dat seama de greutatea deciziei mele, nu am realizat că, în următoarele secunde, aveam să pun în mişcare o serie de evenimente care urmau să transforme în mod radical viaţa fiecăruia dintre noi. În ignoranţa mea, alegerea pe care trebuia s-o fac mi se părea directă, lipsită de orice ambiguităţi: dacă renunţam atunci la geanta de pânză, făceam un pas irevocabil - dădeam banii şerifului şi-i pierdeam pentru totdeauna. Planul meu, pe de altă parte, îmi permitea să amân decizia până în momentul când am fi avut mai multe informaţii. Făceam un pas, ce-i drept, dar nu unul pe care să nu-l mai pot da înapoi.

— Bine, am spus. Puneţi banii la loc.

Niciunul din ei nu schiţă vreo mişcare.

— Îi păstrăm? întrebă Lou.

— Îi păstrez eu.

— Tu îi păstrezi? făcu Jacob. Cum adică, îi păstrezi tu?

— Uite cum o să facem. Banii rămân la mine, timp de şase luni. Dacă în timpul ăsta nu-i caută nimeni, îi putem împărţi.

Jacob şi Lou mă priveau fix, încercând să înţeleagă.

— De ce să-i păstrezi tu? întreba Lou.

— La mine sunt cel mai în siguranţă. Am o familie, o slujbă. Am cel mai mult de pierdut.

— De ce nu-i împărţim acum? întreba el. Să aibă fiecare grijă de partea lui.

Am clătinat din cap.

— Procedăm cum v-am spus. Dacă nu vă convine aşa, îi predăm autorităţilor. E singura alegere pe care v-o ofer.

— Nu ai încredere în noi? întrebă Jacob.

— Nu, am replicat. Presupun că nu.

Dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— În şase luni, o să descopere avionul, zise Lou. O să vină primăvara şi o să-l găsească cineva.

— Atunci, o să aflăm cu siguranţă dacă se ştie sau nu ceva despre existenţa banilor.

— Şi dacă ştie cineva? întrebă Jacob.

— Atunci, o să le dau foc. Îi păstrăm numai cu condiţia să nu existe nici cea mai mică şansă de a fi prinşi. Cum apar primele complicaţii, îi distrug.

— Le dai foc, zise Lou dezgustat.

— Întocmai. Până la ultima hârtie.

Niciunul din ei nu zise nimic. Ne uitam cu toţii la geanta de pânză.

— Nu spunem nimănui, am zis, apoi m-am uitat la Lou. Nici măcar lui Nancy.

Nancy era iubita lui Lou, care locuia împreună cu el. Lucra într-un salon de frumuseţe în Sylviana.

— Va trebui să afle, în cele din urmă, zise el. O să mă-ntrebe de unde am atâţia bani.

— O să-i poţi spune după ce hotărâm că îi putem păstra. Nicio clipă mai devreme.

— Atunci, acelaşi lucru e valabil şi pentru Sarah, spuse el.

Am dat din cap, ca şi când treaba asta se înţelegea de la sine.

— O să continuăm să trăim la fel ca până acum. Vă cer doar să aveţi răbdare şase luni de zile. Banii o să fie acolo, o să vă aştepte. Veţi şti că sunt acolo.

Niciunul nu spunea nimic; se gândeau.

— E bine aşa? am întrebat.

M-am uitat mai întâi la Lou, apoi la Jacob. Lou mă privea încruntat, ca şi cum ar fi fost furios. Nu spuse nimic. Jacob ridică din umeri, ezită preţ de-o clipă, apoi dădu din cap. Aruncă pachetul din buzunar înapoi în geantă.

— Lou? am spus.

Lou nu schiţa nicio mişcare. Eu şi Jacob îl priveam fix, aşteptând. În cele din urmă, strâmbându-se de parcă gestul i-ar fi provocat dureri, scoase teancul de bani din haină, îl privi câteva clipe, apoi, foarte încet, îl lăsă să alunece în geantă.

— Îi numărăm înainte să îi iei, zise el, cu voce joasă, aproape mârâind.

I-am zâmbit, ba chiar am rânjit. Mi se părea amuzant că nu avea încredere în mine.

— Bine, am acceptat. Probabil că e o idee bună.

Capitolul 2

Începuse să se întunece de-a binelea, aşa că ne-am hotărât să ne întoarcem la camionetă şi să numărăm banii acolo. În timp ce mergeam prin zăpadă, spre şosea, Jacob şi Lou începură să vorbească despre ce aveau de gând să facă cu proaspăt dobândita lor avuţie. Jacob voia un snowmobil, un televizor cu ecran lat şi o barcă mare de pescuit, pe care să o boteze *Comoara Ascunsă.* Lou intenţiona să investească jumătate din partea lui pe piaţa de acţiuni şi restul banilor să-i cheltuiască pe o casă la malul mării, în Florida, care să aibă neapărat un ponton, un jacuzzi şi un bar în toată regula. Eu îi ascultam, simţind la tot pasul imboldul să intervin, să-i avertizez să nu-şi mai facă planuri, să le amintesc că era posibil să nu putem păstra banii. Şi totuşi, nu spuneam nimic.

Eu şi Lou căram împreună geanta de pânză, mergând unul lângă celălalt, şi ţinând fiecare de câte un mâner, fapt care ne încetinea suficient ca Jacob să poată ţine pasul. Frate-meu vorbi tot drumul, pălăvrăgind ca un copil. I se simţea entuziasmul în glas - era ceva de-a dreptul palpabil, emana din el, asemenea unui miros.

Temperatura începu să scadă de îndată ce soarele dispăru după linia orizontului, transformând suprafaţa zăpezii într-o coajă de gheaţă pe care o spărgeam la fiecare pas. Foarte puţină lumină mai pătrundea din spatele copacilor. Pe măsură ce înaintam, ramurile păreau să se năpustească asupra noastră, apărând brusc din penumbră direct în faţă, forţându-ne să ne aplecăm şi să ne răsucim în mers, de parcă am fi fost un grup de trei boxeri.

Trecură cam treizeci de minute până ajunserăm înapoi la şosea. Odată întorşi lângă camionetă, Jacob îşi puse flinta în spatele scaunului şoferului

şi începu să caute lanterna, în vreme ce eu şi Lou goleam banii în bena din spatele cabinei.

Amândoi am rămas un pic uluiţi, cred, în faţa numărului mare de pachete care căzură din geantă, vrăjiţi de imaginea bogăţiei ce se revărsa sub ochii noştri acesta a şi fost, probabil, motivul pentru care nu am remarcat maşina şerifului decât abia atunci când acesta ajunse în dreptul nostru. Poate că dacă am fi văzut-o mai devreme, dacă i-am fi desluşit farurile când abia se profilau pe linia orizontului, două puncte galbene înaintând încet spre noi, poate că aş fi acţionat altfel. Aş fi avut timp să gândesc pe îndelete, să-mi cântăresc cu mai multă grijă opţiunile şi poate că, în momentul în care maşina ajungea atât de aproape încât să-i pot desluşi farul roşu de pe acoperiş, m-aş fi hotărât să-i spun şerifului Jenkins despre avion. Aş fi putut să-i arăt banii, să-i explic că tocmai ne pregăteam să-l sunăm la birou şi în felul ăsta aş fi pus capăt întregii poveşti atunci şi acolo. I-aş fi predat banii şerifului într-o grămadă frumos ordonată, aş fi scăpat de ei înainte să apuce să ne prindă în mreje şi să ne dea tuturor vieţile peste cap.

Dar nu s-a întâmplat aşa. Maşina şerifului era la doar două sute de metri distanţă când am văzut-o. Mai întâi am auzit-o, i-am auzit motorul, scârţâitul roţilor pe drumul acoperit de gheaţă. Şi eu, şi Lou am ridicat în acelaşi timp privirea. Jumătate de secundă mai târziu, Jacob îşi scotea capul din spatele scaunului.

— La dracu’! l-am auzit spunând.

Fără să mă gândesc, acţionând pur instinctual, ca un animal care-şi îngropa rezerva de hrană, am trântit uşa din spate. Banii se rostogoliră în bena camionului şi pachetele foşniră uşor, frecându-se de podeaua de metal. Aruncaserăm geanta de pânză pe jos, după ce o goliserăm aşa că a trebuit să mă aplec şi să o ridic. Am aruncat-o peste bani, acoperind-o cât am putut mai bine.

— Du-te în faţa, cu Jacob! i-am şoptit lui Lou. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Lou dispăru numaidecât, cu capul plecat. În secunda următoare şeriful era lângă noi; frânele scârţâiră în momentul în care trase pe dreapta. Se întinse peste scaune ca să coboare fereastra. Am înaintat un pas ca să-l salut.

Practic, Carl Jenkins nu era chiar şerif, deşi toată lumea îi spunea aşa. Şerif era o funcţie la nivel de district, iar Carl lucra doar pentru oraş. Era singurul poliţist din Ashenville, poziţie pe care o ocupa de aproape patruzeci de ani. Oamenii îi spuneau „şeriful" pur şi simplu fiindcă nu aveau altă titulatură de respect.

— Hank Mitchell! zise el când mă văzu, cu faţa numai un zâmbet, de parcă tocmai pe mine m-ar fi căutat.

Nu-l cunoşteam prea bine, ne salutam doar dând din cap atunci când ne întâlneam, dar întotdeauna mi se păruse că se bucura sincer să mă vadă. Cred că lăsa impresia asta tuturor, chiar şi străinilor; avea această calitate -, o căldură dezarmantă, de unchi jovial, un zâmbet care te lua prin surprindere.

Era un bărbat micuţ de statură, mai scund ca mine. Avea faţa perfect rotundă, cu fruntea lată şi lucioasă, şi gura mică, cu buze subţiri. Avea un aer de bună-cuviinţă, o eleganţă aparte: uniforma kaki îi era întotdeauna perfect călcată, unghiile tăiate, părul alb şi des pieptănat îngrijit cu cărare pe-o parte. Zâmbea foarte des şi emana întotdeauna un miros proaspăt, de curăţenie şi apret, un amestec dulceag de pudră de talc şi cremă de ghete.

M-am oprit cam la un metru de maşina lui.

— Probleme la motor? întrebă el.

— Nu, am răspuns. Probleme cu câinele.

Eram surprinzător de calm. Banii rămăseseră doar un gând îndepărtat, într-un colţ al minţii mele. Îmi dădeam seama că nu intenţiona să se dea jos

din maşină, aşa că ştiam că nu vom avea nicio problemă. I-am spus povestea cu vulpea.

— A fugărit-o în pădure? întrebă Carl.

— Aşa am crezut şi noi, dar n-am intrat decât vreo sută de metri în parc şi l-am văzut venind înapoi.

Carl mă examină peste marginea ferestrei pe jumătate lăsate, cu o privire îngrijorată.

— Ce ai păţit la cap?

Mi-am atins cucuiul cu mâna, apoi am făcut semn spre copaci.

— M-am izbit de-o creangă, am zis.

Era primul lucru care-mi trecuse prin cap.

Continuă să mă privească preţ de câteva clipe, apoi se uită spre Jacob şi Lou. Amândoi îi făcuseră cu mâna când trăsese pe dreapta, dar acum se suiseră în camionul lui Jacob. Stăteau cu capetele apropiate, mai să se atingă, şi vorbeau într-un mod care mie, unuia, mi se părea conspirativ. Lou spunea ceva, gesticulând entuziasmat cu mâinile, în vreme ce Jacob îl aproba din cap. Mary Beth stătea în poala lui Jacob, privindu-ne pe fereastră.

— Au băut? întrebă Carl cu voce joasă.

— Nu încă, am spus. Am fost cu Jacob la cimitir azi după-amiază.

— La cimitir?

Am dat din cap.

— La mormântul părinţilor. Mergem în fiecare an pe 31.

— În ajunul Anului Nou?

Faţa i se lumină. Părea să-l încânte ideea.

— Mi-am luat o zi liberă, am spus.

Carl se întinse şi răsuci un buton de pe bord, dând mai tare radiatorul maşinii. Dinăuntru venea un val de căldură şi se auzea un huruit uşor.

— Jacob tot nu lucrează? întrebă el.

— Îşi caută de lucru, am minţit eu, simţind obişnuitul val de jenă care mă cuprindea ori de câte ori venea vorba de situaţia fratelui meu.

— Lou munceşte?

— Nu. Nu cred.

Carl clătină cu tristeţe din cap, privindu-i pe cealaltă parte a drumului.

— Mare păcat, nu-i aşa? Doi adulţi în putere, amândoi dispuşi să muncească. Ţara asta…

Nu termină fraza, părând să fi rămas pierdut în gânduri.

— Ei, începui eu, cred c-ar trebui să…

— Lou a fost cândva antrenor de baseball, mă întrerupse Carl. La o tabără de băieţi, din Michigan. A fost un stoper de prima mână, ştiai asta?

— Nu, am răspuns. N-am mai auzit până acum.

— N-ai zice, când îl vezi cum a ajuns acum. Dar era o vreme…

Camioneta scârţâi când Jacob deschise portiera. Carl tăcu şi privirăm amândoi spre frate-meu care coborî pe şosea şi se apropie de noi.

— Bună, Jacob, zise Carl. Începusem să cred că vrei să mă eviţi.

Jacob rânji cu gura până la urechi. Era expresia lui obişnuită când se apropia de un reprezentant al autorităţilor. De-ndată ce am văzut-o, mi-am amintit-o din copilărie. Aşa arăta ori de câte ori îl chema un profesor, când era la şcoală.

— Mi-era frig, spuse el. Am intrat în camionetă ca să mă încălzesc niţel.

— Hank mi-a spus că aţi fost la mormântul părinţilor astăzi.

Jacob îmi aruncă o privire, apoi dădu şovăielnic din cap.

— Ăsta e un gest frumos, zise Carl, un gest foarte frumos. Sper ca şi copiii mei să facă la fel pentru mine, când n-oi mai fi.

— Tata ne-a obligat, zise Jacob. A trecut în testament.

Carl păru să nu-l audă.

— Mi-l amintesc pe tatăl vostru, începu el, apoi însă păru să se gândească mai bine, de parcă dintr-odată n-ar mai fi fost sigur că-şi amintea de tata

sau de vreun alt locuitor decedat din Ashenville. Scutură din cap. Un om bun, zise el. Un om excepţional de bun.

Nici eu, nici Jacob n-am fost în stare să găsim ceva de adăugat la asta. Urmă un moment de tăcere pe care Jacob îl curmă în cele din urmă zicând:

— I-ai spus de avion?

L-am privit şocat. Avea pe faţă un ditamai rânjetul, care-i forma gropiţe în obrajii graşi; buzele întinse îi dezgoleau dinţii. Mă privi fix şi, preţ de o clipă, m-am temut că o să-mi facă şi cu ochiul.

— Ce vrea să spună? întrebă Carl, uitându-se de la Jacob la mine.

— Eu şi Hank treceam pe aici joi, chiar pe bucata asta de drum, şi ni s-a părut că auzim un avion prăbuşindu-se.

— Un avion?

Jacob dădu din cap.

— Ningea destul de tare şi n-am putut fi siguri, dar părea să fie un avion cu probleme la motor.

Carl îl privea cu sprâncenele ridicate, aşteptând. Am încercat să mă gândesc la ce aş fi putut spune ca să schimb subiectul, dar n-am găsit nimic. Stăteam pe marginea drumului, cuprins de furie, aşteptând ca Jacob să tacă odată.

— N-aţi primit niciun raport despre dispariţia vreunui avion? întrebă el.

— Nu, zise Carl încet, lungind vocala, ca şi când s-ar fi gândit în timp ce vorbea, analizând cu foarte multă seriozitate ceea ce-i spusese Jacob. Nu pot spune c-am auzit ceva de genul ăsta. Se uită din nou la mine. Aţi auzit doar motorul? Nu şi prăbuşirea?

M-am forţat să dau din cap.

— În cazul ăsta, ar fi putut fi orice. O motocicletă, un snowmobil, un fierăstrău electric… Arătă cu mâna peste câmp, spre sud-est.

Poate că Dwight Pederson şi-a făcut de lucru cu ceva.

Ne-am întors cu toţii cu faţa spre ferma lui Pederson. Ferestrele de la parter erau luminate, dar hambarul şi magaziile erau cufundate în întuneric.

— Dacă auziţi totuşi ceva, zise Jacob cu acelaşi zâmbet de paiaţă, daţi-ne un telefon. Vă putem arăta unde eram.

— Sunt sigur că am fi fost înştiinţaţi până acum, răspunse Carl. Nu cad avioane din cer aşa, fără să observe nimeni că lipsesc.

M-am uitat la ceas, încercând să pun punct conversaţiei înainte ca Jacob să apuce să mai spună vreo gogomănie.

— Cred că te grăbeşti să ajungi acasă, Carl. E trecut de cinci.

Dădu din cap şi oftă.

— Mă aşteaptă o noapte lungă. Aşa e de Anul Nou… Cu siguranţă, o să găsesc câţiva şoferi băuţi la volan. Se uită la Jacob. Sper că nu te vei număra printre ei.

Zâmbetul lui Jacob îi dispăru de pe faţă.

— Nu. Să nu vă faceţi griji în privinţa mea.

Carl îl privi preţ de câteva clipe, ca şi când s-ar fi aşteptat să mai spună ceva. Apoi, se întoarse spre mine.

— Cum se mai simte Sarah? Dacă nu mă-nşel, se apropie termenul.

— La sfârşitul lui ianuarie, am spus.

Soţia mea era însărcinată în opt luni, cu primul nostru copil.

— Transmite-i sărbători fericite din partea mea, zise Carl şi începu să închidă fereastra. Şi spuneţi-i lui Lou să nu mai fie aşa timid data viitoare. Nu muşc.

*

* *

Carl plecă mai departe în vreme ce noi urcam în camionetă. Îşi continuă drumul spre vest, îndepărtându-se de Ashenville.

— Mai condu puţin, Jacob, am spus. Nu te lua după el. Ia-o înspre oraş.

Jacob porni motorul. Îi trebui ceva vreme până să poată întoarce pe şoseaua îngustă.

— Ia-o încet, am zis.

Mă temeam că pachetele de bani ar fi putut să cadă din camionetă, dacă mergeam prea tare.

Nimeni nu mai spuse nimic până când ne-am întors pe drum. Apoi, în momentul în care traversam podul peste Anders Creek, am zis:

— A cui a fost ideea? Să-l întrebe despre avion?

M-am aplecat în aşa fel încât să-i pot vedea pe amândoi.

Lou stătea la mijloc, cu câinele pe genunchi. Îl cuprinsese cu braţele şi-l strângea la piept. Niciunul nu-mi răspunse.

— A ta a fost, Lou?

Intenţionam să fiu calm, să le explic în mod raţional cât de periculos fusese gestul, însă vocea mă trădă, răsunând sugrumată şi plină de furie.

Lou ridică din umeri.

— Ne-am gândit amândoi.

— De ce? am întrebat.

— Ca să aflăm dacă, într-adevăr, caută cineva avionul, zise Jacob cu voce triumfătoare, de parcă reuşise să mă păcălească. Nu numai atât, dar acum, dacă se întâmplă să întrebe totuşi cineva de el, Carl ne va contacta numaidecât. În felul ăsta, n-o să fim luaţi prin surprindere.

— Abia v-aţi hotărât să furaţi trei milioane de dolari şi primul lucru pe care-l faceţi e să-l întrebaţi pe şerif dacă ştie ceva de ei? Chiar nu vă daţi seama ce prostie faceţi?

— Am aflat că nimeni nu caută avionul, zise Jacob. N-am fi ştiut asta dacă nu întrebam.

— A fost o prostie, Jacob. Acum, dacă găsesc avionul şi află că lipsesc banii, o să-şi dea seama imediat cine i-a luat.

— Dar tocmai asta-i frumuseţea. Doar nu era să-i spunem tocmai noi despre avion, dacă noi am fi

luat banii!

— Promite-mi că n-o să mai faci nimic de genul ăsta.

Îmi zâmbi.

— Nu-ţi dai seama cât am fost de vicleni? De îndată ce i-am spus de avion, am trecut de partea lui.

— Aţi riscat, am spus. A fost o prostie.

— Dar a meritat. Am aflat…

— Ăsta nu-i un joc, Jacob. Am comis o infracţiune gravă. Am putea merge la închisoare pentru ce-am făcut în seara asta.

— Ei, haide, Hank! interveni Lou. N-o să ne trimită nimeni la pârnaie pentru asta. Niciunul din noi n-are cazier, nu suntem infractori. Oricine ar fi procedat la fel.

— Vrei să spui că n-am comis o infracţiune?

— Vreau să spun că n-o să facem închisoare pentru asta. Chiar dacă ne-ar condamna, am primi o sentinţă cu suspendare.

— Mai ales dacă n-am apuca să ne atingem de bani, spuse Jacob. Eu cred…

— Puţin îmi pasă ce crezi tu! am zis ridicând vocea, aproape ţipând. Dacă simt că vă asumaţi vreun risc inutil, dau foc banilor. M-am uitat la Jacob, apoi la Lou. Aţi înţeles?

Niciunul nu spuse nimic.

— Nu vreau să ajung la închisoare din cauza prostiei voastre, idioţilor!

Se holbară amândoi la mine, şocaţi de izbucnirea mea. Mary Beth scheună în braţele lui Lou. Am privit pe fereastră. Eram pe Burnt Road şi înaintam spre sud, având în dreapta şi-n stânga numai câmp.

Am inspirat adânc, încercând să mă calmez.

— Vreau doar să fiţi atenţi, am zis.

— O să fim atenţi, Hank, răspunse repede Jacob. Sigur c-o să fim atenţi.

Lou nu spuse nimic, dar îl simţeam, chiar şi cu capul întors spre fereastră, cum rânjeşte la Jacob.

— Opreşte camioneta, am zis. Îi putem număra aici.

*

* *

Jacob trase pe dreapta la marginea drumului şi toţi trei am coborât afară, în frig. Eram cam la cinci kilometri vest de oraş. La stânga şi la dreapta şoselei se întindea câmpul acoperit de zăpadă; nu era nicio casă în apropiere, nu se vedea nicio lumină. Dacă s-ar fi apropiat vreo maşină, indiferent din ce direcţie, am fi putut-o vedea cu aproape un kilometru şi jumătate înainte să ajungă lângă noi.

Jacob şi Lou numărară banii în vreme ce eu stăteam în spatele lor, ţinând lanterna. Mary Beth rămase în cabina goală şi adormi pe scaun. Aranjară pachetele în grămezi - fiecare de câte zece pachete. Păru că durează o veşnicie să-i numere. Îmi împărţeam atenţia în mod egal între grămezile de bani şi linia orizontului, atent să nu ratez vreo lumină care s-ar fi apropiat.

De jur împrejur, nu se zărea nicio mişcare. Noaptea învăluise totul. Vântul şuiera peste câmpul golaş, zăpada mai trosnea din când în când, aşternându-se de-a lungul drumului. Peste toate, uşor, dar perseverent, se auzea foşnetul ca de cărţi de joc al pachetelor de bani pe care Jacob şi Lou le aşezau în grămezi.

Când terminară, aveau în faţa lor patruzeci şi patru de grămezi, aliniate una lângă cealaltă în bena camionului. Erau 4,4 milioane de dolari.

A durat ceva timp până ne-am obişnuit cu ideea. Stăteam nemişcaţi, privind ca vrăjiţi banii. Lou mai numără o dată grămezile, atingându-le pe rând cu degetul.

— Cât vine de fiecare? şopti Jacob.

A trebuit să mă gândesc o clipă.

— Aproape un milion şi jumătate.

Continuam să privim banii, înmărmuriţi.

— Băgaţi-i înapoi, am zis în cele din urmă, tremurând de frig.

I-am întins lui Jacob geanta de pânză şi am privit-o umflându-se din ce în ce mai mult, pe măsură ce frate-meu o umplea la loc, cu mişcări încete.

Când toţi banii fură înăuntru, am dus-o înapoi în cabină.

*

* *

Lou locuia în sud-estul Ashenville-ului, exact în partea opusă mie, şi am mers mai întâi la el. Era din ce în ce mai frig. O pojghiţă de gheaţă începuse să se formeze pe parbriz. Plasticul sfâşiat de pe geamul din spate flutura în vânt, trimiţând de-a lungul cabinei un val ascuţit de aer îngheţat. Mary Beth trecuse în spate şi stătea ghemuit, pe jumătate în camionetă, pe jumătate căţărat în spatele nostru; îi auzeam respiraţia în ureche. Geanta cu bani se odihnea pe duşumea, strâns încătuşată de picioarele mele. O ţineam închisă cu mâna.

Când am ajuns acasă la Lou, se făcuse şapte fără un sfert.

Maşina lui Nancy era în curte şi se vedeau luminile aprinse în casă. Era o clădire de fermă, mare şi dărăpănată, şi tare veche, chiar una dintre cele mai vechi din zonă. Lou şi Nancy o închiriaseră de la Sonny Major, al cărui bunic deţinuse odinioară toate terenurile din jur, pe care cultivase porumb şi varză. În zilele dinaintea Marii Crize economice fusese unul dintre cei mai puternici latifundiari din ţinut. După aceea însă, lucrurile începuseră să decadă. De-a lungul anilor, tatăl lui Sonny vânduse aproape tot terenul, cu excepţia a două fâşii înguste de pământ situate de-a lungul şoselei. Pe una din acestea era casa fermei. Cealaltă, un lot mai mic, cam la un kilometru mai spre sud, avea pe ea o rulota veche şi ruginită. Acolo locuia Sonny, singur, aproape de

casa în care crescuse. Zicea că este tâmplar, dar trăia exclusiv din chiria pe care o încasa de la Lou şi Nancy.

Jacob parcă pe alee, fără să oprească motorul. Lou deschise portiera şi sări afară, ezitând o clipă înainte să o închidă.

— Mă gândeam să luăm fiecare câte un pachet acum, zise el. Aşa, ca să sărbătorim.

Se uită la mine şi-mi zâmbi.

M-am aplecat spre portieră, strângând cu putere geanta între genunchi. Mary Beth intră pe fereastră; blana îi mirosea a frig şi a proaspăt. Se scutură, apoi se aşeză pe scaun, sprijinindu-se de Jacob. Frate-meu îşi trecu braţul pe după câine.

— Uită de bani deocamdată, Lou! am zis.

Se şterse cu mâna la nas.

— Ce vrei să spui?

— Viaţa ta n-o să se schimbe cu nimic în următoarele şase luni, am zis.

Jacob îl mângâie pe Mary Beth şi câinele scoase un sunet înfundat. Casa lui Lou era înconjurată de un pâlc de copaci uriaşi, cu trunchiuri groase şi cenuşii, a căror silueta înaltă se profila pe cerul întunecat. Se balansau uşor în bătaia vântului, şi ramurile se loveau între ele. Un pic mai jos pe drum, rulota lui Sonny era complet cufundată în întuneric. Nu era acasă.

— Nu-ţi cer decât… începu Lou, dar l-am întrerupt scuturând din cap.

— Nu mă asculţi, Lou. Ţi-am zis să nu-mi ceri nimic.

M-am aplecat şi am închis portiera. Mă privi prin geam preţ de-o clipă, apoi schimbă o privire scurtă cu Jacob înainte să se întoarcă şi s-o pornească agale pe alee.

Am făcut patruzeci de minute de la Lou până la mine. Am parcurs cea mai mare parte a distanţei în tăcere, cufundat fiecare în gândurile lui. Îmi derulam în minte întâlnirea cu Carl. Îl minţisem. Eram surprins cu câtă uşurinţă, cu câtă naturaleţe o

făcusem. Niciodată până atunci nu mă pricepusem să ascund ceva. Nici măcar în copilărie nu putusem minţi. Nu aveam încrederea de sine necesară, acel calm esenţial, şi întotdeauna ajungeam fie să mă dau de gol, fie să cedez presiunii şi să mărturisesc totul. Totuşi, pe măsură ce-mi derulam în minte discuţia cu Carl, nu găseam niciun punct slab, nicio hibă în povestea pe care i-o prezentasem. Jacob exagerase, ce-i drept, întrebându-l de avion, dar îmi dădeam acum seama că tot ce spusese el nu fusese atât de compromiţător pe cât mi se păruse pe moment. Poate că, aşa cum susţinea el, treaba asta avea chiar să ne ajute.

Aproape că nici nu mă gândeam la bani. Încă nu-mi dădeam voie să-i consider ai mei. Era o sumă prea mare ca să mi-o însuşesc cu atâta uşurinţă. Părea mai degrabă ceva abstract, o simplă cifră şi nimic mai mult. Ce-i drept, mă simţeam un pic ca un răufăcător - era o senzaţie de mândrie înfumurată, amestecată totodată cu teama teribilă de a nu fi prins - dar aceasta izvora mai degrabă din sentimentul de vinovăţie generat de faptul că-l minţisem pe Carl, şi nicidecum din înţelegerea dimensiunii furtului nostru.

Jacob scosese o acadea din torpedou şi o mesteca în timp de conducea. Câinele stătea pe scaunul de lângă el, cu urechile ciulite, privindu-l cum mănâncă. Eram acum pe Autostrada 17 şi ne apropiam de suburbia din Delphia. Copacii începeau să se iţească de-a lungul drumului, casele - să se îngrămădească în pâlcuri. Traficul se aglomera încet. Aproape ajunseserăm acasă.

Brusc mă năpădi un val de panică la gândul că, dacă vom fi prinşi, totul ar fi fost din cauza lui Lou.

— Lou o să-i spună lui Nancy, nu-i aşa? l-am întrebat pe Jacob.

— Tu o să-i spui lui Sarah? mi-o întoarse el.

— Am stabilit că nu.

Jacob ridică din umeri şi muşcă din acadea.

— Am stabilit şi că Lou n-o să-i spună lui Nancy.

M-am încruntat dezarmat. Ştiam că o să-i povestesc totul lui Sarah, de-îndată ce aveam să intru pe uşă - nu-mi imaginam cum aş fi putut să nu-i spun - şi asta nu făcea decât să-mi confirme neîncrederea pe care o aveam faţă de Lou. O să-i spună lui Nancy şi unul din ei o să ne dea de gol.

M-am aplecat şi am reglat oglinda retrovizoare ca să-mi pot vedea fruntea. Jacob îmi aprinse lumina din cabină. Am atins cucuiul cu mâna şi l-am simţit neted şi tare, ca o pietricică. Pielea de deasupra era lucioasă şi întinsă pe când zona din jur începea sa se învineţească, închizându-se tot mai mult la culoare pe măsură ce sângele se coagula în ţesutul rănit. Am umezit cu limba degetul mare al mănuşii şi-am încercat să curăţ rana.

— De unde crezi că ştia că e acolo? întrebă Jacob.

— Cine, pasărea?

Dădu din cap.

— E ca la vulturi. Ştiu din instinct.

— Totuşi, vulturii te văd. Te văd când te târăşti prin deşert. Aşa îşi dau seama că mori, dacă te târăşti sau te văd zăcând. Pasărea aia n-avea cum să vadă înăuntrul avionului.

— Poate l-a mirosit.

— Cadavrele îngheţate nu au miros.

— A ştiut şi gata, Jacob! am spus.

Dădu din cap - trei mişcări scurte.

— Exact, zise el. Tocmai asta voiam şi eu să spun.

Mai muşcă o dată din acadea, apoi îi dădu ultima bucăţică lui Mary Beth. Câinele păru s-o înghită fără s-o mestece.

După ce-am intrat la mine pe alee, am aşteptat câteva clipe înainte să mă dau jos, privind cu atenţie prin parbriz. Becurile din faţa casei erau

aprinse şi luminau copacii din curte, făcând să le strălucească ramurile acoperite de gheaţă. Draperiile de la sufragerie erau trase şi ieşea fum pe coş.

— Ieşi cu Lou diseară? l-am întrebat. Faceţi Revelionul împreună?

Era frig în camionetă. Aburul respiraţiei se ridica în aer - a noastră şi a câinelui. Cerul era înnorat, fără stele.

— Cred că da.

— Şi cu Nancy?

— Dacă vrea.

— O să beţi?

— Ascultă, Hank, nu trebuie să fii dur cu Lou. Poţi să ai încredere în el. Vrea bani tot atât de mult ca şi tine - chiar mai mult, probabil. N-o s-o dea în bară.

— Nu spun că n-am încredere în el. Spun doar că-i un beţiv ignorant.

— Oh, Hank…

— Nu, ascultă-mă! Am aşteptat până s-a întors cu faţa spre mine. Îţi cer ţie să-ţi asumi răspunderea pentru el.

Jacob îşi luă câinele în braţe.

— Cum adică să-mi asum răspunderea?

— Vreau să spun că, dac-o dă în bară, e vina ta. Pe tine o să te consider responsabil.

Jacob îşi întoarse privirea de la mine şi se uită afară. În susul şi-n josul străzii, toate ferestrele vecinilor erau luminate. Oamenii terminau cina, făceau duş, se îmbrăcau, se pregăteau grăbiţi pentru Revelion.

— Şi pentru mine cine-şi asumă răspunderea? întrebă Jacob.

— Eu. O să am eu grijă de noi amândoi. I-am zâmbit. Voi fi protectorul fratelui meu.

Păru o glumă, dar vorbisem destul de serios. Toată copilăria, tata ne spusese că trebuie să avem grijă unul de celălalt, că nu puteam să ne bazăm pe nimeni altcineva.

„Familia, spunea el mereu. Aici ajungem întotdeauna: la legăturile de sânge.”

Cu toate astea, eu şi Jacob nu reuşiserăm niciodată să ne apropiem. Chiar şi în copilărie ne dezamăgiserăm întotdeauna unul pe celălalt. Din cauza greutăţii lui, Jacob era crunt batjocorit la şcoală, motiv pentru care se lua mereu la bătaie. Ştiam că ar fi trebuit să-l ajut, să-i sar în apărare, dar n-am reuşit niciodată să găsesc modul de a o face. Eram slab, firav pentru vârsta mea, un băieţel sfrijit şi osos. Aşa că stăteam împreună cu ceilalţi, într-un cerc strâns în jurul fratelui meu şi-al celor care-l chinuiau, privindu-l, fără să spun niciun cuvânt, în timp ce-şi încasa bătaia. Asta devenise şablonul unei interacţiuni ce avea să se repete neîncetat pe măsură ce înaintam în vârstă: Jacob eşua mereu în câte ceva, iar eu - simţindu-mă neputincios, ruşinat şi nevrednic - nu făceam nimic, doar constatam.

Am întins mâna peste capul câinelui şi l-am lovit uşor pe Jacob cu pumnul în umăr. M-am simţit aiurea - era o tentativă nefirească, forţată, de camaraderie frăţească.

— O să am eu grijă de tine, am spus, şi tu o să ai grijă de mine.

Jacob nu-mi răspunse. Mă privi deschizând uşa, trăgând afară geanta de pânză şi aruncând-o, cu o sforţare, peste umăr. Apoi, în timp ce înaintam cu grijă prin zăpadă spre casă, întoarse camionul pe alee şi plecă.

*

* *

Am intrat în linişte, am pus geanta în debaraua din hol, pe jos, undeva mai în spate. Mi-am aruncat haina deasupra ei, ca să o ascund.

Pe ambele părţi ale intrării erau montate uşi glisante - cea din dreapta dădea în sufragerie, cea din stânga, în camera de zi. Ambele erau acum închise. Cea dinspre sufragerie era arareori deschisă, cu excepţia ocaziilor extrem de rare când

aveam musafiri. Mâncam întotdeauna în bucătărie. Pe de altă parte, uşa dinspre camera de zi o închideam numai atunci când făceam focul.

Drept în faţă, antreul se împărţea într-un şir de scări, pe stânga, şi un hol lung şi îngust pe dreapta. Scările duceau la etaj, holul - în bucătăria situată în spatele casei. Ambele erau cufundate în întuneric.

Am deschis uşa dinspre camera de zi. Sarah era acolo şi citea, aşezată într-un fotoliu de lângă foc. De îndată ce mă auzi intrând, ridică ochii. Era o femeie înaltă, cu oase subţiri, cu părul blond-închis, până la umeri, cu ochi mari, căprui. Se dăduse cu ruj, o nuanţă roşu-aprins, şi-şi pieptănase părul pe spate, fixându-l cu o bentiţă. Atât rujul, cât şi bentiţa o făceau să pară mai tânără, mai vulnerabilă decât era în realitate. Avea pe ea halatul de baie, un cort uriaş de pânză flauşată albă, cu iniţialele ei cusute cu albastru în dreptul inimii; faldurile îi mascau oarecum proporţiile mărite ale abdomenului, lăsând impresia că ţinea doar o pernă în braţe. Pe masa de lângă ea era un bol de cereale, pe jumătate gol. Mă surprinse uitându-mă la castron.

— Mi s-a făcut foame, zise ea. Nu ştiam când te întorci.

M-am apropiat să o sărut pe frunte, dar, tocmai când mă aplecam, strigă:

— Oh!

Îmi apucă mâna şi mi-o puse pe stomacul ei, sub capot. Îmi zâmbi.

— Simţi? mă întrebă.

Am dat din cap. Bebeluşul dădea din picioare. Parcă ar fi fost o bătaie neregulată de inimă - două zvâcniri puternice, apoi una mai blândă. Uram când mă punea să fac asta. Mi se părea întru câtva straniu să ştiu că era ceva viu înăuntrul ei, că se hrănea din ea, ca un parazit. Mi-am tras mâna şi m-am forţat să zâmbesc.

— Vrei să mănânci? mă întrebă ea. Pot să fac o omletă.

Arătă cu mâna spre colţul din spatele camerei, unde o uşă deschisă dădea în bucătărie.

Am clătinat din cap.

— Nu e nevoie.

M-am aşezat în fotoliul de pe cealaltă parte a şemineului. Încercam să găsesc cea mai bună modalitate de a-i spune despre bani când, dintr-odată, mi-am dat seama că exista posibilitatea ca ea să nu fie de acord cu ce făcusem; putea să încerce să mă convingă să dau banii înapoi. Această idee îmi produse o revelaţie deranjantă. Am înţeles pentru prima dată cât de mult îmi doream banii. Până în acel moment, cu Jacob şi Lou, eu fusesem mereu cel care amenința să dea totul pe faţă şi acest lucru îmi permisese să mă mint cu iluzia că eram oarecum dezinteresat de ceea ce se întâmpla cu ei - da, îi păstram, dar numai cu condiţia ca anumite criterii stricte să fie îndeplinite. Acum, când mă confruntam cu posibilitatea de a fi eu însumi forţat să-i dau înapoi, îmi dădeam seama cât de artificiale erau, de fapt, aceste criterii. Realizam că voiam banii şi că aş fi făcut aproape orice ca să-i păstrez.

Sarah stătea în faţa mea, cu cartea în braţe. Rămăsese cu mâna pe burtă pierduta în visare. Ieşi, încetişor, din reverie.

— Ei? mă întrebă ea. Cum a fost?

— A fost bine, i-am răspuns, încă adâncit în gânduri.

— Ai stat atâta timp la cimitir?

Nu i-am răspuns. Încăperea era cufundată în întuneric, cu excepţia focului şi a unei lămpi micuţe aşezate pe masa de lângă fotoliul ei. Deasupra căminului era o pendulă în miniatură şi un covor din blană de urs se întindea în faţa şemineului - ambele fiind daruri de nuntă de la părinţii mei. Blana era falsă, desigur, şi înfăţişa un urs luat parcă dintr-o carte de poveşti, cu ochi de sticlă şi dinţi albi, de plastic. Pe peretele opus era o oglindă de mărimea unei ferestre, cu ramă de

lemn, în care se reflecta întreaga încăpere - mă vedeam pe mine, pe Sarah şi şemineul.

Sarah se aplecă în fotoliu, spre mine.

— Ce-ai păţit la frunte?

Am dus mâna la cucui.

— M-am lovit.

— Te-ai lovit? În ce?

— Sarah, am zis, o să-ţi prezint o situaţie ipotetică, bine? Ca un fel de joc.

Puse cartea cu faţa în jos pe masa de lângă ea şi luă castronul cu cereale.

— Bine.

— E o problemă de morală, am spus.

Luă o lingura de cereale, apoi se şterse la gură cu dosul palmei, murdărindu-se de ruj.

— Să spunem că, în timp ce te plimbi, găseşti o geantă cu bani.

— Cât de mulţi?

M-am făcut că mă gândesc.

— Patru milioane.

Dădu din cap.

— I-ai păstra sau i-ai preda la poliţie?

— Sunt banii cuiva?

— Desigur.

— Deci, dacă i-aş păstra ar însemna că-i fur.

Am ridicat din umeri. Nu asta era direcţia în care voiam să merg.

Răspunse parcă fără să stea o clipă pe gânduri.

— I-aş preda, zise.

— I-ai duce la poliţie?

— Desigur. Ce să fac eu cu patru milioane de dolari? Mă vezi tu aducând acasă atâţia bani?

Râse şi sorbi cu zgomot o altă lingură de cereale.

— Dar gândeşte-te câte ai putea face cu patru milioane de dolari! Ai putea începe o viaţă complet nouă.

— Ar însemna să-i fur, Hank. Până la urmă, tot m-ar prinde.

— Şi dacă ai fi sigură că n-o să te prindă?

— Cum aş putea fi sigură de asta?

— Poate că ştii că nu-i caută nimeni.

— Dar cum aş putea să justific schimbarea din viaţa mea? Hainele elegante, excursiile în Caraibe, bijuteriile, blănurile… Lumea ar începe să pună întrebări.

— Te-ai muta în altă parte. Te-ai duce undeva unde oamenii nu te cunosc.

Scutură din cap.

— Mi-ar fi întotdeauna teamă că aş putea fi prinsă. N-aş mai putea să dorm noaptea.

Se uită spre unghiile de la mână. Erau date cu lac roşu aprins, aceeaşi culoare ca geaca lui Jacob. Îşi şterse rujul de pe mână.

— Nu. I-aş duce la poliţie.

N-am spus nimic. Sarah ridică bolul de cereale la gură şi sorbi laptele din el. Mă privi peste castron.

— Tu i-ai lua? întrebă ea, cu faţa ascunsă în spatele bolului.

Am ridicat din umeri. M-am aplecat şi m-am descheiat la un pantof.

Sarah dădu la o parte castronul cu cereale.

— Mie mi se pare că bătaia de cap ar fi prea mare.

— Să spunem că ai scăpa de problema de a fi prins, am zis dând din cap. Nu există nici cea mai mică posibilitate să se întâmple asta.

Se încruntă.

— Ai cui sunt banii?

— Ce vrei să spui? Sunt ai tăi.

— Dar de la cine îi fur?

— De la un traficant de droguri. De la unul care a jefuit o bancă.

— Dacă a jefuit o bancă înseamnă că sunt banii băncii.

— Bine, atunci e un traficant de droguri.

— Oh, Hank! zise Sarah. Vrei să mă faci să spun că i-aş lua!

— Dar există posibilitatea asta?

— Sunt sigură că, în anumite situaţii, m-aş gândi de două ori înainte să-i duc la poliţie.

Nu ştiam cum să răspund la asta. Nu era deloc ceea ce sperasem.

Mă privi fix.

— De ce mă întrebi?

Mi-am dat seama brusc că făcusem o greşeală. Mi-am dat seama că, ipotetic, nici eu n-aş fi luat banii. M-am ridicat şi m-am întors în antreu.

— Unde te duci? strigă ea după mine.

I-am făcut semn cu mâna.

— Aşteaptă!

M-am dus la debaraua din hol şi am scos geanta de sub haină. Am tras-o după mine, pe gresie, până în living. Sarah ţinea iar în poală cartea deschisă, dar o închise când mă văzu cu geanta.

— Ce…? începu ea.

Am pus-o chiar în faţa ei, am desfăcut şiretul şi, cu un gest teatral, i-am golit conţinutul la picioare.

Banii căzură grămadă şi pachetele se rostogoliră pe blana de urs.

Sarah le privi şocată. Puse cartea pe masă. Deschise gura, dar nu spuse nimic.

Stăteam în faţa ei, cu geanta goală în mână.

— Sunt adevăraţi, am spus.

Continua să privească uluită. Parcă o lovise ceva cu putere în piept.

— E-n regulă, am zis.

M-am aplecat, ca şi când aveam de gând să încep să pun banii înapoi. În loc de asta însă, i-am atins cu mâna. Simţeam bancnotele reci între degete, hârtia moale şi uzată, ca o cârpă. Erau vechi, cu marginile un pic zdrenţuite şi m-am gândit la toate mâinile prin care trecuseră înainte să ajungă într-ale mele - milioane de persoane diferite care le scoseseră şi le băgaseră în genţi şi portofele ca să ajungă în cele din urmă aici, împrăştiate într-o grămadă în mijlocul casei mele.

— I-ai luat de la magazin? mă întrebă ea.

— Nu. I-am găsit.

— Dar sunt banii cuiva. Cu siguranţă, cineva îi caută.

Am scuturat din cap.

— Nu-i caută nimeni.

Nu păru să mă audă.

— Sunt patru milioane de dolari?

— Patru virgulă patru.

— I-ai găsit împreună cu Jacob?

Am dat din cap şi ea se încruntă.

— Unde?

I-am spus povestea cu vulpea şi cu Mary Beth, cum intraserăm în parc şi descoperiserăm avionul. Când am ajuns la partea cu pasărea, am văzut-o examinându-mi fruntea, cu o privire îndurerată, compătimitoare, însă nu spuse nimic.

După ce am terminat, am rămas o vreme în tăcere. Am ridicat un pachet şi i l-am întins. Doream să-i atingă, să simtă cărămida de bani între degete, dar nu vru să-i ia.

— Tu vrei să-i păstrezi, nu-i aşa? mă întrebă ea.

Am ridicat din umeri.

— Aşa cred. Adică, nu văd de ce n-am face-o.

Nu spuse nimic. Îşi puse mâinile pe stomac şi preţ de câteva clipe îşi privi burta, parcă pierdută în visare. Bebeluşul lovea.

— Dacă-i păstrăm, am zis, nu va mai trebui să ne facem vreodată griji din cauza banilor.

— Nici acum n-avem griji din cauza asta, Hank. Ai o slujbă bună. N-avem nevoie de aşa ceva.

Am privit şemineul, gândindu-mă la ce-mi spusese. Focul începea să se stingă, flăcările erau tot mai mici. M-am ridicat şi-am mai pus un buştean în vatră.

Avea dreptate, desigur. Nu puteam spune - cum făceau probabil Jacob şi Lou, şi cum ar fi făcut şi părinţii mei, dacă ar mai fi fost cu noi în situaţia de faţă - că aveam neapărată nevoie de bani, că eram într-o situaţie disperată. Nu aveam probleme din punctul ăsta de vedere. Făceam parte din clasa de mijloc; când ne făceam griji pentru viitor, nu ne

gândeam la ce-o să punem pe masă sau cu ce o să ne plătim facturile, sau cum o să ne educăm copiii - ne gândeam cum să facem ca să ne putem lua o casă mai mare, o maşină mai bună, aparate electrocasnice mai sofisticate. Dar doar fiindcă nu aveam nevoie de bani, nu însemna că nu puteam să-i vrem, că nu puteam vedea în ei o salvare de vreun fel şi că nu puteam încerca, totuşi, să-i păstrăm.

Mersesem la facultate ca să mă fac avocat, dar renunţasem în momentul în care nu avusesem note destul de mari. Acum, eram contabil la un magazin din oraşul meu natal, acelaşi oraş din care jurasem întreaga mea copilărie că voi scăpa. Mă mulţumisem cu mai puţin decât sperasem când eram mai tânăr şi mă convinsesem singur că era îndeajuns. Şi totuşi, nu era; îmi dădeam seama acum. Viaţa mea şi a lui Sarah avea nişte limite - nu puteam face orice, nu puteam merge oriunde iar grămada de bani de la picioarele mele îmi amintea acest lucru, scotea în evidenţă trivialitatea aspiraţiilor noastre, micimea visurilor pe care le ni le făceam. Banii ăştia ne ofereau o şansă la mai mult.

Am încercat să găsesc o metodă de a-i comunica aceste gânduri lui Sarah.

— Slujba mea n-o să fie niciodată plătită excepţional, am zis, împingând jăraticul cu vătraiul. O să ajung manager într-o zi, când Tom Butler o să moară sau o să iasă la pensie, dar el nu e cu mult mai în vârstă ca mine, aşa că niciunul din aceste lucruri n-o să se petreacă prea curând şi atunci când o să se întâmple, o să fiu la rândul meu, un om bătrân.

Mă gândisem de mai multe ori la asta în ultimii ani. Era o imagine sumbră asupra viitorului, pe care nu o articulasem niciodată în cuvinte şi eram de-a dreptul uluit să mă aud făcând lucrul ăsta acum. Parcă vorbise altcineva. A trebuit să mă opresc o clipă, ca să-mi revin.

Sarah dădu din cap. Chipul îi era lipsit de orice expresie şi asta îmi provocă un alt şoc: nu era surprinsă de ceea ce-i spusesem. Ştia deja perspectivele carierei mele, la fel de bine ca mine. Am aşteptat-o să spună ceva, să protesteze în vreun fel, dar n-o făcu.

— Gândeşte-te ce viaţă i-am putea oferi copilului, i-am şoptit. Ce siguranţă, câte avantaje…

Am privit-o insistent, dar nu se uita la mine. Se uita în jos, spre pachete. Am continuat să învârt în foc cu vătraiul.

— Sunt bani pierduţi, Sarah. Nimeni nu ştie nimic de ei. Sunt ai noştri, dacă îi vrem.

— Dar înseamnă să-i furi. Dacă te prind, ajungi la închisoare.

— Nimeni n-are nimic de pierdut dacă-i păstrăm. Asta ar fi un lucru rău, nu crezi? Dacă ar avea cineva de suferit.

Clătina din cap.

— E rău fiindcă e ilegal! Nu contează dacă suferă sau nu cineva, tot o să te aresteze. Nu vreau să mă văd în situaţia de a creşte singură un copil, fiindcă tu ai făcut o prostie şi ai ajuns după gratii.

— Dar putem s-o facem din motive corecte, am spus. O putem face în aşa fel încât să aibă un impact pozitiv.

Începusem să mă bâlbâi. Voiam banii şi doream să-i vrea şi ea.

Oftă, cuprinsă parcă de dezgust. Când vorbi din nou, tonul îi era uşor ridicat. Începuse să se înfurie.

— Nu pentru moralitate îmi fac eu griji, Hank! Mă tem că o să fii prins. Astea sunt faptele, restul sunt doar vorbe. Dacă te prind, ajungi la închisoare. Te-aş lăsa să-i păstrezi dacă n-ar exista niciun risc, dar riscul există, aşa că trebuie să scapi de ei.

Am rămas buimac, neştiind ce să mai spun. Presupusesem, de la bun început, că singurele motive pentru care Sarah s-ar fi putut împotrivi

erau cele de natură morală. Asta îmi dăduse un sentiment de neajutorare, de fatalitate - ştiam că nu existau contraargumente pentru aşa ceva dar acum îmi dădeam seama că era mult mai simplu. Voia să păstreze banii, dar se temea să nu fie prinsă. Şi ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început. Mai mult decât orice, Sarah era o fire pragmatică - era trăsătura de caracter care-mi plăcea cel mai mult la ea - rezolva orice situaţie în cel mai simplu mod. Pentru ea, decizia de a păstra banii era influenţată de două condiţii simple. Prima - de care deja mă ocupasem - era ca nimeni să nu aibă de suferit de pe urma gestului nostru; a doua era să nu avem niciun fel de probleme. Restul, cum spusese şi ea, erau doar vorbe, o deviere de la ceea ce conta cu adevărat.

I-am împărtăşit planul meu.

— Banii sunt singura dovadă că am comis vreo infracţiune, i-am spus. Putem să aşteptăm, să vedem ce se întâmplă. Dacă apare cineva care-i caută, le dăm foc şi terminăm tot bâlciul.

Îşi ţuguie buzele. Privind-o, mi-am dat seama că făcusem un pas înainte.

— Nu e niciun risc, am spus. Vom fi pe deplin stăpâni pe situaţie.

— Întotdeauna există un risc, Hank.

— Dar dacă n-ar fi, ai face-o?

Nu-mi răspunse.

— Ai face-o? am insistat.

— Ai lăsat deja o grămadă de indicii.

— Indicii?

— Urmele din zăpadă. Duc de la şosea direct la avion şi înapoi.

— S-a anunţat ninsoare mâine, i-am întors-o triumfător. Până mâine-seară, o să dispară.

Dădu din cap, ridicând totodată din umeri.

— Ai atins pilotul.

M-am încruntat, amintindu-mi că Jacob îl întrebase pe Carl despre avion. Începea să mi se pară din nou un gest prostesc, nu inteligent.

— Dacă te suspectează din orice motiv, zise Sarah, o să-şi poată da seama că ai fost acolo. N-au nevoie decât de un fir de păr, de o scamă din haina ta.

Mi-am ridicat mâinile în aer, cu palmele în sus.

— Dar de ce m-ar bănui cineva pe mine?

Răspunse repede, deşi nu era cazul. Ştiam ce avea să spună.

— Din cauza lui Jacob şi Lou.

— De Jacob nu-mi fac griji, am spus, fără să fiu nici eu prea convins. El o să facă tot ce-i spun.

— Şi Lou?

— Câtă vreme banii sunt la noi, îl putem controla pe Lou. Îl putem ameninţa în orice clipă că le dăm foc.

— Şi după ce împărţim banii?

— Va fi un risc pe care va trebui să ni-l asumăm, cu care va trebui să trăim.

Se încruntă şi fruntea i se încreţi, măcinată de gânduri.

— Mie mi se pare un preţ destul de mic, am zis.

Continuă să tacă.

— Putem da oricând foc banilor, Sarah. Chiar şi în ultima clipă. Ar fi o prostie să renunţăm la ei acum, înainte ca măcar să se întâmple ceva.

Nu spunea nimic, dar îmi dădeam seama că se apropia de luarea unei decizii. Am pus vătraiul la loc, apoi m-am dus şi m-am ghemuit lângă pachete. Sarah nu se uita la mine. Îşi privea fix mâinile.

— Va trebui să te întorci la avion, zise ea, şi să pui înapoi o parte din bani.

— Să-i pun înapoi? Nu înţelegeam ce voia să spună.

— Doar o parte. Va trebui să te duci mâine, dis-de-dimineaţă, ca furtuna de mai târziu să-ţi acopere urmele.

— Îi păstrăm? am întrebat şi un fior de bucurie îmi străbătu trupul.

Sarah dădu din cap.

— Punem cinci sute de mii la loc şi păstrăm restul. În felul ăsta, când o să găsească avionul, o să presupună că n-a mai trecut nimeni pe acolo.

— Sunt o grămadă de bani.

— Atât o să lăsăm.

— E o jumătate de milion de dolari.

Sarah scutură din cap.

— În felul ăsta, îi vom putea împărţi mai uşor la trei.

— Şi cu două sute de mii e acelaşi lucru.

— Nu e suficient. Cinci sute e perfect. Nimeni nu ar lăsa în urmă atâţia bani. O să scăpăm de orice bănuială.

— Nu cred… am început, dar Sarah mă întrerupse.

— Cinci sute de mii, Hank. Ori accepţi, ori îi dai pe toţi înapoi.

Am privit-o nedumerit, şocat de fermitatea vocii ei.

— Din cauza lăcomiei o să ne prindă, zise ea.

M-am gândit preţ de câteva clipe, apoi am consimţit.

— Bine, am zis, cinci sute de mii.

Am numărat pe loc cincizeci de pachete, ca şi când m-aş fi temut că s-ar fi putut răzgândi. I le-am aranjat la picioare, ca o ofrandă pe un altar, şi am băgat restul de bani în geanta de pânză. Sarah stătea şi mă privea din fotoliu. Când geanta fu plină, am închis-o strângând cu putere şnurul, apoi i-am zâmbit.

— Eşti fericită? am întrebat.

Făcu un gest nedesluşit cu mâna, ca şi când ar fi alungat o muscă.

— Nu ne putem lăsa prinşi, zise ea. Asta e cel mai important.

Am dat din cap, aplecându-mă peste geantă şi luând-o de mână.

— Nu, am spus. N-o să fim prinşi.

Mă privi încruntată.

— Îmi promiţi c-o să le dai foc dacă situaţia scapă de sub control?

— Îţi promit, am spus, arătând pe şemineu. O să-i ard chiar aici.

*

* *

Am ascuns geanta cu bani sub patul nostru; am împins-o până la perete şi am aruncat peste ea două valize goale, care o ascundeau privirii.

Am stat până târziu şi ne-am uitat la programul de revelion de la televizor. Când orchestra cântă *Auld Lang Syne*[1], Sarah cântă împreună cu ei, cu vocea înaltă şi tremurată, dar straniu de frumoasă. Am băut cidru spumant, fără alcool din cauza copilului, şi am ciocnit paharele la miezul nopţii, dorindu-ne unul celuilalt toate cele bune în noul an.

Înainte să ne culcăm, am făcut dragoste - blând, încet - cu Sarah ghemuită deasupra mea, cu greutatea copilului odihnindu-mi-se pe stomac, cu sânii ei atârnând plini şi grei în întuneric deasupra feţei mele. I-am luat cu grijă în mâini şi am strâns sfârcurile între degete până ce Sarah a scos un geamăt încet, jos, un sunet aproape animalic pornit din adâncul pieptului. Când am auzit-o m-am gândit la copil, mi l-am imaginat legănându-se înăuntrul ei, închis într-o bulă cu apă, aşteptând să se nască. Imaginea îmi dădu un ciudat impuls erotic, trimiţându-mi un fior prin piele.

După ce am terminat, Sarah se odihni lângă mine întinsă pe spate, ţinându-mi mâna lipită de burta ei încordată. Stăteam sub plapumă, strâns lipit de ea. În cameră era frig. Pe marginile pervazului se formase gheaţă.

I-am ascultat respiraţia, încercând să-mi dau seama dacă adormise. Respira încet şi regulat, dar întreg corpul îi era încordat, ca şi când ar fi ascultat cu mare atenţie, aşteptând să se petreacă ceva. I-am mângâiat abdomenul - o atingere uşoară, trecătoare. Nu reacţionă.

Începusem să mă las şi eu cuprins de somn, gândindu-mă la geanta cu bani care se afla sub noi, pe duşumea, şi la pilotul mort în avionul lui, afară, în întuneric, înconjurat de gheaţă şi de livada plină de ciori, când Sarah întoarse capul şi-mi şopti ceva.

— Ce? am întrebat forţându-mă să mă trezesc la loc.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să-i ardem şi gata? zise ea.

M-am ridicat într-un cot şi am privit-o prin întuneric. Clipi.

— Nimeni nu scapă cu bine din aşa ceva, spuse ea.

Mi-am luat mâna de pe burta ei şi i-am mângâiat părul de pe faţă. Avea pielea atât de albă încât părea că străluceşte.

— Noi o să scăpăm, am zis. Ştim foarte bine ce facem.

Sarah scutură din cap.

— Nu. Suntem nişte oameni ca toţi ceilalţi, Hank. Nu suntem vicleni, nu suntem deştepţi.

— Ba deştepţi suntem, am spus.

I-am mângâiat faţa cu mâna, făcând-o să închidă ochii. Apoi, mi-am lăsat capul pe pernă, lângă ea, cuibărindu-mă lângă căldura trupului ei.

— N-o să fim prinşi.

Nu mai ştiu dacă într-adevăr credeam asta - că noi nu puteam fi prinşi. Cu siguranţă, chiar şi atunci trebuie să fi fost conştient de pericolele gestului pe care îl făceam, imposibil să nu fi încercat un sentiment de teamă când am luat în calcul toate obstacolele ce mai trebuiau încă trecute. Existau Jacob, şi Lou, şi Carl, şi avionul, şi încă o sută de alte conexiuni ce ar fi putut duce la ceva rău. În esenţă, probabil că îmi era frică pentru simplul motiv că făceam ceva ilegal. Nici măcar nu mă gândisem vreodată la aşa ceva până atunci, era o situaţie ce depăşea cu mult experienţa mea, fapt ce îmi crea în sine un sentiment de derută -

chiar şi fără teama unei eventuale pedepse, ce plana deasupra ca o aură. Dar nu cred că aceste gânduri mă preocupau atunci atât cât mă apasă acum, când privesc înapoi. Cred că atunci eram fericit. Cred că mă simţeam în siguranţă. Era ajunul Anului Nou. Aveam treizeci de ani, o căsnicie mulţumitoare şi aşteptam naşterea primului meu copil. Eu şi soţia mea stăteam în pat îmbrăţişaţi după ce tocmai făcuserăm dragoste şi sub noi, ascunsă ca o comoară, era o geantă cu 4,4 milioane de dolari. Nimic rău nu se întâmplase încă; totul era proaspăt şi promiţător. Acum, când privesc în urmă, pot spune că, din multe puncte de vedere, acesta a fost apogeul vieţii mele - punctul spre care urcase întreaga mea existenţă de până atunci şi de unde totul avea să înceapă să se năruie. Nu cred că aş fi putut în acea clipă să cred că vom fi vreodată pedepsiţi pentru ceea ce făcuserăm: vina noastră părea prea neînsemnată şi norocul prea mare.

Sarah tăcu multă vreme.

— Promite-mi, zise ea în cele din urmă, luându-mi mâna şi punându-mi-o pe stomacul ei.

Am clătinat din cap şi i-am şoptit în ureche:

— Îţi promit că nu vom fi prinşi.

Apoi am adormit.

Capitolul 3

A doua zi m-am trezit în jur de ora opt. Sarah se dăduse deja jos din pat; se auzea duşul în baie. Am rămas o vreme cuibărit între cearceafurile calde, încă pe jumătate adormit, ascultând ţevile care trosneau sub presiunea apei.

Şi ţevile din casa părinţilor mei scoteau un sunet asemănător ori de câte ori cineva deschidea un robinet. Când eram mic, Jacob îmi spusese că în pereţi erau nişte fantome care gemeau, încercând să scape. Îl crezusem. Într-o seară, mama şi tata veniseră beţi acasă şi începuseră să danseze în bucătărie. Aveam şase, cel mult şapte ani. Trezit de gălăgie, am coborât exact în clipa în care, îmbrăţişaţi, se împiedicau de un scaun. În cădere tata s-a lovit cu capul de zid, făcând o ditamai gaura în perete. Îngrozit, am dat năvală în cameră înarmat cu un ziar, să astup gaura înainte ca fantomele să apuce să iasă. Când m-au văzut - un puşti sfrijit, agitat, în pijama, cu părul răvăşit de somn, care încerca cu înverşunare să peticească zidul cu o hârtie - părinţii mei au izbucnit într-un râs isteric. Era prima dată când mă simţeam ruşinat, când încercam o senzaţie de jenă.

În acea dimineaţă însă, când mi-am amintit întâmplarea, n-am simţit niciun fel de amărăciune, doar o nostalgie ciudată şi dor de copilărie. Îmi lipseau, am realizat încă pe jumătate adormit, cu mintea aiurea. Ca într-un vis, gândul la ei luă într-un fel locul lui Sarah şi al casei noastre - mama, tânără şi însărcinată, se spăla în baie în vreme ce tata aştepta cuibărit în plapumă, cu transperantele trase, în camera slab luminată, ascultând ţevile care scârţâiau uşor deasupra capului, în spatele zidului.

Aşa încercam să mi-i amintesc întotdeauna pe părinţii mei - tineri, ca Sarah şi ca mine, la începutul vieţii lor împreună. Era mai degrabă o

închipuire decât o amintire. Nu mă născusem cu mult înainte ca lucrurile să înceapă să meargă prost, aşa că amintirile pe care le aveam cu părinţii mei, cele autentice, cele care apăreau nechemate şi nedorite, erau din vremea când ei deja nu mai erau tineri, când beau amândoi prea mult şi când începuseră să piardă controlul asupra fermei.

Ultima dată când îl văzusem pe tata în viaţă era beat. Venise la magazin într-o dimineaţă şi, pe un ton timid şi parcă ruşinat, mă rugase să trec pe la ei într-o zi şi să mă uit peste conturile lor. Consimţisem cu multă plăcere simţindu-mă, la rândul meu, puţin intimidat, dar şi flatat, fiindcă niciodată până atunci nu-mi mai ceruse ajutorul.

M-am dus la fermă chiar în acea seară, direct de la muncă. Tata avea o debara micuţă, în care intrai direct din bucătărie. Acolo, pe masa pliantă pe care o folosea pe post de birou, îmi petrecusem următoarele cincizeci de minute descâlcindu-i socotelile. Îşi notase tot ce considerase mai important într-un registru uriaş, legat în piele, ce conţinea un amalgam de cifre mâzgălite în grabă, de coloane ce intrau una peste cealaltă, de calcule indescifrabile îngrămădite pe margine. Scrisese aproape totul cu cerneală, aşa că, atunci când greşise ceva - lucru care părea să se fi întâmplat destul de des - trebuise să taie în loc să şteargă. Cu toate acestea, chiar şi din acel dezastru de nedescris, mi-am putut da numaidecât seama că părinţii mei erau pe cale să piardă ferma.

Ştiam că au o situaţie grea - întotdeauna avuseseră dar nu-mi imaginasem niciodată că lucrurile ar fi putut scăpa într-atât de sub control. Erau datori în toate locurile posibile - la electricitate, la telefon, la compania de furnizare a apei, la compania de asigurări, la doctor şi la stat. Norocul lor că nu aveau animale, fiindcă atunci i-ar fi fost fără îndoială datori şi lui Raikley. Datorau bani pentru repararea combinei, pentru motorină, pentru seminţe şi pentru îngrăşământ. Şi totuşi,

astea erau doar facturi. Era greu odată ce rămâneai restant, şi ai mei ar fi trebuit să le achite în cele din urmă, dar nu-ţi pierdeai ferma din cauza lor. Banca e singura care-ţi ia proprietatea şi tocmai la bancă datora tata cea mai mare parte a banilor. Împrumutase prea mult şi gestionase prost banii. Ipotecase casa, ipotecase pământul şi acum, peste doar câteva săptămâni, avea să piardă totul.

Am lucrat o vreme înainte să spun ceva, organizând numerele în coloane inteligibile, separând datoriile de bunuri, adunând totul. Tata stătea lângă mine, pe un taburet, şi privea peste umărul meu. Mâncaseră deja şi acum bea whisky dintr-un pahar de suc. Uşa era deschisă şi o vedeam pe mama care spăla vasele în bucătărie. Când, în cele din urmă, am lăsat creionul şi m-am întors spre el, tata mi-a zâmbit. Era un bărbat masiv, cu ditamai burdihanul şi cu un păr blond din care nu mai rămăsese prea mult. Ochii, prea mici pe faţa lui, erau de un albastru-deschis. Lăcrima uşor, ori de câte ori bea prea mult.

— Ei? întrebă el.

— O să vă ia casa şi terenul, am spus. Nu cred c-o să vă mai lase prea mult după sfârşitul anului.

Îmi dădeam seama că se aştepta să spun asta - cu siguranţă trebuia să fi ştiut, probabil că banca îl ameninţa de luni de zile; dar cred că sperase să găsesc eu o portiţă de scăpare, ceva ce el, lipsit de educaţie şi străin într-ale economiei, nu ar fi putut vedea singur. Se ridică, se duse la uşă şi o închise. Apoi, se aşeză la loc.

— Ce putem face? mă întrebă.

Am ridicat braţele în aer.

— Nu cred că mai puteţi face nimic. E prea târziu.

Tatăl meu căzu pe gânduri, încruntat.

— Vrei să-mi spui că după toate adunările şi scăderile pe care le-ai făcut, tot nu eşti în stare să găseşti o cale să ne ajuţi?

— Eşti dator prea multor oameni, tată. Nu ai cum să-i plăteşti pe toţi şi, când n-o să reuşeşti, o să-ţi ia ferma.

— Ba n-o să ia nicio fermă.

— Ai vorbit cu cei de la bancă? Nu ţi-au…

— Băncile! pufni taică-meu. Îţi închipui c-o să dau eu munca mea de-o viaţă unei bănci?

Abia atunci mi-am dat seama că era beat - nu foarte beat, doar atât cât să simtă alcoolul alergându-i călduţ prin vene, ca un somnifer, diminuându-i percepţiile şi moleşindu-i reacţiile.

— N-ai de ales, am spus, dar tata dădu din mână a lehamite.

— Ba am de ales, şi-ncă cum! zise el. Se ridică şi-şi puse paharul pe taburet. Tu nu vezi decât nişte numere, dar povestea nu se opreşte aici.

— Tată, am început, va trebui să…

Scutură din cap, întrerupându-mă.

— Nu trebuie să fac nimic.

Am tăcut.

— Mă duc să mă culc, zise. Am stat până acum doar fiindcă am crezut c-o să fii în stare să mi-i iei de pe cap.

Am ieşit după el, gândindu-mă la ce aş fi putut spune. Erau o grămadă de lucruri de făcut acum - trebuiau, de pildă, să-şi găsească un loc unde să stea dar habar nu aveam cum aş fi putut aduce vorba despre asta. Era tatăl meu; mi se părea că n-aş fi făcut decât să-l insult dacă i-aş fi dat sfaturi.

Mama era încă în bucătărie. Spălase toate vasele şi curăţa tejgheaua. Cred că ne aştepta să terminăm, fiindcă aruncă buretele şi veni direct spre noi când ne văzu intrând. Tata trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre scări. M-am luat după el.

— Nu, Hank, îmi şopti mama, oprindu-mă. O să fie bine. Trebuie doar să doarmă puţin.

Mă luă de braţ şi mă trase spre uşa din faţă. Era micuţă, dar puternică şi, când voia să faci un lucru, ţi-o arăta limpede. În acel moment, voia să mă duc la mine acasă.

Am vorbit o clipă pe aleea din faţa casei, înainte să plec. Afară era frig şi burniţa. Mama aprinse becul de pe verandă şi totul străluci în lumina lui.

— Ştii? am întrebat-o.

Dădu din cap.

— Aţi discutat despre ce o să faceţi acum?

— Ne descurcăm noi, zise ea încet.

Calmul ei, asociat cu refuzul tatei de a accepta realitatea, îmi crea o senzaţie de panică pe care o simţeam în capul pieptului. Nu păreau să înţeleagă câtuşi de puţin gravitatea situaţiei în care se aflau.

— Nu e de glumă, mamă, am spus. Va trebui să…

— Totul va fi bine, Hank. Ieşim noi cumva din asta.

— Eu şi Sarah vă putem da câteva mii. Poate facem şi noi un împrumut. Pot încerca să discut cu cineva de la bancă.

Mama clătină din cap.

— Eu şi tatăl tău va trebui să facem nişte sacrificii, atâta tot. Dar o să ne descurcăm. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Zâmbi şi-mi întoarse obrazul să i-l sărut.

Am sărutat-o, după care îmi deschise poarta. Îmi dădeam seama că nu voia să vorbească despre asta, că nu avea de gând să mă lase să îi ajut. Mă expedia.

— Ai grijă la ploaie, zise ea. O să fie alunecuş pe jos.

Am alergat prin burniţă până la maşină. Când m-am suit la volan am văzut becul de pe verandă stingându-se.

L-am sunat pe tata a doua zi dimineaţa, de la birou. Voiam să-l fac să vină în oraş, să mergem împreună la bancă şi să stăm de vorbă cu directorul, dar refuză. Îmi mulţumi pentru grijă şi-mi spuse că, dacă ar fi avut nevoie de ajutorul meu, mi l-ar fi cerut. Cu alte cuvinte, trebuia să presupun că situaţia era sub control. Şi cu asta, îmi închise telefonul.

Fusese ultima dată când vorbisem cu el. Două zile mai târziu era mort.

*

* *

Sarah opri duşul şi, ca şi când ceva ar fi trebuit să umple liniştea ce se lăsase dintr-odată, o voce îmi şopti în minte: *Ai uitat să te duci la cimitir!*

Era prima zi după revelion, ceea ce însemna că eu şi Jacob lăsasem să treacă un an fără să mergem la mormântul părinţilor. M-am gândit la acest lucru, încercând să-i cântăresc importanţa. Mie, unuia, mi se părea că gândul din spatele ritualului, simplul act al aducerii-aminte, era mai important decât vizita în sine. Nu-mi dădeam seama ce anume se câştiga prin prezenţa noastră fizică la cimitir. În plus, era vorba doar de o singură zi. Puteam merge în după-amiaza asta, cu douăzeci şi patru de ore mai târziu decât promiseserăm. Eram convins că, date fiind circumstanţele, tatăl nostru ne-ar fi iertat întârzierea.

Apoi însă mi-am dat seama aproape instantaneu că o mare parte din importanţa vizitei consta tocmai în respectarea ei strictă, în faptul că eram obligaţi să ne rezervăm o anumită după-amiază în fiecare an, să o izolăm de orice interferenţă exterioară şi să o dedicăm în întregime amintirii părinţilor noştri. Neplăcerea minoră legată de dată era tocmai aspectul care-i dădea valoare. Anul Nou era o punte de legătură, un termen pe care, de această dată, nu îl respectasem.

Am început să mă gândesc la tot felul de moduri prin care aş fi putut să mă revanşez pentru abaterea comisă, toate învârtindu-se în jurul unui număr din ce în ce mai mare de drumuri pe care aveam să le fac la cimitir în anul ce venea, şi tocmai ajunsesem la douăsprezece, câte unul pe lună, când Sarah ieşi din baie.

Era goală, cu excepţia unui prosop galben înfăşurat în jurul capului. Sânii îi deveniseră atât de plini încât arătau de-a dreptul comic pe pieptul

ei micuţ, ca un desen făcut de un băiat la pubertate. Sfârcurile îi erau de culoare roz aprins, două pete pe albul străveziu al pielii ei. Burta îi atârna greoaie şi trebuia să şi-o susţină cu mâinile în timp ce mergea, de parcă ar fi fost un pachet pe care îl căra, şi nu o dilatare firească a corpului ei. Arăta ciudat, stângace. Doar când se odihnea mai avea un pic de graţie; îşi susţinea greutatea sarcini atât de avansate cu o ciudată demnitate, cu o eleganţă animalică. Am privit-o cum se îndrepta legănându-se spre ferestre şi cum trăgea, una câte una, jaluzelele.

Camera se umplu cu o lumină cenuşie. De cealaltă parte a geamului cerul era înnorat şi rece, copacii - întunecaţi şi goi. Aveam ochii pe jumătate închişi. Sarah privi spre pat, dar nu păru să-şi dea seama că mă trezisem. Îşi desfăcu prosopul de pe cap, se aplecă şi începu să-şi frece cu el părul. O priveam - trupul îi era încadrat de fereastră şi se profila pe fundalul cerului de iarnă.

— Am uitat să mergem la cimitir, am zis.

Ridică speriată privirea, cu trupul încă aplecat pe jumătate. Apoi continuă să-şi usuce părul. Freca de zor; auzeam sunetul bumbacului pe scapul ei. Când termină, se îndreptă şi-şi înfăşură prosopul în jurul pieptului.

— Poţi să mergi în după-amiaza asta, răspunse ea. După ce te duci la avion.

Se apropie şi se aşeză pe marginea patului, cu picioarele desfăcute, sprijinindu-şi greutatea pe mâinile proptite la spate. M-am ridicat în capul oaselor, ca să o văd mai bine. Mă privi şi-şi duse mâna la gură.

— Oh, Doamne! făcu ea. Eşti plin de sânge!

Am dus mâna la cucui. Umflătura aproape că dispăruse, dar simţeam o crustă de sânge întărit întinzându-mi-se pe toată fruntea.

— A curs în timpul nopţii, am constatat.

— Te doare?

Am clătinat din cap, pipăind rana cu vârful degetelor.

— Aproape că a şi trecut.

Dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Ia gândeşte-te ce-ar fi fost dacă m-ar fi lovit în ochi, am zis.

Sarah îmi examină fruntea, dar avea o expresie distrată întipărită pe faţă. Mi-era clar că se gândea la altceva.

— Ar trebui să-i spui şi lui Jacob că te întorci la avion, zise ea. Poate că ar fi bine să-i spui să vină cu tine.

— De ce?

— E mai bine aşa. Atât ne-ar mai lipsi, ca Jacob şi Lou să treacă pe acolo şi să-ţi vadă maşina lângă parc. Ar începe imediat să presupună că încerci să-i tragi pe sfoară.

— N-o să-mi vadă maşina. O să mă-ntorc înainte ca vreunul din ei să apuce să se dea jos din pat.

— E o măsură de precauţie, Hank. Va trebui să fim foarte atenţi de acum încolo, să gândim totul cu un pas înainte.

Am cântărit în minte preţ de câteva clipe spusele ei, apoi am consimţit, fără prea multă tragere de inimă. Sarah mă privea atent, ca şi când s-ar fi aşteptat să mă împotrivesc. Când văzu că nu o fac, îmi strânse uşor piciorul cu mâna pe sub plapumă.

— Totuşi, n-o să-i spunem că punem banii înapoi, zise ea. Va trebui să-i ascunzi în haină şi să intri singur în avion.

— Crezi că s-ar întoarce să-i fure?

— Poate. Jacob e om, ca toţi oamenii. Ar fi un gest foarte firesc. Sau i-ar spune lui Lou, care cu siguranţă s-ar duce să-i ia.

Îşi trecu mâna prin păr. Aşa, ud, părea mai închis decât era în realitate, aproape şaten.

— În felul ăsta, nu va trebui să ne facem griji. Vom şti că sunt acolo şi, cât timp vor rămâne

acolo, vom fi în siguranţă. Îmi masă piciorul. Bine?

Am dat din cap.

— Bine.

Zâmbind, se strecură în pat lângă mine, se aplecă şi mă pupă pe nas; am simţit mirosul şamponului de lămâie. Am sărutat-o la rândul meu, pe gură.

*

* *

M-am ridicat să mă duc la duş şi Sarah, într-o rochie verde-închis, de gravidă, coborî să pregătească micul dejun.

Am dat drumul la apă, apoi m-am dus la oglindă să-mi examinez fruntea. Fix în mijloc, era o gaură micuţă, cam cât o cicatrice de acnee. Din ea cursese un firicel de sânge care acum se uscase, scoţând-o în evidenţă ca pe o ţintă de tir.

M-am uitat în oglindă până când suprafaţa de sticlă începu să se aburească. Am curăţat cu degetul o parte din dâra de sânge, apoi mi-am dat jos pijamaua. Mă simţeam umflat şi ameţit, de parcă trupul meu ar fi ştiut că era ziua de după revelion şi ar fi presupus, automat, că sunt mahmur.

Tocmai când mă pregăteam să intru în cabina de duş, am remarcat că nu mai era niciun prosop în baie. Când am deschis uşa ca să iau unul, am găsit-o pe Sarah ghemuită lângă pat, cu spatele la mine, cu geanta de pânză lângă ea, pe podea, cu pachetele de bani întinse pe covor.

Ridică ochii când mă văzu intrând în cameră, privind peste umăr cu un fel de zâmbet vinovat. Văzând-o astfel, am simţit un fior de suspiciune străbătându-mi întreg trupul. Cu toate astea, am ştiut de îndată că era o bănuială neîntemeiata, cauzată pur şi simplu de surpriza de a o găsi în dormitor, cu banii, când eu o credeam jos, în bucătărie. Am simţit numaidecât că fusesem nedrept cu ea, că o acuzasem fără motiv.

— Îmi trebuie un prosop, am spus.

Stăteam nemişcat în pragul uşii, gol puşcă şi jenat din cauza asta. Nu mă simţisem niciodată în largul meu să mă plimb dezbrăcat prin casă, nici măcar în faţa lui Sarah. Trupul meu - prezenţa fizică, spaţiul pe care îl ocupa, culoarea pielii - mă făcea să mă ruşinez. Sarah era exact invers. În zilele foarte calde de vară, îi plăcea să se perinde prin casă îmbrăcată doar în costumul Evei.

— Oh, Hank, zise ea, îmi pare rău! Aveam de gând să-ţi aduc unul.

Nu se ridică.

Ţinea câte un pachet de bani în fiecare mână. Am făcut un pas spre hol, apoi m-am oprit.

— Ce faci? am întrebat-o.

Arătă cu capul înspre geanta de pânză.

— Am vrut să mă asigur că nu sunt puşi în ordine.

— În ordine?

— Dacă ar fi provenit din jefuirea unei bănci, numerele de serii ar fi fost în ordine. Atunci, nu i-am fi putut cheltui.

— Şi sunt?

Scutură din cap.

— Sunt doar bancnote vechi.

Am privit pachetele împrăştiate pe podea. Erau foarte atent ordonate, în grămezi de câte cinci.

— Vrei să te ajut să-i pui în geantă? am întrebat-o.

— Nu, zise ea. Îi număr.

— Îi numeri?

Dădu din cap că da.

— Dar i-am numărat noi deja. Eu, Jacob şi Lou am numărat banii aseară.

Ridică uşor din umeri.

— Am vrut să-i număr şi eu, zise. Nu mi se păreau reali până nu-i număram cu mâna mea.

Când am ieşit de la duş, Sarah coborâse din nou. O auzeam bocănind prin bucătărie. Am îngenuncheat lângă pat şi m-am uitat dedesubt,

dând la o parte una din valizele goale. Geanta de pânză era acolo, la loc sigur, împinsă lângă perete, exact ca noaptea trecută.

Am pus la loc valiza, m-am îmbrăcat şi am coborât repede la micul dejun.

*

* *

După ce am terminat de mâncat, l-am sunat pe Jacob şi i-am spus că trebuia să ne întoarcem la avion.

— Să ne întoarcem la avion? întrebă el.

Părea ameţit, abia trezit din somn.

— Trebuie să ne asigurăm că n-am lăsat nicio urmă, am spus.

Eram în bucătărie. Sarah stătea la masă şi împletea un pulover pentru bebeluş, timp în care ne asculta conversaţia. Banii pe care-i numărasem cu o noapte înainte erau aşezaţi într-o grămadă, lângă ea.

— Ce urme am fi putut lăsa? întrebă Jacob.

Parcă-l şi vedeam, întins în patul din apartamentul său micuţ, îmbrăcat încă în aceleaşi haine pe care le purtase cu o seară înainte, gras, nebărbierit, cu cearceaful strâns într-un ghem murdar la picioare, cu jaluzelele trase în aerul duhnind a bere.

— N-am fost atenţi, am insistat. Trebuie să ne întoarcem, să verificam locul.

— Crezi că ai lăsat ceva acolo?

— Lou şi-a lăsat cutia de bere.

Vocea lui frate-meu răsună obosită, exasperată:

— Cutia de bere?

— Şi eu am mişcat pilotul. Trebuie să-l punem la loc, cum era înainte.

Jacob oftă în telefon.

— Şi cred că mi-a curs şi sânge pe podeaua avionului.

— Sânge?

— Din rana de la frunte. Pot să-şi dea seama de multe dintr-o picătură de sânge. E mai rău decât

amprentele.

— Pentru Dumnezeu, Hank! Nimeni n-o să observe câteva picături de sânge.

— Nu ne putem asuma riscul.

— N-am chef să mai merg până la…

— Ne întoarcem, am spus apăsat. Nu vreau s-o dăm în bară doar fiindcă ţi-e ţie prea lene să faci ceea ce trebuie.

Vocea-mi răsună chiar mai nervoasă decât intenţionasem şi avu efect imediat asupra ambilor mei ascultători. Sarah ridică privirea, cu o expresie mirată. Jacob amuţi.

I-am zâmbit încrezător lui Sarah, care se întoarse la împletitul ei.

— Vin să te iau, i-am spus lui Jacob. Şi, după ce terminăm, putem să trecem pe la cimitir.

Scoase un geamăt răguşit care se transformă, în cele din urmă, într-un cuvânt.

— Bine, zise el.

— Într-o oră.

— Să-l sun pe Lou?

M-am gândit o clipă, privind-o pe Sarah cum lucra la puloveraşul galben. N-aveam niciun chef să-mi petrec dimineaţa în prezenţa lui Lou, mai ales dacă era mahmur.

— Nu, am spus. N-are rost să mai vină şi el.

— Dar pot să-i spun că mergem noi?

— Desigur, i-am răspuns. Suntem toţi implicaţi în povestea asta. Ultimul lucru care ne-ar mai lipsi ar fi să-ncepem să avem secrete unul faţă de celălalt.

*

* *

Nu reuşeam să găsesc un mod de ascunde banii asupra mea, în aşa fel încât Jacob să nu-i observe. Erau cincizeci de pachete; parcă aş fi încercat să înghesui cincizeci de cărţi pe trupul meu. Mi-am umplut buzunarele, mi-am îndesat bancnote pe mânecă, în şosete şi sub centură. După o vreme însă, anumite zone de pe corp începură să mi se

umfle în mod suspect, de parcă aş fi fost împăiat şi mereu mai rămâneau câteva pachete pentru care nu găseam loc.

— Nu cred c-o să meargă, am spus în cele din urmă.

Eram încă în bucătărie. Aveam geaca pe mine şi începusem să mă încing şi să mă enervez. Pachetele pe care mi le îndesasem în haine mă făceau să mă simt greoi şi să mă mişc ciudat, ca un robot. Şi eu, şi Sarah purtam mănuşi.

Sarah stătea la câţiva metri de mine, măsurându-mă din priviri. Ghiceam din expresia ei că nu era mulţumită de ce vedea.

— Poate c-ar fi mai bine să-i duci într-o geantă.

— O geantă? am zis. Nu pot să-i iau într-o geantă. Ce-o să-i spun lui Jacob?

Mi-am desfăcut fermoarul de la geacă şi trei pachete căzură pe jos, lovindu-se de podea unul după celalalt. Am privind-o pe Sarah aplecându-se să le ridice.

— Poate ar trebui să punem mai puţin înapoi, am spus.

Sarah mă ignoră.

— Ştiu cum facem, zise, apoi se întoarse şi ieşi grăbită din cameră.

Am aşteptat-o în bucătărie, burduşit ca o sperietoare de ciori, cu braţele ţepene, depărtate de corp. Când se întoarse, ţinea în mână un rucsac micuţ.

— Ăsta e un portbebe, zise ea, ridicându-l în faţa mea.

Era un fel de ghiozdănel de nailon, de culoare roz aprins, cu poza unui dinozaur din desene animate pe buzunarul din faţă. Sarah părea foarte mândră de el.

— L-am comandat dintr-un catalog.

Mi-am scos geaca şi mi-am pus rucsacul pe umeri, lărgindu-i bretele până se aşeză frumos pe stomacul meu. Sarah înfăşură banii într-o pungă de gunoi - ca să am în ce să-i las când ajungeam la

avion - apoi vârî punga în geantă. După ce termină, închise fermoarul jachetei. Mi se formase o umflătură destul de clară în dreptul abdomenului, dar geaca era largă şi o mai ascundea cât de cât.

— Arăţi un pic cam gras, zise Sarah mângâindu-mă pe burtă, dar Jacob e ultima persoană care să comenteze pe tema asta.

— Nu arăt gras, i-am zis, arăt gravid. Arăt ca tine.

*

* *

Ashenville era un oraş mic şi urât, cu doar două străzi, Main şi Tyler, şi cu o lumină galbenă, care pâlpâia, la intersecţia lor. Pe fiecare dintre cele patru colţuri formate de această răscruce se înălţa câte o clădire municipală importantă, de dimensiuni reduse - primăria, magazinul de nutreţuri al lui Raikley, biserica episcopală St. Jude's şi Banca de Economii din Ashenville. Restul oraşului, un grup pestriţ de case cu unul sau două niveluri, se desfăşura pornind de la aceste patru structuri, întinzându-se de-a lungul uneia sau alteia din cele două străzi: un oficiu poştal, un departament de voluntariat, un mic magazin de legume şi fructe, o benzinărie, o farmacie, un restaurant, un magazin cu articole de uz casnic, o spălătorie, două baruri, un magazin de vânătoare, o pizzerie.

Clădirile aveau un fel de uniformitate cenuşie, o dărăpănare ce părea să fie generală, şi mă deprimau ori de câte ori le vedeam. Vopseaua se scurgea de pe şindrile în dungi uriaşe, ca nişte scoarţe de copac, ca şi când clădirile ar fi năpârlit. Ferestrele sparte erau acoperite cu hârtie îngălbenită de ziar, jgheaburile fuseseră distruse de vreme, obloanele se bălăngăneau aiurea în bătaia vântului şi nişte spărturi uriaşe se vedeau ca nişte pete negre pe acoperişuri, marcând spaţiile goale unde rafalele de vânt smulseseră ţigla. Era un oraş sărac, un oraş de fermieri, a cărui perioadă de

înflorire fusese cu şaizeci de ani în urmă, în anii dinaintea Marii Crize economice, un oraş a cărui populaţie scăzuse treptat cu fiecare recensământ de la 1930 încoace şi care se agăţa acum, ca o lipitoare, de pământul din jurul lui, sugând din el doar atâta energie câtă-i mai trebuia ca să-şi menţină existenţa precară pe linia de plutire. Era un oraş obosit, împovărat de greutăţi, un oraş pe moarte.

Când am parcat în faţa magazinului deasupra căruia locuia Jacob se făcuse deja nouă şi jumătate. Oraşul era cufundat în tăcere, străzile erau pustii. Lumina difuză, abia răzbătând printre nori, îi dădea un aer obosit şi palid ca şi când, la fel ca majoritatea locuitorilor săi, şi oraşul ar fi fost mahmur, intrând împleticindu-se în noul an, cu un gust uscat şi lipicios persistându-i în gură. Decoraţiunile de Crăciun atârnau agăţate de felinarele aliniate de-a lungul străzii: ornamente verzi, roşii şi albe, generos împodobite cu beteală - oameni de zăpadă, Moş Crăciuni, reni, batoane de acadea - toate vechi şi ponosite, mâncate de vreme, amintind de exponatele pe care le vezi într-un târg de vechituri.

Jacob mă aştepta în stradă cu Mary Beth lângă el, sprijinit de un parcometru. M-am bucurat să-l găsesc acolo; însemna că nu mai trebuia să intru la el în apartament -, chestie care-mi displăcea profund, având în vedere că-i oglindea atât de bine eşecul material în viaţă. Jacob trăia în mizerie. Era apartamentul unui om sărac, un apartament întunecat şi prost întreţinut, plin cu mobilă stricată şi resturi de mâncare, şi simplul gând că acolo se trezea, mânca şi dormea mă umplea cu un amestec neplăcut de milă şi dispreţ.

Încercasem în mai multe rânduri să-l ajut pe Jacob, dar nu reuşisem niciodată. Ultima oară fusese cu şapte ani în urmă, imediat după accidentul părinţilor noştri. Îi oferisem o slujbă cu jumătate de normă la noi la magazin - şofer pe

camionul de livrări. Era o treabă pe care, în copilăria noastră, o făcea un semiretardat, un uriaş cu mişcări greoaie şi cu trăsături mongoloide, care vorbea foarte piţigăiat, dând mereu din cap şi râzând prosteşte, în aşa fel încât nimeni nu reuşea să-l înţeleagă.

Asta fusese cu mulţi ani în urmă şi eu, unul, îl uitasem cu desăvârşire, dar nu şi Jacob. S-a simţit jignit şi s-a supărat pe mine mai rău ca niciodată. O clipă, am avut chiar impresia că o să mă lovească.

— Vreau doar să te ajut, i-am spus.

— Să m-ajuţi? mă întrebase pufnind. Lasă-mă în pace, Hank! Numai aşa poţi să mă ajuţi. Nu te mai amesteca dracului în viaţa mea!

Aşa că, în mare, asta şi făcusem.

Jacob îl împinse pe Mary Beth pe bancheta din spate a maşini, apoi urcă lângă mine, respirând greoi pe gura deschisă, de parcă tocmai ar fi suit în fugă câteva etaje. Avea în mână un pahar de plastic cu cafea şi, după ce închise portiera, scoase din buzunarul gecii ceva înfăşurat într-un şerveţel pătat de grăsime. Era un sandvici cu ou prăjit, cu o tonă de ketchup, pe care începu numaidecât să-l mănânce.

Am ieşit pe drum, analizându-l din cap până-n picioare. Avea aceeaşi geacă roşie, a cărei culoare aprinsă îi accentua paloarea feţei. Nu se bărbierise; părul îi era unsuros şi nepieptănat. Lentilele ochelarilor erau pătate de mizerie.

— Ai ieşit cu Lou aseară? l-am întrebat.

Simţeam bebeluşul apăsându-mi pe stomac, ca o minge de fotbal mare şi grea. Geaca-mi stătea umflată pe deasupra, atingând marginea volanului. Mie, unuia, mi se părea absurd de evident şi cu greu rezistam tentaţiei de a privi în jos.

Jacob dădu din cap, cu gura plină de pâine prăjită, ouă şi ketchup.

— V-aţi distrat? l-am întrebat din nou.

Dădu iar din cap, apoi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Unde aţi fost?

Înghiţi şi luă o sorbitură de cafea. Am băgat de seamă că nu degaja nici urmă de abur; era rece. Gândul ăsta îmi stârni o uşoară senzaţie de greaţă.

— La Palace, zise el. În Metamora.

— Tu, Lou şi Nancy?

Dădu iar din cap. Apoi am mers o vreme în tăcere. Mary Beth stătea cu gâtul întins spre scaunul din faţă, cu capul pe umărul lui Jacob. Ieşisem acum din oraş şi mergeam spre vest. În depărtare se zărea un hambar vechi, cocârjat de vreme, cu acoperişul lăsat, cu câteva vaci adunate în spatele său. Era o zi tăcută şi mohorâtă, nici prea friguroasă, nici prea caldă, cu temperatura doar un pic sub zero grade. Dacă avea să ningă, aşa cum spuseseră la meteo, zăpada ar fi fost apoasă şi grea.

Mi-am dres vocea, intenţionând să spun ceva, dar m-am răzgândit. Jacob îşi termină sandviciul, mototoli şerveţelul în mână şi-l puse pe bord. L-am privit dezgustat.

Voiam să-l întreb ceva, dar simţeam că s-ar fi supărat, în cele din urmă, i-am zis:

— Crezi că Lou i-a spus lui Nancy?

Ridică din umeri.

— Lasă-l în pace, zise.

I-am aruncat o privire, încercând să-i interpretez expresia feţei, dar îmi întoarse spatele, privind posac pe geam la câmpurile pe lângă care treceam.

Am apăsat frâna, trăgând maşina pe dreapta. Mary Beth alunecă, dând din labe, pe podeaua din spate.

— I-a spus, nu-i aşa?

Eram aproape de locul unde numărasem banii cu o zi înainte. Nu se vedea nicio casă, nicio maşină. Câmpul era golaş şi alb.

Jacob îşi întoarse privirea de la fereastră. Avea faţa obosită, ridată.

— Haide, Hank! Să mergem acolo şi să terminăm odată.

Am oprit motorul. Câinele se căţără la loc, scheunând.

Niciunul din noi nu-l luă în seamă.

— Tot o să-i spună până la urmă, nu? zise Jacob. Cum o să-şi ia partea fără să-i spună?

— Vrei să zici că ştie deja? l-am întrebat.

Am inspirat adânc. Până şi mie mi se păru că sesizez un accent de panică în vocea mea.

— Adică, vrei să-mi spui că tu nu i-ai zis nimic lui Sarah?

— Întocmai.

Mă privi ca şi când s-ar fi aşteptat să bat în retragere.

— I-a spus sau nu? am întrebat.

Continua să mă privească fix. Păru să se gândească la ceva preţ de-o clipă, apoi renunţă. Se întoarse din nou spre fereastră.

— Nu ştiu, făcu el.

Am aşteptat. Era evident că îi spusese, mi-am zis. La fel cum îi spusesem şi eu lui Sarah. Şi Jacob ştia asta, despre amândoi. Am analizat câteva clipe importanţa acestui lucru - că Jacob mă minţise şi că eu îl minţisem la rândul meu, şi că eram amândoi conştienţi de lucrul ăsta.

O clipă, mi se păru chiar amuzant şi gândul ăsta mă făcu să zâmbesc.

Jacob făcu semn spre drum.

— Haide, zise el obosit. Să terminăm odată.

*

* *

Ne-am apropiat de rezervaţia naturală din aceeaşi direcţie ca şi în ziua precedentă, traversând podul jos, de ciment, peste Anders Creek şi trecând apoi pe lângă ferma lui Dwight Pederson, prin partea de sud a parcului.

În capul aleii ce ducea spre casa lui Pederson stătea acum un câine, un collie mare, care lătră când trecurăm pe lângă el, scoţând un sunet

puternic, din adâncul pieptului. Mary Beth lătră la rândul lui, piţigăiat, speriindu-ne, apoi, cu coada în sus, se întoarse şi privi prin geamul din spate collie-ul care se îndepărta.

Am parcat lângă groapa pe care camionul lui Jacob o făcuse în zăpadă cu o zi înainte şi am oprit motorul. M-am îngrozit la vederea urmelor pe care le lăsasem în zăpadă. Se îndepărtau de drum, tăind o cărare uriaşă şi dezordonată direct spre pădure. Oricine ar fi trecut pe acolo le-ar fi remarcat numaidecât. La stânga, urmele vulpii veneau dinspre ferma lui Pederson, un şir drept şi precis de punctuleţe cenuşii lăsate în zăpadă. Le-am urmărit cu privirea.

— Aici vrei să parchezi? mă întrebă Jacob. În mijlocul drumului, unde te poate vedea oricine?

M-am gândit câteva clipe. Avea dreptate, desigur, dar nu vedeam nicio alternativă.

— Vezi tu vreun loc unde ne-am putea ascunde? l-am întrebat.

— Putem să mergem la intrarea în parc şi să băgăm maşina înăuntru.

Am dat din cap. Mă gândisem deja la asta şi renunţasem la idee. Mi-am expus acum motivele, unul câte unul.

— Poarta o să fie închisă, am spus, aleea dinăuntru o să fie troienită de zăpadă, fiindcă n-a curăţat-o nimeni, şi probabil că ne-am rătăci dacă am încerca să găsim avionul fără să ne luăm după urmele de ieri.

Jacob privi spre podul din faţă.

— Mi se pare riscant să lăsăm maşina aşa, în câmp.

— Dar ieri am lăsat aici camioneta.

— Ieri nu ştiam ce e acolo.

— Nu te teme, Jacob. O să ne mişcăm repede şi o să ne întoarcem cât ai zice peşte.

— Poate c-ar fi mai bine să renunţăm.

Am băgat de seamă că transpira abundent. Era transpiraţia tipică de după beţie, cu un miros

pregnant de fructe răscoapte. Mi-am dat seama că nu faptul că ar fi putut vedea cineva maşina îl neliniştea pe frate-meu, ci ideea drumului prin zăpadă.

— Ai băut prea mult aseară, nu-i aşa? l-am întrebat.

Ignoră întrebarea. Îşi şterse faţa cu mâneca hainei şi sudoarea lăsă o pată închisă la culoare pe material.

— Ieri camioneta mea, azi maşina ta, zise el. Ar putea da de bănuit.

Mi-am desfăcut centura, pregătindu-mă să cobor din maşină şi, în timp ce făceam asta, am simţit geanta cu bani apăsându-mi greu pe stomac. Ar fi fost mai bine, am realizat brusc, dacă Jacob n-ar fi venit cu mine. M-am întors şi m-am uitat la el. Era murdar de ketchup pe bărbie.

— Uite cum facem, i-am zis. Tu rămâi aici. Mă duc eu, văd cum stă treaba la avion şi mă întorc cât pot de repede. Dacă trece vreo maşină cât timp sunt plecat, te prefaci că repari ceva la motor.

— Şi dacă opreşte să mă ajute?

— Vorbeşti cu omul.

— Vorbesc cu omul? Şi despre ce dracu' să vorbesc?

Vocea-i răsună sugrumată şi ascuţită. Nu-mi puteam da seama dacă din cauza oboselii sau a dezgustului.

— Spui că totul e-n regula, că ai rezolvat deja problema.

— Şi urmele? zise el arătând cu mâna spre copaci.

— Iau câinele cu mine, am spus. Dacă te-ntreabă cineva, spui că Mary Beth a fugit în pădure şi că eu şi Lou ne-am dus după el.

— O să avem probleme dacă opreşte cineva. O să-şi aducă aminte că ne-au văzut aici, când o să descopere avionul.

— O să-l găsească abia la primăvară. Până atunci n-o să-şi mai amintească nimeni nimic.

— Şi dacă trece iar şeriful?

M-am încruntat. Mă forţasem să uit de Carl.

— N-o să treacă, am spus cu o încredere exagerată. A lucrat până târziu azi-noapte. Îţi garantez că e încă în pat.

— Şi dacă nu e?

— Dacă într-adevăr apare, spune-i că am pierdut ceva aseară. Spune-i că mi-a căzut căciula în pădure şi că am vrut să mă-ntorc după ea.

— Ieri ai urlat la mine că am riscat. Mie asta mi se pare mai riscant decât ce-am făcut eu.

— E un risc necesar, Jacob. E o diferenţă.

— Nu-mi dau seama de ce-i atât de necesar.

Am dat din umeri, prefăcându-mă indiferent.

— Dacă vrei, dăm foc banilor chiar acum. Măcar nu trebuie să mai bat drumul prin zăpadă.

— Nu vreau să dăm foc la bani, vreau să plecăm.

— Eu mă duc oricum, Jacob. Tu poţi fie să stai aici, de pază, fie să vii cu mine.

Urmă o pauză lungă, în care căută o cale de ieşire. Nu găsi niciuna.

— Rămân aici, zise el.

Mi-am pus o căciulă de lână - bleumarin, la fel ca geaca - şi mănuşi. Apoi am scos cheile din contact şi le-am băgat în buzunar.

*

* *

Când am intrat în pădure, Mary Beth o luă înainte, dispăru printre copaci, apoi veni alergând înapoi, cu tăbliţele de la zgardă zdrăngănindu-i, cu blana prăfuită de zăpadă. Se învârti de câteva ori în jurul meu apoi ţâşni din nou. Am apucat-o după el. Mă simţeam bine, aerul rece mă înviora, mă trezea.

Mi-au trebuit cam cincisprezece minute ca să ajung la marginea livezii, unde m-am oprit o clipă să cercetez zona. Avionul zăcea în mijlocul unei gropi nu foarte adânci; suprafaţa sa metalică lucea ca argintul printre ramurile întunecate ale merilor.

Peste tot urmele noastre se zăreau ca nişte găuri negre în zăpadă.

O rafală de vânt făcu să foşnească pomii din jur, aducând în aer un val uşor de umezeală, o senzaţie de schimbare iminentă. Am privit cerul. Era acoperit de nori grei, cenuşii, care promiteau zăpadă.

Ciorile erau încă în livadă. Nu le observasem de pe marginea gropii, dar, când am început să cobor părură să apară dintr-odată pretutindeni de jur împrejur, mutându-se fără astâmpăr din copac în copac, croncănind neîncetat, de parcă s-ar fi luat la harţă.

M-am îndreptat spre avion cu mâna sub stomac, susţinând greutatea portbebeului. Câinele mă urma la pas.

Uşa avionului era deschisă, exact cum o lăsasem. Vedeam urma lunguiaţă şi nu foarte adâncă pe care geanta de pânză o lăsase în zăpadă, acolo unde o aruncasem. Mary Beth dădu ocol avionului, adulmecând văzduhul.

Am băgat capul pe uşă, am aşteptat ca ochii să mi se adapteze la lumina difuză, apoi mi-am strecurat întreg corpul înăuntru. Mă grăbeam, gândindu-mă la Jacob rămas pe şosea, în maşina mea, şi la toate problemele care ar fi putut să apară din cauza asta. Brusc am simţit pe faţă aceeaşi căldură nefirească pe care o simţisem şi cu o zi înainte, aceeaşi tăcere apăsătoare în aer, şi amintirea păsării îmi fulgeră prin minte.

M-am ghemuit pe podea, exact în locul unde fusese aşezată geanta de pânză, mi-am sprijinit capul de perete ca să-mi păstrez echilibrul şi m-am uitat spre pilot.

Era încă pe scaunul lui, în aceeaşi poziţie în care-l lăsasem cu o după-amiază în urmă. Capul îi era dat pe spate, cu faţa întoarsă spre coada avionului, cu braţele aruncate, asemenea unui crucifix, de ambele părţi. Chipul lui avea aceeaşi expresie tristă - cercurile albe pe care oasele i le

desenau în jurul ochilor îl făceau să semene cu o paiaţă copleşită de jale; ţurţurele de sânge îi cobora din nas peste gura deschisă; vârful limbii - umflată şi neagră - îi ieşea dintre buze.

Am lovit cu mâna în fuzelajul avionului.

— Hei! am strigat. Ieşi de-aici!

Nu-mi răspunse decât ecoul propriei voci. Am ascultat şi am aşteptat. Mary Beth se apropie de uşa deschisă, adulmecând cu zgomot. Scoase un scheunat încet, dar nu-şi băgă capul înăuntru. Nu se vedea nicio mişcare în faţă.

— Hei! am strigat din nou, lovind de această dată cu bocancul în podea.

Am aşteptat, dar nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, mulţumit că eram singura fiinţă vie din avion, m-am ridicat şi am examinat podeaua, să văd dacă lăsasem vreo urmă de sânge cu o zi înainte. Nezărind nimic, am început să înaintez încetişor spre botul avionului, deschizându-mă în acelaşi timp la geacă.

Am ajuns în linişte în spatele pilotului, mergând uşor aplecat, încercând să mă hotărăsc unde să pun banii. Iniţial mă gândisem să-i las pe scaunul copilotului, dar îmi dădeam seama acum că nu fusese o idee bună. Ar fi căzut de acolo, în momentul prăbuşirii. Trebuia să-i pun la picioarele mortului, împinşi bine spre botul avionului.

Mi-am deschis geaca şi am scos banii din rucsac. Am şters punga de gunoi cu mănuşa, ca să nu rămână amprente, apoi m-am aplecat şi am strecurat-o în faţă, de-a lungul podelei. Am împins-o printre cele două scaune, peste ghetele pilotului, până în capăt, în botul avionului. Am simţit că-mi transpiră spatele; era o senzaţie rece şi lipicioasă. Îmi ţineam respiraţia şi începusem să ameţesc.

După ce am împins banii cât am putut mai departe, m-am ridicat, l-am apucat pe pilot de umeri şi l-am împins uşor în faţă. Corpul neînsufleţit se aplecă surprinzător de uşor şi

picioarele îi alunecară în spate, pe podea. În următoarea clipă, capul i se aplecă în faţă şi ateriză cu o bufnitură pe bordul avionului, ca o minge de baseball lovită de bâtă. Ţurţurele de sânge se sparse, căzu pe podea şi se făcu bucăţi.

Am tras aer în piept şi-am făcut un pas înapoi. Mi-am îndreptat trupul până când vârful căciulii atinse acoperişul de metal al avionului. Am rămas aşa o vreme, gândindu-mă, recapitulând totul în minte. Mă uitasem după urme de sânge, lăsasem banii unde trebuia, pusesem pilotul în poziţia în care îl găsisem. Nu-mi mai rămăsese nimic de făcut.

Am tras fermoarul la geacă, m-am întors, am făcut un singur pas şi am înlemnit. Două păsări stăteau în dreptul uşii şi se uitau fix la mine. A fost extrem de ciudat. Parcă le simţisem prezenţa înainte să apuc să le văd. Imaginea lor îmi trecuse prin minte în vreme ce mă întorceam - două umbre ieşind să mă înfrunte din întunecimea avionului. Era straniu; parcă gândul meu le adusese acolo.

M-am uitat la ele. Nu se mişcau.

Am dat din mâini.

— Uş! am strigat.

Una din păsări se apropie de uşă, cealaltă rămase în acelaşi loc.

Foarte încet, am făcut un pas înainte. Prima pasăre se îndreptă repede spre uşă. Se opri pe prag şi mă privi; penele îi luceau în lumina ce năvălea dinspre livadă. A doua pasăre îşi ridică aripile, vrând parcă să mă ameninţe. Mişcă din cap în faţă şi-n spate, apoi îşi întinse gâtul şi croncăni. Sunetul se izbi de pereţii avionului. Când ecoul se potoli, pasărea îşi lipi la loc aripile de corp şi făcu, şovăielnic, un pas spre mine.

— Ieşi! am urlat.

Prima pasăre scoase un sunet scurt şi dispăru prin deschizătura uşii. I-am auzit fâlfâitul aripilor pe când se îndepărta. Cea de a doua rămase pur şi

simplu acolo, întorcându-şi spre mine când un ochi, când celălalt.

Am făcut un pas în faţă, lovind cu bocancul în podea.

Pasărea se dădu înapoi, îndepărtându-se de uşă. Îşi ridică din nou aripile.

Am privit-o, aşteptând.

— Eu plec, am spus, ca un idiot.

Am înaintat şovăielnic încă doi paşi, apropiindu-mă de uşă.

Pasărea se dădu înapoi, afundându-se în întunericul din coada avionului, cu aripile încă ridicate. Trebuia să mă mişc aplecat, cu umerii chirciţi, în timp ce bocancii mi se târşeau cu zgomot pe podea.

Când am ajuns lângă uşă, am ieşit cu spatele, în aşa fel încât să nu-mi iau ochii de la cioară. Aceasta îşi ridică şi mai mult aripile şi-şi întoarse capul, ca să mă vadă dispărând.

— Am plecat, am spus din nou, strecurându-mă prin uşă, în zăpadă.

Afară, lumea părea mai strălucitoare, la fel cum se întâmplase şi cu o zi în urmă. Mi-am proptit umărul în uşă, m-am opintit şi am închis-o la loc. Se trânti cu un asurzitor scârţâit metalic.

Mary Beth dispăruse. I-am căutat cu privirea urmele lăsate de labe. Păreau să se îndrepte spre şosea. L-am strigat de două ori, fără prea multă tragere de inimă, apoi am renunţat, presupunând că era deja înapoi la maşină, cu Jacob.

Pe când începeam să urc panta lină, îndepărtându-mă de avion, am simţit ceva diferit la livada din jur, şi nu era doar schimbarea iluzorie de lumină; dar abia când am atins marginea adânciturii mi-am dat seama ce anume se schimbase. Undeva, în depărtare, motorul unui snowmobil se auzea înfundat, ca un bâzâit.

M-am oprit cu trupul încordat, ascultând, încercând să-mi dau seama ce însemna asta. Vântul nu mai bătea, ziua părea mai caldă şi când

am privit spre cer am văzut că, în loc să se îngroaşe şi să se transforme în furtuna anunţata la meteo, stratul de nori începuse să se risipească. Ba chiar zăream un petic mare de albastru undeva spre sud.

Bâzâitul sonwmobilului se auzea tot mai tare, departe încă, dar apropiindu-se tot mai mult. Ciorile din livadă se strigau tare una pe cealaltă.

Am aruncat o ultimă privire spre avionul care lucea inert pe fundul gropii, apoi m-am întors şi am luat-o la fugă spre şosea.

*

* *

Am încercat să ascult motorul snowmobilului în timp ce alergam, dar nu-l puteam auzi. Sunetul respiraţiei mele, braţele care mi se frecau de geacă, bocancii care mi se înfundau în zăpadă, copacii care treceau ca săgeţile pe lângă mine - totul îi ascundea zumzăitul mecanic. Alunecam pe zăpadă, ghetele erau grele şi am obosit repede. După câteva minute am încetinit pasul; mă aflam abia la jumătatea drumului până la şosea. De-ndată ce m-am oprit din alergat, am auzit motorul. Era aproape acum. Părea să fie chiar în faţa mea, dincolo de copaci. Îl auzeam pe Mary Beth lătrând. Am ascultat. Am mers la pas câţiva metri, ca să mi se mai potolească bătăile inimii, apoi am tras aer în piept şi-am luat-o din nou la fugă.

Prima dată am văzut maşina mea de culoare verde-închis, parcată pe marginea drumului. Îmi apăru ca o umbră în faţă, materializându-se printre trunchiurile copacilor. Apoi l-am zărit pe frate-meu. Stătea lângă maşină, ca o halcă uriaşă de şuncă roşie. Lângă el era un bărbat mai micuţ şi sub el, între picioarele lui, am văzut snowmobilul. Huruitul motorului se mai domolise acum şi maşinăria scuipa în urmă o dâră palidă de fum cenuşiu.

Era un bărbat mărunţel, bătrân, şi avea pe el o vestă de vânătoare portocalie. Era Dwight

Pederson - l-am recunoscut numaidecât. Ţinea o flintă atârnată pe umărul drept.

Când am văzut cine era, am încetinit la pas. Mai aveam încă destul de mers până la şosea, dar mi-am dat seama pe dată că, indiferent câte prostii reuşise să-i îndruge Jacob bătrânului, n-aş fi reuşit decât să înrăutăţesc situaţia dacă aş fi năvălit din pădure alergând ca nebunul. Trebuia s-o iau încet acum, să reacţionez mai degrabă decât să acţionez. Mi-am băgat mâinile în buzunar şi am început să-mi aleg cu grijă drumul spre ei printre copaci, încercând să par calm, stăpân pe situaţie, nonşalant.

*

* *

Pederson mă văzu primul. Mă privi fix, părând să nu-şi dea seama cine eram, apoi îşi ridică mâna pe jumătate, în semn de salut. I-am făcut semn la rândul meu, zâmbindu-i. Jacob vorbea foarte precipitat. Nu auzeam ce spune, dar părea că se ceartă cu bătrânul. Îşi flutura o mână prin aer, ca şi când ar fi tăiat ceva, şi scutura vehement din cap. Când îl văzu pe Pederson făcându-mi cu mâna, aruncă o privire panicată înspre copaci, dar nu se opri din vorbit. Pederson părea să-l ignore. Ambală motorul snowmobilului, apoi îi spuse ceva scurt lui Jacob şi arătă cu mâna spre zăpada din faţa lor.

Tot ce se întâmplă apoi se petrecu foarte repede.

Jacob făcu un pas spre bătrân, pe la spate, şi îi aplică o lovitură puternică în laterala capului. Pederson căzu pe-o parte, prăbuşindu-se pe marginea drumului, inert, cu piciorul stâng încă trecut pe jumătate peste şa, cu flinta alunecându-i de pe umăr. Jacob se dezechilibră, alunecă pe gheaţă şi căzu peste partea din spate a snowmobilului, aterizând direct deasupra bătrânului.

Mary Beth începu să latre.

Jacob se zbătu să se ridice de deasupra lui Pederson, dar mănuşile îi alunecau pe zăpadă. Nu

părea să fie-n stare să-şi recapete echilibrul. Îşi pierduse ochelarii în cădere şi, încă întins pe jos, pipăi zăpada din jur cu mâinile până când îi găsi. Şi-i puse pe nas şi începu din nou să facă eforturi ca să se ridice. Când reuşi în cele din urmă să se aşeze în genunchi se opri, odihnindu-se o clipă înainte să se ridice în picioare; părea că depune un efort supraomenesc.

Motorul snowmobilului se auzea în continuare, un huruit monoton şi înfundat. Câinele se ridică din mijlocul drumului şi se apropie cu grijă de Jacob. Dădu uşor din coadă, parcă ezitând.

Frate-meu stătea nemişcat, în picioare. Îşi atinse faţa cu mănuşa, îşi retrase mâna şi şi-o privi, apoi o puse la loc.

În tot acest timp, nu făcusem nicio mişcare. Rămăsesem paralizat, privindu-l cu groază. Nici până în ziua de azi nu mi-am revenit pe deplin din acel şoc. Am făcut un singur pas înspre şosea.

Jacob se dădu înapoi şi-l lovi pe bătrân cu piciorul. Îl lovi de două ori, cu toată puterea, o dată în piept şi o dată în cap. După care se opri. Îşi duse mâna la faţă şi se întoarse spre mine.

Mary Beth începu să latre.

— Oh, Jacob! am spus încet, ca şi când aş fi vorbit cu mine însumi.

După care am luat-o la fugă, înaintând repede prin zăpadă, spre frate-meu.

*

* *

Jacob stătea nemişcat, cu mănuşa acoperindu-i gura şi nasul, privindu-mă în timp ce mă apropiam.

Motorul snowmobilului începu să scoată un zgomot ca de tuse, ameninţând să se oprească, şi primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns lângă ei a fost să mă aplec şi să-l opresc.

Jacob plângea. Nu-l mai văzusem plângând de pe vremea când eram copii şi mi-a trebuit o secundă până să conştientizez că se întâmpla cu adevărat. Nu plângea în hohote, nu se smiorcăia,

gestul lui nu avea nimic violent sau dramatic; pur şi simplu vărsa lacrimi. I se scurgeau încet pe obraji şi respira mai des ca de obicei, tresărind din când în când. Îi curgea sânge din nas - se lovise când căzuse peste Pederson - şi îşi ţinea cu două degetele nările lipite una de cealaltă.

M-am uitat în jos, spre bătrân. Zăcea întins pe-o parte, cu piciorul stâng încă trecut peste şaua snowmobilului. Avea pe el o pereche de blugi şi nişte cizme de cauciuc în picioare. Vesta portocalie i se strângea în talie, lăsând să i se vadă centura groasă, de culoare maro-închis, şi, deasupra ei, un centimetru dintr-o pereche de izmene. Jacob îi doborâse căciula din cap când îl lovise, scoţând la iveală părul cărunt, rar şi lung, cu un aspect nespălat, uleios. Un fular portocaliu, de lână, îi acoperea aproape în întregime faţa. Vedeam locul în care îl lovise Jacob, chiar deasupra urechii stângi. Se vedea acolo o pată roşie, în jurul căreia pielea începuse deja să i se închidă la culoare, transformându-se în vânătaie.

Mary Beth se opri în cele din urmă din lătrat. Se apropie şi mirosi preţ de-o clipă ghetele lui Jacob, apoi se aşeză în mijlocul drumului.

M-am aplecat peste trupul lui Pederson. Mi-am scos mănuşa şi i-am pus mâna deasupra gurii. Nu părea să respire. Mi-am pus mănuşa la loc şi m-am ridicat.

— E mort, Jacob! am zis. L-ai omorât.

— Se luase după vulpe, zise Jacob, bâlbâindu-se puţin, îi furase mai multe găini.

Mi-am frecat faţa cu mâna. Nu prea ştiam ce să fac.

— Dumnezeule, Jacob! Cum ai putut face asta?

— S-ar fi dus direct la avion. L-ar fi găsit.

— Acum, s-a terminat totul! am spus, simţind că de furie mi se pune un nod în gât. Ai distrus orice şansă de a mai păstra banii!

Ne uitarăm amândoi la Pederson.

— O să te trimită la închisoare pentru asta, am spus.

Mă privi cuprins de panică. Ochelarii îi erau uzi de la zăpadă.

— A trebuit s-o fac, se văicări el. Altfel ne-ar fi prins.

Ochii îi străluciră, mici şi sălbatici pe faţa lată, albă şi lipicioasă. Obrajii îi erau plini de lacrimi. Era îngrozit, uluit şi, văzându-l aşa, furia mi se potoli, lăsând locul unui val de milă care mă năpădi dintr-odată. Îl puteam salva, mi-am dat brusc seama. Îmi puteam salva fratele mai mare. Puteam să mă aplec şi să-l ridic din beleaua în care intrase şi, cu ocazia asta, mă salvam şi pe mine.

Am privit repede la stânga şi la dreapta şoselei. Nu era nimeni.

— A trecut vreo maşină pe-aici? l-am întrebat.

Nu părea să înţeleagă. Îşi luă mâna de la nas şi-şi şterse lacrimile de pe obraji. Buza de sus îi era mânjită de sânge şi asta-i dădea o înfăţişare comică, de parcă ar fi avut o mustaţă falsă.

— Maşină? repetă el.

Am făcut un gest nervos cu mâna, arătând spre drum.

— A trecut vreuna pe aici? Cât am fost eu în parc?

Privi în depărtare. Se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

— Nu. Niciuna.

Îşi duse din nou mâna la nas.

Am privit peste drum, spre ferma lui Pederson. Casa era foarte mică şi la mare distanţă. Mi se păru că văd fum ieşind pe coş, dar nu puteam fi sigur. Urmele snowmobilului se apropiau direct pe mijlocul câmpului, paralele cu ale vulpii.

— Ce facem acum? întrebă Jacob.

Încă mai plângea puţin şi-şi întoarse faţa de la mine, prefăcându-se că se uită la Mary Beth ca să-şi ascundă lacrimile. Câinele stătea în mijlocul drumului.

— O să facem să pară c-a fost un accident, am spus. O să-l ducem departe de-aici şi-o să facem în aşa fel încât să pară c-a avut un accident cu snowmobilul.

Jacob îmi aruncă o privire speriată.

— Nu te speria, l-am liniştit. Putem scăpa din povestea asta.

Nu ştiu de ce, dar, cu cât îl vedeam pe el mai panicat, cu atât mai calm mă simţeam eu. Mă simţeam încrezător, pe deplin stăpân pe situaţie.

— O să se ia după urmele noastre, protesta Jacob. O să vină aici şi-o să ne vadă urmele, şi-o să ajungă la avion.

— Ba nu, am spus calm. Vine furtuna.

Am făcut semn cu mâna spre cerul care, în ciuda spuselor mele, continua să se înseninеze. Am ignorat acest amănunt şi am continuat:

— Cât de curând va începe să ningă şi zăpada o să acopere toate urmele.

Jacob se încruntă, ca şi când s-ar fi pregătit să mă contrazică, dar nu spuse nimic. Îşi puse înapoi mâna pe faţă şi i-am văzut pata de sânge de pe mânuşă.

— Nu ţi-a picurat sânge pe el, nu?

— Sânge?

M-am ghemuit lângă Pederson şi i-am examinat cu atenţie hainele. Avea o dâră maro-închis pe umărul jachetei. Am luat un pumn de zăpadă şi am frecat pata. N-a ieşit decât puţin.

Jacob mă privea cu o expresie de resemnare.

— N-o să ţină, Hank, zise el. O să ne prindă.

Am continuat să frec sângele.

— Nu-i cine ştie ce. Nu-i ceva ce să observi cu uşurinţă.

Întinse mâna şi-şi privi mănuşa.

— Tu ai spus că-i mai rău ca amprentele, rosti el pe un ton grăbit, bolborosindu-se.

— Jacob, am spus cu fermitate, calmează-te! M-am ridicat şi i-am atins braţul. Ai înţeles? Putem face asta dacă rămânem calmi.

— L-am ucis, Hank!

— Aşa este, am acceptat, dar nu mai putem schimba asta. Acum, trebuie să rezolvăm problema. Să acoperim urmele, ca să nu fii prins.

Închise ochii. Îşi duse mâna înapoi la nas.

Mi-am dat seama că trebuia să-l iau de-acolo. Am scos cheile maşinii din buzunar.

— Ia-l pe Mary Beth şi întoarceţi-vă la pod. Am arătat cu mâna în josul drumului, spre Anders Creek. Ne vedem acolo.

Deschise ochii, uluit.

— La pod?

Am dat din cap.

— O să-l aduc pe Pederson acolo, cu snowmobilul. O să-l împing peste parapet, ca şi când ar fi căzut de pe pod.

— N-o să ţină.

— Ba o să ţină. Avem noi grijă să ţină.

— Ce să fi căutat la pod?

— Jacob, am spus, fac asta pentru tine, pricepi? Trebuie să ai încredere în mine. Totul o să se rezolve.

I-am întins cheile în palmă. Le privi preţ de câteva clipe, apoi întinse mâna şi le luă.

— Eu o s-o iau prin parc, am spus. Ca să nu pot fi văzut de pe şosea. O să ajungi la pod înaintea mea, dar nu vreau să te opreşti. Vreau să mergi mai departe, apoi să te întorci. Nu vreau sa te vadă nimeni stând acolo.

Frate-meu nu scoase un cuvânt.

— Ne-am înţeles?

Trase aer în piept, expiră încet şi-şi şterse obrajii. Cheile de la maşină îi zornăiau în mână.

— Eu tot nu cred c-o să scăpăm.

— Ba o să scăpăm.

Dădu din cap.

— Sunt atâtea la care trebuie să ne gândim! Atâtea chestii pe care probabil că încă nici nu le-am băgat de seamă.

— Cum ar fi?

— Chestii la care nu ne gândim acum, care ne scapă.

Începusem să-mi pierd răbdarea. Trecea timpul. În orice clipă, o maşină putea să apară la orizont, îndreptându-se spre noi. Dacă ne vedea cineva aici, totul era pierdut. L-am apucat pe Jacob de braţ şi l-am împins spre maşina mea. Simţeam că, dacă reuşeam să-l fac să se mişte, totul avea să se rezolve. Am urcat pe şosea. Câinele se ridică în picioare şi se întinse.

— Nu ne scapă nimic, am spus.

Am încercat să zâmbesc, ca să-l asigur, dar ieşi mai degrabă ca o rugăminte. L-am împins uşor în faţă.

— Ai încredere în mine, Jacob, am insistat.

*

* *

Nu trecuseră mai mult de zece secunde de când Jacob plecase cu maşina. M-am întors spre Pederson, ca să-l ridic, când bătrânul scoase un geamăt prelung, de agonie.

Era încă în viaţă.

M-am uitat la el şocat, cu capul vâjâindu-mi. Dădu uşor din picior şi alunecă de pe snowmobil. Gheata i se lovi de pământ bufnind cu putere. Am privit în josul drumului. Jacob dispăruse.

Pederson mormăi ceva în fularul de lână, apoi gemu din nou. Una din mânuşi luă forma unui pumn.

Stăteam aplecat, încercând să gândesc cât puteam mai repede. Cu înfricoşătoare claritate am văzut cele două opţiuni pe care le aveam. Dacă alegeam una din ele, puteam să termin totul pe loc. Îl suiam pe Pederson pe snowmobil, îl duceam la el acasă şi îl sunam pe Carl. Ar fi trebuit să-i spun totul şi să dau banii înapoi. Dacă făceam asta, dacă eram pe deplin cinstit şi Pederson supravieţuia loviturii, ştiam că aş fi avut şanse mari să scap de pedeapsa cu închisoarea. Dar nu şi Jacob. Carl ar fi trimis pe cineva la pod, după el. Ar fi fost acuzat

de atac şi vătămare corporală, poate chiar de tentativă de omor. Ar fi ajuns la închisoare, probabil pentru multă vreme. Şi banii ar fi fost pierduţi.

Apoi, desigur, exista şi cealaltă variantă. Era deja pregătită, pusă pe jumătate în mişcare. Aveam puterea de a-l salva pe Jacob, de a salva banii. În cele din urmă, cred că de-asta am şi făcut-o: fiindcă mi se părea posibil, fiindcă mi se părea că nu voi fi prins. Acelaşi motiv pentru care luasem şi banii şi pentru care am făcut tot ceea ce a urmat. Făceam un lucru pe care îl ştiam greşit, dar credeam că, în felul ăsta, pot aranja ca totul să fie bine.

Pederson gemu. Părea că încearcă să-şi înalţe capul.

— Sunt… zise el foarte clar, dar se opri.

Îşi încleştă din nou pumnul.

M-am aplecat lângă el. Era o mişcare ambiguă. Cine ne-ar fi văzut de departe, ar fi putut crede că încercam să-l ajut pe bătrân.

Fularul îi era strâns înfăşurat în partea de jos a feţei. Avea ochii închişi.

Când îl văzusem pe Jacob lovindu-l, totul se petrecuse atât de repede încât mi se păruse ceva firesc, previzibil. Fusesem surprins, dar nu şocat. Acceptasem imediat situaţia. „Jacob, îmi spusesem, l-a omorât.” În acea clipă, în mintea mea Pederson era deja mort. Şi asta mi-am spus şi atunci, aplecat peste trupul lui: „E deja mort, mi-am zis. E deja mort.“

La început intenţionasem să-l lovesc din nou, la fel cum făcuse Jacob - poate, de data asta, în gât. Nu ştiu de ce, dar mi se părea că gâtul este o parte deosebit de vulnerabilă a corpului. Dar când m-am uitat la gâtul lui, am văzut fularul portocaliu şi asta m-a făcut să mă răzgândesc.

Am privit în dreapta şi-n stânga drumului, ca să mă asigur că nu trecea nicio maşină, apoi m-am aplecat, am luat fularul în mână, l-am ridicat un

pic şi i l-am apăsat cu putere pe gură. Cu mâna cealaltă i-am strâns nările, lipindu-i-le între ele.

Când mă gândesc acum, mi se pare c-ar fi trebuit să fie mai greu, c-ar fi trebuit să mă confrunt cu vreo piedică sau cu vreo mustrare de conştiinţă, cu vreo barieră pe care să o trec cu dificultate. Mă aşteptam să încerc, cel puţin, un sentiment de groază, de repulsie animalică, de conştientizare a faptului că gestul meu reprezenta un rău absolut, nu doar fiindcă aşa îl considera societatea din care făceam parte, ci pentru că era vorba de un omor, de un păcat capital. Şi totuşi, n-am simţit nimic de genul ăsta. Dar poate că asta n-ar trebui să mă surprindă - poate că acea revelaţie divină, acea chinuitoare ezitare dinaintea clipei în care-ţi hotărăşti destinul e ceva ce apare doar în povestirile romantice. În viaţa reală, imensitatea unui astfel de moment trece, mai mult ca sigur, aproape întotdeauna neobservată, cum s-a întâmplat şi în cazul meu. M-am gândit la asta abia mai târziu, în retrospectivă, dar la momentul respectiv atenţia mi-era îndreptată spre alte detalii - fularul lui Pederson, pe care-l simţeam prin mănuşă, teama că-i strângeam prea tare nările, că puteau să rămână urme care ar fi fost descoperite la autopsie.

Nu mă simţeam un om rău. Mă simţeam nervos şi speriat. Atâta tot.

S-a zbătut foarte puţin. Şi-a mişcat doar mâna, o singură dată, maturând cu ea pământul, ca şi când ar fi vrut să şteargă ceva, dar asta a fost tot. Ochii i-au rămas închişi. N-a scos niciun sunet, nicio zbatere de moarte, niciun geamăt de sfârşit. I-am ţinut multă vreme fularul apăsat pe gură. Cerul era acum destul de senin încât să lase să pătrundă razele de soare, care-mi încălzeau spinarea. Vedeam umbra unui nor înaintând încet, la marginea câmpului, peste drum. Am urmărit-o trecând şi am început să număr. Am numărat foarte încet, oprindu-mă de fiecare dată, concentrându-

mă asupra sunetului care răsuna în capul meu. Când am ajuns la două sute, am dat la o parte fularul, mi-am scos mânuşa şi, cu mare băgare de seamă, i-am luat pulsul bătrânului.

Nu se simţea nimic.

*

* *

Am luat-o spre est, prin rezervaţie, lăsând drumul în dreapta, imediat dincolo de linia orizontului. După aproximativ un minut am ajuns la heleşteu. Era îngheţat bocnă.

Pe maluri, mesele de picnic se înşirau împrăştiate fără nicio noimă. Totul era acoperit de zăpadă.

Dincolo de heleşteu pădurea era mai deasă şi a trebuit să-mi aleg cu mai mare grijă drumul, strecurându-mă ca un şarpe prin încâlceala tufişurilor. Ramurile îmi scrijeleau spatele gecii, de parcă ar fi încercat să mă oprească, să mă ţină pe loc.

Cadavrul lui Pederson stătea încălecat pe locul din faţă, aplecat înainte, la fel ca pilotul din avion. Trebuia să stau strâns lipit de el ca să ajung la comenzi.

Am încercat să-mi ocup mintea exclusiv cu gânduri legate de planul meu. Mi se părea periculos să mă mai gândesc la cele petrecute, simţeam că asta n-ar fi dus decât la confuzie şi anxietate, şi că singurul drum sigur era înainte, spre viitor, unde lucrurile încă mai puteau fi schimbate.

Ştiam că podul va fi deszăpezit şi dat cu sare. Pe ambele părţi ar fi trebuit să fie troiene mari de zăpadă. Dacă Pederson ar fi vrut să treacă podul fără să-şi strice tălpile snowmobilului pe ciment, ar fi trebuit să o ia pe unul dintre aceşti nămeţi - nămeţi care erau destul de laţi ca să susţină maşinăria şi destul de înalţi ca să depăşească parapetele de protecţie.

Oamenii aveau să se întrebe ce căuta acolo, de ce voia să traverseze podul, dar asta n-ar fi fost îndeajuns ca să intre la bănuieli. Ar fi fost un mister în faţa căruia ar fi clătinat din cap şi nimic mai mult. Desigur, asta dacă nu cumva avionul ar fi fost descoperit înainte să ningă din nou. Atunci s-ar fi văzut urmele snowmobilului şi paşii care intrau în parc. S-ar fi văzut şi semnele încăierării de pe marginea drumului.

Am privit spre cer. Continua să se însenineze cu o rapiditate îngrijorătoare. Peticul albastru era chiar foarte lat acum şi razele soarelui pătrundeau printre crengi. Aerul era rece şi tăios. Norii care mai rămăseseră erau nori de vreme bună, albi şi pufoşi. Niciun semn nu prevestea ninsoarea pe care o aşteptam.

Cu cât mă apropiam mai mult de limita parcului şi de podul din spatele copacilor, cu atât mai greu îmi era să mă concentrez asupra planului. Alte gânduri mi se furişau în minte. În primul rând, senzaţia fizică a cadavrului lui Pederson apăsându-mi pieptul. Capul îi era cuibărit sub bărbia mea. Îi simţeam, prin căciulă, mirosul loţiunii de pâr. Trupul în sine era compact, dens, nu aşa cum m-aş fi aşteptat. Îl simţeam de parcă ar fi fost viu.

De-ndată ce m-am gândit la asta - că Pederson era mort, că eu îl omorâsem, că îl sufocasem cu mâinile mele - inima îmi tresări cu putere şi un nod mi se umflă în gât. Mi-am dat seama că traversasem o limită, că făcusem un lucru oribil, de care nu m-aş fi crezut vreodată în stare - luasem viaţa altui om.

Gândul ăsta mă uluia, îmi bulversa mintea - raţionam, mă justificam, negam - şi abia cu un suprem efort de voinţă am reuşit să-mi recapăt controlul. Mi-am blocat toate gândurile, m-am smuls din vâltoarea sentimentelor ce mă copleşeau şi m-am forţat să mă concentrez strict la ceea ce avea să se petreacă în următoarele cincisprezece minute. Mi-am continuat drumul spre limita

dinspre est a parcului, susţinând cu braţele trupul lui Pederson, conducând snowmobilul printre copaci. Jumătate din minte mi-era ocupată cu gânduri legate de pod, de Jacob şi de şerif, cealaltă jumătate se străduia cu disperare să ţină la distanţă o senzaţie ciudată, oribil de ameninţătoare - cum că din acel moment eram blestemat, prins ca într-o capcană, că tot restul vieţii mele avea să se învârtă în jurul acestui singur gest, că în încercarea mea de a-l salva pe Jacob pecetluisem soarta amândurora.

Colţul dinspre sud-est al parcului urca până la picioarele podului de ciment.

M-am oprit la marginea pădurii ca să mă asigur că nu era nimeni în apropiere. Pârâul avea aici o lăţime cam de cincisprezece metri. Era îngheţat şi acoperit cu un strat subţire de zăpadă. Ferma lui Pederson era în spatele meu, în josul drumului. Dincolo de pârâu, până la linia orizontului, se întindeau câmpurile goale. Jacob nu ajunsese încă.

Am urcat snowmobilul pe marginea drumului; motorul huruia sub mine. Am privit spre est, apoi în spate, spre vest. Nu se vedea nicio maşină. Zăream acum casa bătrânului, abia vizibilă în spatele pâlcului de copaci. Era mai aproape decât credeam. Îi desluşeam ferestrele, vedeam câinele collie aşezat pe prima treaptă a verandei. Cineva care ar fi stat acolo m-ar fi putut vedea la rândul lui.

Am ambalat motorul şi am suit snowmobilul pe troianul format din zăpada înlăturată de pe şosea de plugul de deszăpezire. Am înaintat încet, până când am ajuns la mijlocul podului. Acolo erau cam trei metri şi jumătate de la asfalt până la pârâul îngheţat. Parapetul care marca marginea drumului era îngropat în zăpadă.

I-am pus mâna lui Pederson pe ghidon, i-am potrivit corpul pe şa, l-am dat un pic mai în spate şi i-am sprijinit ghetele în proptelele pentru picioare. I-am atârnat flinta pe umăr, i-am tras căciula peste urechi şi i-am înfăşurat strâns fularul

în jurul feţei. Motorul tuşi uşor, dând semne să se oprească, aşa că am apăsat acceleraţia.

Am privit încă o dată în susul şi-n josul drumului. Nu se vedea nicio maşină, niciun fel de mişcare. Câinele lui Pederson continua să stea pe verandă. Desigur, era imposibil să-mi dau seama dacă mă urmărea cineva de după vreuna dintre ferestre, dar le-am cercetat totuşi cu o privire rapidă. Luceau în lumina soarelui, reflectând cerul şi ramurile golaşe ale copacilor din jurul casei. Am întors schiurile snowmobilului înspre pârâu şi l-am împins uşor înainte, până când rămase parţial atârnat deasupra gheţii, balansându-se pe marginea troianului de zăpadă.

Am încercat să mă gândesc dacă nu cumva uitasem ceva. Am închis ochii, dar mintea refuza să mă ajute. Nu mă puteam gândi la nimic.

Câinele de pe verandă lătră o dată.

Am coborât pe şosea, mi-am proptit picioarele în asfalt şi am împins snowmobilul înainte, cu umărul. Se mişcă surprinzător de uşor. Acum era acolo, peste o clipă dispăruse. Se auzi un zgomot asurzitor în clipa în care lovi gheaţa, apoi motorul se opri.

M-am suit la loc pe troian, să văd ce se-ntâmplase.

Snowmobilul se răsucise în aer, aterizând deasupra lui Pederson, zdrobindu-l sub greutatea lui. Gheaţa se crăpase dar nu cedase, formând o gaură ca un fel de castron în jurul bătrânului şi al maşinii sale. Apa pârâului se strângea încet de jur împrejur, acoperindu-i corpul. Căciula îi căzuse din nou şi părul cărunt îi plutea în apa rece ca gheaţa. Fularul îi rămăsese strâns în jurul capului, înfăşurat ca un căuş. Un braţ îi rămăsese prins sub snowmobil, celălalt îi zăcea întins într-o parte, cu palma în sus, ca şi când s-ar fi zbătut să se elibereze.

*

* *

Jacob sosi câteva minute mai târziu, dinspre est. Încetini şi opri lângă mine. Am urcat în maşină.

În vreme ce ne îndepărtam am privit în urmă, spre pod. Cadavrul bătrânului abia dacă se vedea sub el, un punct portocaliu în mijlocul gheţii.

Am trecut pe lângă casa lui Pederson, pentru a doua oară în acea zi. Câinele ne lătră din nou, dar Mary Beth, care se aşezase covrig pe bancheta din spate, nu păru să-l bage-n seamă de această dată. Avusesem dreptate mai devreme - ieşea fum pe coş. Asta însemna că soţia bătrânului era acolo, aşezată lângă foc, în camera de zi, aşteptându-l să se întoarcă. Am simţit cum mi se strânge inima.

Când am trecut pe lângă locul unde vulpea ne tăiase calea, Jacob scoase un strigăt de spaimă.

— Isuse! zise el.

Am privit pe fereastră. Erau urme peste tot - ale vulpii, ale câinelui, ale lui Jacob, ale lui Lou şi-ale mele. Camioneta lui Jacob lăsase o ditamai gaura în zăpadă şi, de-a curmezişul drumului, se vedeau clar urmele snowmobilului bătrânului Pederson. Era o încâlceală atât de mare, încât era imposibil să nu o observi. Urmele păreau să se unească, dispărând în pădure, ca un fel de săgeată ce arăta direct spre avion.

Jacob începu din nou să plângă, foarte încet. Lacrimile i se rostogoleau pe faţă şi buzele începură să-i tremure.

Când am vorbit, mi-am forţat vocea să pară foarte calmă.

— Nu te speria, l-am liniştit. O să ningă. Imediat ce-o să ningă, totul o să dispară.

Jacob nu spuse nimic. Începu să sughiţă.

— Încetează! am strigat. Se rezolvă. O să scăpăm fără să ne prindă.

Îşi şterse obrajii. Câinele încercă să se aplece şi să-i lingă faţa, ca să-l aline, dar Jacob îl împinse la o parte.

— Totul e-n regulă, am repetat. Imediat ce-o să ningă, totul va fi bine.

Trase aer în piept, apoi dădu din cap.

— Nu poţi să reacţionezi aşa, Jacob. O să ne prindă dacă ne pierdem câtuşi de puţin cumpătul. Trebuie să ne păstrăm calmul.

Dădu din nou din cap. Avea ochii roşi şi plini de lacrimi.

— Să fim stăpâni pe situaţie.

— Sunt doar obosit, Hank, răspunse el cu voce răguşită, abia şoptind.

Privi pe fereastră şi clipi din ochi. Nu-i mai curgea sânge din nas, dar nu-şi ştersese pata maronie de deasupra gurii. Semăna cu un Charlie Chaplin gras.

— M-am culcat târziu azi-noapte şi acum sunt obosit.

L-am pus pe Jacob să ocolească parcul. Ne-am întors în oraş prin nord, pe Taft Road.

Rezervaţia naturală arăta la fel pe partea asta ca şi pe cealaltă. Erau doar câţiva copaci - sicomori, castani sălbatici, arţari, nişte conifere, ici-colo câte-un mesteacăn cu scoarţa albă. Câţiva pini mai erau încă acoperiţi de zăpada care căzuse joi. Din când în când, câte-o pasăre se avânta ca o săgeată printre ramurile golaşe, în rest nu se zărea nici urmă de vietate - nici iepuri, nici căprioare, nici ratoni, oposumi sau vulpi. Îmi venea greu să cred că acolo era avionul - punga cu bani, pilotul mort - şi că, dincolo de el, de cealaltă parte a parcului, era Pederson, pe care eu îl sufocasem şi care zăcea acum în apele îngheţate ale pârâului Anders.

Niciodată nu-mi imaginasem că eu sau Jacob aş fi fost capabil de vreun act de violenţă. Desigur, frate-meu se mai bătuse în şcoală, dar întotdeauna fiindcă fusese provocat, zgândărit până când nu mai putuse răbda şi-şi pierduse cumpătul. Nu se prea pricepea la vorbe aşa că-şi folosea mâinile şi picioarele în loc de argumente, dar rezultatul era la fel de lamentabil. Nu învăţase niciodată să se bată, nu reuşise nici măcar să imite dorinţa unui pugilist autentic de a provoca durere. Oricât ar fi fost de

pornit, parcă întotdeauna ceva îl trăgea înapoi - ca şi când s-ar fi temut să-şi lovească adversarii - şi asta făcea ca furia lui să pară comică, închipuită, coborâtă parcă de pe ecranul unui film mut. Se năpustea stângaci asupra lor, cu pumnii deschişi, de parcă ar fi înotat, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, şi toată lumea râdea de el, strigându-l în fel de fel de chipuri.

În esenţă, moşteneam amândoi temperamentul tatălui nostru, un om atât de paşnic încât refuza să crească animale - n-aveam vite, păsări sau porci - fiindcă nu suporta să le vadă sacrificate. Şi totuşi, împreună reuşiserăm să ucidem un om.

Când am ajuns în Ashenville, Jacob opri în faţa apartamentului său. Parcă maşina, dar nu opri motorul. Aproape toate magazinele şi localurile din oraş erau închise, după revelion. Pe străzi erau foarte puţini oameni, care se grăbeau spre locuri ştiute doar de ei, cu capetele vârâte în gulerele ridicate ale hainelor. O rafală de vânt ridica gunoaiele de pe stradă. Cerul era acum perfect senin. Razele soarelui dansau pe geamul vitrinei magazinului de electrocasnice şi făceau trotuarul să strălucească. Era o zi splendidă de iarnă.

Jacob nu coborî. Privea în gol, dincolo de parbriz, de parcă nu şi-ar fi dat seama unde este. Îşi atinse nasul cu vârful degetului.

— Cred că l-am rupt, zise el.

— Nu l-ai rupt, l-am liniştit eu. Sângerează doar.

Părea încă speriat, în stare de şoc, şi începea să mă îngrijoreze. Nu voiam să-l las aşa. M-am întins peste scaun şi-am oprit motorul.

— Ştii la ce m-am gândit? l-am întrebat. Chiar în clipa în care l-ai lovit?

Nu-mi răspunse. Îşi pipăia nasul.

— Mi-am amintit când te-ai luat la bătaie cu Rodney Sample. Mi-am ciocănit capul cu degetul. Mi-am amintit brusc; te-am revăzut cum te năpusteai asupra lui, apoi cădeai.

Jacob nu spuse nimic.

— Câţi ani aveai pe-atunci? Ţi-aduci aminte?

Se întoarse şi mă privi parcă de pe altă lume. Îşi pusese înapoi mânuşile. Cea stângă era murdară de sânge şi avea pe degete o pată de gălbenuş uscat.

— Rodney Sample?

— În ora de sport. Ai sărit pe el şi aţi căzut amândoi la pământ.

Dădu din cap, dar nu spuse nimic. Se uită în jos, la mânuşi, şi văzu pata de gălbenuş. Îşi ridică mâna şi-o linse, apoi o frecă de cracul pantalonului.

— De-acum nu mai putem da înapoi, zise el. Nu-i aşa?

— Da, am răspuns dând din cap. Aşa este.

— Dumnezeule, oftă el şi pentru o clipă mi se păru că o să înceapă iar să plângă.

Îşi cuprinse burta cu mâinile şi, legănându-se uşor, începu să-şi scarpine coatele.

— Haide, Jacob, vino-ţi în fire! Ce-a fost a fost. Nu mai poţi schimba nimic acum.

Clătină din cap.

— Eu l-am omorât, Hank. O să-i facă autopsia şi-o să-şi dea seama.

— Nu, am spus eu, dar Jacob mă ignoră.

— Ţie ţi-e uşor să fii calm. Nu pe tine o să te trimită la închisoare.

Inspira adânc acum, gâfâind.

— Nu l-ai omorât tu, l-am contrazis, surprinzându-mă chiar şi pe mine.

Începuse să mă sperie cu panica lui; încercam să îl calmez.

Mă privi nedumerit.

Mi-am dat numaidecât seama că mă luase gura pe dinainte. Am încercat s-o dau la întors.

— L-am omorât împreună, am zis.

Am privit pe fereastră, în stradă, sperând să nu mai continue subiectul. Dar n-a fost aşa.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Am încercat să zâmbesc.

— Nimic.

— Ai spus că nu l-am omorât eu.

L-am privit fix, încercând să-mi fac un plan în minte, încă din copilărie, ştiusem că nu mă pot baza pe fratele meu - întârzia, uita, mă dezamăgea întotdeauna, fie din lene, fie din ignoranţă - aşa că ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era bine ce făceam. Dar era fratele meu; voiam să am încredere în el. Şi deşi eram conştient de pericol, mi se părea că aveam şi ceva de câştigat din asta. Îl salvasem. Mi se părea normal s-o ştie şi el. Ar fi trebuit să-mi fie îndatorat.

— Încă mai trăia, am spus. Nu mi-am dat seama decât atunci când m-am dus să-l ridic, dar tu deja plecaseşi.

— Nu l-am omorât eu? întrebă Jacob.

Am dat din cap.

— L-am sufocat eu, cu fularul.

Dură ceva până când frate-meu pricepu ce sentâmplase. Stătea cu capul plecat, privind în jos; pielea de sub barbă i se adunase în pliuri.

— De ce? întrebă el.

Întrebarea mă luă prin surprindere. L-am privit atent, încercând să-mi dau seama ce anume mă determinase s-o fac.

— Am făcut-o pentru tine, Jacob. Ca să te apăr.

Închise ochii.

— Nu trebuia s-o faci. Trebuia să-l laşi să trăiască.

— Dumnezeule, Jacob! N-ai auzit ce-am spus? Am făcut-o pentru tine, ca să te salvez!

— Să mă salvezi? întrebă el. Dacă l-ai fi lăsat în viaţă, n-ar fi însemnat decât că l-am bătut. Am fi putut duce banii la poliţie şi n-ar fi fost atât de rău. Acum, e vorba de crimă.

— N-am făcut decât să termin ce-ai început tu. L-am omorât împreună. Dacă nu ţi-ai fi făcut tu partea, de la bun început, n-ar mai fi trebuit s-o fac eu pe-a mea.

Nu mai spuse nimic. Îşi scoase ochelarii, şi-i şterse pe geacă, apoi şi-i puse la loc.

— O să ne prindă, zise.

— Nu, Jacob, n-o să ne prindă. Am făcut-o, dar o să scăpăm. N-o să ne prindă decât dacă o să clachezi tu şi o să atragi atenţia asupra ta.

— N-o să clachez.

— Atunci, n-o să ne prindă.

Ridică din umeri, ca şi când ar fi spus: „Rămâne de văzut“, apoi ne-am uitat amândoi la un băieţel care trecu pe lângă noi cu bicicleta. Pedala fix pe mijlocul străzii, împotriva vântului. Avea o mască neagră, de schi, care-i dădea un aer ameninţător, de terorist.

— Îi spunem lui Lou? întrebă Jacob.

— Nu.

— De ce?

La această întrebare, am simţit ceva mişcându-se în sinea mea, apoi aşezându-se cu putere în loc. Cuvântul *complice* îmi veni parcă plutind în minte şi, pentru prima oară în viaţă, înţelegeam pe deplin ce înseamnă. Era un cuvânt puternic, care-i lega pe oameni, poate mai trainic decât orice altceva, unul de celălalt. Eu şi Jacob comiseserăm o crimă împreună şi, din acea clipă, destinele noastre erau în mod ireversibil legate. Faptul că, în acel moment, Jacob părea mai speriat decât mine de ceea ce făcusem nu însemna nimic. Puterea noastră era egală; soarta fiecăruia era în mâinile celuilalt. Poate că Jacob era, deocamdată, prea zguduit de cele petrecute ca să-şi dea seama de asta, dar în scurt timp avea să-şi revină.

M-am întors spre el.

— Ce motiv ai avea să-i spui lui Lou?

— Mi se pare că ar trebui să ştie şi el.

— Am făcut un lucru rău, Jacob. Ne-am putea petrece restul vieţii în închisoare pentru asta.

Închise din nou ochii.

— Promite-mi că n-o să-i spui, am zis.

Ezită; se uită în jos, fixându-şi mănuşile cu privirea. Apoi, ridică din umeri.

— Bine.

— Promite-mi!

Oftă şi privi pe lângă mine, pe fereastră. Camioneta lui era parcată pe cealaltă parte a străzii.

— Îţi promit că n-o să-i spun lui Lou, zise.

După care tăcurăm amândoi. Jacob păru că vrea să se dea jos din maşină, dar n-o făcu.

— Unde ai ascuns banii? mă întrebă.

I-am aruncat o privire ascuţită.

— În garaj, am minţit.

— În garaj?

— M-am gândit să nu-i găsească Sarah, dacă-i ascund în casă.

Dădu din cap şi aşteptă o clipă, de parcă ar fi încercat să mai găsească totuşi ceva de spus. Apoi întinse mâna şi deschise portiera. Câinele sări în picioare în spatele nostru.

— Am uitat să mergem la cimitir, am spus.

Jacob mă privi cu o expresie obosită, cu buzele lărgindu-i-se într-o strâmbătură.

— Vrei să mergem acum?

Am clătinat din cap.

— Spun doar că am uitat.

Făcu un gest de dispreţ cu mâna.

— Asta-i cea mai mică dintre problemele noastre, nu crezi? întrebă el.

Nu aşteptă să răspund. Sări din maşină, fluieră după Mary Beth şi, când animalul alunecă pe trotuar de pe bancheta din spate, trânti portiera în urma lui.

*

* *

Sarah mă auzi intrând şi mă chemă sus. Am găsit-o în dormitor, cu jaluzelele trase, aşteptând în penumbră. Tocmai se pregătea să tragă un pui de somn, întinsă pe spate, sub plapumă, cu părul răsucit în coc în vârful capului.

M-am aşezat lângă ea, pe marginea saltelei, şi-am început să-i enumăr evenimentele dimineţii. Am luat-o de la început, lăsând povestea să se deruleze, intenţionând să las punctul culminant, întâlnirea cu Pederson, să cadă ca un trăsnet, când îi va veni timpul. Sarah se răsuci pe-o parte, închise ochii şi-şi trase plapuma până sub bărbie.

Nu avea nicio reacţie la cele ce-i spuneam. Stătea pur şi simplu întinsă, cu buzele îngheţate într-un zâmbet adormit. Nici măcar nu eram sigur că mă ascultă.

Apoi însă, tocmai când îi povesteam cum ieşisem din avion, îşi ridică uşor capul şi deschise ochii.

— Ce-ai făcut cu cutia de bere? întrebă ea.

Mă luase prin surprindere.

— Cutia de bere?

— Berea lui Lou.

Mi-am dat seama că uitasem să o caut. Intenţionasem s-o fac după ce puneam banii înapoi în avion, dar apariţia celor două ciori mă dăduse peste cap.

— N-am găsit-o, am spus, ezitând.

— Ai căutat-o?

M-am oprit o clipă, gândindu-mă s-o mint, dar ezitarea mea mă dădu de gol.

— Ai uitat, zise ea cu vocea încărcată de reproş.

— N-am văzut-o. Nu era pe lângă avion.

Se ridică în capul oaselor.

— Dacă o găsesc, zise ea repede, o să-şi dea seama că a fost cineva acolo.

— E doar o cutie de bere, Sarah. N-o s-o observe nimeni. Nu spuse nimic. Se uita în jos, spre pat. Îmi dădeam seama că începuse să se înfurie. Îşi strânsese buzele deasupra dinţilor şi părea să-şi încordeze muşchii de pe frunte.

— O să-şi închipuie că e de astă-vară, am zis. Că a lăsat-o cineva care-a venit la picnic în livadă.

— Pot să facă teste să vadă de cât timp e acolo. Pot să-şi dea seama după cât e de ruginită.

— Fii serioasă, Sarah! N-o să-i facă niciun test!

Tonul vocii ei mă irita. Părea să insinueze că făcusem o greşeală gravă, de neiertat. Credea că fusesem nesăbuit.

— O să-i găsească amprentele lui Lou pe ea.

— Avea mănuşi, am spus, încercând să-mi amintesc dacă era sau nu adevărat. E doar o cutie de bere aruncată în pădure. Nimeni n-o să-i dea vreo importanţă.

— Ba da, Hank! Dacă există cea mai mică bănuială că s-a umblat la bani, o să cerceteze Fiecare centimetru din livadă. Şi dacă găsesc cutia de bere cu amprentele lui Lou pe ea, o să ajungă la noi.

M-am gândit la ce-mi spunea. Furia ei mă jignea şi aveam o vagă dorinţă de a i-o întoarce cu aceeaşi monedă, îmi era clar că exagera, dar îmi dădeam în acelaşi timp seama că temerea ei era, probabil, justificată. Lăsasem ceva în urmă şi, oricât ar fi părut de neînsemnat, exista totuşi posibilitatea ca acest lucru să se transforme în indiciu, într-o dovadă care să indice prezenţa noastră acolo.

— Poţi să te duci să dai foc banilor, zise ea.

— Zău aşa, Sarah!

Închise ochii şi dădu din cap.

— N-o să le dăm foc, am zis.

Sarah nu spuse nimic. Îşi întinse plapuma peste burtă, cu o expresie îmbufnată şi, privind-o, mi-am dat seama dintr-odată că nu aveam de gând să-i mai spun despre Pederson. Am fost surprins, cutremurat de acest gând. Niciodată nu existase vreun secret între noi, ne spuseserăm întotdeauna totul. Dar ştiam că, de data asta, nu o să-i spun. Nu acolo, nu atunci. Poate mai târziu, peste vreo zece, douăzeci de ani, când aveam să trăim fericiţi de pe urma banilor, când fapta mea avea să pară justificată, în lumina celor ce vor fi urmat. Puteam să-i spun atunci ce făcusem ca să nu fim descoperiţi, cum ţinusem totul în mine ca să îi

apăr, pe ea şi pe copilul nostru încă nenăscut, de orice grijă. Atunci ar fi fost şocată de curajul cu care păstrasem atâţia ani secretul şi mi-ar fi iertat totul.

Adevărul era că, de fapt, mă temeam de ce ar fi putut crede despre mine. Mi-era îngrozitor de frică să nu mă judece.

— Fruntea ţi-e mai bine, zise ea privindu-mă.

Era un reproş mascat.

Mi-am atins cucuiul.

— Nu mă mai doare, am răspuns.

Apoi am rămas unul lângă celălalt, în tăcere. Sarah se lăsă pe pernă şi se răsuci spre mine. Nu m-am uitat la ea. Aşteptam să spună că-i pare rău. Dacă şi-ar fi cerut scuze poate că i-aş fi povestit totul, dar n-a făcut-o, aşa că am renunţat.

— Spune mai departe, şopti ea.

— Asta e tot, am spus. Am închis uşa avionului şi m-am întors la maşină. Apoi, am venit acasă.

*

* *

Nu a nins toată după-amiaza. Mă învârteam agitat prin casă, privind din când în când cerul, pe fereastră. Dădeam în fiecare oră drumul la radio ca să ascult prognoza meteo. Se anunţa ninsoare, chiar abundentă, care să ţină de după-amiaza până seara, dar la vremea cinei nu se vedea încă niciun nor şi, după ce soarele apuse, o mare strălucitoare de stele îngheţate împânzi cerul, clipind spre pământul cufundat în întuneric.

Accidentul lui Pederson făcu subiectul ştirilor locale. L-am văzut împreună cu Sarah la televizor, înainte de cină. Au arătat o fotografie cu podul, făcută în decursul după-amiezii. Snowmobilul era încă în apă, pe jumătate sub gheaţă, cu căciula bătrânului plutind alături, dar cadavrul fusese deja scos. Pe malul pârâului era o învălmăşeală de urme, din care se ghicea agitaţia ce se crease când îl trăseseră afară din apă, panica şi nervozitatea întreţinute de speranţa că poate nu era încă mort.

Crainicul spuse că trupul fusese găsit de un motociclist care trecuse pe acolo cu puţin înainte de amiază. Nu se spunea că ar fi fost vorba de o crimă sau că s-ar fi descoperit ceva care să trezească suspiciuni. În fundal am văzut maşina şerifului, trasă la marginea drumului, cu girofarul pornit. Carl stătea lângă ea şi discuta cu un bărbat înalt şi slab, cu o vestă de culoare verde aprins - poate că era motociclistul al cărui nume nu fusese menţionat. În colţul ecranului, în depărtare, se vedea casa lui Pederson, în curte erau trei sau patru maşini, prieteni care veniseră să o consoleze pe văduvă.

Sarah nu comentă pe tema reportajului. Spuse doar:

— Ce trist! Şi tocmai în ziua de Anul Nou!

Părea că nu-şi dă seama cât de aproape era pârâul de rezervaţia Anders.

M-am dus la culcare, cuprins de o depresie puternică.

Omorâsem un om. Era acolo, ori de câte ori mă întorceam să mă uit - era ceva ce făcusem eu. În sufletul meu mă simţeam neschimbat, acelaşi om ca întotdeauna, dar ştiam că de acum încolo eram altul. Eram un ucigaş.

Apoi mai era şi Sarah. Nu-i spusesem adevărul. Era prima minciună care apărea între noi. Şi îmi mai dădeam acum seama şi că, odată cu trecerea timpului, îmi va fi din ce în ce mai greu să-i spun. Fantezia mea de a-i mărturisi totul peste douăzeci de ani era doar atât, o fantezie. Fiecare clipă pe care o petreceam alături de ea fără să-i spun devenise o continuare, o reafirmare a minciunii iniţiale.

Am adormit în acea seară cu mâna trecută peste burta ei. Dacă bebeluşul ar fi mişcat, l-aş fi putut simţi în vis. Dar ultimele mele gânduri înainte de a mă cufunda în somn n-au fost legate de copil, de Sarah sau de bani. Chiar înainte să adorm, m-am gândit la Jacob. Am închis ochii şi i-am văzut

expresia de panică, în momentul când stătea aplecat peste trupul lui Pederson, convins că l-a omorât şi, pe când somnul mă învăluia, am simţit în piept aceeaşi căldură, acelaşi val de milă care mă cuprinsese când îi văzusem lacrimile alunecându-i pe obraji. De data asta însă, mila nu mai era doar pentru Jacob - era şi pentru mine, şi pentru Sarah, şi pentru bebeluş, şi pentru Pederson, şi pentru văduva lui. Îmi era milă de toată lumea.

*

* *

A doua zi dimineaţa mi-am dat seama imediat, după lumina ce pătrundea în dormitor, că începuse să ningă. Era o lumină difuză, cenuşie, care parcă se mişca prin încăperea cufundată în tăcere. M-am ridicat încet din pat şi m-am dus la fereastră. Fulgi uriaşi şi apoşi alunecau din cer spre pământ, învârtindu-se şi răsucindu-se, şi lipindu-se de orice le ieşea în cale. Era limpede că ninsese aproape toată noaptea. Urmele din curte erau acoperite, ramurile copacilor se încovoiau spre pământ. Totul era alb, întreaga lume era acoperită, îngropată sub zăpadă.

Capitolul 4

Fereastra biroului meu de pe colţul din dreapta al clădirii magazinului de nutreţuri Raikley's dădea direct spre sud, înspre biserica episcopală St. Jude, ce se înălţa pe cealaltă parte a străzii. Acolo stăteam în ziua de miercuri, şase ianuarie, mâncând o gogoaşă cu zahăr la cafeaua călduţă, când un grup de bărbaţi şi femei în haine cenuşii ieşiră pe uşa laterală a bisericii, străbătură încet pietrişul din parcare şi intrară pe poarta cu lanţuri a cimitirului, înaintând spre gura întunecată a unui mormânt proaspăt săpat ce se căsca la vreo patruzeci de metri depărtare.

Era cortegiul funerar al lui Dwight Pederson.

În parcare erau şase maşini, numărând şi dricul argintiu, parcat chiar lângă poarta cimitirului. Era un grup restrâns; Pederson fusese un om singuratic, nu avusese prea mulţi prieteni. O vedeam pe văduva lui, pe Ruth, îndreptându-se spre mormânt. Preotul - un bărbat firav, cu umerii aplecaţi, care strângea cu mâna stângă o Biblie la piept - se agăţa de braţul ei.

De la fereastra mea vedeam doar marginea mormântului, restul era ascuns în spatele bisericii. Curtea plină de monumente funerare se desfăşura în jurul acesteia.

Clopotul bisericii începu să bată.

Am terminat gogoaşa, apoi mi-am luat cafeaua şi m-am dus la fereastră. Cimitirul, cam la o sută de metri distanţă, era prea departe ca să-i pot identifica pe cei adunaţi în jurul mormântului. Unii erau ascunşi în spatele bisericii; alţii, cu capetele plecate, cu trupurile zgribulite ascunse în paltoane, păreau nişte străini fără chip, deşi pe cei mai mulţi dintre ei îi cunoşteam cu siguranţa. Erau, probabil, oameni pe care-i întâlneam pe stradă, oameni despre care auzisem povestiri, anecdote, bârfe.

I-am privit plecându-şi capetele, ridicându-le, spunând ceva în cor şi apoi plecându-le la loc. O vedeam pe Ruth; era cu spatele la mine. Nu şi-a ridicat capul odată cu ceilalţi, l-a ţinut plecat. Presupun că plângea. Pe preot nu îl puteam vedea.

Am rămas la fereastră până când slujba se încheie şi oamenii începură să se îndrepte încet înapoi spre parcare, îi priveam, numărându-i în gând. Erau şaptesprezece în total, incluzându-i şi pe şoferul dricului, şi pe preot. Şaptesprezece oameni care îşi sacrificaseră acea dimineaţă ca să cinstească memoria lui Dwight Pederson şi ca să-şi exprime durerea pe care le-o provoca moartea lui. Toţi credeau că fusese un accident, o tragedie sumbră, că bătrânul sfârşise înecat, prins sub greutatea snowmobilului, în cincisprezece centimetri de apă îngheţată, cu picioarele şi două coaste rupte, cu craniul crăpat, zbătându-se în zadar să se elibereze şi sufocat de strânsoarea fularului de lână.

Doar eu şi Jacob ştiam adevărul.

Ştiam că, din clipa aceea, totul avea să fie din ce în ce mai uşor. Cu fiecare zi ce trecea, aveam să mă gândesc tot mai puţin la ceea ce făcusem. Pederson era îngropat şi asta elimina posibilitatea să mai fie ceva descoperit la autopsie. Avionul zăcea îngropat sub zăpadă şi urmele din jurul lui fuseseră şterse pentru totdeauna.

Însă cea mai mare uşurare era poate faptul că încă mă mai consideram un om bun. Crezusem că gestul pe care îl făcusem la marginea rezervaţiei o să mă afecteze, că o să-mi schimbe caracterul şi personalitatea, că voi fi chinuit de remuşcări, înnebunit de grozăvia crimei mele. Dar nimic nu se schimbase. Eram acelaşi ca întotdeauna. Moartea lui Pederson, la fel ca şi geanta cu bani, exista ori de câte ori îmi aminteam de ea, dar imediat după aceea dispărea. Nu îmi schimba în niciun fel viaţa de zi cu zi, decât dacă o

transformam eu într-o obsesie. Soluţia era să nu mă gândesc la asta.

Voiam să cred că tot ce făcusem în ziua Anului Nou era o anomalie spre care fusesem împins de circumstanţe extraordinare, circumstanţe asupra cărora nu avusesem niciun fel de control. Întreaga poveste mi se părea acum justificabilă, ba chiar scuzabilă.

Însă era într-adevăr aşa? Singura nelinişte care mă măcina din când în când nu era legată de teama de a fi prins, de grija banilor sau de amintirea crimei mele. Era legată de Sarah. Oare ea ar fi înţeles ce făcusem?

Am simţit curent dinspre fereastră. O bandă de plastic izola rama exterioară, dar era ruptă şi atârna, fluturând în vânt.

Apropiaţii mortului se opriseră să mai discute o vreme în parcare. Se îmbulziră în jurul lui Ruth Pederson şi o îmbrăţişară pe rând. Bărbaţii îşi strânseră mâinile. În cele din urmă se suiră în maşini, ieşiră din parcare şi o apucară încet spre Main Street, înspre partea de vest a oraşului.

Se întorceau la ferma lui Pederson. Parcă-i şi vedeam. O să mănânce, mă gândeam, adunaţi în jurul unei mese mari, de lemn, din bucătărie - budinci şi salate, friptură rece şi cartofi prăjiţi. O să bea ceai, cafea şi ciocolată caldă din pahare de plastic şi la desert o să mănânce jeleu, tartă de morcovi şi fursecuri cu ciocolată. Ruth Pederson, după ce-şi va schimba rochia neagră, va sta în capul mesei. Îi va urmări atent pe ceilalţi şi va avea grijă să nu le lipsească nimic. Oamenii se vor apleca lângă ea şi îi vor vorbi în şoaptă, iar ea va zâmbi la tot ce-i vor spune. Toţi se vor da peste cap s-o ajute să strângă, vor spăla vasele şi le vor pune prin alte părţi decât le e locul. Apoi, când după-amiaza se va transforma în seară, când lumina va începe să pălească înspre vest, spre rezervaţia naturală, se vor întoarce unul câte unul

la vieţile lor, până când, în cele din urmă, Ruth va rămâne singură în casa goală.

Vedeam scena în minte - o vedeam acolo, în casa învăluită de umbre, după ce toţi invitaţii plecaseră lăsând-o, în graba lor, fără nicio preocupare cu care să-şi ocupe gândurile, pradă durerii copleşitoare - dar, deşi ştiam că ar fi trebuit, nu simţeam nicio remuşcare în faţa acestei imagini, nici cel mai mic sentiment de vinovăţie, doar un fel de empatie distantă şi vagă. Îi luasem soţul de lângă ea. Nu mă crezusem în stare să trăiesc cu o astfel de greutate apăsându-mi conştiinţa, şi totuşi trăiam.

Am tras jaluzelele, mi-am terminat cafeaua şi am aruncat paharul gol în coşul de gunoi. Apoi m-am aşezat la birou, am aprins lampa, am scos un pix din buzunarul cămăşii şi m-am apucat de lucru.

*

* *

Când m-am întors acasă în acea seară am făcut un ocol larg, în aşa fel încât să trec pe lângă rezervaţia naturală. I-am dat ocol pe sus, apoi m-am apropiat dinspre vest, înaintând încet de-a lungul marginii dinspre sud a parcului, începuse să se întunece şi mergeam cu faza lungă, cercetând marginea drumului, uitându-mă după urmele noastre. Nu se mai vedea nimic. Toate semnele că fusesem vreodată acolo, până şi groapa pe care camioneta lui Jacob o săpase în mormanul de zăpadă, fuseseră şterse.

Când am trecut pe lângă ferma lui Pederson am văzut câteva lumini aprinse la ferestre. Câinele collie stătea pe verandă. Totuşi, de data asta nu mai lătră; îmi urmări doar maşina cu privirea, cu urechile ciulite, cu capul subţire, ascuţit, rotindu-i-se încet pe umeri când maşina trecu prin dreptul casei, înspre podul de peste Anders Creek.

Trecu o săptămână întreagă. Am vorbit de două ori cu Jacob la telefon, dar nu ne-am întâlnit. În ambele ocazii am discutat foarte succint despre

Pederson, asigurându-ne reciproc că planul nostru avusese succes, că reuşiserăm să muşamalizăm crima. Cu Lou nu am vorbit deloc.

Joi după-amiaza aveam de lucru la birou, când m-am pomenit cu Sarah. Avea faţa roşie de frig, fapt care o făcea să pară furioasă, şi era agitată - îşi muta repede privirea dintr-un loc în altul, îşi atingea cu mâna ba părul, ba faţa, ba hainele - ceea ce mă făcu să cred că se petrecuse ceva. M-am ridicat repede, am ieşit din spatele biroului şi am ajutat-o să-şi scoată haina. Pe dedesubt purta una din rochiile ei de gravidă - o întreagă flotă de bărcuţe cu vele, care pluteau pe o mare de culoare albastru-deschis, desenată pe o ţesătură ieftină. Rochia i se contura în jurul umflăturii abdomenului. Fără să vreau, m-am trezit privind fix într-acolo. Burta ei mi se părea un fruct gigantic, înăuntrul ei era un copil. Ori de câte ori o vedeam acum, gândul ăsta îmi răsuna în minte, mă făcea să simt o senzaţie de greaţă în propriul stomac.

Sarah căzu cu greutate în fotoliul de lângă biroul meu, pe care se aşezau de obicei clienţii care veneau să-mi ceară o prelungire la termenul de plată al facturilor. Părul îi era prins sus, în jurul capului, şi se dăduse cu un ruj roşu-închis.

— Lou i-a spus lui Nancy, zise ea.

M-am dus să închid uşa de la birou, apoi m-am aşezat pe scaunul meu.

— Am văzut-o la aprozar, zise Sarah. Mă dusesem să iau suc de mere şi căutam prin geantă un cupon pe care-l decupasem din ziar. A venit în spatele meu şi m-a întrebat de ce-mi mai bat capul cu asta.

— Cu cuponul?

Sarah dădu din cap.

— Mi-a spus că, având în vedere ce cadou am primit de Anul Nou, n-ar trebui să-mi mai fac griji.

M-am proptit cu mâinile în birou şi m-am încruntat.

— Şi a spus-o chiar în faţa casierei, continuă Sarah, de parcă ar fi făcut un comentariu despre vreme.

— Tu ce i-ai răspuns?

— Nimic. M-am prefăcut că nu înţeleg.

— Foarte bine.

— Dar ştia! Şi-a dat seama că am înţeles la ce făcea aluzie.

— Sincer acum, era de aşteptat că Lou o să-i spună.

— Vreau să le dăm foc.

— Odată şi-odată, tot trebuia să afle.

— Am făcut o greşeală, Hank. Recunoaşte. Suntem depăşiţi de situaţie.

— Cred că exagerezi, am spus.

M-am aplecat s-o iau de mână, dar se trase înapoi. Am privit-o insistent, din spatele biroului.

— Haide, Sarah!

— Nu! O să ne prindă. Vreau să le dăm foc.

— Nu le putem da foc.

— Nu înţelegi, Hank? Nu vezi că ne scapă de sub control? Totul era în regulă când ştiam doar noi patru. Dar fiecare crede că-i mai poate spune cuiva. Acum, suntem cinci. Cât de curând, vor fi şi mai mulţi. Şi-o s-o ţină tot aşa până o să ne prindă.

— Nu le putem da foc, am spus din nou.

— E un oraş mic. N-o să dureze mult. Trebuie să punem capăt poveştii ăsteia cât încă mai putem.

— Sarah, am spus eu calm. Nu mai e la fel de simplu ca la început.

Începu să protesteze, apoi îmi văzu expresia feţei.

— Ce vrei să spui?

— Mai ştii când ne-am uitat la ştirea despre Dwight Pederson la televizor? Bătrânul care căzuse cu snowmobilul în pârâu?

Dădu din cap.

— În ziua de Anul Nou.

— Nu a fost un accident.

Nu păru să înţeleagă. Mă privi nedumerită.

— Ne-a văzut, pe mine şi pe Jacob, la rezervaţie. Noi l-am omorât.

Imediat ce-am spus asta, am simţit că mi se ia o greutate de pe umeri. Îi mărturiseam totul, fără să mă fi pregătit măcar. Puneam toate cărţile pe masă.

Sarah stătea pe fotoliu, încercând să înţeleagă.

— Voi l-aţi omorât? întrebă ea.

Chipul ei avea o expresie ciudată. Nu era groaza de care mă temusem atât de mult, ci mai degrabă ceva ce se apropia de frică - înţelegere amestecată cu perplexitate - şi, abia dincolo de asta, o vagă urmă de dezaprobare, ca un fel de sământă ce aştepta să afle mai multe înainte să germineze. Văzând-o astfel am ezitat o clipă apoi, fără să mă gândesc, uimindu-mă chiar şi pe mine cu ceea ce mă auzeam spunând, am început să mint din nou.

— Jacob a făcut-o, am spus. L-a dărâmat de pe snowmobil şi l-a lovit cu piciorul în cap. Apoi l-am dus la pod şi am făcut ca totul să pară un accident.

Impactul mărturisirii mele plutea între noi, mort înainte chiar de a se naşte, sângerând parcă peste hârtiile împrăştiate pe birou.

— Dumnezeule! exclamă Sarah.

Am dat din cap, privindu-mi mâinile.

— Cum l-ai putut lăsa să facă asta? întrebă Sarah şi îmi dădui seama din vocea ei că o spusese nu ca pe o dojană, ci mai degrabă din curiozitate.

Nu ştiam ce să-i răspund.

— N-ai putut să-l opreşti?

Am scuturat din cap.

— Totul s-a petrecut foarte repede. S-a terminat în câteva secunde.

M-am uitat spre ea şi i-am întâlnit privirea. M-am simţit uşurat când i-am văzut expresia. Era calmă. Nici urmă de groază sau de durere, doar nedumerire. Nu înţelegea ce se întâmplase.

— Se luase după vulpe, i-am spus. Dacă Jacob nu l-ar fi omorât, ar fi găsit avionul şi ar fi văzut urmele noastre acolo.

Sarah se gândi o clipă la cele ce-i spusesem.

— Putem totuşi să dăm foc banilor, zise.

Am scuturat din nou din cap. N-aveam de gând să fac asta. Omorâsem un om pentru banii ăştia; dacă renunţam acum ar fi însemnat că gestul meu fusese inutil. Crima şi-ar fi pierdut justificarea, ar fi devenit un gest de neiertat. Eu înţelegeam asta, dar ştiam că nu-i puteam explica şi soţiei mele. Am privit încruntat în jos, spre birou, rostogolind încet un creion cu palma pe suprafaţa lucioasă.

— Nu, am spus. Nu o să dăm foc banilor.

— O să ne prindă, insistă ea. Ar putea fi ultima noastră şansă.

Vocea i se ridica în timp ce vorbea. Am aruncat o privire spre uşă şi mi-am dus degetul la buze.

— Dacă le dăm foc, şopti ea, Jacob n-o să mai fie în pericol. N-o să mai existe niciun motiv, nimic care să ne lege pe noi de Pederson. Dar, dacă aşteptăm să ne prindă, Carl s-ar putea să facă singur legătura.

— Totul e-n regulă, am spus eu calm. Nu ne paşte niciun pericol. Şi dacă o să apară vreun pericol real, o să putem da foc banilor atunci. Rămân, în continuare, singura dovadă că am comis vreo crimă.

— Dar acum nu mai e vorba doar de furt, ci de un omor.

— Noi suntem singurii care ştim asta, Sarah. Noi şi Jacob. E secretul nostru. Nu văd cine ar putea să presupună ceva.

— O să ne prindă.

Se lăsă pe spate în fotoliu, cu mâinile pe burtă.

— Nu, am repetat eu, cu mai multă convingere decât simţeam în realitate. N-o să ne prindă. Nimeni altcineva nu o să ştie. Nici ce s-a întâmplat cu Pederson, nici că există banii.

Sarah nu spuse nimic. Părea gata să izbucnească în lacrimi, dar mi-a dat seama că, cel puţin pe moment, o să se stăpânească. Avea să lase lucrurile aşa cum erau, avea să aştepte să vadă ce va urma. M-am ridicat de pe scaunul din spatele biroului şi

m-am dus lângă ea. I-am mângâiat părul, apoi m-am aplecat şi am luat-o în braţe. A fost o mişcare lipsită de graţie - stătea destul de departe de mine, cu burta între noi, şi a trebuit să mă întind peste braţul fotoliului ca să ajung la ea. A avut însă efectul scontat. Sarah îşi lăsă capul să cadă pe umărul meu şi-mi cuprinse spatele cu braţul.

Telefonul începu să sune. Sună de cinci ori, apoi se opri.

— Ţi-am promis, Sarah, ai uitat? Ţi-am promis că n-o să-i las să ne prindă.

Dădu din cap, încă sprijinindu-se de umărul meu.

— Şi n-o să-i las, am şoptit. O să vorbesc cu Lou despre Nancy. O să fie bine. Aşteaptă şi-o să vezi. O să fie bine.

*

* *

În acea seară, la ora de închidere, i-am auzit vocea lui Jacob în holul prăvăliei, certându-se cu casiera. M-am ridicat repede şi m-am îndreptat spre uşa biroului.

Jacob stătea lângă casa de marcat, cu fermoarul gecii tras până în gât. O privea stăruitor pe Cheryl Williams, o femeie în vârstă, bondoacă, dată din abundenţă cu ruj, care lucra cu jumătate de normă în funcţia de casieră. Cheryl scutura cu înverşunare din cap.

— Îmi pare rău domnule Mitchell, spunea ea, dar nu pot face asta. Va trebui să vă duceţi vizavi, la bancă.

— Haide, Cheryl! o rugă Jacob. A închis la bancă.

— Atunci, va trebui să aşteptaţi până mâine-dimineaţă.

— Nu pot să aştept până atunci, zise el ridicând vocea, îmi trebuie acum!

Era ceva în felul în care stătea, un indiciu vizual din felul în care îşi poziţionase picioarele sub

imensitatea trupului, care mă făcu să-mi dau numaidecât seama că băuse.

— Jacob! am spus, întrerupând-o pe Cheryl.

Amândoi se întoarseră în acelaşi timp spre mine, cu aceeaşi expresie de uşurare întipărită pe chip.

— Nu mă lasă să încasez asta, spuse Jacob.

Avea în mână un cec pe care îl flutura în faţa lui Cheryl.

— Aici nu e bancă, i-am spus. Noi nu încasăm cecuri. Cheryl, care se reapucase să numere încasările zilei, schiţă un zâmbet în colţul gurii.

— Hank… începu Jacob, dar i-am retezat-o.

— Vino în biroul meu, i-am zis.

După ce traversă holul şi intră în încăpere, am trântit uşa în urma lui.

— Stai jos, i-am spus.

Se prăbuşi în acelaşi fotoliu în care stătuse şi Sarah ceva mai devreme. Scaunul scârţâi sub greutatea lui.

M-am dus la fereastră şi am tras jaluzelele. Soarele aproape că apusese şi prin oraş se aprindeau luminile. Biserica şi cimitirul erau deja cufundate în întuneric.

— Ai băut, i-am zis, fără să mă întorc de la fereastră. L-am auzit foindu-se stingherit în scaun.

— Ce vrei să spui?

— Se simte mirosul. Nu e nici cinci încă şi tu eşti deja beat.

— Am băut doar două beri, Hank. Nu sunt beat.

M-am întors cu spatele la fereastră şi m-am sprijinit de pervaz. Jacob trebui să se răsucească în fotoliu ca să mă vadă. Părea stânjenit, ruşinat, ca un şcolar chemat în biroul directorului.

— Eşti iresponsabil, i-am spus.

— Am mare nevoie de bani. Îmi trebuie în seara asta.

— Eşti mai rău ca Lou.

— Haide, Hank! Am băut doar două beri!

— I-a spus lui Nancy, nu-i aşa?

Jacob oftă.

— Răspunde-mi!

— De ce te tot legi de asta?

— Vreau doar să ştiu adevărul.

— Păi, şi ce te face să crezi că-l ştiu eu?

— Vreau doar să-ţi ştiu părerea.

Se încruntă şi se lăsă în fotoliu. Nu se uita la mine.

— E iubita lui, afirmă. Trăiesc împreună.

— Cu alte cuvinte, i-a spus?

— Dacă Lou m-ar întreba dacă tu i-ai spus sau nu lui Sarah, i-aş răspunde…

— Te-a întrebat Lou asta?

— Zău aşa, Hank! încerc să-ţi explic că e doar o presupunere. Nu ştiu nimic sigur.

— Nu te-am întrebat ce ştii. Te-am întrebat ce crezi.

— Cum ţi-am spus, e iubita lui.

— Asta înseamnă da?

— Presupun.

— Şi mai ţii minte ce am spus? Că tu răspunzi pentru el?

Nu zise nimic.

— Dac-o dă în bară, e vina ta. Pe tine o să te acuz.

— Ei, că doar nu a…

— O să dau foc la bani, Jacob. Dacă o să mi se pară că vă asumaţi prea multe riscuri, le dau foc şi gata!

Privi spre cecul pe care-l ţinea în mână.

— Ai face bine să-l pui la punct şi asta cât mai curând. Spune-i că el răspunde pentru Nancy, la fel cum ţi-am spus eu că tu răspunzi pentru el.

Jacob ridică privirea spre mine, gândindu-se. Îşi trecu limba peste dinţi, ca şi când ar fi încercat să şi-i cureţe. Fruntea lui, lată, dar nu prea înaltă, era acoperită de broboane de sudoare. Pielea unsuroasă îi lucea în lumina lămpii de pe birou.

— E ca un fel de ecosistem, nu-i aşa? făcu el.

— Un ecosistem?

Zâmbi.

— Lou răspunde pentru Nancy, eu răspund pentru Lou, tu răspunzi pentru mine.

M-am gândit o clipă la ce spusese, apoi am dat din cap.

— Aşadar, continuă Jacob, într-un fel, tu răspunzi pentru noi toţi.

Nu m-am putut gândi la nicio replică pe care să i-o dau. Am plecat de la fereastră, m-am dus la birou şi m-am aşezat pe scaunul meu.

— Ce valoare are cecul? l-am întrebat.

Privi spre hârtia pe care o ţinea în mâna. Nu-şi scosese încă mănuşile.

— Patruzeci şi şapte de dolari.

M-am întins peste birou şi i l-am luat.

— Pentru ce e?

— E de la Sonny Major. I-am vândut mecanismul meu cu clichet.

Am examinat cecul, după care i l-am întins înapoi, împreună cu un pix.

— Trece-l pe numele meu.

În timp ce semna, am scos din portofel două bancnote de douăzeci şi una de zece. I le-am dat lui Jacob, în schimbul cecului.

— Îmi rămâi dator cu trei dolari, i-am spus.

Băgă banii în buzunar, dădu să se ridice, dar apoi se răzgândi.

Îmi privi fruntea.

— Ce-ţi mai face cucuiul? mă întrebă.

Mi-am dus mâna la locul unde fusese lovitura. Nu mai rămăsese decât o coajă minusculă.

— S-a vindecat.

Dădu din cap.

— Şi nasul tău? îl întrebai la rândul meu.

Îşi încreţi nasul şi trase aer în piept.

— E bine.

După care niciunul nu mai spuse nimic. Tocmai mă pregăteam să mă ridic şi să-l conduc spre uşă, când mă întrebă:

— Îţi aminteşti când şi-a spart tata nasul?

Am dat din cap. Pe când aveam şapte ani tata cumpărase o moară de vânt comandată prin poştă, ca să-l ajute să irige unul dintre loturi. Aproape că o terminase de montat, era cocoţat pe scară şi strângea o piuliţa, când o rafală de vânt neaşteptată a pus în mişcare mecanismul de aluminiu. Elicele l-au lovit pe tata direct în faţă şi l-au trântit la pământ. Mama văzuse totul din casă şi - fiindcă taică-meu rămăsese preţ de o clipă întins pe spate, cu mâna dusă la cap, în loc să se ridice numaidecât în picioare - femeia a dat fuga la telefon şi a chemat ambulanţa. Brigada de pompieri din Ashenville e formată din voluntari, aşa că prietenii tatei au fost cei care au venit într-o goană la fermă, lucru pentru care l-au boscorodit mulţi ani de-atunci încolo. Tata nu a iertat-o niciodată pe mama fiindcă l-a pus într-o astfel de situaţie jenantă.

— Moara e încă acolo, zise Jacob. Se vede din drum, când treci pe lângă fermă.

— Cred că e singurul lucru pe care l-a făcut tata şi care a funcţionat vreodată.

Jacob zâmbi - neîndemânarea tatei ajunsese proverbială în familia noastră - dar, când vorbi din nou, vocea-i răsună tristă, încărcată de nostalgie şi regret.

— Aş vrea să mai fie încă în viaţă, şopti el.

L-am privit. Parcă o draperie se dădea la o parte din faţa unei ferestre, lăsându-mă, dintr-odată, să întrezăresc singurătatea care umplea viaţa fratelui meu. Jacob fusese mult mai apropiat de părinţii noştri decât mine. Locuise cu ei până cu un an înainte de accident şi, chiar şi după ce se mutase, tot acolo îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. Îşi făcea de lucru, vorbea cu ei, se uita la televizor. Ferma fusese refugiul lui. Eu o aveam pe Sarah şi aşteptam acum şi un copil, dar familia lui Jacob rămăsese în trecut. Nu mai avea pe nimeni.

Am încercat, fără să reuşesc, să găsesc ceva de spus. Aş fi vrut să mă apropii de el în vreun fel, să-i zic ceva care să-i mai aline suferinţa, dar nu am

găsit cuvintele potrivite. Nu ştiam cum să vorbesc cu fratele meu.

Jacob rupse în cele din urmă tăcerea şi mă întrebă:

— Cum adică, o să mă consideri pe mine vinovat?

Am realizat cu o uşoară tresărire de panică - ce şterse pe loc orice sentiment de apropiere pe care l-aş fi nutrit pentru el înainte să deschidă gura - că, dacă voiam să-l controlez pe frate-meu, trebuia să-i prezint o ameninţare concretă, nu doar ideea de vină, atât de simplă şi de abstractă. Nu mi-a trebuit mai mult de o clipă să găsesc una: era o alegere evidentă, singurul lucru care ştiam cu certitudine că o să-l sperie.

— Dacă ne prind din cauza lui Lou, am zis, o să le spun despre Pederson. O să le spun că tu l-ai omorât şi că eu nu am făcut decât să te ajut să ascunzi urmele.

Mă privi uluit. Nu înţelegea.

— O să spun că eu am încercat să te opresc, dar că m-ai împins la o parte şi că l-ai omorât.

Jacob părea sincer şocat de ceea ce auzea. Când vorbi, trebui să-şi caute cuvintele.

— Tu l-ai omorât, Hank, zise el.

Am ridicat din umeri.

— O să mint, Jacob. Dacă o să ne prindă din cauza lui Lou, o să te fac să plăteşti.

Se strâmba, ca şi când l-ar fi durut ceva. Îi curgea nasul şi se şterse cu mănuşa, pe care o frecă apoi de pantaloni.

— Nu vreau să fiu responsabil pentru el, zise.

— Dar aşa a fost înţelegerea. Astea au fost condiţiile.

Clătină din cap. Carnea albă şi translucidă de sub bărbie continuă să-i tremure preţ de-o clipă după ce se opri.

— Nu pot să-l controlez.

— Trebuie să vorbeşti cu el, Jacob.

— Să vorbesc cu el? întrebă pe un ton exasperat. Crezi că nişte vorbe o să-l impresioneze pe Lou?

— Ameninţă-l, am spus.

— Cu ce? Vrei să-i spun că-l iau la bătaie? Că-i dau foc la casă? Fornăi dezgustat: Auzi, să-l ameninţ!

Tăcurăm amândoi. Auzeam oameni foindu-se prin hol, luându-şi la revedere şi pregătindu-se să plece acasă.

— Nu vreau să răspund pentru el, zise Jacob.

— În cazul ăsta, avem o problemă.

Jacob dădu din cap.

— Poate, am zis, ar fi mai bine să le dăm foc.

Blufam, desigur. Nu vorbeam serios şi Jacob nu-mi răspunse. Privea în jos, spre biroul meu, cu fruntea încreţită. Îmi dădeam seama că îl frământa un gând.

— N-o să ne prindă din cauza lui Lou, afirmă el.

— Exact. Fiindcă o să ai tu grijă de el.

Jacob nu păru să mă audă; era încă pierdut în gândurile lui. Când în cele din urmă vorbi, o făcu fără să se uite la mine.

— Şi dacă ne face vreo problemă, ar putea oricând să aibă un accident.

— Un accident?

— Ca Pederson.

— Adică, să-l ucidem? am întrebat îngrozit.

Dădu din cap, cu privirea fixată în birou.

— Dumnezeule, Jacob! E cel mai bun prieten al tău. Doar nu vorbeşti serios!

Nu-mi răspunse.

— Te-ai transformat într-un criminal, i-am spus.

— Haide, Hank! Vreau doar…

— Să-i faci felul, nu? Să-l pui la naftalină? „Ar putea oricând să aibă un accident!” l-am îngânat, cu vocea piţigăiată. Cine te crezi, Jacob? Vreun pui de gangster?

Nu se uită la mine.

— Îmi faci silă, am spus.

Oftă şi se încruntă.

— Şi cum vrei s-o faci? l-am întrebat. Ai vreun plan?

— Mă gândeam să facem să pară c-a fost un accident de maşină.

— Un accident de maşină! Genial! Şi, mai exact, cum ai de gând să faci asta?

Ridică din umeri.

— Poate vrei să-l urcăm în maşină şi să-i facem vânt în Anders Creek?

Încercă să spună ceva, dar nu l-am lăsat.

— Am avut noroc cu Pederson. Totul a mers în favoarea noastră. Să nu crezi că asta o să se repete.

— Mă gândeam…

— Nu gândeai deloc! Asta e problema ta. Eşti un prost! Mai ţii minte cum te-ai simţit în parc? Începuseşi să plângi. Scânceai ca un bebeluş. Vrei să treci iar prin asta?

Nu-mi răspunse.

— Uită-te pe fereastră, i-am spus. Uită-te pe cealaltă parte a străzii, la cimitir!

Privi spre fereastră. Întunericul se lăsase de-a binelea. Nu mai vedeam nimic afară. În geam se reflecta doar imaginea noastră, aşezaţi la birou.

— L-au îngropat pe Dwight Pederson săptămâna trecută. E acolo din cauza ta. Pentru că ai fost lacom şi ai intrat în panică. Cum te simţi acum?

L-am privit insistent peste birou, până când l-am forţat să se uite în ochii mei.

— Dacă n-aş fi făcut ce-am făcut, zise el, ar fi găsit avionul.

— Trebuia să-l laşi să-l găsească.

Jacob mă privi perplex.

— Tu l-ai omorât, şopti. Puteai să-l salvezi, dar n-ai făcut-o.

— L-am omorât ca să te salvez pe tine, Jacob. Aveam de ales între el şi tine, şi te-am ales pe tine. Am tăcut o clipă. Poate că am greşit.

Nu păru să ştie cum să răspundă la asta. Continua să se zgâiască la mine, cu aceeaşi

expresie confuză întipărită pe faţă.

— Dar n-o mai fac încă o dată, am spus. Data viitoare, nu te mai ajut.

— Nu pot să răspund pentru el, şopti Jacob.

— Vorbeşte cu el. Spune-i că dau foc la bani dacă am impresia că se poartă aiurea.

Privea îmbufnat în jos şi am băgat pentru prima oară de seamă că începuse chelească. Chestia asta mă sperie puţin. Dacă ar mai fi slăbit câteva kilograme ar fi arătat exact ca tata, înainte să moară. Părea îngenuncheat, înfrânt.

— Aş vrea să putem împărţi banii acum, zise el. Să-i împărţim şi să fugim.

— Nu ăsta e planul, Jacob.

— Ştiu, oftă el. Spun doar că aş vrea.

*

* *

A doua zi era vineri. În acea seară, la cină, Sarah mă întrebă dacă vorbisem cu Lou.

Am dat din cap.

— O să vorbească Jacob.

Mâncam spaghete şi Sarah tocmai se servea cu a doua porţie.

— Jacob? întrebă ea.

Rămase cu lingura suspendată în aer, cu pastele atârnându-i deasupra farfuriei. Purta o rochie bleumarin care, în lumina puternică din bucătărie, făcea ca faţa să-i pară palidă şi anemică.

Am dat din cap.

— N-ar fi fost mai bine să vorbeşti tu?

— M-am gândit că el e mai potrivit. Lou o să-l asculte pe Jacob. Pe mine nu.

Termină de pus spaghetele în farfurie şi aşeză oala în mijlocul mesei.

— Eşti sigur că Jacob realizează cât de gravă e situaţia?

— L-am speriat eu niţel, am spus.

Sarah ridică privirea.

— L-ai speriat?

— L-am amenințat că o să spun că el l-a ucis pe Pederson, dacă o să ne prindă din cauza lui Lou.

— Și?

— La început, a intrat un pic în panică, dar cred că o să țină. Am zâmbit. A sugerat chiar să-l omorâm și pe Lou.

Nu păru impresionată de ceea ce spusesem.

— Cum? întrebă.

— Cum ce?

— Cum voia să-l omoare?

— Voia să-i însceneze un accident de mașină.

Sarah se încruntă. Își ridică furculița și învârti cu ea niște spaghete, pe care le băgă apoi în gură, le mestecă și le înghiți.

— Nu cred că-i bine să-l amenințI pe Jacob, zise ea.

— Nu l-am amenințat. Am încercat doar să-l trezesc la realitate.

Sarah dădu din cap.

— Dacă Jacob se gândește să comploteze cu tine împotriva lui Lou, i-ar putea fi la fel de ușor să comploteze și cu Lou împotriva noastră.

— N-o să comploteze împotriva noastră, am replicat eu, ca și când simpla idee ar fi fost absurdă.

— Cum poți fi sigur?

— E fratele meu, Sarah. Asta are o oarecare importanță.

— Dar cine-i e mai apropiat? Tu sau Lou? Lou îi este mai frate decât îi ești tu.

M-am gândit la ce spusese. Desigur, așa era.

— Vrei să spui că Jacob ar încerca să mă omoare ca să ia banii?

— Vreau să-ți spun să nu-l mai sperii. N-o să reușești decât să-l împingi în brațele lui Lou. Ei nu au o familie, așa ca tine. Ar fi în stare să dea buzna aici, să te împuște, să ia banii și să plece cu ei.

— Am ascuns banii. Ei nu știu unde sunt.

— Să presupunem că ar veni aici cu o armă pe care ți-ar pune-o la tâmplă și te-ar obliga să le arăți

unde sunt.

— N-ar face asta.

— Atunci, să presupunem că m-ar ameninţa pe mine. Se bătu cu mâna peste abdomen. Că ar pune arma aici.

Plimbam o macaroană cu furculiţa prin farfurie.

— Eu nu pot să mi-l imaginez pe Jacob făcând asta. Poţi tu?

— Ţi-l imaginai în stare să-l ucidă pe Pederson?

Nu i-am răspuns. Mi se oferea o altă ocazie. Am simţit-o ademenindu-mă, dar am ezitat. N-ar fi trebuit decât să rostesc câteva cuvinte, o propoziţie simplă. Am rămas aşa cam treizeci de secunde, uitându-mă la Sarah, încercând cu disperare să anticipez toate consecinţele posibile în ambele cazuri - şi dacă aş fi vorbit, şi dacă aş fi păstrat în continuare tăcerea. Dar nu am reuşit să mă concentrez, ideile nu păreau să mi se lege în minte, aşa că atunci când m-am decis, în cele din urmă, am făcut-o din impuls.

— Spune, insistă ea.

— Nu Jacob l-a omorât pe Pederson, am rostit şi, la fel ca şi în ziua precedentă, am simţit uşurarea bruscă a mărturisirii.

M-am foit în scaun, aşteptând să citesc o reacţie pe chipul lui Sarah. Însă ea mă privea fără nicio expresie.

— Mi-ai spus…

Am clătinat din cap.

— L-a lovit şi am crezut că murise. Dar când l-am ridicat ca să-l aşez pe snowmobil a scos un geamăt, aşa că a trebuit să termin eu treaba.

— Tu l-ai omorât? întrebă ea.

Am dat din cap, simţindu-mă străbătut de un val de uşurare.

— Eu l-am omorât.

Sarah se aplecă peste masă.

— Cum?

— Cu fularul. L-am sufocat.

Îşi atinse bărbia cu vârful degetelor, şocată, şi preţ de o clipă chipul păru să i se deschidă, permiţându-mi să privesc înăuntrul ei, să văd efectul produs de cuvintele mele. Am văzut uluire, o scurtă tresărire de teamă, apoi o privire aruncată mie, încărcată de ceva ce părea să fie repulsie, o privire care crea distanţă între noi, care mă îndepărta. O clipă îi fu frică, apoi sentimentul dispăru la fel de repede cum venise. Chipul i se închise la loc, distanţa dintre noi se topi.

— De ce n-a făcut-o Jacob? întrebă ea.

— Plecase deja. Îl trimisesem înainte, ca să ne întâlnim la pod.

— Erai singur.

Am dat din cap.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

Am căutat un răspuns sincer.

— M-am temut că o să te sperii.

— Să mă sperii?

— Că o să te supăr.

Sarah nu spuse nimic. Se gândea la ceva, reorganiza în mintea ei situaţia, în aşa fel încât să se potrivească noului scenariu. M-am simţit cuprins de panică. Parcă se ascundea de mine, se prefăcea calmă, când de fapt nu era deloc aşa.

— Aşa e? am întrebat.

Mă privi o clipă, doar cu coada ochiului, şi nu spuse nimic.

— Ce anume?

— Te superi?

— E… începu ea, dar trebui să se concentreze pentru a găsi cuvântul potrivit. E tardiv.

— Tardiv?

— Nu cred că aş fi vrut să o faci, dar acum, că s-a întâmplat, îţi înţeleg motivele.

— Dar ai vrea să n-o fi făcut?

— Nu ştiu, spuse, apoi dădu din cap. Cred că nu. Am fi pierdut banii. Jacob ar fi fost arestat.

M-am gândit o clipă la ce spusese, încercând să-i citesc o reacţie pe chip.

— Tu ai fi făcut la fel? Dacă ai fi fost acolo, în locul meu?

— Oh, Hank! Cum aş putea…

— Vreau doar să ştiu dacă ar fi fost posibil.

Închise ochii, de parcă s-ar fi imaginat aplecată peste trupul lui Pederson, cu fularul strâns în mână.

— Poate, răspunse ea în cele din urmă, cu vocea abia o şoaptă. Poate că da.

Nu puteam să cred. Refuzam să cred şi totuşi îmi dădeam seama că era posibil. Poate că şi ea l-ar fi omorât, cum făcusem şi eu. La urma urmei, eu mi l-aş fi putut imagina pe Jacob trântindu-l la pământ pe Pederson, lovindu-l cu piciorul în piept şi în cap? Sau, şi mai mult, m-aş fi putut imagina pe mine în stare să sufoc un bătrân cu fularul de la gât? Nu, mi-am spus, fireşte că nu.

Mi-am dat seama, tresărind, nu numai ca nu puteam prezice acţiunile celor din jurul meu, dar nu puteam şti cu certitudine nici ce voi face eu însumi. Părea un semn rău. Parcă am fi rătăcit, fără hartă, pe un teritoriu necunoscut. Eram ca şi pierduţi.

— Jacob nu ştie? întrebă ea.

Am dat din cap afirmativ.

— I-am spus.

Sarah sări ca arsă.

— De ce?

— Aveam impresia că e pe cale să clacheze. Plângea. Mi-am zis că o să-i fie mai uşor dacă o sa ştie că nu era singurul vinovat.

— O să folosească asta împotriva ta.

— Ce face? Cum s-o folosească împotriva mea? Dacă o-ncurcă unul, o-ncurcăm amândoi.

— Mai ales dacă îl ameninţi. O să-i spună lui Lou şi, împreună, o să te şantajeze cu treaba asta.

— Eşti paranoică, Sarah. Exagerezi.

— Noi avem secrete faţă de Jacob, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Şi tu, şi Jacob aveţi secrete faţă de Lou?

Am dat iar din cap.

— Atunci de ce nu crezi că şi Jacob şi Lou au secrete faţă de noi?

Nu aveam cum s-o contrazic.

*

* *

Târziu în acea seară, pe la unsprezece, mama vitregă a lui Sarah, Millie, sună din Miami. Părinţii lui Sarah, ca şi ai mei, muriseră amândoi. Mama ei murise când Sarah era foarte mică, iar tatăl ei murise imediat după căsătoria noastră.

Millie se măritase cu tatăl lui Sarah pe când ea era încă adolescentă, dar nu fuseseră niciodată apropiate. Ultima oară se văzuseră la înmormântarea socrului meu. Vorbeau totuşi la telefon o dată pe lună, un ritual pe care îl urmau amândouă mai degrabă dintr-un sentiment de obligaţie familială decât din dorinţa de a discuta una cu cealaltă.

Sarah crescuse în sudul statului Ohio, imediat cum traversai râul venind dinspre Kentucky. Millie fusese asistentă în spitalul în care mama lui Sarah murise încet, de leucemie. Acolo îl cunoscuse pe tatăl lui Sarah. Era de origine din West Virginia şi, chiar şi după zece ani trăiţi în Miami, încă mai avea un uşor accent sudist, pe care Sarah i-l împrumuta ori de câte ori stăteau de vorbă.

Convorbirile lor erau ca nişte lungi monoloage consecutive - Millie trăncănea, în felul ei tărăgănat, despre activităţile mondene ale micului său cerc de prieteni, se plângea de degradarea generală a oraşului Miami şi în special a complexului său de locuinţe şi termina mereu cu o anecdotă lipsită de orice importanţă din viaţa tatălui lui Sarah. Sarah vorbea despre sarcina ei, despre mine şi despre vremea urâtă din ultima perioadă, despre ce mai citise în ziar sau văzuse la televizor. Nu-şi puneau niciodată niciun fel de întrebări; interacţionau extrem de puţin. Îşi vorbeau una alteia timp de douăzeci de minute, de

parcă ar fi stabilit dinainte, de comun acord, o anumită limită de timp, apoi îşi luau la revedere şi închideau.

În acea seară, Millie sună chiar când ne pregăteam să ne băgăm în pat. Când mi-am dat seama cine era, i-am şoptit lui Sarah că eu cobor în bucătărie să-mi iau ceva de mâncare. Nu-mi plăcea să stau în cameră când vorbea la telefon; aveam senzaţia că trăgeam, fără să vreau, cu urechea.

În bucătărie, mi-am turnat nişte lapte şi mi-am făcut un sandvici cu brânză. Am mâncat în picioare lângă tejghea, pe întuneric. Prin fereastra laterală, la zece metri distanţă, dincolo de un petic de verdeaţă, vedeam casa vecinului, o imagine în oglindă a casei mele - totul era absolut la fel, dar inversat. În dormitorul mare, era un televizor; îl vedeam pâlpâind la fereastra de la etaj, ca un felinar care se reflectă într-o piscină.

Am rămas aşa, în întuneric, timp de câteva minute, mâncându-mi sandviciul şi recapitulând în minte conversaţia pe care o avusesem mai devreme cu Sarah. Mă simţeam uşurat de reacţia calmă pe care o avusese în faţa confesiunii mele; fantastic de uşurat. Mă temusem că fapta mea o va speria, că o să mă considere, dintr-odată, un monstru psihopat, dar nu se întâmplase nimic de genul ăsta. Nici nu exista vreun motiv să se întâmple, îmi dădeam acum seama; la fel cum eu, în ciuda crimei pe care o comisesem, încă mă consideram un om bun, aşa gândea şi Sarah. Aveam atâţia ani petrecuţi împreună care să încline greu în balanţă în faţa acestei anomalii. Existase un şoc iniţial, desigur, văzusem acea tresărire de frică şi de repulsie, dar, în numai câteva clipe, Sarah a mea cea pragmatică trimisese această senzaţie într-un colţ al minţii şi se resemnase în faţa situaţiei. „E tardiv” spusese şi lăsase totul în urmă, preferând să se gândească la viitor, şi nu la trecut. Îngrijorarea ei fusese de natură practică - dacă Jacob ştia sau nu că eu săvârşisem crima şi

dacă acest lucru avea să afecteze în vreun fel relaţia noastră cu el şi cu Lou. Era imperturbabilă ca o stâncă. Mi-am dat seama în acea clipă, aşa cum stăteam pe întuneric în bucătărie, că, dacă totul avea să se dărâme, Sarah va fi cea care ne va scoate la liman.

Vizavi televizorul pâlpâi şi casa se cufundă în întuneric. Am pus paharul gol în chiuvetă.

În timp ce urcam spre dormitor mi-am dat seama că uşa de la sufragerie era parţial deschisă. Am aprins lumina şi am tras cu ochiul înăuntru. Pe masa de lemn erau împrăştiate tot felul de ziare, reviste şi broşuri.

O auzeam pe Sarah vorbind la telefon sus în dormitor. Vocea-i era înceată, înfundată, de parcă ar fi vorbit singură. Am deschis uşa de la sufragerie până la capăt şi am păşit în încăpere.

M-am apropiat de masă şovăind, parcă temându-mă că Sarah ar fi putut să mă audă, deşi nu era un gând conştient. I-am cercetat suprafaţa. Erau tot felul de broşuri, cel puţin treizeci, dacă nu chiar mai multe; broşuri de călătorie cu fotografii cu femei bronzate, în bikini viu coloraţi, cu familii la schi sau la călărit, cu bărbaţi pe terenuri de tenis sau de golf, cu mese încărcate cu specialităţi exotice. „Bun venit în Belize!“ scria pe una, „Parisul primăvara!” „Creta, insula zeilor!” „Veniţi cu noi să străbatem Pacificul!” „Nepal, tărâmul uitat de timp!”

Totul era strălucitor, toată lumea zâmbea, toate propoziţiile se terminau cu semne de exclamare. Revistele - *Condé Nast Traveler, Islands, The Caribbean, The Globetrotter's Companion* - erau exact la fel, doar că mai mari.

Alături era un caiet lăsat desfăcut, pe care am văzut scrisul lui Sarah. În capul paginii scria „Călătorii”. Dedesubt erau înşirate nume de oraşe şi ţări din toată lumea, fiecare numerotate, se pare că în ordinea preferinţelor. Prima pe listă era Roma, după care urma Australia. Pe pagina

alăturată, era o altă listă, intitulata de data asta „De învăţat”. Sub titlu erau înşirate activităţi de genul navigaţie, schiat, scufundări, călărit. Era o listă foarte lungă, care ajungea până aproape de sfârşitul paginii.

Erau listele cu dorinţele lui Sarah, am realizat dintr-odată. Asta visa ea să facă cu banii. Ochii-mi fugiră-n susul şi-n josul paginilor: Elveţia, Mexic, Atigua, Moscova, New York City, Chile, Londra, India, Insulele Hebride… Tenis, franceză, navigaţie cu vele, schi nautic, germană, istoria artei, golf… şi lista continua cu locuri despre care nu o auzisem vreodată vorbind, cu ambiţii pe care n-aş fi crezut niciodată că le are.

Încă de când o întâlnisem, Sarah mi se păruse mai încrezătoare în propriile forţe şi mai hotărâtă decât mine. Ea îmi dăduse prima întâlnire; ea iniţiase primul nostru raport sexual; ea fusese cea care sugerase să ne logodim. Alesese ziua nunţii - 17 aprilie - planificase luna de miere - o excursie de zece zile în Napoli, Florida - şi tot ea hotărâse când sosise momentul să facem un copil. Părea că reuşeşte întotdeauna să obţină ceea ce voia, dar abia acum, când mă uitam la broşurile şi revistele împrăştiate pe masă, îmi dădeam seama că nu era chiar aşa, că masca de hotărâre şi siguranţă ascundea o imensă dezamăgire.

Sarah terminase Universitatea din Toledo cu diplomă de licenţiat în inginerie petrolieră. Când am cunoscut-o, intenţiona să se mute în Texas, unde să-şi găsească o slujbă foarte bine plătită în industria petrolului. Voia să economisească banii şi să-şi cumpere, într-o bună zi, o fermă - o „păşune” cum îi spunea ea, cu mulţi cai şi cu o cireadă de vite, totul purtând blazonul ei special, un 5 în mijlocul unei inimi. În loc de asta, ne căsătorisem. Mă angajasem la magazinul de nutreţuri din Ashenville în ultimul an de facultate şi, uite-aşa, fără să şi-o fi dorit vreodată, se trezise în Delphia. Nu erau prea multe posturi pentru ingineri

petrolişti în nord-vestul statului Ohio aşa că, până la urmă, ajunsese să lucreze cu jumătate de normă la biblioteca din oraş.

Era mereu veselă. Reuşea întotdeauna să ia ce era mai bun din orice situaţie; şi totuşi, trebuie să fi avut regretele ei. Cu siguranţă privea din când în când cu tristeţe în urmă, la distanţa care separa viaţa ei de acum de ceea ce visase în anii studenţiei. Sacrificase o parte din ea pentru relaţia noastră, dar nu spusese niciodată nimic despre asta, iar mie totul mi se păruse firesc, ba chiar inevitabil. Abia în acea seară înţelegeam, pentru prima dată, tragedia ei.

Acum apăruseră bani şi putea începe din nou să viseze. Putea să-şi facă liste de dorinţe, să se uite cu interes prin reviste, să-şi planifice o viaţă nouă.

Era frumos să mi-o imaginez aşa - plină de speranţe, făcându-şi promisiuni pe care era sigură că le va putea îndeplini -, dar era, în acelaşi timp, îngrozitor. Mi-am dat seama că, de acum, eram prinşi în capcană; traversaserăm un hotar şi nu ne mai puteam întoarce. Banii, pe lângă faptul că ne dăduseră şansa să visăm, ne permiteau şi să începem să ne dispreţuim viaţa actuală. Slujba mea de la magazinul de nutreţuri, casa noastră îmbrăcată în aluminiu, oraşul în care locuiam - deja consideram toate astea o parte din trecut. Erau viaţa noastră dinainte să devenim milionari, o viaţă limitată, sumbră, de nesuportat. Astfel încât, dacă, din cine ştie ce motive, am fi fost forţaţi să renunţăm acum la bani, nu ne-am fi întors, pur şi simplu, la ceea ce fuseserăm înainte, nu ne-am fi putut continua existenţa ca şi când nimic important nu s-ar fi întâmplat. Ne-am fi întors după ce privisem totul de sus, după ce ne îndepărtaserăm şi ne dispreţuiserăm actuala existenţă. Efectele ar fi fost dezastruoase.

— Hank? strigă Sarah de la etaj. Iubitule?

Terminase de vorbit la telefon.

— Vin acum, am strigat.

Am stins lumina şi am închis, fără zgomot, uşa în spatele meu.

*

* *

Sâmbătă după-amiaza, tocmai când eu şi Sarah terminam masa de prânz, cineva sună la uşă. Era Jacob. L-am găsit aşteptând pe verandă, îmbrăcat, spre surprinderea mea, într-o pereche de pantaloni gri, de stofă, şi cu pantofi de piele în picioare. Era pentru prima oară de la moartea părinţilor noştri când îl vedeam purtând altceva decât blugi sau pantaloni de lucru kaki. Chestia asta mă uimi, mă luă prin surprindere, aşa că nu am remarcat din prima clipă cealaltă schimbare, şi mai surprinzătoare, a înfăţişării lui - nu mai avea păr! Jacob fusese la frizer şi se tunsese milităreşte, aproape la zero, ceea ce-i făcea capul să-i pară acum prea mare faţă de restul corpului; parcă era un balon prea umflat care-i plutea deasupra umerilor.

Rămăsese în prag, uitându-se la mine, aşteptând să-mi vadă reacţia. I-am zâmbit. În ciuda faptului că pantalonii îi erau evident prea strâmţi şi că pantofii maro nu se asortau deloc cu şosetele bleumarin, părea mulţumit de sine, mulţumit de cum arăta şi asta nu era ceva ce se întâmpla prea des. Îmi făcea plăcere să-l văd aşa şi am simţit imboldul să-i fac un compliment.

— Te-ai tuns! am zis.

Zâmbi timid şi-şi atinse capul cu mâna.

— Azi-dimineaţă.

— Îmi place, am spus. Îţi stă bine.

Continua să zâmbească, privind acum în altă direcţie, stânjenit. Vizavi, unul din copiii vecinului izbea o minge de tenis de uşa garajului, lovind-o cu crosa de hochei. Mingea era udă şi lăsa semne ori de câte ori atingea metalul. Mary Beth ne privea din camion.

— Ai timp să stăm de vorbă? mă întrebă Jacob.

— Sigur, am spus deschizând larg uşa. Ai mâncat de prânz? Pot să-ţi fac un sandvici.

Privi pe lângă mine, în casă. Nu se simţea în largul lui de faţă cu Sarah - în general, nu se simţea în largul lui în prezenţa femeilor - şi întotdeauna evita să intre când ştia că e şi ea acasă.

— Mă gândeam să mergem mai bine în maşină, zise el.

— Nu putem vorbi aici?

— Păi, cam are legătură cu banii, şopti el.

Am păşit pe verandă, trăgând uşa în urma mea.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Nu s-a-ntâmplat nimic.

— Are legătură cu Pederson?

Clătină din cap.

— Vreau doar să-ţi arăt ceva. E o surpriză.

— O surpriză?

Dădu din cap.

— O să-ţi placă. E ceva de bine.

M-am uitat fix la frate-meu, m-am gândit preţ de câteva clipe, apoi am deschis iar uşa.

— Stai să-mi iau geaca, am zis.

*

* *

De îndată ce am urcat în camion, l-am întrebat ce se petrecea, dar nu vru să-mi spună.

— Aşteaptă, zise el. Trebuie să-ţi arăt.

Am ieşit prin vest din Delphia şi ne-am îndreptat spre Ashenville. La început am crezut că ne întorceam la rezervaţia naturală, apoi însă am făcut stânga pe Burnt Road în loc de dreapta şi am luat-o spre sud. Era o zi însorită, dar friguroasă. Zăpada de pe câmpuri era acoperită de o crustă de gheaţa şi, oriunde te uitai, totul părea să strălucească. Abia când am ajuns foarte aproape, când am luat-o pe fâşia de pământ ce dădea cândva spre aleea noastră, mi-am dat seama că Jacob mă ducea la ferma tatei.

Priveam nedumerit pe fereastră când camionul încetini, apoi se opri. Nu mai venisem la fermă de

ani de zile şi eram uimit să o văd acum, şocat de cât de puţine lucruri mai rămăseseră din ceea ce fusese odinioară casa mea. Casa, hambarul şi magaziile fuseseră dărâmate, fundaţia - umplută cu pământ şi lotul - cultivat. Copacii care delimitau cândva curtea noastră din faţă fuseseră tăiaţi şi lemnul - vândut. Singurul vestigiu ce mai amintea de prezenţa familiei mele pe acest teren era moara de vânt a tatei, care se înălţa încă - un pic înclinată acum - cam la o jumătate de kilometru spre vest.

— Treci des pe aici? l-am întrebat pe Jacob.

Ridică din umeri.

— Uneori, zise el.

Privea spre locul unde fusese casa noastră. Se vedea la mai mult de un kilometru în jur şi peste tot peisajul era acelaşi. Terenul era plat şi acoperit de zăpadă, şi era greu să-ţi ţii ochii într-un loc. Nu aveai pe ce să-ţi fixezi privirea, nimic pe care să te concentrezi. Parcă te-ai fi uitat la cer.

— Vrei să coborâm? întrebă Jacob.

Nu voiam, dar mi se păru că vrea el aşa că am spus:

— Sigur! şi am deschis portiera.

Se duse direct în mijlocul câmpului, până în locul unde trebuie să fi fost odinioară poarta casei noastre. Mary Beth o luă înainte, prin zăpada până la genunchi, oprindu-se din când în când ca să miroasă lucruri pe care noi nu le puteam vedea. Ne-am oprit cam la o sută de metri de drum, când am ajuns în locul unde se înălţa odinioară casa. Era posibil să nu fi nimerit chiar locul exact. Nu era niciun indiciu care să ne ajute să ne orientăm, nicio piatră de şemineu, nici măcar o adâncitură cât de mică în pământ, care să arate unde fusese pivniţa. Era la fel ca toate câmpurile din jur. Moara de vânt se înălţa în depărtare, la stânga; părea scoasă din funcţiune şi dărăpănată. Dinspre nord se simţi o adiere uşoară şi curentul de aer învârti elicea morii. Maşinăria scârţâi când se puse în mişcare, asemenea unui vechi balansoar, dar sunetul ajunse

la noi abia peste o clipă şi, când m-am întors să mă uit, elicea se oprise deja.

Jacob încerca să ghicească unde fusese totul - hambarul, garajul tractorului, grânarul, şopronul de metal în care tata stoca seminţele. Se rotea pe călcâie, arătând cu degetul spre diverse locuri. Pantofii de piele i se udaseră de la zăpadă.

— Jacob, am spus în cele din urma, întrerupându-l. De ce m-ai adus aici?

Rânji.

— M-am decis ce o să fac cu partea mea de bani.

— Ce anume?

— Vreau să cumpăr ferma înapoi.

— Ferma asta?

Dădu din cap.

— O să construiesc la loc casa, hambarul, totul… Exact ca înainte.

— Nu poţi face asta! am spus îngrozit. Trebuie să plecăm de aici.

Câinele săpa în zăpadă, la picioarele noastre, şi Jacob îl privi o clipă înainte să răspundă. Apoi, se uită la mine.

— Şi unde să mă duc eu, Hank? întrebă el. Pentru voi, e altceva. Tu o ai pe Sarah şi Lou o are pe Nancy, dar eu nu am pe nimeni. Vrei să plec aşa, singur?

— Nu poţi să cumperi ferma, Jacob. De unde o să spui că ai banii?

— M-am gândit să spunem oamenilor că Sarah a primit o moştenire. Nimeni de pe-aici nu ştie nimic despre familia ei. O să spunem că aţi cumpărat voi ferma, înainte să plecaţi, şi că m-aţi lăsat pe mine s-o administrez.

Am privit în jur la câmpurile goale, la urmele camionetei care se apropiau strâmbe dinspre drum, şi am încercat să mi-l imaginez pe frate-meu rămânând aici, reconstruind casa, ridicând garduri şi plantând recolte. Nu mi se părea ceva ce s-ar fi putut întâmpla vreodată.

— Credeam că o să te bucuri, zise el. E ferma noastră. O s-o aduc înapoi.

L-am privit încruntat. Se înşela. Nu eram câtuşi de puţin bucuros. Toată viaţa încercasem să scap de ferma asta. De când mă ştiam o văzusem ca pe un loc unde lucrurile cădeau şi se deteriorau, unde nimic nu mergea conform planului. Chiar şi acum, privind spaţiul gol unde fusese cândva casa mea, mă simţeam copleşit de un inexplicabil val de neputinţă. Nimic bun nu se întâmplase vreodată aici.

— E foarte greu, Jacob, am spus. Îţi dai seama? Nu cumperi o fermă şi gata. Trebuie să munceşti la ea. Trebuie să te pricepi la maşini, la seminţe, la îngrăşăminte, la pesticide şi ierbicide, la drenaje şi irigaţii, la vreme şi la politică. Tu nu ştii nimic despre toate astea. Până la urmă, o să ajungi ca tata.

De-ndată ce am rostit aceste cuvinte, am realizat că fusesem prea dur. Îmi dădeam seama uitându-mă la el că-l rănisem. Avea geaca închisă până sus, umerii aplecaţi, mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor. Nu se uita la mine.

— Ferma ar fi trebuit să-mi rămână mie, zise el. Mi-o promisese tata.

Am dat din cap, încă ruşinat de cuvintele mele. Tata îşi dorise ca unul din noi să fie fermier şi celălalt avocat. Eu mă descurcasem mai bine la şcoală, aşa că pe mine mă trimiseseră la facultate. Şi totuşi, niciunul, nici altul nu ne ridicaserăm la înălţimea aşteptărilor lui. Niciunul nu-i împlinise visul.

— Te rog să mă ajuţi, spuse Jacob. N-am mai făcut-o niciodată, dar te rog acum. Ajută-mă să recuperez ferma.

N-am spus nimic. Nu voiam să rămână aici după ce împărţeam banii -, nu ne-ar fi adus decât belele -, dar nu ştiam cum să-i explic asta şi lui.

— Nu-ţi cer să-mi dai bani, spuse. Vreau doar să spui prin oraş că Sarah a primit o moştenire.

— Nici măcar nu ştii dacă Muller vrea să ţi-o vândă.

— O să vândă, dacă-i dau destui bani.

— Nu poţi să-ţi iei altă fermă? Una prin vest, unde nu ne cunoaşte nimeni?

Jacob clătină din cap.

— Vreau ferma *asta*. Vreau să trăiesc aici, unde am crescut.

— Şi ce faci dacă refuz să te ajut?

Se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu, zise. Va trebui să găsesc altă poveste.

— Nu-ţi dai seama de consecinţe, Jacob? Dacă rămâi aici, ne pui pe toţi în pericol. Nu vom putea fi în siguranţă decât dacă dispărem cu toţii.

— Eu nu pot să plec, protestă el. N-am unde să mă duc.

— Avem lumea întreagă. Poţi să te stabileşti oriunde vrei.

— Eu aici vreau să rămân, rosti, lovind cu piciorul în zăpadă. Aici, în locul ăsta. Acasă.

Niciunul nu mai zise nimic preţ de aproape un minut. Se porni o nouă rafală şi privirăm amândoi spre moara de vânt, însă aceasta nu se mişcă. Încercam să-mi fac curaj ca să-l refuz pe Jacob, să-i spun că nu era posibil când, ghicindu-mi poate intenţiile, frate-meu îmi oferi o portiţă de scăpare.

— Nu trebuie să hotărăşti acum, zise el. Vreau doar să-mi promiţi că o să te mai gândeşti.

— Bine, am spus, recunoscător pentru această amânare. O să mă mai gândesc.

*

* *

Abia după ce m-a adus înapoi acasă, în timp ce deschideam uşa din faţă, mi-am dat seama de ce se îmbrăcase elegant şi mersese să se tundă înainte să vină la mine. Voia să mă impresioneze, încercase să arate matur şi responsabil ca să-mi demonstreze că nu trebuia decât să-i dau o şansă şi ar fi putut juca rolul de adult la fel de bine ca mine. Gândul la

Jacob dându-şi cu cremă pantofii în apartamentul lui mizerabil şi chinuindu-se să-şi vâre picioarele în nădragii ăia incomozi, strângându-şi cureaua, trăgându-şi şosetele şi privindu-se apoi preţ de câteva minute în oglinda de la baie ca să aprecieze rezultatele, mă umplu de un sentiment oribil de nefericire faţă de mine şi faţă de Jacob, faţă de cum ne purtam unul cu celălalt. Mai că-mi venea să-i dau ferma.

Ştiam totuşi că asta nu se va întâmpla niciodată, oricât de mult mi-aş fi dorit. Mai târziu în acea după-amiază, când am discutat problema, Sarah fu şi ea de acord cu mine.

— Trebuie să plece, Hank! zise ea. Nu poate să rămână aici sub nicio formă.

Eram în camera de zi, aşezaţi în faţa focului. Sarah tricota din nou şi andrelele i se loveau între ele în timp ce vorbea, de parcă i-ar fi tradus vorbele în codul Morse.

— Trebuie să-l faci să înţeleagă asta.

— Ştiu, am spus. Dar nu puteam discuta acolo. O să-i spun luni.

Sarah scutură din cap.

— Nu-i spune decât atunci când va fi absolut necesar.

— Cum adică?

— Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai puţin important o să i se pară.

Înţelegeam unde voia să bată. Se temea să nu-l îndepărtăm, să nu-l împingem în braţele lui Lou. M-am gândit o clipă s-o contrazic, să-i spun că nu avea niciun motiv să se îndoiască de Jacob, că era fratele meu şi că puteam avea încredere în el; mi-am dat seama însă că nu aveam niciun argument cu care să o conving, nicio dovadă solidă, obiectivă, cu care să argumentez loialitatea lui Jacob. Aşa că până la urmă tot ce-am spus a fost:

— Aş vrea să i-o putem da şi gata!

Clinchetul andrelelor se opri şi am simţit-o pe Sarah privindu-mă.

— Nu poate să rămână aici, Hank! Ar fi ca şi când am lăsa în urmă un ditamai indiciul.

— Ştiu. Spun doar că mi-aş dori să-l putem ajuta în vreun fel.

— Atunci, fă-l să-ţi promită c-o să plece. Numai aşa îl ajuţi.

— Dar ce-o să facă, Sarah? La asta te-ai gândit? N-are unde să se ducă.

— O să aibă un milion de dolari. O să se poată duce oriunde o să vrea.

— Mai puţin aici.

— Exact, zise ea dând din cap. Mai puţin aici.

Andrelele porniră din nou.

— Întotdeauna m-am simţit vinovat faţă de Jacob, am spus. Chiar şi când eram copii. Am avut mereu senzaţia că-l dezamăgesc.

— Ei lasă, că nici el nu a făcut prea multe pentru tine de-a lungul anilor.

Am dat din mână, lăsându-mă păgubaş. Sarah nu înţelegea ce voiam să spun.

— La început îl admiram foarte mult, am spus. Până când am mers la şcoala şi am văzut cum îl necăjeau ceilalţi copii, fiindcă era gras. De-atunci mi-a fost ruşine că era fratele meu. Am început să-l dispreţuiesc şi el şi-a dat seama. A simţit schimbarea.

Andrelele lui Sarah îi dădeau înainte - clic, clic, clic.

— Nu-i nimic anormal, zise ea. Erai doar un copil.

Am dat din cap.

— Era un puşti timid, care nu avea încredere în el.

— Şi acum e un bărbat timid care nu are încredere în el.

Am privit-o încruntat. Încercam să-i explic ce simţeam faţă de fratele meu, s-o fac să înţeleagă disperarea care mă cuprinsese ceva mai devreme, după ce Jacob mă adusese acasă.

— Ştiai că făcea pe el în somn? am întrebat-o.

— Jacob?

Gândul îi produse o strâmbătură.

— În clasa a şaptea, nu-şi mai putea controla vezica în somn. Asta a durat toată iarna, până la începutul primăverii. Mama îşi punea ceasul deşteptător să sune în mijlocul nopţii, ca să-l trezească şi să-l ducă la baie, dar degeaba.

Sarah continua să împletească. Nu părea să-mi acorde prea mare atenţie.

— Spre sfârşit, i-am spus unui prieten şi foarte curând aflase toată şcoala.

— Şi Jacob s-a supărat?

— Nu. Îi era doar ruşine, dar asta n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Nici măcar nu le-a spus alor noştri, aşa că eu n-am păţit nimic. M-am oprit o clipă, căzut pe gânduri. Cred că a fost cel mai crud lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Au trecut atâţia ani de atunci, Hank! zise Sarah. Pun pariu că nici măcar nu-şi mai aduce aminte.

Am scuturat din cap. Îmi dădeam seama că n-ar fi trebuit să încerc să vorbesc despre asta. Nu ieşise aşa cum trebuia, nu spusesem ceea ce aş fi vrut. Voiam să-l ajut pe Jacob, să fac ceva bun pentru fratele meu, să-i fac viaţa mai frumoasă decât fusese până atunci. Dar nu reuşeam să redau în cuvinte nimic din toate astea.

— Nu contează ce-şi mai aduce aminte, am spus.

*

* *

Târziu în acea noapte m-am deşteptat din somn, trezit de motorul unei maşini parcate pe aleea din faţa casei noastre. Sarah era lângă mine, întinsă pe spate, şi respira încet şi adânc. Singura lumină din încăpere venea de la ceasul deşteptător digital - o strălucire palidă, verzuie, care plutea pe deasupra noptierei, prelingându-se pe pătura ce acoperea abdomenul mare şi rotund al soţiei mele.

Era unu fără un sfert. Motorul de afară se opri.

M-am dat jos din pat şi m-am apropiat de fereastră. Cerul era senin. O semilună gălbuie, aproape albă, trona exact în mijloc. Stelele, strălucitoare şi fixe, se zăreau printre ramurile copacilor. Zăpada din curtea din faţă sclipea în lumina lor. La capătul aleii, parcată cu botul spre casă, era maşina lui Lou.

Am aruncat o privire spre Sarah, care continua să respire la fel de încet şi liniştit, apoi am traversat pe vârfuri încăperea şi am ieşit pe hol.

În timp ce coboram scările am auzit portiera deschizându-se. După o clipă se închise fără zgomot, scoţând doar un scârţâit înfundat.

Odată ajuns lângă uşa din faţă m-am uitat prin vizor. Lou înainta cu băgare de seamă pe alee. Purta geaca albă, de camuflaj, şi se bâţâia de parcă ar fi fost beat. Nu-mi dădeam prea bine seama, dar părea că rămăsese cineva să-l aştepte în maşină. În timp ce-l priveam, Lou schimbă direcţia şi se îndreptă spre garaj.

Garajul era în partea stângă, lipit de casă. Nu-l puteam vedea de unde eram şi, când Lou ajunse în dreptul lui, dispăru din câmpul meu vizual.

Nu aveam nicio armă în casă. Nu mă puteam gândi decât la cuţitele din bucătărie, dar nu voiam să plec de la uşă ca să mă duc după unul.

Lou stătu multă vreme lângă garaj. Uşile erau deschise, dar nu avea ce să fure de acolo. M-am uitat la maşina lui. Cu siguranţă, cineva îl aştepta acolo. Era posibil să fi fost chiar două persoane.

Ticăitul pendulei din camera de zi străpungea tăcerea, făcând-o să pară şi mai adâncă.

M-am gândit o clipă să aprind lumina, să încerc să-i sperii şi să-i pun pe fugă, dar n-am făcut-o. Am continuat să privesc prin vizor, tremurând în pijama şi-n picioarele goale şi aşteptând să se întoarcă Lou.

Când în cele din urmă apăru se îndreptă nu spre maşină, ci direct spre uşa casei mele.

Am îngheţat şi am făcut doi paşi în spate.

Lou urcă pe verandă; ghetele i se loveau cu zgomot de scândurile de lemn şi bocăniturile răsunau în noapte ca două tobe. Zgâlţâi clanţa, încercând să deschidă uşa, dar era încuiată. Apoi bătu foarte încet, lovind cu mănuşa.

Nu m-am mişcat.

Bătu din nou, mai tare, cu pumnul şi - amintindu-mi că Sarah dormea la etaj - m-am apropiat şi am descuiat uşa.

Am crăpat-o doar atât cât să pot privi afară.

— Ce faci, Lou? am întrebat în şoaptă.

Îmi rânji cu gura până la urechi, dezgolindu-şi dinţii. Ochii păreau să-i sticlească.

— Domnul Contabil! făcu el, de parcă s-ar fi mirat să mă vadă.

M-am încruntat şi numaidecât expresia i se schimbă, devenind serioasă, sumbră.

— Hank, zise el. Am venit să fac o mică extragere. Apoi pufni în râs, nemaiputând să se abţină. Se şterse cu mânuşa la gură. Îi simţeam respiraţia mirosind a alcool.

— Du-te acasă, Lou, i-am spus. Întoarce-te şi du-te acasă.

Un curent de aer rece pătrunse pe uşa deschisă şi-mi îngheţă picioarele goale.

— E foarte frig afară, Hank, zise el. Invită-mă înăuntru. Se lăsă cu toată greutatea trupului pe uşă şi, când m-am retras involuntar, păşi înăuntru. Închise uşa în urma lui, cu un ditamai rânjetul întipărit pe faţă.

— Am hotărât că-i vremea să împărţim banii, Hank. Vreau partea mea.

Îşi frecă mănuşile una de cealaltă şi cercetă antreul cu privirea, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească geanta de pânză chiar acolo, în mijlocul drumului.

— Banii nu sunt aici, Lou.

— Sunt în garaj?

— Şi chiar dacă ar fi, nu ţi-aş da nicio leţcaie.

Făcu un pas înapoi, indignat.

— Doar fiindcă tu îi ţii nu-nseamnă că-s ai tăi! O parte e a mea.

Se lovi cu degetul în piept.

— Avem o înţelegere, am spus cu severitate.

Lou mă ignoră. Se înclină într-o parte şi privi de-a lungul holului, spre bucătărie.

— I-ai pus la bancă?

— Fireşte că nu! I-am ascuns.

— Îmi trebuie nişte bani, Hank, şi-mi trebuie chiar acum!

— Nu păstrăm banii decât dacă respectăm înţelegerea iniţială.

— Haide, domnule Contabil! zise el cu voce înceată şi plină de subînţelesuri. Fii băiat de treabă!

— Cine e în maşină?

— În maşină?

— Cine te aşteaptă?

Am arătat spre uşă.

— Nu-i nimeni în maşină. Sunt singur.

— Am văzut pe cineva în maşină, Lou. E Nancy?

Zâmbi uşor.

— M-ai urmărit tot timpul ăsta?

Părea să găsească ideea amuzantă şi zâmbetul i se lărgi.

— Nancy şi mai cine? l-am întrebat. E şi Jacob acolo?

Lou scutură din cap.

— Doar Nancy.

Tăcu o clipă apoi, când mă văzu încruntându-mă, zâmbi din nou, ca un copil prins cu minciuna.

— Nancy şi Sonny, zise.

— Sonny Major? am întrebat surprins.

Nu ştiusem că sunt prieteni.

Dădu din cap.

— A venit să încaseze chiria, iar eu şi Nancy l-am invitat în oraş.

Zâmbetul i se lărgi într-un rânjet.

— De-asta îmi trebuie banii, domnule Contabil. Vreau să-mi cinstesc proprietarul.

— Le-ai spus de avion?

Pufni dezgustat.

— Normal că nu. Le-am spus doar că-mi datorezi nişte bani.

M-am încruntat. Casa scârţâi de jur împrejurul nostru, aşezându-se pe fundaţie.

— Nu cer decât ce-i al meu, zise Lou.

Se bălăngănea niţel pe picioare şi, privindu-l, mă simţii cuprins de nerăbdare. Voiam să plece. Voiam să plece imediat.

— Nici măcar nu-mi trebuie toţi, spuse el. Dă-mi doar un pachet. Mă întorc mai târziu după restul.

Am vorbit foarte încet, apăsând cuvintele.

— Dacă mi-i mai ceri o dată, am spus, mă duc şi dau foc banilor mâine-dimineaţă la prima oră. Ai priceput?

Îmi râse în faţă.

— Bluf! şopti el. B-L-U-F.

— Încearcă-mă. Să vedem ce se-ntâmplă.

Râse din nou.

— Ştiu un secret, domnule Contabil. Jacob mi-a spus un secret.

L-am privit fix.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu Dwight Pederson.

Am înlemnit doar o clipă, apoi mi-am revenit. Am rămas surprinzător de calm. Mintea-mi lucra foarte repede, căutând o scăpare, dar corpul nu-mi trădă gândurile. Jacob îi spusese despre Pederson. Eram uluit, nu mă aşteptasem la asta.

Lou rânji. Am făcut un efort să-l privesc direct în ochi.

— Cu Dwight Pederson? am întrebat.

Rânjetul i se lărgi, întinzându-i-se pe toată faţa.

— Tu l-ai omorât, domnule Contabil. Împreună cu Jacob.

— Bei prea mult, Lou. Nu ştii ce vorbeşti.

Dădu din cap, continuând să zâmbească.

— N-o să te las să dai foc la bani. Ar fi ca şi când mi i-ai fura. Dacă-i arzi, le spun ce-ai făcut.

Pendula din salon anunţă ora - o singură bătaie adâncă. După ce ecoul muri, coridorul păru şi mai întunecat, şi mai învăluit în tăcere ca înainte.

Mi-am pus mâna pe geaca lui Lou, chiar deasupra pieptului. Nu-l strângeam deloc, pur şi simplu ţineam palma acolo. Am privit amândoi spre mâna mea.

— Du-te acasă, Lou, i-am şoptit.

Scutură din nou din cap.

— Îmi trebuie banii.

M-am îndreptat spre debaraua din hol. Mi-am pipăit geaca până am găsit portofelul. Am scos două bancnote de douăzeci de dolari şi i le-am întins.

Aproape că nici nu se uită la ele.

— Vreau să-mi dai un pachet, zise el.

— Nu am banii aici, Lou. I-am ascuns departe de casă.

— Unde?

— Ia astea, am spus, împingându-i bancnotele sub nas.

— Vreau partea mea, Hank!

— O s-o primeşti la vară, cum ne-am înţeles.

— Nu. O vreau acum!

— Nu mă asculţi, Lou. Nu pot să-ţi dau banii. Nu sunt aici.

— Atunci, mă întorc mâine-dimineaţă şi mergem împreună după ei.

— Nu aşa ne-am înţeles.

— Ar fi păcat dacă cineva i-ar trimite şerifului un bilet în care să-i spună că ştie ceva suspect despre accidentul lui Dwight Pederson.

I-am aruncat o privire de gheaţă. Mă simţeam copleşit de dorinţa disperata să-l pocnesc. Voiam să-mi încleştez pumnul şi să-l facă să-şi înghită dinţii ăia strâmbi. Voiam să-i frâng gâtul.

— Ia banii ăştia! am spus.

— Cum adică, a alunecat de pe pod? Tu crezi una ca asta? Lou clătină din cap cu prefăcută neîncredere. Mie mi se pare tare ciudat. Se opri, apoi rânji iar. Nu eraţi voi pe acolo, în dimineaţa de Anul Nou?

— N-ai face asta.

— Sunt disperat, Hank. Sunt falit şi sunt dator vândut.

— Dacă ne dai în gât, pierzi totul.

— Nu pot să aştept până la vară. Îmi trebuie acum.

— Ia banii ăştia, am spus, întinzându-i din nou bancnotele.

Clătină din cap.

— Mă întorc mâine-dimineaţă. Îmi trebuie cel puţin un pachet.

Am intrat în panică, dar mi-am revenit repede. Apoi, am văzut o soluţie.

— Nu pot să merg mâine, am zis. E drum de-o zi. Nu pot să plec până nu naşte Sarah.

Lou păru că ezită; nu ştia dacă să mă creadă sau nu.

— Drum de-o zi?

— Sunt într-un depozit din Michigan.

— Da' ce dracu' ai căutat tocmai în Michigan?

— N-am vrut să-i ţin pe-aproape. Să nu dea nimeni de ei, în caz că începeau să aibă vreo bănuială. Cu cât mai departe, cu-atât mai bine.

L-am văzut cum cade pe gânduri.

— Şi când trebuie să nască? mă întrebă.

— În două săptămâni.

— Şi mergem atunci?

— Da, am spus; voiam doar să-l fac să plece.

— Promiţi?

Am dat din cap.

— Şi-i împărţim?

Am dat iar din cap.

— Deocamdată, i-ai pe-ăştia, am spus.

Privi în jos, spre bani. Apoi îi luă şi-i îndesă în buzunarul de la geacă. Îmi zâmbi.

— Scuze de deranj, zise.

Se retrase doi paşi spre uşă, clătinându-se pe picioare. I-am deschis şi, de-ndată ce a păşit afară, pe verandă, am încuiat uşa în urma lui.

L-am urmărit pe vizor, l-am văzut stând câteva clipe pe loc, scoţând banii din buzunar şi examinându-i cu atenţie înainte să se îndrepte spre maşină, clătinându-se puţin.

Când deschise portiera, lumina se aprinse o secundă şi am văzut două persoane înăuntru. Pe scaunul din faţă era Nancy, care-l întâmpină cu un zâmbet. În spate, cufundat în umbră, mai era cineva. La început am presupus că era Sonny Major. Apoi însă, când Lou a închis portiera în urma lui şi lumina s-a stins, m-am simţit brusc străbătut de un fior de îndoială. Sonny Major era un bărbat firav, mai mărunt decât Lou. Bărbatul din maşina lui Lou păruse mare, chiar masiv. Aşa ca Jacob.

Am privit maşina ieşind pe alee. Abia după ce ajunseră pe şosea Lou porni farurile. Am aşteptat nemişcat, cu picioarele amorţite pe duşumeaua rece, până când sunetul motorului se pierdu în depărtare şi casa se cufundă din nou în tăcere.

Am încercat să mă gândesc la ce-ar fi trebuit să fac, dar n-am putut găsi nicio soluţie. Singurul gând care-mi venea în minte era că lucrurile scăpaseră de sub control. Aveam probleme grave pe care se părea că nu le puteam evita.

Când m-am întors, pregătit să mă duc la loc în pat, am găsit-o pe Sarah, înfăşurată în halatul alb de flanel, privindu-mă ca o fantomă din capul scărilor, ascunsă în penumbră.

*

* *

Am discutat chiar acolo, pe scări. Am urcat lângă ea, şi ne-am aşezat unul alături de celălalt în întuneric, pe penultima treaptă, ca doi copii.

— Ai auzit? am întrebat-o.

Dădu din cap. Îşi puse mâna pe genunchiul meu.

— Tot?

— Da.

— Jacob i-a spus lui Lou despre Pederson.

Dădu din nou din cap şi-mi strânse uşor genunchiul. Mi-am pus mâna peste a ei.

— Ce o să faci acum? mă întrebă ea.

Am ridicat din umeri.

— Nimic.

— Nimic?

— O să ţin banii. O să aştept.

Se îndepărtă de mine. Îi simţeam privirea furioasă aţintită pe chipul meu. Mi-am pironit ochii în uşa de la intrare.

— Nu poţi să faci asta, zise Sarah. În vocea ei, deşi deloc ridicată, se simţea totuşi o uşoară impacientare. Dacă nu-i dai banii, o să vorbească.

— Atunci, îi dau banii.

— Nu se poate! O să ne prindă din cauza lui. O să înceapă să-i cheltuiască peste tot, o să atragă atenţia.

— Bine, atunci nu-i dau. Să vedem dacă blufează.

— Şi dacă vorbeşte?

— Nu am ce altceva să fac, Sarah, am spus, ridicând tonul din cauza frustrării. N-am decât variantele astea două.

— Dă foc banilor!

— Nu pot. Atunci, Lou o să le spună despre Pederson. O să ajung la închisoare pentru crimă.

— Dă vina pe Jacob. Dacă le predai banii şi promiţi să depui mărturie contra lui, o să-ţi garanteze imunitatea.

— Nu pot să-i fac asta lui Jacob!

— Uite ce ţi-a făcut el ţie, Hank! Toate astea sunt din vina lui.

— Nu îi fac aşa ceva propriului frate!

Auzeam respiraţia grăbită şi superficială a lui Sarah.

I-am strâns mâna.

— Nu cred c-o să spună nimic, am zis. Cred că, dacă rămânem pe poziţie, o să aştepte până la vară.

— Şi dacă nu?

— Atunci, am dat de belea. Trebuie să ne asumăm riscul.

— Nu poţi să stai cu braţele încrucişate şi să aştepţi să te toarne la poliţie!

— Şi ce vrei să fac? Vrei să-l omor? Cum a spus Jacob?

Dădu din mână, încruntându-se.

— Spun doar că trebuie să facem ceva. Trebuie să găsim ceva cu care să-l ameninţăm.

— Să-l ameninţăm?

— E doar o chestiune de putere, Hank. Până acum îl controlam noi, fiindcă aveam banii. Acum ne controlează el. Trebuie să găsim ceva cu care să recâştigăm controlul.

— O să fie şi mai rău dacă-l ameninţăm. E ca la pocher. Dacă mărim miza, mai aruncă un jeton în joc.

— Să înţeleg că vrei să renunţi?

Mi-am luat mâna de pe a ei şi mi-am trecut-o peste faţă. În jurul nostru întreaga casă era cufundată într-o tăcere absolută, de parcă ne-ar fi ascultat.

— Vreau doar să facem ce am spus de la început, am zis. Vreau să aşteptăm până la vară.

— Dar o să vorbească.

— N-are nimic de câştigat dacă vorbeşte. Ştie prea bine asta. Dacă ne trimite pe noi după gratii, pierde şi el banii.

— E în stare să vorbească doar ca să-ţi facă în ciudă, doar fiindcă nu vrei să joci cum îţi cântă el.

Am închis ochii. Trupul începuse să mă doară de oboseală. Voiam să mă întorc în pat şi să dorm.

— Nu cred că-ţi dai seama cât de gravă e situaţia, Hank.

— Hai înapoi în pat, am spus, dar Sarah nu se clinti.

— Eşti la mila lui acum. Va trebui să faci tot ce-ţi spune.

— Banii sunt încă la mine. Nu ştie unde să-i găsească.

— Îl ţineai la respect doar cu ameninţarea că o să le dai foc. Nu mai ai asta acum.

— Am greşit că i-am spus lui Jacob.

— Ştii cum e Lou. O să folosească asta la maximum împotriva ta.

— Nu pot să cred că mi-a făcut aşa ceva.

— Chiar dacă rezistăm până la vară şi împărţim banii atunci, o să te aibă mereu la mână. O să aştepte zece ani, până o să-şi termine banii, apoi o să vină după noi. O să ne şantajeze. O să te trimită la închisoare.

N-am spus nimic. Nu mă gândeam la Lou; mă gândeam la Jacob.

Sarah îmi luă din nou mâna.

— Nu-l poţi lăsa să facă asta. Trebuie să preiei controlul.

— Dar nu avem ce face. Spui mereu să-l ameninţăm, dar cum să facem asta? Nu avem nimic împotriva lui.

Sarah nu spuse nimic.

— Vrei să fac ceva anume? am întrebat-o. Ai vreun plan?

Mă privi intens, fix în ochi, şi preţ de o clipă am crezut că o să-mi ceară să-l omor, dar n-a fost aşa. Clătină doar din cap.

— Nu, spuse ea. Nu am.

Am dat din cap la rândul meu. Tocmai mă pregăteam să mă ridic în picioare şi să mă duc în dormitor, când Sarah îmi luă mâna şi şi-o lipi de burtă. Bebeluşul dădea din picioare. L-am simţit sub palmă - ceva întunecat şi misterios, o parte moale şi caldă a trupului ei împingând cu putere în pielea mea. Dură preţ de câteva clipe.

— O să fie bine, am şoptit când se opri, în cele din urmă. Ai încredere în mine. O să ieşim la liman.

Erau genul de cuvinte pe care şi le spun întotdeauna oamenii apropiaţi când se găsesc prinşi în situaţii dificile. Mi-am dat seama imediat ce am început să vorbesc. Tot ceva de genul ăsta îmi spusese şi mie mama când o văzusem ultima oară, cuvinte false şi totodată curajoase; era un fel de a închide ochii şi de a ne astupa urechile, o negare a pericolului în care ne aflam. Era un semn rău. Am vrut să-i spun şi lui Sarah, dar din felul în care îmi ţinea strâns mâna, apăsându-mi-o pe burta ei, mi-am dat seama că ştia şi ea. Eram într-o încurcătură serioasă. Începusem ceva periculos împreună, plini de speranţe şi de o naivă încredere, şi acum vedeam cum, cu fiecare pas, pierdeam tot mai mult controlul asupra situaţiei.

— Mi-e frică, Hank, zise ea.

Am dat din cap.

— O să fie bine, i-am şoptit din nou, simţindu-mă, de aceasta dată, ca un prost.

Dar nu ştiam ce altceva să spun.

*

* *

A doua zi m-am trezit devreme. M-am îmbrăcat pe hol şi m-am spălat în baia de la parter ca să n-o scol pe Sarah. Mi-am făcut o cafea şi am băut-o în bucătărie, în timp ce citeam ziarul din ziua precedentă.

Apoi, m-am dus la Jacob.

Am parcat vizavi de apartamentul său, chiar lângă camionul lui. Era o dimineaţă frumoasă. Nu era nici urmă de nor pe cer şi aerul rece mă muşca de faţă. Totul părea proaspăt curăţat - copertina de vinilin de deasupra magazinului de legume şi fructe, stâlpii argintii ai contoarelor din parcare, steagul care flutura în vânt deasupra primăriei. Era încă devreme, un pic înainte de opt, dar oraşul era deja în picioare, strada era plină de oameni care mişunau în toate părţile, cu ziarele împăturite sub braţ, cu cafele aburinde între degetele înmănuşate. Toţi păreau să zâmbească.

După cum mă aşteptam, Jacob dormea când am ajuns la el. A trebuit să bat cu pumnul în uşă, să aştept, apoi să bat din nou până să-l aud apropiindu-se cu greu de uşă. Când, în cele din urmă ajunse, păru deranjat să mă găsească acolo. Se sprijini câteva clipe de toc, aşteptând să i se obişnuiască ochii cu lumina de pe coridor, cu o expresie de profundă dezamăgire întipărită pe faţă. Mârâi un „Salut“, se întoarse şi se cufundă înapoi în întunecimea apartamentului.

Am intrat după el, închizând uşa în urma mea. Îmi trebuiră câteva secunde să mă obişnuiesc cu lumina difuză. Apartamentul lui era înghesuit, sufocant. Era doar o cameră mare şi pătrată, fără covoare. Pe partea stângă era o uşă care dădea într-o baie minusculă. Lângă aceasta, pe toată lungimea apartamentului, se întindea o scobitură adâncă de şaptezeci de centimetri, tăiată în perete. Asta era bucătăria lui Jacob. În apartament mai avea un pat, o masă cu două scaune, o canapea veche, în stare jalnică, şi un televizor. O grămadă de haine murdare zăceau aruncate pe canapea şi cutii goale de bere decorau podeaua.

Totul duhnea a sărăcie. De câte ori vedeam apartamentul lui frate-meu, mă cuprindea greaţa.

Jacob se întoarse în pat şi se prăbuşi pe spate. Arcurile gemură sub greutatea lui. Avea pe el o pereche de izmene şi un tricou. Lenjeria de bumbac i se strângea grotesc în jurul coapselor grase. Tricoul prea scurt lăsa să i se vadă cel puţin zece centimetri de piele grasă, albă, moale şi cu aspect de coajă de portocală. Mie, unuia, mi se părea de-a dreptul obscen. Mi-aş fi dorit să se acopere cu o pătura.

M-am dus şi am tras jaluzele de la cele două ferestre, lăsând lumina soarelui să inunde camera. Jacob închise ochii. În aer plutea un strat gros de praf, care se ridică în lumină ca o ninsoare în miniatură. M-am gândit preţ de-o clipă să iau loc, am aruncat o privire dezgustată spre canapea şi am

renunţat. M-am sprijinit de pervazul ferestrei şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Ce ai făcut aseară? l-am întrebat pe Jacob.

Mary Beth era la picioarele patului, cu capul pe labe, cu o ureche ciulită şi cu un ochi deschis, urmărindu-mă.

Jacob, cu ochii închişi, ridică din umeri.

— Nimic.

Vocea-i era încă răguşită de somn.

— Ai fost pe undeva?

Ridică iar din umeri.

— Cu Lou?

— Nu.

Tuşi ca să-şi dreagă vocea.

— Sunt răcit. N-am ieşit din casă.

— L-am văzut pe Lou, am spus.

Jacob îşi trase pătura pe el şi se întoarse pe-o parte, cu ochii în continuare închişi.

— A trecut pe la mine.

Jacob deschise ochii.

— Şi?

— Era cu Nancy şi cu încă cineva. Mă gândeam c-ai fost tu.

Nu spuse nimic.

— Tu erai acolo? în maşină?

— Ţi-am zis, spuse şi vocea-i părea enervată. Nu m-am văzut cu Lou aseară. Sunt bolnav.

— Chiar aşa e?

— Zău aşa, Hank! spuse ridicându-se într-un cot. Ce motiv aş avea să te mint?

— A fost Sonny?

— Sonny?

— Sonny Major. El a fost în maşină?

— Nu ştiu. De unde să ştiu eu?

Îşi lăsă capul la loc pe pernă, dar era deja treaz de-a binelea. Îmi dădeam seama după vocea lui.

— Sunt prieteni?

— Sigur. Doar casa-n care stă Lou e a lui Sonny.

— Şi merg la distracţii împreună?

— Nu ştiu, zise Jacob obosit. De ce nu?

— Sonny ştie de bani?

— De bani?

— Da, am strigat exasperat. Lou i-a spus lui Sonny de bani?

Cineva lovi în peretele lateral şi amândoi înţepenirăm.

După o clipă, Jacob se ridică în capul oaselor. Îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi se aplecă în faţă, sprijinindu-şi braţele pe genunchi. I-am privit picioarele goale. Întotdeauna fusesem uluit de cât erau de mari. Parcă erau doi pui de la supermarket.

— Trebuie să te relaxezi, Hank. Ai început să devii paranoic. Nu ştim decât noi, Nancy şi Sarah.

— Sarah nu ştie.

Se uită la mine şi ridică din umeri.

— Atunci, doar noi şi Nancy. Atât.

Câinele se dădu jos din pat, se întinse, apoi traversă camera îndreptându-se spre baie. Dispăru înăuntru şi l-am auzit cum bea apă din toaletă. Am ascultat amândoi până când se opri.

— L-am omorât pe Pederson pentru tine, Jacob, am spus. Îşi îndreptă spatele.

— Ce?

— L-am omorât pentru tine.

— De ce dracu' tot spui asta? Ce vrei să zici?

— Zic că eu mi-am riscat pielea pentru tine, iar tu mi-ai întors spatele şi m-ai trădat.

— Te-am trădat eu?

— I-ai spus lui Lou unde am ascuns banii.

— Hank, ce dracu' ai azi?

— Ştia că sunt în garaj.

Jacob nu spuse nimic. Câinele se întoarse din baie; ghearele îi bocăneau pe parchet.

— Nu mi-ai zis să nu-i spun, mormăi Jacob.

Apoi, foarte calm, am adăugat:

— I-ai spus şi despre Pederson.

— Nu am…

— M-ai trădat, Jacob. Mi-ai promis că n-o să-i spui.

— Nu i-am spus nimic. Sunt doar presupunerile lui. Şi cu mine a făcut la fel.

— De ce să facă presupuneri pe tema asta?

— I-am spus că ne-am întors la avion în dimineaţa aia. A văzut ştirea despre Pederson la televizor şi m-a întrebat: „Voi l-aţi omorât?“

— Şi tu ai negat?

Ezită.

— Nu i-am spus.

— Ai negat sau nu?

— A ghicit, Hank! spuse Jacob cu vocea iritată, enervată. Şi-a dat seama.

— Nemaipomenit, Jacob! Fiindcă acum se foloseşte de asta ca să mă şantajeze.

— Te şantajează?

— Zice că ne toarnă dacă nu-i dăm partea lui acum. Jacob se gândi o clipă.

— Şi o să i-o dai?

— Nu pot. Ar începe să arunce cu bancnote de o sută de dolari prin tot oraşul. Ne-ar prinde mai repede decât dacă s-ar duce să-i spună lui Carl despre Pederson.

— Chiar crezi că i-ar spune?

— Tu crezi?

Jacob se încruntă.

— Nu ştiu. Probabil că nu. A pariat cam mult în ultima vreme şi-a rămas fără bani.

— A pariat?

Dădu din cap.

— Unde a pariat?

Nu ştiu de ce, dar ideea mi se părea absurdă.

— În Toledo. La curse. A pierdut ceva bani.

— Mulţi?

Jacob ridică din umeri.

— Câţiva… Nu ştiu exact cât.

Mi-am frecat faţa cu mâinile.

— La dracu’! am spus, apoi m-am întors spre fereastră.

Pe pervaz, un porumbel stătea cu penele înfoiate ca să se apere de frig. Am bătut cu degetul în

fereastră şi pasărea îşi luă zborul. Aripile îi luciră în lumina soarelui.

— Nu-ţi dai seama ce se-ntâmplă, Jacob? l-am întrebat.

Nu-mi răspunse.

— Acum, Lou poate să ne trimită pe amândoi la închisoare.

— Lou nu o să…

— Şi noi nu putem să-l controlăm. Înainte, îl puteam ameninţa că dăm foc banilor, dar acum nu mai putem. Dacă-i ardem, ne dă în gât.

— Oricum nu le-ai fi dat foc, Hank!

Am dat din mână, schimbând subiectul.

— Ştii care e problema? Problema e că ţie ţi se pare că poţi să ai încredere în el. E cel mai bun prieten al tău şi nu-ţi închipui că ar putea să te trădeze.

— Ei, haide! Lou doar…

Am clătinat din cap.

— Tu nu poţi să fii obiectiv în problema asta. Eşti prea apropiat de el ca să-ţi dai seama cum e de fapt.

— Şi cum e de fapt? mă întrebă Jacob, neîncrezător. Presupun că o să-mi spui tu.

— Pot să-ţi spun…

Mă întrerupse, înfuriindu-se şi ridicând tonul pe măsură ce vorbea.

— E prietenul meu cel mai bun, Hank. Tu nu ştii nimic despre el. L-ai văzut beat de câteva ori şi-ţi imaginezi că ştii cum e, dar nu-i deloc aşa. Nu poţi să-mi spui nimic!

M-am întors cu faţa spre el.

— Poţi să garantezi că n-o să ne toarne?

— Să garantez?

— Eşti dispus să recunoşti în scris că tu singur l-ai omorât pe Dwight Pederson, să semnezi şi să laşi hârtia la mine?

Îmi aruncă o privire speriată.

— Vrei o mărturisire scrisă? Ce să faci cu ea?

— Să o arăt la poliţie, dacă Lou ne dă vreodată-n gât.

Jacob amuţi. Părea îngrozit de idee şi exact pe asta contasem. Nu voiam, desigur, nicio mărturisire, voiam doar să-l sperii, să-l şochez şi să-l scot din starea în care se complăcea.

— E vina ta, Jacob, că am ajuns în situaţia asta. Tu i-ai spus.

Jacob nu mai zise nimic. Am aşteptat o clipă, apoi m-am întors din nou spre fereastră.

— Acum, Lou îmi cere ceva ce nu pot să-i dau, am spus. Şi când o să refuz o să se ducă la poliţie. O să ne bage după gratii.

— Mai termină, Hank! Din cauza ta o să ne prindă până la urmă. Te ambalezi atâta din cauza…

— Am venit aici în dimineaţa asta, am spus fără să mă întorc de la geam, ca să aflu de partea cui eşti.

— Parte?

— Trebuie să alegi.

— Nu sunt de partea nimănui. Mă tot zăpăciţi amândoi cu părţile astea…

— Şi Lou te-a pus să alegi?

Nu-mi răspunse la întrebare.

— Sunt de ambele părţi, zise. Am intrat în povestea asta împreună. Ăsta a fost planul.

— Dacă ar trebui să alegi…

— N-o să aleg pe nimeni.

— Vreau să alegi, Jacob. Vreau să ştiu: eu sau Lou?

Îl vedeam derutat, panicat. Se tot foia de pe-o parte pe alta şi salteaua scârţâia sub el.

— Eu…

— Alege!

Au trecut poate zece secunde de linişte. Am aşteptat, ţinându-mi răsuflarea.

— Te aleg pe tine, Hank, zise el în cele din urmă. Tu eşti fratele meu.

Mi-am sprijinit fruntea de geamul ferestrei. Sticla era rece şi-mi ardea pielea. Pe stradă, chiar

în dreptul meu, un bătrân scăpă ziarul din mână şi filele începură să zboare, purtate de vânt. O pereche care trecea pe-acolo îl ajută să le prindă la loc şi schimbară câteva cuvinte, timp în care bătrânul dădea vârtos din cap.

— Mulţumesc, l-am văzut spunând când se despărţiră. Mulţumesc!

Mary Beth căscă zgomotos şi l-am auzit pe frate-meu cum începe să-l mângâie.

— Să nu uiţi, Jacob, am spus şi sticla se aburi de la respiraţia mea. Orice s-ar întâmpla, să nu uiţi ce-ai spus acum.

*

* *

Marţi după-amiază, cineva bătu în uşa biroului meu. Înainte să apuc să spun ceva, uşa de întredeschise şi Lou îşi strecură capul înăuntru. Îmi zâmbi, dezgolindu-şi dinţii ascuţiţi şi galbeni, ca de rozător.

— Hei, domnule Contabil! zise el, apoi păşi în încăpere şi închise uşa în urma lui.

Veni până lângă biroul meu, dar nu se aşeză. Avea pe el geaca albă şi în picioare o pereche de bocanci. Faţa îi era îmbujorată de la frigul de afară.

De trei zile mă gândeam cu groază la această clipă, dar acum, că sosise în sfârşit, nu simţeam nici teamă, nici furie. Mă simţeam doar obosit.

— Ce doreşti, Lou? am oftat.

Ştiam că orice ar fi vrut, era probabil ceva ce nu-i puteam da.

— Îmi trebuie nişte bani, Hank.

Fu tot ce spuse. Nu invocă nicio ameninţare, nu pomeni de Pederson sau de Jacob, dar îi simţeam gândurile plutind între noi, ca un miros puternic.

— Ţi-am spus deja… am început, dar mă întrerupse imediat cu o mişcare a mâinii.

— Nu asta vreau să-ţi cer, zise el. Vreau doar un împrumut.

— Un împrumut?

— O să ţi-l dau înapoi imediat ce împărţim banii.

M-am încruntat.

— Cât vrei?

— Îmi trebuie două mii, zise.

Încercă să-mi zâmbească, dar păru să simtă numaidecât că nu era o idee bună şi se lăsă păgubaş.

— Două mii de dolari? l-am întrebat.

Dădu posac din cap.

— La ce îţi trebuie atâţia bani?

— Am o datorie.

— O datorie de două mii de dolari? Faţă de cine?

Nu-mi răspunse.

— Îmi trebuie banii, Hank. E foarte important.

— Datorii din pariuri?

Păru să tresară uşor, surprins probabil că ştiam că-i place să parieze. Apoi însă, reuşi să zâmbească.

— Multe datorii.

— Ai pierdut două mii de dolari?

Confirmă din cap.

— Chiar un pic mai mult, zise şi-mi făcu cu ochiul. Cu ăştia vreau doar să-mi mai amân creditorii până-mi încasez partea. Să le fac dovada că sunt de bună-credinţă.

— Cât ai pierdut?

— Nu-mi trebuie decât două mii, Hank.

— Vreau să ştiu cât ai pierdut.

Clătină din nou din cap.

— Ei, dar asta nu e treaba dumitale, domnule Contabil, nu crezi?

Stătea în picioare în faţa mea - răbdător, nemişcat, cu mâinile înfundate în buzunarele de la geacă.

— Doar nu-ţi închipui că mă plimb cu atâţia bani în buzunar, am spus. Nu pot să bag mâna într-un sertar şi să-ţi dau două mii de dolari.

— Banca e chiar peste drum.

— Îmi trebuie timp, am spus. Întoarce-te la sfârşitul zilei.

*

* *

După ce a plecat, m-am dus la bancă şi am scos două mii de dolari din contul meu şi al lui Sarah. I-am adus la birou, i-am sigilat într-un plic şi i-am aruncat în sertar.

Am încercat să lucrez ceva, dar ziua era compromisă; nu mă puteam concentra la nimic. Am mâzgălit marginile scrisorilor şi am citit o revistă de vânătoare pe care cineva o uitase la mine în birou.

Ştiam că, dacă-i dădeam plicul, mă obligam şi să împart banii. Numai aşa mi i-ar fi putut da înapoi. Înţelegeam asta, dar încercam să mă mint singur că nu era ceva relevant. Mi-am spus că nu făceam decât să mai câştig nişte timp. Eram convins că trebuia să existe o ieşire pe care aş fi putut s-o găsesc dacă aş fi avut mai mult timp să mă concentrez. Trebuia să mă gândesc pe îndelete, să-mi ordonez ideile.

Lou se întoarse cu câteva minute înainte de ora cinci, bătu la uşă şi, din nou, intră înainte să apuc să-l invit înăuntru.

— Îi ai? mă întrebă el.

Părea să se grăbească foarte tare, fapt care mă făcu pe mine să mă mişc foarte încet.

M-am întins, am deschis sertarul şi am scos plicul. L-am pus pe marginea biroului.

Lou făcu un pas înainte şi-l luă. Rupse sigiliul şi numără bancnotele; buzele îi articulau în tăcere numerele. Apoi îmi zâmbi.

— Apreciez gestul, Hank, zise el, de parcă acţionasem de bunăvoie.

— Să ştii că alţii nu-ţi mai dau, am replicat.

Numără din nou hârtiile şi păru să-şi facă nişte calcule în minte.

— Când trebuie să nască Sarah?

— Pe douăzeci şi patru.

— Săptămâna viitoare? mai întrebă, luminându-se la faţă.

— Duminica viitoare.

— Şi după aia mergem să luăm banii?

Am ridicat din umeri.

— Îmi mai trebuie câteva zile ca să se calmeze lucrurile. Şi va trebui să mergem în weekend. Nu pot să-mi iau liber de la muncă.

Lou începu să se îndrepte cu spatele spre uşă.

— Mă suni tu? întrebă el.

— Da, i-am răspuns oftând. Te sun eu.

Nu i-am spus lui Sarah nimic din toate acestea.

*

* *

Zilele treceau una după alta. Douăzeci şi patru veni şi se duse. În tot acest timp, n-am mai vorbit nici cu Jacob, nici cu Lou. Sarah vorbea întruna despre momentul naşterii, care se apropia. Nu mai spunea absolut nimic despre Lou sau Nancy.

Noaptea mi se întâmpla să stau treaz şi să iau la rând persoanele care ştiau de existenţa banilor. Le analizam slăbiciunile în minte, mi-i imaginam pe fiecare turnându-mă la poliţie, încercând să mă păcălească, să mă jefuiască sau chiar să mă omoare. Am început să-i văd şi în vis - Lou mă bătea cu un făcăleţ; Jacob mă fugărea cu o furculiţă într-o mână şi-un cuţit în cealaltă, vrând să mă mănânce de viu; Nancy o săruta pe Sarah, apoi îi şoptea în ureche: „Otrăveşte-l! Otrăveşte-l! Otrăveşte-l!“

Mă trezeam în mijlocul nopţii şi vedeam cutia de bere a lui Lou zăcând în zăpadă, la marginea pădurii, şi pe un tip de la FBI ridicând-o cu o pereche de mânuşi de cauciuc, aruncând-o într-o pungă de plastic şi trimiţând-o la laborator. Sau mi-l imaginam pe Carl în biroul lui din Ashenville, după ce avionul fusese găsit, făcând legătura între povestea pe care i-o îndrugase Jacob şi apariţia trupului neînsufleţit al lui Dwight Pederson chiar a doua zi.

Exhumau cadavrul, îl scoteau din pământ, îl studiau şi-l desfăceau pe bucăţi şi îşi dădeau seama.

Şi totuşi, nu se întâmpla nimic. Banii stăteau nederanjaţi în geanta lor de sub pat. Nimeni nu părea să mă suspecteze de nimic. Nimeni nu părea să comploteze împotriva mea. Lou mă lăsase în pace. Aşa că, treptat, am început să mă resemnez cu ceea ce ajunsese viaţa mea. Mi-am dat seama că puteam face faţă temerilor mele. Aveau să se sfârşească. Copilul trebuia să se nască de la o zi la alta. Atunci, aveam să-i testez cacealmaua lui Lou. Să-i forţez mâna. La primăvară avionul avea să fie descoperit, la câteva luni după aceea împărţeam banii şi plecam din oraş.

Atunci totul s-ar fi sfârşit.

Joi, 28 ianuarie, dis-de-dimineaţă, tocmai când mă pregăteam să mă duc la lucru, Sarah intră în travaliu. Am dus-o repede la spitalul aflat la cincisprezece minute distanţă, în celălalt capăt al Delphiei unde, la 6.14 în aceeaşi seară, soţia mea aduse pe lume o fetiţă.

Capitolul 5

Patru zile mai târziu, le aduceam acasă pe Sarah şi pe fetiţă. Bebeluşul era sănătos şi rozaliu. Cântărea 4,150 kilograme, avea punguţe de grăsime sub bărbie şi braţele dolofane se terminau cu mânuţe mici, umflate.

În drum spre casă am hotărât s-o botezăm Amanda, după bunica lui Sarah din partea tatălui.

Era incredibil de cât de murdară ajunsese casa în absenţa lui Sarah. Mă simţeam jenat că nu reuşisem să menţin singur curăţenia. Erau vase murdare strânse grămadă în chiuvetă, ziare împrăştiate prin toate camerele, un smoc mare de păr strâns în scurgerea de la cadă.

Le-am dus direct sus, în dormitor. Am pus-o pe Amanda în pătuţul ei, pe care îl aranjasem sub fereastră. Sarah mă urmărea din pat. Era un pătuţ de copil pe care tata ni-l adusese acasă, împreună cu tot restul mobilei, cu o săptămână înainte de accident. Fusese mai întâi al lui Jacob, apoi al meu. Tata îl făcuse cu mâna lui.

Am coborât în bucătărie şi i-am pregătit lui Sarah un ceai şi nişte pâine prăjită. I le-am adus pe o tavă şi am stat de vorbă în timp ce mânca. Am vorbit despre Amanda, desigur - ce sunete scotea când îi era foame, cum dădea din picior dacă o atingeai în talpă, despre ochii ei albaştri şi limpezi precum cerul. Am vorbit şi despre spital - despre sora afurisită din tura de noapte, ai cărei pantofi scârţâiau de parcă ar fi fost plini cu apă şi care se plimba pe coridoarele întunecate; despre sora drăguţă din tura de dimineaţă care, fiind sâsâită, ezita să-i spună pe nume lui Sarah; despre doctorul cu strungăreaţă care vorbea despre „el“ ori de câte ori se referea la Amanda.

Tot timpul conversaţiei am stat aplecat deasupra pătuţului, privind copilul, care dormea. Amanda era întinsă pe spate, cu capul întors spre fereastră,

cu ochii strâns închişi, de parcă s-ar fi uitat la cer, încruntându-se. Îşi ţinea mânuţele cu pumnii strânşi, ridicate deasupra umerilor. Nu se mişca deloc. Îmi venea mereu s-o ating, să văd dacă mai trăieşte.

Sarah termină de mâncat. Vorbea întruna, de parcă în ultimele patru zile nu făcuse decât să înmagazineze lucruri pe care să mi le spună. Eu zâmbeam şi dădeam din cap, îndemnând-o să spună mai departe, până când se întrerupse brusc.

— Ăla e Jacob? întrebă ea.

Am privit pe fereastră. Camioneta lui frate-meu era parcată în faţa casei noastre.

*

* *

M-am dus să-i deschid şi l-am poftit înăuntru, dar mi-a spus că nu avea timp să stea. Adusese un cadou pentru copil, ceva împachetat în hârtie de mătase roz, pe care mi-l întinse repede, de parcă ar fi fost ruşinat să-l ţină în mână.

— E un ursuleţ, zise el.

Lăsase motorul pornit. Câinele stătea pe locul de lângă şofer şi ne privea. Lătră o dată către mine şi-şi lipi nasul de parbriz, lăsând o pată umedă pe sticlă.

— Vino s-o vezi! i-am spus. Doar o clipă. E sus.

Jacob scutură din cap şi se dădu un pas înapoi, de parcă s-ar fi temut că o să-l trag înăuntru. Stătea chiar pe marginea verandei.

— Nu, zise el. O să vin mai târziu. Nu vreau s-o deranjez pe Sarah.

— Nu-i niciun deranj, am spus.

Am trecut ursuleţul dintr-o mână în cealaltă.

Jacob dădu iar din cap şi urmă un moment de tăcere penibilă, în care se gândea la ce-ar putea să mai spună înainte să plece.

— V-aţi hotărât ce nume să îi daţi? întrebă el.

Am dat din cap în semn că da.

— Amanda.

— Drăguţ.

— După bunica lui Sarah. Vine din latină. Înseamnă „demn de a fi iubit“.

— Chiar că e frumos, zise Jacob. Îmi place.

Am dat iar din cap.

— Sigur nu vrei să urci?

Făcu semn că nu, coborî de pe verandă, apoi însă, se opri.

— Hank, zise el, voiam să…

Nu-şi termină fraza şi privi spre camion.

— Ce?

— Poţi să-mi împrumuţi nişte bani?

M-am încruntat, trecând ursuleţul din nou în cealaltă mână.

— Cât vrei?

Îşi băgă mâinile în buzunarul de la haină şi-şi plecă privirea, uitându-se la bocancii din picioare.

— O sută cincizeci.

— O sută cincizeci de dolari?

Dădu din cap.

— La ce-ţi trebuie atâţia bani, Jacob?

— Trebuie să-mi plătesc chiria. O să primesc ajutorul de şomaj săptămâna viitoare, dar nu pot să aştept până atunci.

— Când mi-i dai înapoi?

Ridică din umeri.

— Păi, speram să vrei să-i iei din partea mea de bani.

— Încerci măcar să-ţi găseşti ceva de lucru?

Întrebarea mea păru să-l surprindă.

— Nu.

Am încercat, fără să reuşesc, să păstrez un ton neutru.

— Nici măcar nu cauţi?

— De ce să-mi caut de lucru? Îşi coborî vocea şi adăugă în şoaptă: Lou mi-a spus ca aţi convenit să împărţim banii acum.

Am privit fix în pieptul lui, gândindu-mă ce să spun. Mi-era cât se poate de clar că nu-i puteam împărtăşi intenţia mea de a le da banii abia la vară. I-ar fi spus lui Lou şi nu eram pregătit pentru asta.

Dar, dacă era să-l mint, nu aveam niciun motiv ca să nu-i împrumut banii. În spatele lui camionul huruia şi tuşea pe alee, scuipând nori de fum cenuşiu. În susul şi-n josul străzii, casele vecinilor erau cufundate în tăcere, abandonate parcă, cu ferestrele închise. Era ziua în care se ridica gunoiul şi tomberoanele de plastic stăteau aliniate la stradă.

— Aşteaptă aici, i-am spus. Mă duc sus să-mi iau carnetul de cecuri.

*

* *

Sarah despacheta ursuleţul în timp ce eu îi scriam cecul lui Jacob pe masa de toaletă. Fetiţa dormea dusă în leagănul ei.

— A mai fost folosit, spuse Sarah în şoaptă, pe un ton încărcat de dezgust.

M-am dus să mă uit la ursuleţ. Nu avea niciun semn evident că n-ar fi fost nou - n-avea pete sau găuri, nu-i lipseau ochii şi nu-i ieşea umplutura pe nicăieri -, dar avea un incontestabil aspect ponosit. Era vechi, uzat. Avea blăniţă maro-închis, aproape neagră, şi o cheie de alamă montată la spate.

Sarah întoarse cheiţa. Când îi dădu drumul, din pieptul ursuleţului se auzi muzică şi o voce de bărbat începu să cânte: *„Frère Jacques, Frère Jacques, Dormez vous? Dormez vous?”* De-ndată ce-am auzit cântecul, mi-am dat seama de ce ursuleţul părea atât de vechi.

— A fost ursuleţul lui, am spus.

— Al lui Jacob?

— De când era mic.

Melodia se derula înainte, răsunând înfundat din blana ursuleţului.

Frère Jacques, Frère Jacques,
Dormez vous? Dormez vous?
Sonnez les matines, Sonnez les matines,
Ding, dang, dong. Ding, dang, dong.

Sarah ridică ursuleţul în faţa ochilor, reevaluându-l. Muzica încetini treptat - fiecare notă lungindu-se de parcă ar fi fost ultima -, dar nu se opri.

— Atunci, e un gest drăguţ din partea lui, nu-i aşa? zise ea.

Am luat hârtia şi am îndesat-o în coşul de gunoi de lângă pat.

— Oare unde l-a ţinut toţi anii ăştia?

— Urcă şi el?

— Nu, am spus îndreptându-mă spre uşă. Se grăbeşte.

Sarah începu să-nvârtă iar ursuleţul pe toate părţile.

— Pentru cine e cecul?

— Pentru Jacob, am spus peste umăr.

Tocmai ieşeam pe coridor.

— Împrumută bani de la noi?

Nu i-am răspuns.

*

* *

Copilul începu să plângă, tocmai când urcam înapoi scările. Mai întâi încet, cu un sunet ce semăna cu o tuse înăbuşită sau cu un cotcodăcit de găină, apoi, chiar în clipa când intram în dormitor, crescu brusc volumul, de parcă ar fi avut un buton de unde-l dăduse la maximum.

Am ridicat-o din pătuţ şi am dus-o în pat. Începu să plângă şi mai vârtos când am luat-o în braţe, încordându-şi întreg trupuşorul în strânsoarea mâinilor mele şi înroşindu-se tot mai tare la faţă de parcă ar fi fost gata să explodeze. Eram încă mirat de cât de mult cântărea - n-aş fi crezut că un bebeluş putea fi atât de greu - şi mai avea şi o densitate ciudată, de parcă ar fi fost plină cu apă. Capul îi era imens şi rotund; parcă era jumătate din tot corpul.

Sarah întinse braţele spre mine şi îmi luă bebeluşul, cu o expresie îndurerată întipărită pe chip.

— Şşt, zise ea. Amanda, şşt!

Ursuleţul era aşezat lângă ea, cu spatele la tăblia patului, cu lăbuţele negre întinse, de parcă ar fi vrut, la rândul lui, să aline plânsul copilului. Sarah o sprijini pe Amanda pe braţul îndoit şi, cu mâna rămasă liberă, îşi desfăcu bluza de pijama, dezgolindu-şi sânul stâng.

M-am întors, m-am dus din nou lângă leagăn şi am privit pe fereastră. Încă mă simţeam jenat de imaginea lui Sarah hrănind-o pe Amanda. Gândul la bebeluşul care sugea fluide din ea îmi dădea o senzaţie stranie. Părea ceva nefiresc, dezgustător; mă ducea cu gândul la lipitori.

M-am uitat la curtea din faţă. Era goală. Jacob şi camioneta lui dispăruseră. Era o zi liniştită şi frumoasă, ca o vedere poştală. Lumina soarelui se reflecta în suprafeţele îngheţate; copacii aruncau umbre groase şi bine definite în zăpadă. Burlanele de pe garaj erau acoperite cu ţurţuri şi mi-am propus să ţin minte să-i sparg cu prima ocazie când ieşeam din casă.

Privirea îmi alunecă peste acoperişul garajului, dincolo de ţurţuri, şi, chiar în vârf, am zărit conturul întunecat al unei păsări mari şi negre. Mâna mi se mişcă involuntar spre frunte.

— E o cioară pe acoperişul garajului, am spus.

Sarah nu-mi răspunse. Mi-am masat pielea de deasupra sprâncenelor. Era perfect netedă, cucuiul nu lăsase nicio urmă. Fetiţa scotea un fel de gângurit în spatele meu în timp ce mânca, constant şi insistent.

După aproximativ un minut, Sarah mă strigă.

— Hank? zise ea încet.

Priveam cum cioara ţopăia în sus şi-n jos prin zăpada de pe acoperişul garajului.

— Da?

— M-am gândit la un plan cât timp am stat în spital.

— Un plan?

— Ca să fim siguri că Lou n-o să vorbească.

M-am întors spre ea. Umbra mea, încadrată de fereastra însorită, se întindea imensă pe podeaua dormitorului, făcându-mi capul să arate de-a dreptul monstruos, ca un dovleac cocoţat pe umeri. Sarah stătea aplecată peste Amanda, zâmbind exagerat - sprâncenele îi erau ridicate sus pe frunte, nările lărgite, buzele despărţite, lăsând să i se vadă dinţii. Bebeluşul o ignora, sugând frenetic de la sân. Când Sarah se întoarse spre mine, zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Pare o prostie, zise ea, dar, dac-o facem cum trebuie, s-ar putea să ţină.

Am venit lângă ea şi m-am aşezat la picioarele patului. Sarah se întoarse din nou spre Amanda şi mângâie obrajii fetiţei cu vârful degetelor.

— Da, şopti ea. Eşti o fetiţă tare mâncăcioasă, nu-i aşa?

Buzele Amandei munceau cu sârg în jurul sfârcului.

— Spune! am îndemnat-o.

— Vreau să-l înregistrezi spunând că el l-a omorât pe Pederson.

Am privit-o uluit.

— Ce tot spui acolo?

— Ăsta e planul meu, zise ea. Aşa o să-l împiedicăm să încerce să te dea pe mâna poliţiei.

Îmi zâmbi cu gura până la urechi, de parcă ar fi fost extrem de încântată de ideea ei.

— Încerci să fii amuzantă?

— Sigur că nu, făcu ea surprinsă.

— De ce ar spune că a săvârşit o crimă în care n-a avut niciun amestec?

— Invită-l împreună cu Jacob la o băută. Îmbătaţi-l bine, duceţi-l înapoi acasă şi începeţi să vă jucaţi de-a mărturisitul la poliţie. Vă prefaceţi pe rând. Mai întâi tu, apoi Jacob şi Lou la urmă. Când îi vine rândul lui Lou, îl înregistrezi.

Presupuneam că trebuia să existe un fir de logică în talmeş-balmeşul pe care tocmai mi-l

prezentase şi, câteva clipe, m-am străduit să-l găsesc.

— E o nebunie! am zis în cele din urmă. N-are cum să ţină.

— Te ajută Jacob. El e cheia. Dacă-l ademeneşte Jacob, o să o facă.

— Dar, chiar şi dacă l-am face s-o spună - fapt de care mă îndoiesc profund - tot n-ar însemna nimic. Nimeni nu l-ar crede vreodată.

— Asta n-are importanţă, zise Sarah. Nu ne trebuie decât ceva cu care să-l putem speria. Dacă-l înregistrăm când mărturiseşte şi-apoi îi dăm să asculte, n-o să mai aibă curajul să vă toarne.

Amanda termină de supt. Sarah luă un prosop din noptieră şi îl aranjă pe umăr. Apoi, ridică fetiţa şi-ncepu s-o bată pe spate, ca să râgâie. Îşi trase bluza de pijama înapoi peste sân, dar nu-i încheie nasturii. Era pijamaua pe care i-o dădusem eu de Crăciun. Nu-i venise atunci - avea burta prea mare - aşa că era prima dată când o vedeam că o poartă. Era o pijama de flanel, albă cu floricele verzi, îmi aminteam cum o cumpărasem de la mallul din Toledo, cum o împachetasem într-o cutie frumoasă în seara de Ajun, cum deschisese cadoul a doua zi, în dimineaţa de Crăciun şi cum o ţinuse pe abdomenul umflat. Dar totul părea să se fi petrecut cu secole în urmă. Se întâmplaseră atâtea de atunci - minţisem, furasem, ucisesem - încât acum, acel trecut atât de apropiat din punct de vedere strict temporal, era de-a dreptul irecuperabil. Îmi era înfiorător de greu să recunosc prăpastia care-i despărţea pe acei doi oameni de atunci - care-şi deschideau cadourile de Crăciun pe duşumea, sub brad, la căldura focului din şemineu - de cei care eram acum - complotând în dormitor despre cum să-l şantajăm pe Lou şi să-l speriem ca să păstreze tăcerea. Şi parcurseserăm toată această distanţă nu în vreun salt uriaş, ci în paşi mici, aproape imperceptibili, fără să ne dăm seama cât de departe

am ajuns. Ne strecuraserăm fără băgare de seamă pe acest drum, o făcuserăm fără să ne schimbăm.

— Nu trebuie decât să-l faci să înţeleagă că şi tu, şi Jacob aţi putea pretinde la fel de uşor că el, Lou, l-a omorât pe Pederson. Dacă l-ai face să creadă că-l ai pe Jacob de partea ta, n-ar mai risca niciodată să se ducă la poliţie.

— E o prostie, Sarah.

Îşi ridică privirea de la copil.

— Şi ce-avem de pierdut dacă încercăm?

— Jacob n-o să vrea să mă ajute.

— Atunci va trebui să-l convingi. Fără el n-o să ţină.

— Ar însemna să-şi trădeze cel mai bun prieten.

— Tu eşti fratele lui, Hank. O să te-asculte, dacă-i explici cât este de important. Trebuie doar să-l faci să se teamă de Lou la fel de mult ca şi tine.

Se uită la mine şi-şi dădu la o parte părul de pe faţă. Avea cearcăne sub ochi, nişte cercuri adânci şi negre, ca nişte vânătăi. Avea nevoie de somn.

— Să nu crezi c-o să se termine după ce o să-şi ia banii. Povestea asta o să ne urmărească tot restul vieţii. Nu-l putem opri decât dacă-l facem să se teamă de noi tot atât cât ne temem noi de el.

— Şi crezi că rezolvi asta dacă-l înregistrezi?

— Sunt sigură.

N-am spus nimic. Nu mi-l puteam imagina pe Lou spunând că el l-a omorât pe Pederson, nici măcar în glumă.

— Ar trebui măcar să încercăm, Hank, nu crezi? N-avem nimic de pierdut dacă încercăm.

Avea dreptate, desigur, sau cel puţin părea să aibă. Dar de unde era să ştiu atunci la ce avea să conducă în cele din urmă planul ei atât de simplu? Nu vedeam niciun risc: dacă ţinea, ne puteam salva, dacă nu, situaţia rămânea neschimbată.

— Bine, am spus. O să vorbesc cu Jacob. Să văd dacă reuşesc să-l conving.

*

* *

Mi-am luat liber a doua zi, ca s-o ajut pe Sarah cu copilul.

După-amiază, când dormeau amândouă, m-am furişat afară din casă şi am cumpărat un casetofon cu opţiune de înregistrare. M-am dus la Radio Shack, în Toledo. I-am spus vânzătoarei că voiam ceva micuţ şi cât mai simplu. Era pentru dictare, îi spusesem, ca să-mi înregistrez scrisorile de afaceri dimineaţa în maşină, în drum spre serviciu. Mi-a vândut unul ceva mai mic decât un pachet de cărţi de joc. Intra la fix, aproape invizibil, în buzunarul de la cămaşă, iar butonul de înregistrare era foarte mare, ca să-l poţi simiţi prin ţesătura materialului şi să ştii, fără să te mai uiţi, pe ce să apeşi.

Când m-am întors acasă, Sarah şi fetiţa încă mai dormeau. M-am uitat repede la ele, să văd dacă totul era în regulă, apoi am intrat în baie şi am început să exersez în faţa oglinzii cum să pornesc şi să opresc reportofonul. Am repetat iar şi iar - un gest încet şi nonşalant - scărpinându-mă uşor cu mâna dreaptă la piept, fixând aparatul în căuşul palmei în timp ce apăsam butonul cu arătătorul. În cele din urmă, am decis că arăta bine; era un gest pe care Lou nu l-ar fi observat niciodată.

Mai târziu, când s-a trezit Sarah, l-am testat pe ea. Era în pat, cu Amanda în braţe.

— Care-i primul lucru pe care o să ţi-l cumperi cu banii? am întrebat-o şi, când ridică ochii spre mine, m-am scărpinat la piept şi am pornit înregistrarea.

Îşi muşcă buza, gândindu-se. În tăcerea care se lăsă, abia dacă distingeam bâzâitul amorţit care mi se auzea din buzunar.

— O sticlă de şampanie, zise ea. De şampanie bună. O să o bem, o să ne ameţim şi-o să facem dragoste pe bani.

— Chiar pe bani?

— Chiar acolo, zise ea şi-mi zâmbi. O să-i împrăştiem pe podea; o să ne facem un pat din

bancnote de o sută de dolari.

Am scos casetofonul din buzunar şi l-am derulat până la capăt.

— Uite ce-am cumpărat, am zis, întinzându-i-l lui Sarah.

— Funcţionează?

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Apasă butonul de play.

Sarah găsi butonul şi-l apăsă.

„O sticlă de şampanie”, răsună vocea ei. Cuvintele alunecau unul după altul, cu incredibilă claritate. „De şampanie bună. O să o bem, o să ne ameţim…”

*

* *

Joi seara, pe la cinci şi jumătate, l-am sunat pe Jacob de la birou şi i-am sugerat să mergem împreună la cimitir, să ne împlinim, cu întârziere, obligaţia faţă de amintirea tatălui nostru. Mă refuză la început, zicând că e ocupat, dar am reuşit să-l conving până la urmă. Am stabilit să ne vedem la şase fără un sfert, pe strada din faţa magazinului de nutreţuri.

Când am ieşit eu din clădire, l-am găsit aşteptându-mă pe trotuar, cu Mary Beth alături. Părea chiar şi mai gras ca de obicei şi avea faţa umflată. Geaca îi era atât de strâmtă că nu-şi putea lăsa braţele în jos. Le ţinea întinse, depărtate de corp, ca un manechin mult prea îndesat. Soarele apusese şi afară era întuneric. Felinarele aruncau pe trotuare cercuri difuze de lumină galbenă, la intervale regulate. Câteva maşini mai treceau pe şosea şi în faţa farmaciei se strânsese un grup de adolescenţi care vorbeau tare şi râdeau cu zgomot. În afară de asta, oraşul era tăcut.

Eu şi Jacob am traversat strada spre St. Jude, am urcat pe trotuarul de vizavi şi ne-am îndreptat spre parcare. Ghetele ne scârţâiau prin pietriş. Mary Beth o luă înaintea noastră, îndreptându-se spre cimitir.

— M-am tot gândit la bani, spuse Jacob, şi încep să cred că am fost predestinaţi să-i găsim.

— Predestinaţi? l-am întrebat.

Dădu din cap. Mânca o bucată de prăjitură cu ciocolată învelită într-o folie de aluminiu, din care muşca vârtos în timp ce mergea şi a trebuit să-l aştept să mestece şi să înghită înainte să-mi răspundă.

— Sunt atâtea lucruri care s-ar fi putut petrece altfel, zise el. Dacă ar fi fost o simplă întâmplare, nu i-am fi găsit niciodată. Parcă aşa ne-a fost scris, parcă am fost aleşi.

I-am zâmbit. Ideea mi se părea romantică.

— Ce lucruri?

— Totul!

Începu să-mi enumere pe degete.

— Dacă avionul ar mai fi zburat încă un kilometru, s-ar fi prăbuşit în câmp şi ar fi fost găsit de la bun început. Dacă vulpea n-ar fi trecut direct prin faţa noastră, n-am mai fi derapat de pe şosea; dacă Mary Beth n-ar fi fost acolo sau n-ar fi sărit din camion ca s-o fugărească, şi dacă vulpea nu s-ar fi dus direct spre avion, n-am fi avut nicio şansă să-l găsim. Dacă ai fi lăsat geanta înăuntru după ce te-ai uitat la pilot, ne-am fi întors în oraş şi am fi anunţat şeriful, fără să ştim măcar de existenţa banilor. Şi aşa mai departe.

Ajunseserăm la poarta legată cu lanţuri a cimitirului şi ne-am oprit acolo, de parcă am fi ezitat să intrăm. Poarta era pur şi simplu de decor. Bloca aleea, dar numai atât. Nu exista niciun gard lângă ea. Mary Beth o adulmeca de zor câteva clipe, îşi ridică repede piciorul în dreptul stâlpului de susţinere, apoi coborî de pe alee şi intră de unul singur în cimitir.

— Şi de ce crezi că ăsta e destin? l-am întrebat pe Jacob.

Mie mi se părea mai degrabă noroc chior şi mă speria un pic să-l aud enumerându-mi toate circumstanţele care fuseseră în favoarea noastră.

Nu puteam scăpa de ideea că, până la urmă, totul se compensează. Dacă depăşiserăm toate problemele de până acum doar graţie norocului, era limpede că soarta avea să se schimbe înainte să apucăm să o scoatem la capăt.

— Nu-ţi dai seama? continuă Jacob. Sunt prea multe coincidenţe ca să fie o simplă întâmplare. Parcă ceva mai presus de noi hotărăşte ce o să se întâmple, parcă e un plan care să ne ajute.

— Dumnezeu? l-am întrebat zâmbind şi arătând cu mâna spre biserică.

Ridică din umeri.

— De ce nu?

— Şi-atunci, ce te faci cu Pederson? Şi asta a făcut parte din planul Lui?

Dădu din cap, de parcă ar fi vrut să-şi sublinieze ideea.

— Dacă ar fi venit în orice alt moment al zilei, ar fi găsit avionul. Ar fi văzut urmele noastre. Am fi fost prinşi.

— Dar la ce mai trebuia să vină? Dacă tu ai fi făcut planul, ai fi uitat de el?

Se gândi la asta în timp ce-şi termina prăjitura. Linse de câteva ori folia de aluminiu, apoi o făcu ghem şi-o aruncă în zăpadă.

— Poate că o să conteze la ceva ce nu s-a petrecut încă, zise el, sau la ceva de care noi nu ştim.

Nu i-am răspuns. Nu-l mai văzusem niciodată încercând să filosofeze. Nu eram prea sigur unde voia să ajungă.

— Pun pariu că se întâmplă chiar şi în clipa asta, zise el. Lucrurile se petrec într-o ordine prestabilită, unul după celalalt, aşezându-se în aşa fel încât să ne netezească drumul.

Îmi zâmbi larg. Părea să fie într-o dispoziţie de zile mari şi, nu ştiu de ce, chestia asta mă irita. Aveam senzaţia că se complăcea în situaţie, că nu înţelegea câtuşi de puţin pericolele la care ne expuneam.

— Cu alte cuvinte, tu te bucuri că am găsit banii? l-am întrebat.

Ezită, ca şi când nu ar fi înţeles întrebarea, parcă temându-se că ascundea o capcană.

— Tu nu?

— Eu te-am întrebat primul.

Aşteptă o clipă, apoi dădu din cap.

— Cu siguranţă, zise el pe un ton foarte serios. Fără nicio îndoială.

— De ce?

Îmi răspunse repede, ca şi când ar fi fost o întrebare pe care şi-o pusese singur, de foarte multe ori.

— Acum pot să recuperez ferma.

După ce spuse asta mă privi, aşteptând parcă un răspuns din partea mea; eu însă am tăcut, fără să schiţez nici cel mai mic gest. Peste doar câteva minute aveam să-i cer să-şi trădeze cel mai bun prieten; nu mi se părea cel mai bun moment să-l anunţ că nu putea rămâne în Ashenville.

— Şi pot să am şi eu o familie, continuă el. Până acum, nu puteam asta. Trebuie să găsesc o fată ca Sarah şi…

— Ca Sarah? l-am întrebat mirat.

— O fire agresivă. Şi tu ai avut nevoie de asta. Erai prea timid ca să cunoşti singur pe cineva; a trebuit să vină ea la tine.

Eram uluit să-l aud spunând asta, însă totodată trebuia să recunosc că era adevărat. Am dat din cap, încurajându-l să continue.

— Fără banii ăştia, zise el, nicio femeie n-ar fi venit vreodată după mine. Sunt gras - se bătu cu mâna peste burtă - şi sărac. Aş fi îmbătrânit de unul singur. Dar acum, că sunt bogat, situaţia se schimbă. Cineva o sa vină şi la mine, pentru bani.

— Vrei pe cineva care să te iubească doar pentru bani?

— Eu n-am avut niciodată pe nimeni, Hank. Niciodată, în toată viaţa mea. Dacă găsesc pe

cineva acum, zău că puţin o să-mi pese din ce motive stă cu mine. Nu sunt orgolios.

M-am sprijinit de poarta cimitirului, privindu-l în timp ce vorbea. Chipul şi vocea îi erau extrem de serioase. Nu era vorba de umor sau de autopersiflare; nu se simţea nici urmă de ironie în ce spunea. Era purul adevăr, rece şi lucios ca un os proaspăt dezgolit de carne: aşa îşi vedea Jacob viaţa.

Nu ştiam cum să reacţionez. Am privit o vreme în jos, stânjenit, examinându-i ghetele imense, apoi am spus.

— Unde e Mary Beth?

Îşi potrivi ochelarii pe nas şi privi dincolo de mine, în cimitir.

— E acolo.

— A murit?

— Dacă a murit? zise el. Ce vrei să spui? Era aici adineauri, doar ai văzut-o!

— Nu mă refer la câine. Mary Beth Shackleton, din liceu.

Jacob se încrunta.

— S-a măritat, cred. Ultima dată când am auzit de ea, se mutase în Indiana.

— Ea te-a plăcut şi fără bani, nu-i aşa?

Râse, scuturându-şi capul.

— Nu ţi-am spus niciodată adevărul despre ea, Hank. Mi-a fost mereu prea ruşine.

Nu se uita la mine în timp ce vorbea. Privea în gol, înspre cimitir.

— S-a întâlnit cu mine în bătaie de joc. Pusese un pariu cu nişte prieteni. Puseseră mână de la mână şi strânseseră o sută de dolari. I-au spus că n-o să reziste sa iasă cu mine timp de o lună. A câştigat pariul.

— Şi tu ştiai asta?

— Toată lumea ştia.

— Şi ai fost de acord?

— N-a fost chiar aşa de rău. A fost un gest urât din partea ei, dar l-a făcut într-un mod frumos. Nu

ne-am atins, nu ne-am sărutat, n-am făcut nimic de genul ăsta. Dar ne plimbam mult împreună şi discutam şi, după ce a trecut luna, tot se mai oprea să stea de vorbă cu mine, deşi nu mai era nevoită.

Eram şocat.

— Şi ţi-ai botezat câinele după ea?

Ridică din umeri, zâmbind într-un mod ciudat.

— Îmi plăcea numele.

Toată ideea era, desigur, absurdă. Mi-era milă de el, şi ruşine.

O maşină claxonă undeva în depărtare, în oraş, şi ne-am oprit amândoi să ascultăm. Era o noapte foarte liniştită. Câinele se întorsese din cimitir şi stătea acum lângă poartă.

— Am treizeci şi trei de ani, zise Jacob, şi n-am sărutat niciodată o femeie. Asta nu-i normal, Hank.

Am clătinat din cap. Nu-mi dădeam seama ce aş fi putut spune.

— Dacă banii o să schimbe asta, zise el, atunci foarte bine. Nu-mi pasă dacă o face doar pentru bani.

N-am mai spus nimic. Jacob vorbise prea mult; amândoi simţeam asta. Un fel de stânjeneală plutea între noi ca o ceaţă, atât de deasă că abia dacă ne mai vedeam prin ea.

Am dat la o parte lanţul de la poartă şi am intrat amândoi în cimitir. Mary Beth ne-o luă înainte.

— E cam sinistru, nu crezi? întrebă Jacob cu voce tare, curajoasă, încercând din răsputeri să scape de jena care pusese stăpânire pe el.

Scoase un geamăt, ca o fantomă, apoi râse scurt şi ascuţit, încercând să facă o glumă.

Dar avea dreptate; chiar era sinistru. Biserica era goală şi cufundată în întuneric, cerul acoperit de nori grei care ascundeau stelele, luna abia dacă se întrezărea licărind palid la orizont. Singura lumină care ne călăuzea venea din oraşul dimprejur, pătrunzând difuză în cimitir, mai degrabă o ceaţă decât o lumină, nici măcar destul de puternică cât să ne contureze umbrele. Întunericul dintre

morminte era atât de dens încât părea să fie o substanţă lichidă; când am trecut de poartă am avut senzaţia că ne cufundam într-un lac. L-am privit pe Mary Beth dispărând în faţa noastră; doar clinchetul tăbliţelor de pe zgardă, care se atingeau uşor ori de câte ori se mişca, ne mai anunţau că era acolo.

Am găsit mormântul părinţilor noştri din amintiri, mai degrabă decât din vedere. Fuseseră îngropaţi chiar în centrul cimitirului, pe dreapta aleii. Odată ajunşi acolo, şi eu, şi Jacob am păşit prin zăpadă şi am rămas în picioare, în faţa pietrei funerare. Era doar un pătrat simplu de granit, unul singur pentru amândoi, pe care fuseseră gravate cuvintele:

JACOB HANSEL MITCHELL
JOSEPHINE McDONNEL MITCHELL

31 Decembrie 1927 - 2 Decembrie 1980
5 Mai 1930 - 4 Decembrie 1980

Jalea ne e de două ori mai mare

Dedesubt erau două pete albe, fin şmirgheluite. Erau pentru mine şi pentru Jacob. Tata cumpărase patru locuri de veci înainte să moară, ca să putem fi îngropaţi cu toţii laolaltă, într-o bună zi.

Stăteam fără să mă mişc în faţa mormântului, uitându-mă fix la piatră, dar nu mă gândeam la părinţii noştri. Nu-mi aminteam prezenţa lor, nici nu simţeam vreo durere la gândul că nu mai erau. În loc de asta mă gândeam la Jacob, încercam să găsesc o metodă de a-l coopta în planul meu contra lui Lou. Pentru asta îl adusesem la cimitir în acea seară - ca să-i amintesc de legătura de sânge dintre noi.

Am aşteptat preţ de câteva minute, lăsând tăcerea să crească între noi. Purtam pardesiu, costum şi cravată, şi simţeam că începe să mă

muşte frigul; vântul mi se urca pe cracul pantalonului ca o mână de gheaţă, ferm şi insistent, parcă îmboldindu-mă să fac un pas înainte. Ochii-mi zburară o clipă de la piatră la forma întunecată a bisericii, apoi la Jacob care stătea alături de mine, imobilizat de geaca prea strâmtă - tăcut, masiv, nemişcat, ca un Buddha uriaş şi roşu. M-am întrebat o clipă la ce oare se gândea în timpul ăsta. Poate la clipele petrecute lângă părinţii noştri sau la Mary Beth Shackleton, sau la soarta misterioasă şi la darul pe care aceasta i-l adusese, la uşa ce promitea în sfârşit să i se deschidă - acum, când îşi irosise deja o parte atât de mare din viaţă. Sau poate că nu se gândea la nimic din toate astea.

— Ţi-e dor de ei? l-am întrebat.

Jacob îmi răspunse cu greu, de parcă abia s-ar fi trezit din somn.

— De cine?

— De mama şi tata.

Urmă un moment scurt de tăcere, timp în care se gândi la ce-l întrebasem. Am auzit zăpada trosnindu-i sub ghete, când îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Da, spuse şi vocea-i răsună seacă şi sinceră în aerul rece. Uneori.

Când văzu că eu nu spun nimic continuă, de parcă ar fi ţinut să se justifice faţă de el însuşi.

— Mi-e dor de casa noastră, zise. Mi-e dor să mă duc acolo în weekend şi să luăm cina împreună, apoi să mai rămân o vreme ca să jucăm cărţi şi să bem ceva. Şi mi-e dor să mai vorbesc cu tata. El mă asculta întotdeauna când vorbeam. Acum, nimeni nu mă mai ascultă.

N-am spus nimic. Îmi dădeam seama că nu terminase încă aşa că am rămas nemişcat, uitându-mă spre cer, aşteptând să continue. Departe, spre vest, peste cupola bisericii, am văzut luminile a două avioane care se îndreptau încet unul spre celălalt. O clipă, mi se păru chiar că o să se lovească, însă trecură fără probleme unul pe lângă

celălalt. Era doar o iluzie optică. Acolo, în aer, erau de fapt la kilometri depărtare.

— Tata ar fi înţeles ce încercăm să facem, zise Jacob. El cunoştea importanţa banilor. „Doar banii contează, spunea el. Ei sunt sângele vieţii, sursa fericirii.” Se uită la mine. Tu-ţi aminteşti când spunea chestii de genul ăsta?

— Doar spre sfârşit. Când ştia că o să piardă ferma.

— Eu îl auzeam mereu repetând cuvintele astea şi mi se păreau atât de simple încât nu-l luam niciodată prea în serios. Abia de curând am început să-l înţeleg. Credeam că se referă la faptul că, fără bani, nu poţi să mănânci, nu poţi să-ţi iei haine, nu poţi să te-ncălzeşti, dar nu era asta. Voia să spună că, fără bani, nu poţi fi fericit. Şi nu cu puţini bani, nu doar atât cât să de descurci. Tata vorbea despre bani mulţi. Vorbea despre bogăţie.

— Ei n-au fost niciodată bogaţi, am spus.

— Şi nici fericiţi n-au fost vreodată.

— Niciodată?

— Nu. Mai ales tata.

Am încercat repede să-mi amintesc o imagine cu tata fericit. Îl vedeam râzând, dar era râsul de beţie superficial, stupid, absurd. Altceva n-am reuşit să găsesc.

— Şi au devenit din ce în ce mai trişti pe măsură ce banii s-au terminat, zise Jacob. Până când, în cele din urmă, când au rămas fără nimic, s-au sinucis.

L-am privit uluit. Povestea cu sinuciderea fusese întotdeauna teoria lui Sarah; nu-l mai auzisem niciodată pe frate-meu zicând ceva despre asta.

— N-ai cum să ştii asta, am spus. Băuseră. A fost un accident.

Clătină din cap.

— Cu o noapte înainte, mama mi-a dat telefon. A vrut doar să-mi spună noapte bună. Era beată şi m-a pus să-i promit că o să mă însor într-o bună zi, că n-o să mor fără să-mi fac şi eu o familie.

Se opri. Am aşteptat, dar nu mai spuse nimic.

— Şi? l-am întrebat.

— Nu înţelegi? Nu mă mai sunase niciodată. Atunci a fost prima şi singura dată. Tata mă suna întotdeauna. Mi-a dat telefon în seara aia fiindcă ştia, fiindcă tocmai îşi făcuseră planul şi-şi dăduse seama că n-o să mă mai vadă niciodată.

Am încercat să analizez repede vorbele lui să găsesc vreo ieşire. Nu voiam să-l cred.

— Ar fi procedat altfel dacă ar fi vrut să se omoare, am spus. Nu ar fi intrat cu maşina într-un camion.

Jacob clătină din cap. Se gândise deja şi singur la asta; îmi anticipase întrebarea.

— Trebuia să pară un accident. Tata ştia că o să avem nevoie de asigurarea lui ca să-i plătim toate datoriile. A fost singurul mod pe care l-a găsit ca să şi le achite. Ferma era ipotecată - nu le mai rămăsese nimic de valoare. Doar viaţa.

— Dar ar fi putut să-l omoare şi pe şoferul camionului, Jacob. De ce n-au intrat cu maşina într-un copac?

— Şi asta ar fi putut părea sinucidere. Nu puteau risca.

Am încercat să mi-i imaginez pe părinţii mei stând în întuneric, la capătul unei rampe de ieşire în autostradă, aşteptând să zărească nişte faruri în întuneric şi, când acestea apărură în cele din urmă, pe tata băgând într-a întâia. I-am văzut spunându-şi în grabă ultimele cuvinte, pe care şi le aleseseră cu grijă, din vreme, declaraţii de dragoste ce se pierdură în huruitul camionului care se apropia, urmate de oribilul scârţâit neputincios de frâne, înainte de impact. Am comparat această imagine cu cea pe care o purtasem în minte în ultimii şapte anii: părinţii mei beţi, râzând, cu radioul dat la maximum, cu fereastra coborâtă pentru a lăsa să intre aerul rece, amândoi inconştienţi de fatala lor greşeală până în acea ultimă clipă irevocabilă, când camionul le apăru în faţă, inimaginabil de

mare, încălecându-le maşina cu imensa lui masă metalică. Am încercat să decid ce preferam - ignoranţa sau buna lor ştiinţă -, dar amândouă mi se păreau prea jalnice, prea triste ca să pot să le accept. Nu ştiam ce variantă să aleg.

— De ce nu mi-ai spus până acum? l-am întrebat pe Jacob.

Frate-meu stătu câteva secunde să caute răspunsul.

— N-am crezut că ai vrea să ştii.

Am dat din cap; avea dreptate. Nici măcar acum nu voiam să ştiu, nu voiam să-i analizez spusele, să-i cântăresc cuvintele şi să decid dacă-l credeam sau nu. M-am simţit copleşit de un val de emoţii contradictorii - gelozie la gândul că mama îl sunase pe Jacob în acea ultimă seară, şi nu pe mine; mirare că frate-meu reuşise să ţină atâta vreme secretul doar pentru el; durere în faţa gândului că părinţii noştri - nişte oameni buni şi muncitori - fuseseră împinşi de nevoia de bani către un gest atât de disperat, sacrificându-şi la propriu vieţile şi punând în pericol şi un om nevinovat ca să se salveze, pe ei şi pe copiii lor, din datorii.

Jacob începu să bată din picior, ca să se încălzească, îmi dădeam seama că voia să plece.

— Jacob? am spus.

Se întoarse spre mine şi mă privi în ochi.

— Ce e?

Mary Beth se mişca în jurul nostru în întuneric, zdrăngănind ca o fantomă legată în lanţuri.

— Sarah ştie de bani. A trebuit să-i spun după ce Lou a venit să-i caute.

— Nu-i nimic, spuse Jacob. De ea mi-e cel mai puţin teamă că o s-o dea în bară.

Am ridicat din umeri.

— Problema e că Sarah e îngrozită de Lou. Se teme că o să ne bage pe amândoi după gratii pentru asasinarea lui Pederson.

Am făcut semn spre stânga, unde era înmormântat Pederson. Jacob îmi urmări mâna cu privirea.

— Lou e inofensiv, spuse el. Vrea doar să fie sigur că o să-i dai banii. După aia, o să te lase în pace.

— Dar nu o să-i dau banii. Am vorbit cu Sarah despre asta, şi am căzut de acord că nu e bine.

Jacob mă privi preţ de câteva clipe, gândindu-se ce însemna asta.

— Atunci, o să vedem dacă o să se ţină de cuvânt şi-o să ne toarne.

Am scuturat din cap.

— N-o să se ajungă până aici. O să avem noi grijă de asta.

Îmi aruncă o privire nedumerită.

— Ce vrei să spui?

I-am spus despre planul lui Sarah. Mă ascultă fără să mă întrerupă, cu umerii căzuţi, cu mâinile îndesate în buzunarele de la geacă.

Când am terminat, mă întrebă:

— De ce-mi spui mie toate astea?

— Am nevoie de tine, am zis. N-o să ţină decât dacă mă ajuţi.

Bătători zăpada cu vârful bocancului, încruntându-se.

— Nu cred că vreau să te ajut. Lou nu e un pericol pentru noi.

— Ba este, Jacob. Şi o să fie întotdeauna.

— Doar nu crezi că…

— Nu, am spus. Gândeşte-te şi tu. Chiar dacă i-am da acum partea lui, tot nu s-ar opri. O crimă nu se prescrie. Peste zece ani de-acum, după ce o să-şi cheltuiască toţi banii, o să vină după tine şi-o să te şantajeze cu povestea asta.

Jacob nu spuse nimic.

— Eşti dispus să trăieşti cu gândul ăsta? l-am întrebat. Să aştepţi an după an să vină după tine?

— N-ar face asta.

— Mie mi-a făcut-o deja. Chiar de două ori. N-o să-l las s-o mai facă o dată.

Mary Beth reapăru din întuneric, dând din coadă, respirând repede şi greu, de parcă ar fi fugărit ceva. Sări pe Jacob, dar Jacob îl împinse la o parte.

— Tu ai greşit, Jacob. Tu erai responsabil pentru el şi l-ai lăsat să scape de sub control. Acum, preiau eu răspunderea.

— Dai vina pe mine?

— De la tine a aflat de Pederson, nu? Aşa a ajuns în poziţia asta.

— Nu i-am spus eu de Pederson.

Părea că e foarte important pentru el să îl cred, dar l-am ignorat.

— Dacă e cineva de vină, spuse el cu amărăciune în glas, tu eşti ăla. Tu ai fost primul care te-ai purtat suspect. Ne-ai interzis orice contact cu banii. Lou se poartă aşa cum te-ai aşteptat de la bun început.

M-am întors cu faţa spre el. Îmi dădeam seama din vocea lui că-l jignisem.

— Nu dau vina pe tine, Jacob. Nu spun că e vina cuiva. Dar aşa s-a întâmplat şi acum trebuie să facem ceva. I-am zâmbit. Poate că e soarta.

Se încruntă şi privi spre mormânt.

— Dacă nu facem aşa, dau foc banilor.

— N-o să le dai foc. Vrei doar să mă sperii.

Era adevărat, desigur, şi am dat din cap.

— Nu e cine ştie ce mare lucru, Jacob. Doar nu-ţi cer să-l omori.

Nu-mi răspunse. Îşi ridică gulerul de la geacă peste partea inferioară a feţei, apoi se întoarse cu spatele la mormânt şi privi dincolo de cimitir şi de parcare, spre Main Street. I-am urmărit privirea. De unde eram, vedeam magazinul de nutreţuri şi fereastra biroului meu. Vedem primăria, oficiul poştal, magazinul de fructe şi legume. Totul era cufundat în linişte.

— Am nevoie de ajutorul tău, i-am spus.

— Nu pot să-i fac asta. Nu mi-ar ierta-o niciodată.

— O să fie beat, Jacob. N-o să-şi mai aducă aminte cum s-a petrecut.

Mi-am dat numaidecât seama că asta era ideea de care trebuia să mă leg. Nu gândul de a-l trăda pe Lou îl deranja pe fratele meu, ci faptul că Lou ar fi ştiut asta.

— Poţi să te prefaci şi tu surprins, dacă vrei, am continuat repede, atrăgându-l în plasă. Poţi să-i spui că nu ştiai de casetofon. Spune-i că eu am făcut totul, că v-am păcălit pe amândoi.

Jacob se gândi preţ de-o clipă.

— Ar fi doar o ameninţare? mă întrebă. N-o să foloseşti niciodată caseta?

Am clătinat din cap.

— Vreau doar să mă asigur că nu ne toarnă la poliţie.

Îl vedeam că ezită aşa că am apăsat degetul pe rană.

— Mi-ai spus că, dacă va trebui vreodată să alegi, o să m-alegi pe mine.

Nu spuse nimic.

— Trebuie să alegi acum, Jacob. Îţi mai ţii cuvântul?

Mă privi multă vreme fără să spună nimic. Câinele se tăvălea prin zăpadă la picioarele lui chelălăind, dar niciunul din noi nu-l băgam în seamă. Jacob îşi strânse braţele în jurul trupului şi privi în jos, spre mormântul părinţilor noştri. Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul şi-i desluşeam acum trăsăturile feţei, îi vedeam ochii în spatele lentilelor groase. Părea îngheţat şi neliniştit. În cele din urmă, dădu afirmativ din cap.

Am încercat să-i spun ceva, ca să-l fac să se simtă mai bine.

— Ce-ar fi să vii la noi la cină în seara asta? l-am întrebat, surprinzându-mă chiar şi pe mine. Sarah face lasagna.

Nici până-n ziua de azi nu ştiu de ce l-am invitat, dacă am făcut-o din milă sau din teama că, dacă s-ar fi dus singur acasă în acea seară, l-ar fi sunat pe Lou şi l-ar fi pus în gardă.

Jacob se uita în continuare la mormânt. Îmi dădeam seama ce se petrece înăuntrul lui: pasivitatea lui obişnuită, felul mecanic în care făcea întotdeauna faţă stresului, începea să iasă la suprafaţă. Mi-am dat seama în acea clipă că, dacă nu-l scăpam din mână, puteam face cu el orice voiam. Am făcut un pas înspre parcare. Mary Beth ieşi din zăpadă, cu urechile ciulite. Dădu din coadă, lovind cu ea peste pantalonii lui Jacob.

— Haide, am insistat. O face după reţeta mamei. O să fie la fel ca pe vremuri.

Apoi, i-am pus mâna pe braţ şi l-am împins spre alee.

*

* *

Când am ajuns acasă, Sarah era în bucătărie.

— Jacob a venit la cină, am strigat de îndată ce am intrat în antreu.

Sarah se aplecă în dreptul uşii şi ne făcu semn cu mâna. Îşi pusese şorţ şi avea o spatulă de metal în mână. Jacob, masiv şi ruşinos, îi răspunse cu acelaşi gest, dar era deja prea târziu; Sarah dispăruse înapoi în bucătărie.

L-am dus la etaj, în dormitor. Mary Beth ne urmă la picior. Camera era întunecată, draperiile - trase. Când am aprins lumina, am văzut că patul nu era făcut. Sarah, deşi îşi revenise uimitor de repede după naştere, era încă obosită şi-şi petrecuse ultimele şase zile în pat, cu bebeluşul dormind lângă ea.

Am închis uşa în urma noastră şi l-am condus pe Jacob spre noptieră. M-am aşezat pe marginea saltelei şi am ridicat telefonul; i-am descâlcit cu grijă firul şi i l-am pus în braţe.

— Sună-l pe Lou, am zis.

Jacob se uita la telefon. Era un model vechi, de plastic negru, cu disc. Nu părea să aibă chef să-l atingă.

— Acum? întrebă.

Am dat din cap în semn că da. M-am aşezat lângă el, lăsând doar câţiva centimetri între noi. Stăteam pe partea mea de pat, cu faţa la geam. Sunetul de oale care se loveau între ele se auzi înfundat de la parter. Mary Beth se plimba prin încăpere, adulmecând. Inspecta mai întâi baia, apoi leagănul. Când ajunse la pat, îşi băgă capul dedesubt. L-am îndepărtat cu piciorul.

— Ăsta a fost leagănul nostru, i-am spus lui Jacob, arătând spre pătuţ. Tata l-a făcut.

Jacob nu păru impresionat.

— Şi ce să-i spun? întrebă el.

— Spune-i că v-am invitat pe amândoi în oraş mâine-seară, ca să sărbătorim naşterea Amandei. Spune-i că fac eu cinste.

— Şi de bani ce să-i spun?

M-am gândit câteva clipe.

— Spune-i că sunt de acord să-i împărţim acum, am zis, sperând că asta o să-l convingă pe Lou să lase garda jos. Zi-i că mergem după ei săptămâna viitoare.

Jacob se foi stingherit şi telefonul i se clătină în poală. Jacob îşi puse o mână deasupra aparatului.

— Te-ai mai gândit la ce te-am rugat? La treaba cu ferma? mă întrebă.

L-am privit fix. Nu voiam să discut despre fermă acum. Mary Beth sări în pat şi se aşeză în spatele lui Jacob, lipit de spinarea lui. Îşi puse capul pe perna mea.

— Nu prea, am răspuns.

— Speram să fi luat o hotărâre până acum.

Mi-am dat brusc seama că voia să-mi întindă o cursă. Voia ferma în schimbul trădării celui mai bun prieten. Ursuleţul zăcea pe jos, lângă pat, şi - pentru a umple tăcerea creată de întârzierea răspunsului meu - l-am ridicat şi am întors cheiţa.

Începu să cânte. Câinele îşi înălţă capul, ca să privească.

— Jacob, am spus, mă şantajezi cumva? îmi aruncă o privire speriată.

— Ce vrei să spui?

— Încerci să-mi spui că nu mă ajuţi decât dacă-ţi promit că te las să cumperi ferma?

Se gândi o clipă, apoi aprobă din cap.

— Cred că da.

Ursuleţul cânta *„Dormez-vous? Dormez-vous? Sonnez les matines. Sonnez les matines“*.

— Dacă eu fac ceva pentru tine, zise Jacob, faci şi tu ceva în schimb, pentru mine. Aşa-i cinstit, nu?

— Da, am spus. Presupun că e cinstit.

— Deci? Mă ajuţi s-o cumpăr înapoi?

Cântecul ursuleţului încetini treptat. Am aşteptat până se opri, până când încăperea se cufundă într-o linişte totală, apoi - ştiind prea bine că-i făceam fratelui meu o promisiune pe care nu intenţionam nicio clipă să o ţin - am dat din cap în semn că eram de acord.

— O să fac orice o să-mi ceri, am acceptat.

*

* *

În timp ce eu şi Sarah puneam mâncarea pe masă - lasagna, pâine cu usturoi şi salată - Jacob se scuză şi se duse la baie. Baia era în capătul holului, sub scări, şi l-am urmărit cu privirea în timp ce ieşea împleticindu-se din bucătărie. L-am privit până când dispăru înăuntru.

— O să te ajute? şopti Sarah arătând cu cuţitul înspre baie.

Stăteam amândoi aplecaţi deasupra mesei; Sarah tăia pâinea în timp ce eu turnam două pahare de vin. Sarah bea suc de mere. Cât timp alăpta, nu avea voie să se atingă de alcool.

— Tocmai a sunat, am spus. Îl luăm pe Lou de acasă mâine la şapte.

— Le-ai ascultat conversaţia?

Am dat din cap.

— Eram chiar lângă el.

— Nu i-a dat niciun indiciu?

— Nu. A spus exact ce i-am cerut.

— Şi nu-l deranjează deloc situaţia?

Am ezitat înainte să răspund şi Sarah se uită numaidecât la mine.

— M-a pus să-i promit că o să-l ajut să cumpere ferma.

— Ferma tatălui tău?

Am dat din cap.

— Parcă ne-am înţeles deja că…

— N-aveam de ales, Sarah. Dacă nu-i promiteam, nu ne ajuta.

Se auzi apa de la veceu şi ne uitarăm amândoi spre hol.

— Dar nu ai cu adevărat de gând să-l laşi să rămână aici, nu-i aşa? mă întrebă ea.

Uşa de la baie se deschise. M-am întors cu spatele la Sarah, prefăcându-mă că bag sticla înapoi în frigider.

— Nu, am spus îndepărtându-mă. Desigur că nu.

Amanda dormea în camera de zi, în leagănul portabil. Sarah o aduse s-o vadă Jacob, înainte să mâncăm. Frate-meu nu părea să ştie ce să facă în prezenţa unui copil. Roşi când Sarah îl forţă să ia în braţe fetiţa şi o ţinu cu braţele întinse, la distanţă de corp, de parcă ar fi vărsat cineva ceva pe ea şi i-ar fi fost teamă să nu se murdărească. Amanda începu să plângă uşor de îndată ce Jacob o luă în braţe şi Sarah fu nevoită s-o calmeze, ducând-o repede înapoi în camera alăturată.

— Ce mică e! mormăi Jacob, de parcă nu s-ar fi aşteptat la asta.

Fu tot ce reuşi să spună.

A fost o cină ciudată. La început, Sarah păru să fie singura care reuşea să se simtă bine. Era drăguţă, ademenitoare, şi părea să fie conştientă de asta. Corpul începuse deja să-i revină la dimensiunile de dinaintea sarcinii şi, deşi ştiam că

trebuie să fi fost epuizată - bebeluşul nu o lăsase să doarmă mai mult de patru ore în şir de când ieşiseră din spital - arăta totuşi sănătoasă, plină de viaţă, îmi mângâia pulpa cu piciorul în timp ce mâneam.

Jacob, timid ca de obicei în prezenţa ei, se concentra la mâncare. Mâncâ repede, cu îmbucături mari. Pe frunte începuseră să-i apară broboane de sudoare. Totul la el amintea de disconfortul lui social, stânjeneala emana din el asemenea unui miros. După o vreme, începu chiar să fie contagioasă. Nici eu nu mai găseam nimic de spus, mă gândeam prea mult înainte să răspund la întrebările lui sau ale lui Sarah şi replicile îmi sunau nefireşti şi protocolare, de parcă aş fi fost supărat pe ei, dar m-aş fi temut s-o arăt.

În cele din urmă, vinul salvă seara. Sarah păru s-o simtă prima. Imediat ce eu sau Jacob goleam paharul, ea se ridica şi ni-l umplea la loc. Mie nu-mi place să beau. Nu m-a încântat niciodată efectul dezinhibant al alcoolului, senzaţia de pierdere treptată a autocontrolului pe care ţi-o dă acesta. În acea seară însă, avu efectul despre care toată lumea-mi povestise, acţionă ca un analgezic, ca un lubrifiant, ca o punte. Cu cât beam mai mult, cu atât mai uşor îmi venea mie să vorbesc cu Jacob şi lui Jacob să discute cu Sarah.

Pe măsură ce starea mea de ebrietate creştea, mă umplea de un neaşteptat sentiment de speranţă. Era o senzaţie fizică, ceva cald şi fluid care mi se răspândea în trup, plecând din piept - din inimă, mă gândeam în acele momente - până în vârfurile degetelor de la mâini şi picioare. Am început să cred că frate-meu nu era totuşi chiar atât de intangibil pe cât îl crezusem. Poate că mai era încă posibil să-l chem lângă mine, să-l invit în familia mea şi să încep să-l iubesc. Era de cealaltă parte a mesei şi-i spunea ceva lui Sarah; ba chiar aproape că flirta cu ea, dar într-un mod sfios, ca un copil cu o profesoară, şi, când i-am văzut aşa, am simţit că

mă copleşeşte un val de iubire pentru amândoi, o dorinţă arzătoare de a face ca povestea noastră să se termine cu bine pentru toată lumea. M-am hotărât să-l ajut pe Jacob să-şi cumpere un teren undeva în vest, în Kansas sau Missouri, pe care să-l amenajeze la fel ca pe ferma tatălui nostru şi unde să ridice o copie exactă a casei în care crescuserăm. Ar fi fost un loc unde eu, Sarah şi Amanda ne-am fi putut întoarce peste ani, un refugiu după toate călătoriile noastre în jurul lumii, un fel de casă surogat pe care s-o părăsim şi la care să ne putem mai târziu întoarce, cu multe daruri pentru Jacob şi familia lui.

Îi priveam cum vorbeau şi râdeau şi, deşi ştiam că sunt beat, deşi o simţeam în tot ceea ce spuneam şi gândeam, nu m-am putut abţine să nu cred în acele momente că totul avea să fie bine, că planul nostru avea să se desfăşoare întocmai aşa cum îl gândisem.

Cam pe la sfârşitul mesei, Amanda începu să plângă. Sarah o duse sus s-o alăpteze în timp ce eu spălam vasele.

Când se întoarse - după ce o culcase pe Amanda în pătuţ - eu terminasem cu vasele şi Jacob se dusese din nou la baie.

Ne-am hotărât să ne petrecem restul serii jucând Monopoly. Sarah începu să aranjeze piesele pe masa din bucătărie, în timp ce eu ştergeam blatul de pe dulap. Mă oprisem din băut cam pe la sfârşitul mesei şi vinul începuse acum să mă învăluie ca o mantie grea; parcă fiecare gest pe care îl făceam îmi solicita mai mult efort ca de obicei. Începusem să mă gândesc că tot ce-mi mai doream în acele clipe era să mă duc în dormitor şi să mă culc.

Când am terminat cu ştersul, m-am dus şi m-am aşezat la masă. Sarah împărţea banii. Îi luă de la mic la mare - hârtii de unu, de cinci, de zece, de douăzeci, de cincizeci. Când ajunse la sute, mă privi printre gene şi-mi zâmbi răutăcios.

— Ştii ce-ar trebui să facem? mă întrebă ea.

— Ce?

Arătă cu degetul spre tava cu bani.

— Ar trebui să folosim sute adevărate.

— Sute adevărate?

Eram atât de obosit, că nu înţelegeam ce voia să spună.

Îmi zâmbi cu gura până la urechi.

— Am putea aduce un pachet de sus.

Am privit-o ameţit, încercând să mă gândesc. Ideea de a muta banii din ascunzătoare îmi dădea o puternică senzaţie de nesiguranţă, un amestec iraţional de panică şi teamă. Am scuturat din cap.

— Haide! O să fie amuzant.

— Nu, am spus. Nu vreau.

— De ce nu?

— Nu cred că-i bine să riscăm.

— Ce să riscăm? O să-i folosim doar pentru joc.

— Nu vreau să-i mişc de la locul lor, am spus. Mi se pare că ne-ar aduce ghinion.

— Oh, Hank, nu fi fraier! Când o să mai ai ocazia să joci Monopoly cu bancnote de o sută de dolari adevărate?

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când vocea lui Jacob mă întrerupse. Se întorsese de la baie. Niciunul din noi nu-l auzise apropiindu-se.

— Sunt ascunşi în casă? întrebă el.

Stătea în pragul bucătăriei. Arăta obosit şi îmbuibat.

I-am aruncat lui Sarah o privire încruntată.

— O parte, zise ea. Doar vreo două pachete.

Jacob se apropie nesigur de scaun.

— Atunci, de ce nu-i folosim? zise el.

Sarah nu spuse nimic. Îi mai turnă un pahar de vin lui frate-meu. Aşteptau amândoi să spun ceva. Şi ce-aş fi putut spune? Nu aveam niciun motiv să-i refuz, în afară de senzaţia mea neclară că nu era bine, că trebuia să fim extrem de riguroşi când venea vorba de bani, să ne purtăm cu ei ca şi cu o entitate puternică şi răuvoitoare, ca şi cu o armă

sau o bombă. N-am reuşit totuşi să găsesc un mod de a-mi exprima gândurile în cuvinte şi, chiar dacă aş fi făcut-o, argumentele mele ar fi părut prosteşti. „E doar un joc! mi-ar fi spus ei. Îi punem la loc la sfârşit.”

— Bine, am consimţit oftând şi lăsându-mă cu spatele pe spătarul scaunului.

Sarah fugi sus să aducă un pachet.

*

* *

Jacob era căţelul, Sarah jobenul. Eu eram maşinuţa de curse. Entuziasmul produs de bancnotele de o sută de dolari se stinse surprinzător de repede; curând, nu se mai deosebeau de celelalte hârtii fără valoare cu care jucam. Erau doar nişte dreptunghiuri de hârtie colorată, un pic mai mari şi mai groase decât celelalte, dar nimic mai mult. Le foloseam pentru tranzacţii imaginare şi asta părea să le scadă, cumva, valoarea. Nu mai păreau bani reali.

Jocul dură câteva ore. Când am terminat, era aproape miezul nopţii. Am renunţat după ce am dat eu faliment. Sarah şi frate-meu căzură de acord să încheie la remiză, dar Jacob ar fi câştigat. Avea mai multe proprietăţi, mai multe case şi hoteluri şi o ditamai grămada dezordonată de bani. Nu i-ar mai fi trebuit mult ca să o scoată pe Sarah din joc.

Eu am strâns jocul şi Sarah adună toate bancnotele de o sută de dolari şi le duse sus, la locul lor.

Nu mi-am dat seama cât de beat era frate-meu până nu s-a ridicat. Se sculă cu mare greutate de pe scaun şi făcu, împleticindu-se, doi paşi spre blatul de lucru, cu o expresie de panică pe chip, cu braţele rigide, întinse în faţă. Parcă s-ar fi transformat dintr-odată într-o marionetă dolofană, căreia altcineva îi trăgea sforile invizibile, mişcându-l prin cameră împotriva voinţei lui. Îşi sprijini una din mâinile lui uriaşe pe tejghea şi o

privi apoi fix, de parcă s-ar fi temut că o să sară din loc când o să-şi ia ochii de pe ea. Râse scurt.

— De ce nu rămâi aici în noaptea asta? l-am întrebat.

Privi în jur, la masă, la scaune, la maşina de spălat vase, la chiuvetă şi la aragaz.

— Aici?

— În camera de oaspeţi. La etaj.

Jacob se încruntă. În toţi anii de când stăteam aici, nu petrecuse nicio noapte la noi; părea că ideea de a face asta acum îl intimida. Încercă să spună ceva, dar l-am întrerupt înainte să apuce să rostească vreun cuvânt.

— Nu poţi să pleci acasă aşa. Eşti prea beat.

— Şi Sarah ce-o să zică? şopti el tare, cu privirea fixată asupra coridorului.

— Fii liniştit, i-am spus. N-o să se supere.

L-am ajutat să urce, simţindu-mă ca un copil pe lângă trupul lui uriaş, împingând în carnea moale, încercând să-l ghidez înainte. Din când în când, mai scotea câte un râset scurt.

L-am dus în camera de oaspeţi, vizavi de dormitorul nostru. Se aşeză pe pat şi începu să-şi sucească pe el cămaşa. M-am ghemuit pe podea, în faţa lui, şi i-am dezlegat şireturile de la ghete. Câinele venise sus, după noi. Mirosi toate piesele de mobilier din cameră, apoi sări în pat şi se ghemui într-o minge strânsă şi compactă.

După ce i-am scos ghetele, mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Jacob privind înmărmurit tăblia patului.

— E-n regulă, i-am spus. Acum o să dormi.

— E patul meu.

Am dat din cap.

— Dormi aici în seara asta.

— E patul meu, spuse din nou, de data asta mai insistent.

Se întinse şi atinse tăblia; atunci mi-am dat seama la ce se referea. Era patul în care dormise în copilărie.

— Aşa e, am spus. Tata mi l-a adus chiar înainte să moară.

Jacob cercetă cu privirea înceţoşată restul încăperii.

Nimic altceva nu mai fusese al lui.

— Totuşi, salteaua e nouă, am spus. Cea veche era prea uzată.

Nu părea să mă înţeleagă.

— E în camera de oaspeţi acum, zise.

Mai privi pierdut tăblia patului preţ de câteva clipe, apoi îşi ridică picioarele şi se lăsă încet pe spate. Patul se legănă ca o barcă. Câinele îşi înălţă capul, părând să se încrunte la noi. L-am privit pe Jacob închizând ochii. Păru să adoarmă instantaneu; respiraţia i se transformă în sforăit în doar câteva secunde. Faţa i se relaxă şi gura i se deschise. Îi vedeam dinţii. Păreau prea mari, prea laţi şi prea groşi pentru gura lui.

— Jacob? am întrebat în şoaptă.

Nu-mi răspunse. Avea încă ochelarii la ochi şi m-am ridicat ca să îi scot. I-am tras de la urechi, le-am strâns braţele şi i-am pus pe noptiera de lângă pat. Fără ochelari, faţa îi părea mult mai bătrână; cu mulţi ani mai bătrână decât era de fapt. M-am aplecat şi l-am sărutat uşor pe frunte.

În camera cealaltă, copilul începu să plângă.

Jacob clipi şi deschise ochii.

— Sărutul lui Iuda, şopti el răguşit.

Am clătinat din cap, încă aplecat deasupra lui.

— Nu. Îţi spuneam doar noapte bună.

Încercă să-şi focalizeze privirea pe mine, dar nu păru să reuşească.

— Mă învârt, zise.

— O să se oprească. Aşteaptă doar.

Zâmbi la cuvintele mele, păru să-şi înăbuşe un chicot apoi, dintr-odată, deveni serios.

— M-ai sărutat de noapte bună? mă întrebă el, cu vocea un pic neclară.

— Da.

Mă privi surprins, clipind des. Apoi, dădu din cap.

— Noapte bună, zise cu voce răguşită.

După ce închise ochii, m-am retras fără zgomot din încăpere.

*

* *

În dormitorul nostru, am găsit-o pe Sarah urcându-se în pat. O liniştise pe Amanda şi bebeluşul adormi în pătuţ, scoţând un gâlgâit uşor.

Banii erau aşezaţi într-o grămadă frumos ordonată, pe noptiera mea. După ce mi-am pus pijamaua, m-am dus să îi strâng.

— A fost o prostie, Sarah! am spus. Nu pot să cred c-ai făcut asta.

Sarah mă urmărea cu privirea din vârful patului. Părea surprinsă, jignită.

— Mi-am zis c-o să ne distrăm, spuse ea.

Avea părul strâns în coc la spate, ca o profesoară. Nu avea pe ea decât o pereche de bikini.

— Nu ne atingem de bani, am spus. Parcă aşa ne fusese vorba.

— Dar a fost amuzant. Recunoaşte că te-ai distrat şi tu.

Am scuturat din cap.

— Uite-aşa o să ne prindă! Fiindcă scoatem banii de la locul lor.

— Ei, doar nu i-am scos afară din casă!

— N-o să-i mai scoatem niciodată de la locul lor până nu plecăm.

Mă privi încruntată, din cealaltă parte a camerei. Îmi dădeam seama că i se părea că sunt prea dur, dar nu-mi păsa.

— Îmi promiţi? am întrebat-o.

Ridică din umeri.

— Bine…

Am adus grămada de bani lângă pat şi am început să-i număr. Totuşi, încă mai eram puţin beat şi le pierdeam mereu şirul.

— N-a luat nimic, zise Sarah în cele din urmă. I-am numărat eu deja.

Am îngheţat. Nu-mi dădusem seama de ce începusem să-i număr.

*

* *

Stăteam în pat, aşteptând să ne fure somnul, şi discutam în şoaptă.

— Ce crezi c-o să se întâmple cu el? întrebă Sarah.

— Cu Jacob?

Am simţit-o dând din cap în întuneric. Eram amândoi întinşi pe spate. Toate luminile erau stinse şi fetiţa dormea în pătuţul ei. Sarah mă iertase pentru predica pe care i-o ţinusem.

— Poate o să-şi cumpere o fermă, am spus.

I-am simţit trupul încordându-i-se lângă mine.

— Nu poate să cumpere ferma, Hank! Dacă rămâne aici…

— Nu ferma lui tata. Orice fermă. Poate una pe undeva prin vest, în Kansas sau în Missouri. L-am putea ajuta să şi-o amenajeze.

Chiar în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că aşa ceva nu avea să se întâmple niciodată. Numai din cauza vinului visasem la asta ceva mai devreme, dar acum, că începeam să mă trezesc, vedeam situaţia aşa cum era în realitate, nu aşa cum mi-aş fi dorit eu să fie. Jacob nu ştia nimic despre agricultură. Avea tot atâtea şanse să reuşească în cariera de fermier pe cât ar fi avut să devină star de muzică rock sau astronaut. Era o copilărie din partea lui să viseze la asta, un fel de încăpăţânare naivă, un refuz de a se accepta aşa cum era de fapt.

— Poate o să călătorească, am încercat, dar nici asta n-am reuşit să-mi imaginez.

Nu-l vedeam pe frate-meu urcând şi coborând din avioane, trăgând după el valize prin aeroporturi şi cazându-se în hoteluri de lux. Nimic din toate astea nu mi se părea posibil.

— Orice ar face, am spus, o să-i fie mai bine decât îi e acum. Nu crezi?

M-am întors pe-o parte, trecându-mi un picior peste Sarah.

— Sigur, spuse ea. O să aibă un milion trei sute de mii de dolari. Cum să nu-i meargă mai bine?

— Şi totuşi, ce crezi c-o să facă cu ei?

— O să-i cheltuiască. La fel ca noi. Doar pentru asta sunt.

— Pe ce să-i cheltuiască?

— Pe orice o să vrea. Pe o maşină frumoasă, pe o casă la malul mării, pe haine de firmă, pe mâncăruri scumpe, pe vacanţe exotice.

— Dar e atât de singur, Sarah! Nu poate să-şi cumpere toate astea doar pentru el.

Îmi atinse faţa, mângâindu-mă uşor.

— O să-şi găsească şi el pe cineva, Hank, zise ea. O să fie bine.

Eram obosit aşa că am încercat să o cred, deşi ştiam că, probabil, se înşela. Banii nu schimbă lucrurile în felul ăsta. Ne fac mai bogaţi, dar atâta tot. Jacob avea să rămână gras şi timid, şi nefericit tot restul vieţii lui.

Degetele lui Sarah îmi urcară în sus pe faţă, ca o umbră în întuneric, şi-mi închiseră ochii.

— Toţi vor primi exact ceea ce merită, spuse ea.

*

* *

Înainte să se facă dimineaţă, m-au trezit nişte zgomote neobişnuite. Cineva umbla prin casă. M-am ridicat într-un cot şi ochii mi s-au deschis instantaneu. Sarah stătea cu spatele la mine, sprijinită de tăblia patului, şi o alăpta pe Amanda. Afară vuia un vânt puternic şi îngheţat, făcând să se zgâlţâie geamurile în rama ferestrei. E cineva în casă! am spus.

— Şşt! făcu ea, fără să-şi ia privirea de la copil. Îşi întinse mâna liberă şi mă atinse pe umăr. E doar Jacob. S-a dus la baie.

Am ascultat o clipă; am ascultat pereţii trosnind în bătaia vântului, am ascultat-o pe Amanda gângurind în timp ce trăgea laptele din trupul lui Sarah. Apoi, m-am întins la loc în pat. După aproximativ un minut l-am auzit pe frate-meu traversând greoi holul, spre camera lui. Gemu când se lăsă să cadă pe pat.

— Vezi? îmi şopti Sarah. Totul e-n regulă.

Îşi ţinu mâna pe umărul meu aproape până când am adormit la loc.

Capitolul 6

L-am luat pe Lou un pic după ora şapte şi am mers în Ashenville, la Wrangler[2]. Wrangler era una din cele doua taverne din oraş, fiecare o copie identică a celeilalte. Cu ani în urmă avusese un aspect western, din care însă nu mai rămăsese acum decât numele şi craniul unui juncan, acoperit pe de-a-ntregul de graffiti, atârnat deasupra intrării. Era o încăpere lungă, îngustă şi întunecată, cu un bar pe toată lungimea peretelui şi câteva separeuri pe cealaltă. În capăt se deschidea un salon încăpător, în care intrai prin două uşi turnante. Aici găseai o masă de biliard, câteva aparate de jocuri mecanice şi un tonomat stricat.

Nu era prea mare agitaţie când am intrat. Nişte bărbaţi mai în vârstă stăteau singuri la bar, cu berile în faţă. Câţiva dintre ei păreau să-l cunoască pe Lou, şi mormăiră un fel de „salut“ când îl văzură. Într-un separeu se aflau doi tineri, aplecaţi unul spre celălalt peste masă, şuşotind vehement, de parcă se certau, dar se temeau să facă o scenă.

Ne-am dus în încăperea din spate. Jacob şi Lou începură să se pregătească pentru un joc de biliard, în timp ce eu m-am dus să cumpăr băuturile. I-am luat o bere cu whisky lui Lou, o bere simplă lui Jacob şi o bere de ghimbir, fără alcool, pentru mine.

Jacob pierdu în faţa lui Lou şi le-am mai plătit un rând. Şi apoi încă trei, până când au venit şi alţi clienţi şi a trebuit să le cedăm masa. Ne-am dus după aceea în faţă şi ne-am aşezat într-un separeu. Era deja trecut de opt şi începuse să se aglomereze.

Continuam să le cumpăr de băut. I-am spus lui Lou că sucul meu era scotch cu sifon; râse, zicând că era o bătură de contabil. Vru chiar să-mi cumpere o tequila, dar l-am refuzat zâmbind.

Era interesant să-l urmăresc cum se îmbată. Faţa i se înroşea din ce în ce mai tare, ochii începeau să

i se umezească, pupilele ascunzându-se treptat sub o lucire sticloasă şi tâmpă. Se ducea deja la baie după fiecare rând de băutură şi, în jur de ora nouă, răutatea, invidia meschină, adevărata faţă a lui Lou începu să iasă la suprafaţă. Uneori părea chiar să uite că eu îi cumpăram băutura. Îmi spunea „Domnul Contabil" şi începea să-i facă lui Jacob cu ochiul şi să chicotească prosteşte. Numaidecât însă îşi revenea, mă bătea pe umăr şi eram din nou cei mai buni prieteni; cei trei conspiratori, clanul de hoţi gentilomi.

De câte ori sosea o băutură nouă, făcea o urare, de fiecare dată aceeaşi.

— Pentru micuţa domnişoară! spunea el. Binecuvântat fie-i căpşorul.

Reportofonul era în buzunarul cămăşii. Întindeam mâna şi mă scărpinam cam o dată pe minut, obsesiv, de parcă ar fi fost un fel de talisman pe care-l atingeam ca să-mi aducă noroc.

Când trecu aproximativ o oră de când începuseră să bea, m-am întors spre Lou şi l-am întrebat:

— Chiar te-ai fi dus la şerif dacă n-aş fi fost de acord să împărţim banii acum?

Eram singuri. Îi dădusem lui Jacob portofelul meu şi-l trimisesem la bar să ne mai ia un rând. Lou cântări în gând întrebarea, cu capul plecat.

— Îmi trebuiau banii, Hank, zise el foarte sobru.

— Nu puteai să mai aştepţi până la vară?

— Îmi trebuiau imediat.

— Cinci luni? Nu puteai să mai aştepţi cinci luni?

Se întinse peste masă şi sorbi din berea lui Jacob. Mai era doar puţin în sticlă, totuşi n-o termină. Îmi zâmbi vag.

— Ţi-am spus că am datorii din pariuri?

Am dat din cap.

— Chestia e că am pierdut din economiile lui Nancy.

— Cât de mult?

— Vezi tu, ştiam că-mi permit să pierd, fiindcă mă bazam pe banii pe care i-am găsit în avion, aşa că am pariat pe nişte cai cu cote foarte mici. Mi-am zis că, dacă-mi ieşea măcar unul, şi tot ar fi fost bine. Râse scurt şi nervos. Dar nu mi-a ieşti niciunul. Am pierdut tot.

— Cât de mult? am întrebat din nou.

— Şaptesprezece mii. Un pic mai mult. Îi primise prin testament de la maică-sa.

Eram uluit, mut de uimire. Nu-mi puteam imagina că cineva era în stare să parieze o asemenea sumă pe un cal. L-am privit terminându-i berea lui Jacob.

— Suntem faliţi, Hank. Nu mai avem nimic. Nu mai avem cu ce să cumpărăm mâncare, cu ce să plătim chiria… Nu mai avem nimic până când nu iau pachetele.

— Vrei să spui că ne-ai fi denunţat?

— Îmi trebuiau banii. Nu mi se părea cinstit să-i păstrezi la tine atâta timp când e limpede că nimeni nu caută avionul ăla.

— Vreau să ştiu dacă ne-ai fi turnat, am spus, aplecându-mă peste masă, spre el.

— Dacă spun că nu, zise el zâmbind, s-ar putea să dai înapoi de la ce-ai promis.

— Ce-am promis?

— Că-i împărţim acum.

N-am spus nimic.

— Îmi trebuie banii, Hank. Nu pot să mă descurc fără ei.

— Dar să presupunem că nu ai fi aflat ce s-a întâmplat cu Pederson. Ce-ai fi făcut atunci?

Lou îşi muşcă buzele.

— Cred că ţi-aş fi căzut în genunchi, spuse. Se gândi câteva secunde, apoi dădu din cap. Da, ţi-aş fi căzut în genunchi şi te-aş fi implorat să mi-i dai.

Barul era acum aglomerat de clienţi care vorbeau şi râdeau zgomotos. Nori groşi de fum de ţigară pluteau în aer, amestecându-se cu mirosul

dulceag al berii. De unde eram, îl vedeam pe Jacob plătindu-i barmanului.

— Crezi că ar fi ţinut? mă întrebă Lou.

Am încercat, o clipă, să mi-l imaginez în genunchi în faţa mea, cerşindu-mi bani. Aproape că imaginea asta mi se părea mai ameninţătoare chiar decât ideea şantajului. Ar fi apelat la sentimente pe care eu le consideram virtuţi - milă, caritate, compasiune -, nu doar la instinctul primar de frică, şi atunci când l-aş fi refuzat, aşa cum aş fi fost nevoit să o fac, aş fi simţit că decad în proprii ochi. Mi-am dat seama că exact asta avea să facă după ce îi arătam înregistrarea şi gândul îmi îngreună mintea, ca o senzaţie de oboseală.

— Nu, am spus. Probabil că nu.

— Atunci, norocul meu că am aflat de Pederson, nu?

Frate-meu tocmai se întorcea în separeu, aşa că nu i-am mai răspuns. Am împins doar paharele goale într-o parte a mesei şi-am zis:

— Uite că vine băutura.

Lou întinse mâna şi mă apucă de încheietură. Vârfurile degetelor îi erau reci, de la paharul lui Jacob.

— Îmi trebuiau banii cu orice preţ, Hank, şopti el repede. Mă înţelegi, nu? Nu e ceva personal.

M-am uitat spre mâna lui. Îmi încleştase braţul ca într-o gheară şi a trebuit să rezist tentaţiei de mă smuci din strânsoarea lui.

— Da, am spus, înţeleg.

Mi se părea că măcar atâta puteam să fac pentru el.

Cam pe la nouă şi jumătate, Lou se ridică şi se duse din nou la toaletă, clătinându-se puţin pe picioare. L-am urmărit cu privirea până când am fost sigur că nu ne mai putea auzi. Apoi, m-am întors spre Jacob.

— Poţi să-mi spui când e beat pe jumătate?

Lui frate-meu îi curgea nasul şi pielea de deasupra buzei îi lucea.

— Cred că da…

— Vreau să fie suficient de beat cât să nu-şi mai dea seama ce face, dar nu într-atât încât să nu mai articuleze firesc cuvintele.

Jacob sorbi din bere. Ochelarii i se aburiseră, dar nu părea să observe.

— Când o să-l vezi că începe să se îmbete prea tare, ridică-te şi spune că vrei să mergem acasă la el, că ai o sticlă de whisky în camionetă.

— Eu tot nu cred… începu Jacob, dar îl oprii, atingându-l cu mâna.

Lou apăruse din baie, împleticindu-se uşor.

Se împiedică de un scaun de la bar şi, când tânărul care stătea pe acestea îi aruncă o privire peste umăr, îl acuză cu voce tare că încercase să-i pună piedică.

— Ţi se pare amuzant? întrebă Lou. Ce, ai senzaţia că suntem la circ?

Tânărul, cu o ditamai barba şi de două ori mai mare ca Lou, îl privi uluit.

— Ce să fie amuzant?

Era prea mirat ca să se enerveze încă.

Lou îşi strânse cureaua.

— Să pui piedică oamenilor când ies de la budă. Să-ţi baţi joc de ei ca să te distrezi.

Tânărul se întoarse cu o sută optzeci de grade, cu faţa spre el. În bar începu să se lase linişte.

— Stai jos, Lou, zise cineva de pe un scaun de lângă el. O să te omoare!

Câţiva oameni râseră.

Lou privi furios în jur.

— Râdeţi de mine? zise el. Puteam să cad şi să-mi sparg capul. Arătă cu degetul spre tânăr. Te-ar fi distrat asta, nu? Grozav te-ar mai fi distrat!

Tânărul nu spuse nimic. Se uita în jos, la degetul lui Lou.

— Ţi-arăt eu ţie distracţie! continuă Lou. Vrei să râzi? îţi dau eu motive să râzi pe săturate!

— Ascultă, prietene, zise tânărul. Cred că ai băut câteva pahare în plus…

— Care „prietene”? se răţoi Lou.

Tânărul începuse să coboare de pe scaun. Jacob se ridică în acelaşi timp cu el.

— Nu sunt prieten cu tine, zise Lou.

Jacob traversă încăperea cu surprinzător de multă agilitate pentru masivitatea lui mai ales că era şi el uşor ameţit. L-am urmărit din separeu; îşi puse mâna pe umărul lui Lou. Acesta se întoarse şi grimasa i se preschimbă numaidecât într-un zâmbet larg.

— Tu eşti prietenul meu, îi spuse el lui frate-meu. Se uită apoi la barman. El e prietenul meu! strigă în gura mare. Apoi, făcu semn spre separeul în care aşteptam eu. Şi el la fel.

Jacob îl conduse înapoi la masa noastră. Am mai comandat un rând de băuturi.

*

* *

Abia pe la ora unsprezece, frate-meu se ridică şi sugeră să mergem acasă la Lou.

Câinele ne aştepta în cabina camionetei, cu o mutră înfrigurată şi părăsită. Nu avea chef să se mute în spate, aşa că Jacob fu nevoit să-l ia în braţe şi să-l arunce, ignorându-i scheunăturile, prin plasticul rupt care ţinea loc de geam. Lou urină pe zidul clădirii, scoţând un şuierat prelung în întuneric.

Am condus eu. Cumpărasem o sticlă de whisky ceva mai devreme, de la un magazin de băuturi. I-am spus lui Jacob să o scoată şi să i-o ofere lui Lou. Acesta acceptă bucuros.

Era una dintre cele mai geroase nopţi ale anului. Nu era nici urmă de nor pe cer. Luna tocmai răsărea - alburie şi groasă ca o felie de pepene galben, cocoţata pe linia orizontului. În jurul ei se desfăşura un covor infinit de stele strălucitoare, înalte şi aprinse în întunecimea cerului. Pe drumul spre Ashenville nu era nicio maşină. Singurul far care mai funcţiona la camionul lui Jacob, cel stâng, făcea ca şoseaua să pară mai îngustă decât era de

fapt. În timp ce mergeam vântul şuiera bezmetic prin cabină, biciuindu-ne feţele, umflându-ne gecile şi făcând fereastra de plastic să fâlfâie în toate direcţiile în spatele nostru.

Am stins luminile înainte să ajungem acasă, ca să n-o trezim pe Nancy. Am parcat în capătul aleii.

— Ei? întrebă Jacob.

Se aşezase pe scaunul pasagerului, iar Lou stătea între noi, cu mâna pe bord. Jacob trebui să se aplece ca să mă vadă.

— Hai să intrăm, am spus. Ia şi sticla.

— Că bine zici, acceptă Lou. Ia şi sticla!

Mă bătu pe picior. Să ştii că-mi placi. Nu eşti deloc băiat rău.

Am coborât, lăsând câinele în maşină, şi am luat-o pe alee, înspre casă. Eu şi Jacob am intrat în camera de zi şi ne-am aşezat pe canapea, iar Lou se duse la toaletă, îl auzeam urinând prin uşa deschisă. Păru să dureze câteva minute.

Camera de zi era imediat lângă intrare. Era largă, dar nu prea adâncă şi avea pe jos o mochetă roasă, de culoare verde-închis. Înăuntru erau două scaune cu spătar, o canapea de piele neagră, un model vechi de televizor şi o măsuţă de cafea lungă şi joasă, acoperită cu o grămadă de reviste. Era o încăpere mai cochetă decât mă aşteptam, dar nu cine ştie ce.

După ce-şi rezolvă problema, Lou se duse în bucătărie şi ne aduse nişte pahare. Când se întoarse, Jacob turnă băutura. Nu eram obişnuit să beau tărie, cu atât mai puţin seacă; am simţit că-mi arde gâtul. Mirosul îmi amintea de tata când venea să ne sărute înainte de culcare - capul îi apărea deodată deasupra patului meu, se apleca din ce în ce mai aproape, dar se oprea întotdeauna chiar înainte să-mi atingă fruntea, de parcă s-ar fi temut să nu mă trezească. Uneori, nu deschideam ochii şi doar mirosul dulceag al alcoolului îi trăda prezenţa; asta şi scârţâitul duşumelei când se

apropia, se apleca spre mine şi ieşea apoi din cameră.

Lou se aşeză pe unul din scaunele cu spătar, de cealaltă parte a măsuţei de cafea. Nici el, nici Jacob nu păreau să aibă chef de vorbă, iar mie nu-mi trecea prin cap niciun mod de a începe conversaţia. Îi tot aruncam priviri lui frate-meu, sperând să mă ajute, dar acesta nu-mi răspundea. Ochii-i erau umflaţi de la alcool şi părea că mai are puţin şi adoarme.

Am stat câteva minute în linişte, fără ca vreunul dintre noi să vorbească. Apoi Lou începu să râdă de unul singur şi-l întrebă pe Jacob dacă ştia cum se numeşte un bărbat fără braţe şi fără picioare, într-o piscină.

— Bob! zise Jacob şi amândoi izbucniră în râs.

Începură să vorbească despre un bărbat pe care nu-l cunoşteam, un prieten de-al lui Lou, care-şi pierduse un braţ într-un accident de şantier cu o vară în urmă. Băga aşchii într-o maşină de rumeguş şi, din neatenţie, îşi prinsese braţul. Lou şi Jacob discutară dacă era sau nu vina bărbatului - Lou spunea că da, că accidentul se petrecuse doar din neglijenţă sau prostie, dar Jacob nu era de acord. Bărbatul lucra acum într-un magazin de piese auto. Îi spusese lui Lou că braţul lui cântărise cinci kilograme. Îşi dăduse seama de asta, fiindcă atâta slăbise imediat după accident.

Stăteam nebăgat în seamă în fotoliu, muncindu-mă în tăcere cu băutura, simţind reportofonul cum îmi apasă pe piept. Jacob şi Lou păreau să fi uitat de mine; vorbeau de parcă n-aş mai fi fost de faţă şi asta-mi oferi o perspectiva asupra prieteniei lor pe care nu o mai avusesem până atunci. Era ceva în dialogul lor - tărăgăneala frazelor, momentele de tăcere dintre răspunsuri - care-mi amintea de conversaţiile pe care le auzeam fără să vreau între tata şi amicii lui. Aşa îmi imaginasem întotdeauna că vorbesc bărbaţii între ei şi, auzindu-l astfel, l-am văzut dintr-odată pe frate-meu într-o altă

lumină. Pentru prima oară în viaţă mi se părea mai matur, mai deprins cu ale lumii decât mine.

Când am terminat paharul, Jacob mi-l umplu la loc.

Începură să se certe în legătura cu unul dintre locurile lor de pescuit, Lacul Dracului, dezbătând motivul căruia îşi datora numele. Jacob spunea că avea forma unui cap cu două coame, dar Lou nu-l credea. Whisky-ul începuse să-mi dea o senzaţie de căldură şi, când am remarcat asta, când m-am oprit să mă gândesc mai bine, am simţit un fior de panică străbătându-mi trupul, ca ţârâitul unui clopoţel de alarmă. Să mă îmbăt într-o astfel de situaţie ar fi compromis totul, ştiam asta. Trebuia să gândesc limpede, să-mi aleg cu precizie cuvintele şi gesturile.

Am pus paharul pe măsuţa de cafea şi m-am concentrat asupra găsirii unei modalităţi de a interveni în conversaţia lor. Am încercat să găsesc o întrebare sau o propoziţie, ceva subtil, un mic impuls verbal care să direcţioneze conversaţia înspre bani şi Pederson. M-am gândit şi m-am tot gândit, dar mintea refuza să mă ajute. Gândurile mi se tot întorceau la bărbatul care-şi pierduse braţul şi încercam să ghicesc cam cât de grele puteau fi propriile braţe, cântărindu-le pe genunchi.

În cele din urmă, cuprins de disperare, am spus pur şi simplu.

— Şi dacă aş mărturisi?

Cuvintele-mi răsunară tare, aproape ca un ţipăt, surprinzându-ne pe toţi trei. Jacob şi Lou se întoarseră spre mine.

— Să mărturiseşti? întrebă Lou.

Rânji spre mine. Era beat şi cred că-şi imagina că şi eu eram.

— Mă puteţi vedea mărturisind? întrebai eu.

— Ce să mărturiseşti?

— Că am luat banii, că l-am omorât pe Pederson…

Continua să-mi zâmbească.

— Te gândeşti să mărturiseşti?

Am clătinat din cap.

— Vreau doar să ştiu dacă mă poţi vedea făcând asta.

— Sigur, zise el. De ce nu?

— Tu poţi? l-am întrebat pe Jacob.

Stătea lângă mine, cu umerii plecaţi, privindu-şi mâinile.

— Cred că da, îngăimă repede, ca un chițăit.

— Cum?

Jacob îmi aruncă o privire încruntata. Nu voia să-mi răspundă.

— Ai cădea la înţelegere cu statul, zise Lou rânjind. Ne-ai da în gât pe noi, ca să scapi tu basma curată.

— Dar ce aş spune?

— Adevărul. Că l-ai sufocat cu fularul.

L-am simţit pe Jacob înţepenind pe canapea, lângă mine. Lou ştia despre fular, ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru - că Jacob îi povestise cum îl omorâsem pe bătrân. Poate că, la început, Lou ghicise adevărul, dar, odată ce cărţile fuseseră date pe faţă, Jacob nu mai păstrase niciun secret. Am reţinut amănuntul, dar n-am spus nimic pe moment. Puteam să mă ocup de asta mai târziu.

— Prefă-te că eşti în locul meu, i-am spus lui Lou. Să zicem că Jacob e şeriful şi că tocmai ai intrat în biroul lui, ca să mărturiseşti.

Îmi aruncă o privire bănuitoare.

— De ce?

— Vreau să aud ce crezi tu c-aş spune.

— Păi, tocmai ţi-am zis! Ai spune că l-ai sufocat cu fularul.

— Dar vreau să te aud pe tine spunând, ca şi când ai fi în locul meu. Să intri-n rol, ca la teatru.

— Haide, Lou, îl îmboldi Jacob.

Se uită spre mine şi râse răutăcios.

— Prefă-te că eşti contabil! i-am spus.

Lou rânji. Luă o înghiţitură de whisky, apoi se ridică. Mimă că bate la uşă.

— Domnule şerif Jenkins? strigă el.

Vorbea cu voce piţigăiată şi tremurată, ca a unui copil.

— Da? spuse Jacob, folosind vocea de bariton pe care o asocia cu reprezentanţii autorităţilor.

— Sunt Hank Mitchell. Am ceva să vă spun.

— Intră, Hank! tună Jacob. Ia loc.

Lou mimă că deschide o uşă. Bătu pasul pe loc câteva clipe, rânjind prosteşte, apoi se aşeză pe marginea patului, cu genunchii lipiţi şi cu mâinile în poală.

— În legătură cu Dwight Pederson, începu el.

Am ridicat mâna şi m-am scărpinat la piept. Se auzi un ţăcănit uşor în clipa în care am apăsat butonul, apoi casetofonul începu să înregistreze.

— Da? spuse Jacob.

— Treaba e că… n-a murit într-un accident.

— Ce vrei să spui?

Lou se uită de jur împrejurul camerei, cu prefăcută temere. Apoi, spuse în şoaptă:

— Eu l-am omorât.

Urmă apoi o pauză în care Lou aştepta reacţia mea şi-a lui frate-meu. Cred că Jacob spera să mă opresc acolo, să mă mulţumesc cu această declaraţie simplă, dar îmi trebuia mai mult. Voiam să spună şi cum a făcut-o.

— L-ai omorât pe Dwight Pederson? întrebă Jacob în cele din urmă, prefăcându-se şocat.

Lou dădu din cap.

— L-am sufocat cu fularul, apoi i-am făcut vânt de pe pod în Anders Creek, ca să pară că a fost un accident.

Jacob nu mai spunea nimic. Îmi dădeam seama din atitudinea lui că asta era tot ce puteam obţine de la el, aşa că am întins iar mâna şi am închis reportofonul. Mi se părea că aveam suficient; dacă îl puteam speria pe Lou cu o înregistrare, asta era la fel de bună ca oricare alta.

— Bine, am zis. Poţi să te opreşti.

Lou scutură din cap.

— Vreau să ajung la partea unde te oferi să depui mărturie împotriva noastră.

Îi făcu semn lui frate-meu.

— Întreabă-mă mai departe, Jake.

Jacob nu răspunse. Luă o sorbitură lungă de whisky, apoi se şterse la gură cu dosul palmei.

Am scos reportofonul din buzunar şi l-am derulat de la început.

— Ce-i asta? întrebă Lou.

— Un reportofon, am spus.

Aparatul scoase un zgomot scurt când termină de derulat.

— Un reportofon? întrebă frate-meu, parcă nedumerit.

Am apăsat butonul de pornire şi am dat volumul mai tare cu degetul mare. Apoi, am aşezat casetofonul pe măsuţa de cafea.

Se auzi un fâşâit preţ de câteva secunde, după care răsună puternic vocea lui Jacob.

„— Da?

— Treaba e că… n-a murit într-un accident, spuse vocea lui Lou.

— Ce vrei să spui?

— Eu l-am omorât.

— L-ai omorât pe Dwight Pederson?

— L-am sufocat cu fularul, apoi i-am făcut vânt de pe pod în Anders Creek, ca să pară că a fost un accident.”

Am întins mâna şi am apăsat butonul de stop, apoi am derulat banda la început.

— Ne-ai înregistrat? făcu Jacob.

— Ce dracu’ faci, Hank? întrebă Lou.

— Ţi-am înregistrat mărturisirea, am spus zâmbindu-i. Tocmai ai recunoscut că tu l-ai omorât pe Dwight Pederson.

Mă privi uluit.

— Dar era mărturisirea ta, zise el. Mă prefăceam că sunt în locul tău.

M-am aplecat şi am apăsat butonul casetofonului; aparatul începu să redea din nou convorbirea. Ne uitam cu toţii la el şi ascultam. Am aşteptat până la sfârşit, apoi am spus:

— Mie mi se pare că e vocea ta, ţie nu?

Lou nu-mi răspunse. Era beat şi, deşi era vădit nemulţumit de ceea ce făcusem, nu părea să-şi dea prea bine seama din ce cauză.

— Nu împărţim banii decât la vară, am spus.

Păru sincer mirat de cuvintele mele.

— Dar ai spus weekendul viitor!

Am clătinat din cap.

— O să aşteptăm până descoperă avionul, cum ne-am înţeles de la bun început.

— Dar ţi-am spus deja, Hank! îmi trebuie acum.

Se uită spre Jacob, cerându-i ajutorul din priviri. Jacob privea în continuare reportofonul, ca şi când ar fi fost încă şocat de apariţia lui.

— O să vorbesc, zise Lou. O să-i spun şerifului despre Pederson.

De-abia atunci, cred, de-abia când rosti aceste cuvinte pricepu de ce îl înregistrasem. Pufni spre mine.

— Nimeni n-o să creadă chestia asta. Este evident că mă prefac.

— Dacă am merge amândoi mâine la şeriful Jenkins şi ne-am acuza reciproc că l-am omorât pe Dwight Pederson, cine crezi că ar avea mai multă credibilitate? Tu?

Nu spuse nimic, aşa că am răspuns eu în locul lui:

— Pe mine m-ar crede. Îţi dai şi tu seama, nu-i aşa?

— Nenorocitule… începu el.

Se aplecă şi încercă să înşface reportofonul de pe masă, dar i-am luat-o înainte. L-am înhăţat repede şi l-am băgat la loc, în buzunarul de la cămaşă.

— N-o să spui nimănui nimic, am zis.

Lou se ridică în picioare, de parcă ar fi vrut să înconjoare masa şi să sară la mine. M-am ridicat şi eu. Ştiam că nu reprezintă o ameninţare - era mai mărunt ca mine şi mai era şi beat -, dar ideea de a mă lua cu el la pumni mă speria totuşi. Eram pregătit să fug ca să evit bătaia, să ţâşnesc de-a lungul camerei până la intrare şi să dispar pe uşă. Obţinusem ceea ce mă interesa, acum nu mai voiam decât să plec.

Lou mă privi încruntat de pe cealaltă parte a mesei, apoi îi făcu semn lui Jacob.

— Prinde-l, Jake! zise el.

Jacob tresări, alunecând pe spate, pe canapea.

— Să-l prind?

— Stai jos Lou! am spus.

— Haide, Jake, ajută-mă!

O tăcere scurtă şi grea se lăsă în cameră; amândoi aşteptam să vedem ce-o să facă fratemeu. Acesta se dădu înapoi, părând să se ferească de noi amândoi, cu capul lăsat între umeri ca o broască ţestoasă. Era clipa de care se temuse întreaga seară, momentul în care trebuia să-şi dovedească alianţa într-un mod concret, când trebuia să aleagă public între noi doi.

— Înregistrarea asta nu-ţi face niciun rău, zise el în cele din urmă, cu voce jenant de timidă. Te împiedică doar să-i faci tu rău lui.

Lou îl privi, clipind uluit.

— Ce?

— N-o s-o folosească decât dacă ne torni. E destul de corect, nu crezi?

Cuvintele lui Jacob erau ca nişte alice; păreau să-l lovească pe Lou şi să se îngroape sub pielea lui. Lou se clătină uşor pe picioare şi o expresie de cruntă dezamăgire i se întipări pe faţă.

— Mi-aţi făcut-o împreună, nu-i aşa? întrebă el.

Jacob nu spuse nimic.

— Haide, Lou, am spus, să ne aşezăm la loc! Suntem prieteni în continuare.

— Mi-aţi înscenat totul, nu-i aşa? Amândoi, împreună, întreg trupul lui Lou se încorda. Muşchi pe care nu-i mai văzusem niciodată apărură tremurând pe gâtul lui.

— Şi încă în casa mea! zise el.

Îşi strânse pumnii şi privi în jur, de parcă ar fi căutat ceva în care să lovească.

— „Prefă-te că eşti în locul meu“, rosti el, imitându-mi vocea. Apoi, pufni spre Jacob: „Jacob, tu eşti şeriful”.

— Eu n-am ştiut… începu frate-meu.

— Nu mă minţi, Jake! răsună ca un tunet vocea lui Lou, jignită, trădată. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Poate că Hank are dreptate, zise Jacob. Poate e mai bine să aşteptăm până se descoperă avionul.

— Tu ştiai?

— Poţi să te descurci până atunci. Te ajut eu. Îţi împrumut eu…

— Mă ajuţi tu? făcu Lou aproape zâmbind. Şi cum dracu’ îţi închipui că poţi să mă ajuţi?

— Ascultă, Lou, am intervenit. Jacob n-a ştiut nimic. A fost ideea mea.

Lou nu catadicsi nici măcar să se uite la mine. Arătă spre frate-meu.

— Vreau să-mi spui! zise el. Spune-mi adevărul.

Jacob îşi umezi buzele. Privi spre pahar, dar era gol. Îl puse pe masă.

— Mi-a promis că mă ajută să cumpăr ferma.

— Ferma? Despre ce dracu’ vorbeşti acolo?

— Ferma lui tata.

— L-am obligat s-o facă, am zis eu repede. I-am spus că nu-l las să cumpere ferma decât dacă mă ajută să te păcălesc.

Lou mă ignoră din nou. Parcă încetasem să mai exist.

— Aşadar, ştiai? îl întrebă pe Jacob.

Frate-meu dădu afirmativ din cap.

— Ştiam.

Foarte încet, cu un gest aproape maiestuos, Lou ridică braţul şi arătă spre uşă. Ne dădea afară; parcă exila doi trădători din regatul lui.

— Ieşiţi! zise el.

Era exact ceea ce-mi doream să fac. Mă gândeam că, dacă puteam pleca, dacă reuşeam să ajungem la camion înainte ca vreunul din noi să apuce să spună ceva ce n-ar mai fi putut lua înapoi a doua zi dimineaţă, totul ar fi fost bine.

— Haide, Jacob! am spus, dar frate-meu nu se mişcă.

Se uita fix la Lou, aplecat cu tot trupul spre el, implorându-l din gesturi să-l înţeleagă.

— Nu-ţi dai seama… începu el.

— Ieşi din casa mea! zise Lou ridicând vocea, aproape ţipând.

Muşchii de pe gât îi apărură din nou, încordaţi.

Mi-am luat geaca de pe canapea.

— Jacob! am spus.

Nu se mişcă şi Lou începu să urle.

— Pleacă! strigă el bătând din picior. Acum!

— Lou? strigă o voce de femeie.

Toţi trei am încremenit. Era Nancy. O treziserăm. Vocea ei părea să coboare prin tavan, de parcă a fi vorbit însăşi casa.

— Jacob! am spus din nou, de data asta ca un ordin.

Frate-meu se ridică în picioare.

— Lou? strigă Nancy din nou; părea furioasă. Ce se petrece?

Lou ieşi cu spatele din cameră, în holul de la intrare. Stătea acum în capul scărilor.

— M-au păcălit! strigă el.

— Mâine-dimineaţă trebuie să merg la muncă. Nu mai urla în halul ăsta.

— M-au făcut să mărturisesc.

— Ce?

— Nu ne mai dau banii.

Nancy tot nu înţelegea ce voia să spună.

— De ce nu mergeţi la Jacob? întrebă ea.

Lou stătu nemişcat o clipă, clătinându-se pe picioare. Apoi, se întoarse brusc, ca şi când ar fi luat o hotărâre, şi o luă în josul holului, înspre baie. Eu şi Jacob ne îmbrăcarăm hainele. M-am îndreptat repede spre uşa din faţă. Frate-meu mă urma îndeaproape. Voiam să plec înainte ca Lou să apară din nou.

— Lou? strigă iar Nancy.

Am deschis uşa şi eram chiar pe punctul de a păşi afară din casă, când am auzit un zgomot în stânga mea. Era Lou. Se pare că nu se dusese la baie. Se dusese în garaj şi-şi luase puşca. Se îndrepta cu ea spre noi, încărcând-o cu gloanţe în timp ce mergea.

— Are o armă! zise Jacob.

Întinse mâna şi mă împinse în spate, îmboldindu-mă înainte, apoi, când văzu că nu mă clintesc, năvăli afară pe uşă, pe lângă mine. Când ajunse pe alee o luă la fugă. Eu stăteam nemişcat, urmărindu-l pe Lou cum se apropia. Lăsase uşa garajului deschisă în urma lui, aşa că venea spre mine dintr-un pătrat întunecat, ca un trol care iese din cuşca lui. Speram să pot să-l calmez.

— Ce faci, Lou? l-am întrebat.

Mi se părea o prostie felul în care reacţiona. Ca un copil răsfăţat care face o criză.

Nancy îl strigă din nou şi vocea-i răsună de parcă ar fi adormit deja la loc, pe jumătate.

— Lou?

Lou nu-i răspunse. Se opri cam la un metru şi jumătate de mine şi-mi ridică flinta până în dreptul pieptului.

— Dă-mi caseta! spuse.

Am scuturat din cap.

— Lasă arma jos, Lou!

În spate, l-am auzit pe Jacob deschizând portiera camionetei. Urmă un moment de pauză, după care o trânti cu zgomot.

„Mă lasă aici! mi-am spus în gând. Fuge şi mă lasă aici.“ Am aşteptat să aud huruitul motorului,

scârţâitul cauciucurilor pe pietriş, camionul ieşind de pe alee, dar nimic. În loc de asta i-am auzit paşii greoi întorcându-se spre mine şi, când am privit peste umăr, l-am văzut alergând pe alee, cu flinta ridicată în dreptul pieptului. După atâţia ani, fratele meu mai mare venea în sfârşit să mă apere.

Dar nu era bine. Nu era bine deloc. Ba chiar era într-atât de rău încât, la început, nici nu mi-a venit să cred că se întâmpla cu adevărat. În mod absurd, în minte mi-a înviat imaginea fratelui meu jucându-se de-a armata în copilărie: l-am văzut răsărind din spatele câmpului dinspre sud, ezitând asemenea unui soldat adevărat, apoi năpustindu-se spre casă, gâfâind de efort, cu o mitralieră de jucărie în mână, cu casca unchiului nostru, din al Doilea Război Mondial, bălăngănindu-i-se pe cap la fiecare pas, astfel încât Jacob trebuia să întindă mereu mâna şi să şi-o ridice de pe ochi. La vremea aceea venea după mine, voia să mă captureze de pe verandă - un joc de copii cu arme imaginare - şi tot aşa arăta şi acum, de parcă ne-am fi jucat şi ne-am fi prefăcut doar că suntem serioşi.

Când l-am văzut, când i-am văzut flinta din mâini, m-am simţit străbătut de un fior de groază, un şoc electric care-mi ajunse până în vârful degetelor. Am ridicat mâna şi i-am făcut semn să nu se apropie. S-a oprit în capătul aleii, la cinci metri distanţă. Îl auzeam gâfâind cu putere în întuneric. M-am întors spre Lou, încercând să acopăr cu trupul meu golul uşii. Ştiam că nu-l puteam lăsa să-l vadă pe frate-meu. Ştiam că, dacă s-ar fi trezit amândoi faţă-n faţă, cu armele în mână, orice ar fi fost posibil. N-aş mai fi putut face nimic.

— Dă-mi-o, Hank! zise Lou.

Vocea-i suna neaşteptat de sigură şi această dovadă de autocontrol, oricât ar fi fost ea de mică, mă mai linişti pe moment.

— Ce-ar fi să vorbim mâine-dimineaţă, Lou? am spus. O să fim cu toţii mai calmi atunci şi o să

ne putem înţelege.

Scutură din cap.

— Nu pleci de-aici până nu-mi dai caseta.

— Hank? strigă Jacob din capul aleii. E totul în regulă?

— Aşteaptă-mă în maşină, Jacob!

Lou îşi înclină capul să vadă ce se petrecea afară, dar i-am blocat vederea. Am făcut un pas înapoi pe verandă, trăgând uşa în urma mea. Încercam să-i separ, dar Lou îmi interpretă greşit gestul. Crezu că voiam să fug, că mi-era frică de el, şi asta-i dădu un imbold de încredere. Făcu doi paşi rapizi înainte, prinse muchia uşii cu mâna dreaptă şi o deschise cu o smucitură. Îmi flutură arma în faţă.

— Am spus că nu… începu el.

— Lasă-l în pace, Lou! strigă Jacob.

Lou îngheţă speriat şi ne întoarserăm amândoi să ne uităm. Frate-meu înclinase ţeava puştii şi o ţinea acum îndreptată spre capul lui Lou.

— Opreşte-te, Jacob! am spus. Întoarce-te la camionetă.

Dar nu se mişcă. Se uita fix la Lou şi Lou se uita fix la el. Eu deja nu mai aveam importanţă, eram doar un pion în drama lor.

— Vrei să mă împuşti, Jake? întrebă Lou, după care începură amândoi să urle, fiecare încercând să-l acopere pe celălalt.

Jacob îi spuse să mă lase în pace, să tacă, să lase arma şi că nu voia să-i facă rău. Lou zise ceva despre prietenia lor, despre cum fusese păcălit în propria casă şi despre cât de mare nevoie avea de bani şi că era hotărât să mă împuşte dacă nu-i dădeam caseta.

— Şşşt! îi dădeam eu întruna, implorându-i acum, dar niciunul nu mă băga în seamă. Şşşt!

În mijlocul acestei nebunii, am văzut o lumină aprinzându-se la fereastra de la etaj. M-am uitat spre ea, aşteptând să apară Nancy, sperând că vocea ei, coborând de deasupra noastră asemenea

unui înger din ceruri, ar fi putut calma spiritele, i-ar fi putut face pe cei doi să tacă şi i-ar fi convins să lase jos armele. Totuşi, Nancy nu apăru la fereastră. Deschise uşa dormitorului şi alergă pe coridor, până în capul scărilor.

— Lou? am auzit-o strigând.

Nu o vedeam, dar îmi puteam imagina cum arăta, după tonul vocii ei - adormită şi nedumerită, cu părul încurcat şi tern, cu ochii umflaţi.

Lou amuţi brusc şi, când el se opri, tăcu şi fratemeu. Urechile încă-mi ţiuiau de la ţipetele lor. Noaptea părea să se aştearnă în jurul nostru, încet, în bucăţi mici, ca fulgii de zăpadă.

Nancy coborî câteva trepte. Îi vedeam un picior în partea de sus a deschizăturii uşii. Era desculţ şi foarte mic.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă ea.

Faţa lui Lou era roşie ca focul şi avea nările umflate. Părea să-i fie foarte greu să-şi regleze respiraţia. Ţinea puşca aţintită spre mijlocul pieptului meu, dar nu se uita la mine. Se uita la Jacob.

— Nenorocitul dracului! zise el încet, apoi privi spre mine. Şi tu la fel! V-aţi prefăcut că-mi sunteţi prieteni. Îmi ridică arma până în dreptul feţei. Ar trebui să-ţi zbor creierii, ipocritul dracului!

— Haide, Lou! am spus, păstrându-mi vocea joasă şi calmă. Ne putem înţelege.

Nu-l credeam în stare să mă împuşte. Credeam că joacă doar teatru, ca un câine care latră, dar nu muşcă. Prezenţa lui Nancy era un lucru bun. Ştiam că, dacă o lăsam, ea ne putea scoate din pericol. Încă vreo câteva secunde şi Lou ar fi coborât arma. După care femeia l-ar fi dus în casă şi totul s-ar fi terminat.

Nancy mai coborî încă o treaptă. Îi vedeam acum ambele picioare.

— Lasă arma jos, iubitule, zise ea.

Căldura vocii ei mi se păru un balsam tămăduitor. M-am simţit, la rândul meu, relaxat de

atingerea ei.

Dar Lou scutură din cap.

— Du-te înapoi în pat, zise el. Băgă un glonţ pe ţeavă şi-mi ochi faţa. Eu mai stau doar să termin cu gunoaiele…

Nu apucă să-şi sfârşească propoziţia. Se auzi o explozie în spatele meu, urmată instantaneu de o săgetare albastră de lumină şi de o mişcare fulgerătoare peste umărul meu stâng. M-am lăsat în jos şi am închis ochii, apoi am auzit puşca lui Lou căzând cu zgomot pe parchet.

Când am ridicat capul, bărbatul dispăruse din uşă.

O clipă, totul se cufundă în tăcere. Atât cât să pot auzi vântul şuierând printre crengile copacilor, deasupra capului meu. O clipă doar, apoi Nancy începu să ţipe. Vocea ei umplea toată casa, sugrumată de zidurile de cărămidă.

— Nuuuuuuu! ţipă ea.

O ţinu tot aşa până când nu mai avu aer, apoi începu din nou.

— Nuuuuuuuuu!

Ştiam ce se întâmplase. Îmi dădeam seama din liniştea absolută din spatele meu şi din groaza totală pe care o implica această linişte. Era mai mult decât limpede. Fratele meu îl împuşcase pe Lou.

Am făcut un pas în faţă, am urcat pe verandă şi am intrat în casă. L-am găsit pe Lou întins pe spate, cam la un metru de uşă. Glonţul îl lovise în frunte, cam la doi centimetri deasupra ochilor. Lăsase o urmă foarte mică, dar pe jos era deja o băltoacă mare de sânge, care se întindea spre uşa de la intrare, aşa că mi-am dat seama că gaura din spate trebuia să fi fost mai mare. Chipul îi era lipsit de orice expresie, aproape senin. Gura îi rămăsese întredeschisă, lăsându-i să i se vadă dinţii, şi avea capul uşor dat pe spate, de parcă s-ar fi pregătit să strănute. Mâna dreaptă îi era aruncată

teatral într-o parte, iar cea stângă era aşezată deasupra inimii. Puşca-i zăcea lângă umăr.

Era mort, desigur. Nu exista nici urmă de îndoială: Jacob îl omorâse. Şi astfel, mi-am spus în gând, dintr-odată, totul se terminase - totul avea să iasă acum la suprafaţă, toate secretele şi crimele noastre. Lăsasem lucrurile să ne scape de sub control.

Nancy coborî scările, treaptă cu treaptă. Era o femeie masivă, mai mare ca Lou. Avea părul până la umeri, vopsit într-o nuanţă ciudată de portocaliu, foarte artificială. Îşi ţinea mâna la gură şi nu-şi putea lua ochii de la cadavrul lui Lou. Am privit-o apropiindu-se, simţindu-mă ca într-un fel de transă. Totul părea să se petreacă undeva departe; parcă aş fi observat întreaga scenă din spatele unui geam.

— Dumnezeule mare! zise ea atât de repede încât vorbele părură să fie rostite de-altădată. Repeta cuvintele astea iar şi iar. Dumnezeule mare! Dumnezeule mare! Dumnezeule mare!

Avea pe ea un tricou cu Detroit Tigers. Era foarte lung, ca o cămaşă de noapte, şi-i acoperea coapsele. Îi vedeam sânii mişcându-i-se pe dedesubt, plini şi grei, legănându-se uşor la fiecare pas.

Am privit peste umăr, prin uşa deschisă, spre Jacob. Era încă în capul aleii, încremenit ca o statuie, încercând să vadă ce se petrecea în casă. Parcă am fi aşteptat ca Lou să se ridice în picioare.

Nancy termină de coborât scările, se ghemui lângă intrare şi se aplecă peste trupul lui Lou. Nu-l atinse. Îşi ţinea în continuare mâna la gură şi, văzând-o astfel, m-am simţit pătruns de un sentiment de milă. Am făcut un pas spre ea, cu braţele întinse ca s-o cuprind, dar când mă văzu apropiindu-mă, sări ca arsă în spate, în camera de zi.

— Nu mă atinge! zise ea.

Picioarele goale îi ieşeau de sub tricou, albe ca doi stâlpi de marmură. Începuse să plângă uşor; două lacrimi îi alunecau simultan pe ambele părţi ale nasului, de parcă s-ar fi luat la întrecere.

Încercam să găsesc ceva să-i spun, ca s-o liniştesc, dar n-am reuşit decât să bălmăjesc o minciună stupidă.

— E-n regulă, Nancy, i-am spus în şoaptă.

Nu reacţionă în niciun fel. Privea dincolo de mine, înspre uşă şi, când m-am întors să văd la ce se uita, l-am găsit pe Jacob în picioare, în pragul uşii, ţinând puşca cuibărită în braţe, ca pe un copil, cu o expresie goală, pierdută, întipărită pe chip.

— De ce? întrebă Nancy.

Trebui să-şi dreagă vocea înainte să vorbească.

— Voia să-l împuşte pe Hank.

Sunetul vocii lui frate-meu mă smulse din transă. Dacă acţionam împreună, mi-am dat brusc seama, cu gândul ridicându-mi-se în conştiinţă purtat pe aripi de panică, mai puteam încă salva ceva din această situaţie oribilă. Încă mai puteam salva banii. Nu trebuia decât să cădem cu toţii de acord să privim lucrurile dintr-o anumită perspectivă.

— Nu voia să împuşte pe nimeni, zise Nancy.

Se uita acum în jos, la cadavrul lui Lou. Băltoaca de sânge continua să crească, înaintând încet, pe parchet.

— Nancy, am spus eu blând, totul va fi bine. O să rezolvăm totul.

Încercam să o liniştesc.

— L-ai omorât, zise ea, parcă nevenindu-i să creadă şi arătând cu degetul spre frate-meu. L-ai împuşcat!

Jacob nu spuse nimic. Strângea flinta cu putere la piept.

Am făcut doi paşi spre Nancy, ocolind băltoaca de sânge.

— O să sunăm la poliţie, am spus, şi o să le spunem că a fost legitimă apărare.

Femeia se uită spre mine, dar nu la mine. Nu părea să înţeleagă ce spun.

— O să le spunem că Lou voia să-l împuşte, că era beat şi că o luase razna.

— Lou nu voia să împuşte pe nimeni.

— Nancy, am spus, încă mai putem salva banii.

Reacţionă la cuvintele mele de parcă i-aş fi ars o palmă peste faţă.

— Nenorociţilor! şuieră ea. Pentru bani l-aţi împuşcat, nu-i aşa?

— Şşt! am făcut.

I-am făcut semn cu mâna să se liniştească, dar ea se năpusti spre mine cu pumnii strânşi, cu faţa răvăşită de furie. A trebuit să mă dau la o parte.

— Îţi închipui c-o să te las să păstrezi banii? zise ea. Nenoro…

Continuam să mă retrag cu spatele prin holul de la intrare, peste cadavrul lui Lou, spre uşă şi spre frate-meu. Nancy mă lovea întruna, ţipând acum, făcându-mă în toate felurile şi strigând că nu ne lasă să păstrăm banii. Când trecu peste cadavrul lui Lou se împiedică de puşcă, lovind-o cu unul din picioarele goale. Arma scoase un sunet metalic puternic şi alunecă pe duşumea. Toţi ne uitarăm fix la ea.

Urmă o pauză în care Nancy păru că se gândeşte. Apoi, se aplecă s-o ridice.

Am făcut un pas în faţă, încercând să o iau eu primul, nu ca să o ameninţ, ci doar ca să nu o las să ajungă la ea.

Am apucat-o amândoi deodată şi a urmat o luptă scurtă. Puşca era neagră şi uleioasă, şi neaşteptat de grea. Am împins, am tras şi am împins iar, până când Nancy cedă. Căzu, împleticindu-se cu spatele spre scări, prăbuşindu-se peste ele, apoi, ţipând, îşi ridică braţele ca să-şi apere capul.

Am realizat şocat că-şi închipuia că vreau s-o împuşc.

— E-n regulă, am spus repede.

M-am ghemuit şi am început să pun uşor arma pe podea.

— Nu-ţi fac niciun rău.

Începu să urce scările cu spatele.

— Aşteaptă, Nancy, am spus. Te rog!

Continua să se retragă, urcând pe rând fiecare treaptă, din ce în ce mai sus. M-am dus după ea, cu puşca în mână.

— Nu! zise ea. Nu!

— Linişteşte-te! Vreau doar să vorbim.

Când ajunse pe ultima treaptă, se întoarse spre dreapta şi o luă la fugă. Am urcat ultimele trepte dintr-un singur salt şi am alergat după ea, de-a lungul holului. Dormitorul ei era chiar în capăt. Uşa era deschisă şi lumina era aprinsă în cameră. Vedeam partea de jos a patului.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău, am strigat.

Înşfăcă uşa şi încercă să o trântească, dar eram chiar lângă ea. Am prins uşa cu mâna şi am forţat-o să o deschidă. Se trase în spate, departe de mine. Camera era mai mare decât mă aşteptam. Direct în faţă era un pat dublu, cu saltea de apă, lipit de perete. La stânga era amenajată o zonă de recreere, cu două scaune, o măsuţă şi un televizor. În spatele scaunelor era o uşă închisă care dădea, probabil, în baie. La dreapta, lipite de zidul din faţă al casei, erau doua birouri imense şi o masă de toaletă. Mai era o uşă şi acolo. Era deschisă şi dădea într-o debara de haine. Vedeam câteva din rochiile lui Nancy atârnate înăuntru.

— Vreau doar să stăm de vorbă, i-am spus. Bine?

Nancy căzu cu spatele pe pat şi începu să se târască pe el, asemenea unui crab. Se auzi un plescăit din saltea şi suprafaţa ei se ridică şi se lăsă, modulata de apa de dedesubt.

Mi-am dat seama că ţineam puşca aţintită asupra ei. Am luat-o în mâna stângă şi am ţinut-o la distanţă, îndepărtând-o de corp, ca să-i arat că nu aveam de gând să o folosesc.

— Nancy…

— Lasă-mă în pace! strigă ea.

Ajunse la tăblia patului şi se opri, ca prinsă în cursă, întreaga faţă îi era acoperită de lacrimi. Şi le şterse cu mâna.

— Îţi promit că nu-ţi fac nimic. Vreau doar…

— Ieşi! suspină ea.

— Trebuie să ne gândim bine ce facem. Trebuie să ne calmăm şi…

Întinse brusc mâna dreaptă spre noptieră. Mai întâi, am crezut că voia să ia telefonul şi să sune la poliţie, aşa că am sărit repede şi i l-am luat. Însă mâna ei nu se îndrepta spre telefon. Se îndrepta spre sertarul noptierei. Îl deschise şi cotrobăi orbeşte prin el, tremurând cuprinsă de panică, cu ochii pironiţi pe mine şi pe puşcă. Un pachet de şerveţele căzu cu zgomot pe duşumea. Mâna ei apăru imediat după aceea, ţinând un pistol mic şi negru. Îl prinsese de ţeavă.

— Nu! am spus, retrăgându-mă spre uşă. Nu face asta, Nancy!

Trase pistolul lângă ea şi reuşi să şi-l potrivească în mână. Apoi îl ridică şi-l îndreptă spre stomacul meu.

Mintea îmi trimitea un puhoi de ordine amestecate, urlând la trupul meu, spunându-i să sară şi să-i înhaţe pistolul, să fugă, să se lase pe vine, să se ascundă după uşă - trupul însă refuză s-o asculte. Acţionă de unul singur. Braţele ridicară puşca şi degetul găsi trăgaciul, îi găsi limba rece, de metal, şi o trase în spate.

Arma se descărcă. Trupul lui Nancy fu aruncat, izbit de tăblia patului şi o mică fântână arteziană ţâşni lângă ea.

Am rămas nemişcat, în stare de şoc. Apa care ţâşnea din saltea scotea acelaşi sunet ca o persoană care urinează. Trupul lui Nancy alunecă la dreapta, se balansă o clipă pe marginea patului, apoi se prăbuşi cu o bufnitură pe podea. Era sânge peste

tot - pe cearceafuri, pe perne, pe tăblia patului, pe pereţi, pe duşumea.

— Hank? mă strigă Jacob cu voce tremurată, speriată.

Nu i-am răspuns. Încercam să-mi dau seama ce se întâmplase. Am făcut un pas în cameră, m-am ghemuit şi am pus puşca jos.

— Nancy? am şoptit.

Ştiam că e moartă. Îmi dădusem seama după felul în care căzuse din pat, dar dorinţa ca acest lucru să nu fie adevărat era copleşitoare. Aşteptam să-mi răspundă; totul păruse doar un accident şi voiam să-i explic asta.

— Hank? strigă Jacob din nou.

Era în capul scărilor, dar părea să se audă de departe. A trebuit să fac eforturi ca să-l aud.

— Totul e-n ordine, Jacob, am strigat deşi, evident, nu era aşa.

— Ce s-a întâmplat?

M-am ridicat şi m-am dus de cealaltă parte a patului, ca să o văd mai bine. Tricoul avea o pată neagră de sânge.

I se ridicase puţin, când căzuse, şi acum îi vedeam posteriorul. Apa din saltea i se scurgea pe picioare, făcându-le să lucească. Nu mişca.

— Vrei să urc şi eu? strigă Jacob.

— Am împuşcat-o! am strigat la rândul meu.

— Ce?

— Am împuşcat-o. E moartă.

Jacob nu spuse nimic. Am ascultat, crezând c-o să-i aud paşii urcând scările, dar nu se mişcă.

— Jacob?

— Ce e?

— Ce-ar fi să urci şi tu acum?

Urmă o pauză, apoi l-am auzit începând să urce. Apa continua să ţâşnească din saltea. Am luat o pernă şi am pus-o peste spărtură. După câteva clipe, o băltoacă mică începu să se formeze pe aşternuturi. În aer se simţea miros înţepător de urină - Nancy nu-şi mai putuse controla vezica.

Urina se amesteca cu sângele şi cu apa de pe podea şi totul se scurgea în covor.

Când am auzit paşii lui frate-meu apropiindu-se de uşă, m-am întors şi am spus:

— Avea un pistol. Voia să mă împuşte.

Jacob dădu din cap. Părea să încerce din răsputeri să nu se uite la cadavrul lui Nancy. Avea încă flinta în mână. Îmi dădeam seama că plânsese cât stătuse jos - avea faţa umflată şi ochii roşii -, dar acum se oprise.

— Ce facem acum? întrebă el.

Nu ştiam ce să-i spun. Încă nu-mi venea să cred că o împuşcasem. O vedeam acolo, întinsă pe jos, vedeam sângele şi simţeam mirosul urinei, dar nu puteam să accept că eu eram cauza acestei scene de groază. Eu ridicasem doar puşca şi apăsasem trăgaciul. Părea o acţiune mult prea simplă ca să fi provocat un astfel de măcel.

— N-am vrut să o împuşc, i-am spus lui Jacob.

Jacob reuşi, în sfârşit, să arunce o privire spre trupul lui Nancy. O mişcare rapidă şi superficială, după care întoarse capul. Chipul îi era extrem de palid. Se îndreptă spre pat, ca şi când ar fi vrut să se aşeze pe el, dar l-am oprit.

— Nu, i-am spus. E rupt.

Încremeni, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Cred că ar trebui să chemăm pe cineva, zise el.

— Să chemăm pe cineva?

— Şeriful. Poliţia…

Am început să traversez camera, îndreptându-mă spre telefon. Era pe noptieră, deasupra sertarului deschis. Sângele lui Nancy se scursese pe podea, chiar sub acesta. Părul femeii era acum în întregime ud, îmbâcsit cu o mâzgă negricioasă. I se lipise în jurul gâtului, ca un ştreang. Jacob avea dreptate, desigur. Dezastrul pe care-l produsesem trebuia curăţat şi poliţia era singura care putea face asta.

— Nu o să ne creadă, am spus.

— Să ne creadă?

— Că i-am împuşcat în legitimă apărare.

— Nu, zise el. N-o să creadă.

Am ocolit cadavrul lui Nancy, apropiindu-mă de noptieră.

— O să le spunem şi despre bani? întrebă Jacob.

Nu i-am răspuns. Îmi venise brusc o idee, un mod de a mai amâna câteva minute expunerea crimelor noastre.

— O sun pe Sarah, am spus.

Am încercat să-i dau de înţeles că ăsta era un pas raţional, să-mi controlez vocea astfel încât să pară încrezătoare şi hotărâtă. În realitate însă, gestul era lipsit de orice logică. Voiam pur şi simplu să vorbesc cu ea, voiam să-i povestesc ce se întâmplase şi s-o avertizez în legătură cu furtuna ce avea să se abată asupra noastră.

Mă aşteptam într-un fel ca Jacob să mă contrazică, dar n-o făcu, aşa că am ridicat telefonul. Era maro-închis, aceeaşi culoare şi model ca telefonul meu de la birou şi lucrul ăsta mă linişti surprinzător de mult. Când am început să formez, frate-meu se întoarse şi începu să se îndrepte, împleticindu-se, spre uşă. L-am privit dispărând pe coridor.

— Nu-ţi face griji, Jacob! am strigat în urma lui. Totul va fi bine.

Nu-mi răspunse.

Sarah ridică receptorul la al treilea apel.

— Alo? zise ea.

Auzeam în fundal maşina de spălat vase, ceea ce însemna că era în bucătărie. Mă aştepta.

— Eu sunt, am spus.

— Unde eşti?

— Acasă la Lou.

— L-ai făcut să mărturisească?

— Sarah, am spus. I-am împuşcat. Sunt morţi amândoi.

La celălalt capăt al firului se lăsă, preţ de-o clipă, o linişte bruscă, ca o zgârietură pe un disc, apoi:

— Ce tot spui acolo, Hank?

I-am povestit ce se întâmplase. În timp ce vorbeam, am ridicat telefonul şi m-am dus pe cealaltă parte a patului, ca să mă îndepărtez de cadavrul lui Nancy. M-am dus la fereastra şi m-am uitat spre şosea. Vedeam camioneta lui Jacob, parcată în capătul aleii. Totul era cufundat în întuneric.

— Dumnezeule mare! şopti Sarah când mi-am terminat povestirea, ca un ecou al strigătului lui Nancy. Dumnezeule mare!

N-am spus nimic. O auzeam încercând să-şi regleze respiraţia la celălalt capăt al firului. Parcă ar fi fost gata să plângă.

— Şi acum, ce-o să faceţi? întrebă ea în cele din urmă.

— Sun la poliţie. O să ne predăm.

— Nu poţi să faci asta, zise ea.

Vorbea repede, panicată, şi m-am speriat să o aud aşa. Îmi dădeam seama acum de ce o sunasem: speram să preia ea controlul, să repare ce stricasem eu - Sarah, salvatoarea mea, stânca mea. Însă Sarah mă dezamăgea; era la fel de copleşită ca şi mine de cele petrecute.

— N-am de ales, Sarah. Asta nu-i o chestie din care să mai putem scăpa.

— Nu poţi să te predai, Hank!

— N-o să te implic pe tine. O să le spun că tu nu ştiai nimic.

— Nu-mi pasă de asta. Îmi pasă de tine. Dacă te duci la poliţie, o să te trimită la închisoare.

— Sunt morţi amândoi, Sarah. Nu am cum să ascund asta.

— N-ar merge un accident?

— Un accident?

— De ce nu faci ca totul să pară un accident? Cum ai făcut cu Pederson?

Ideea mi se păru atât de absurdă încât aproape că am pufnit în râs. Începuse să cedeze nervos, se agăţa de speranţe deşarte.

— Pentru Dumnezeu, Sarah! I-am împuşcat. E sânge peste tot. Pe pereţi, pe pat, pe duşumea…

— Spui că ai împuşcat-o pe Nancy cu arma lui Lou?

— Da.

— Atunci, fă să pară că Lou a omorât-o pe Nancy şi că Jacob l-a împuşcat pe Lou în legitimă apărare.

— Dar de ce să o omoare Lou pe Nancy?

Sarah nu spuse nimic, dar mi-am dat seama că se gândea, că încerca să găsească ceva. O simţeam, ca o vibraţie prin telefon. Mi-o imaginam plimbându-se nervoasă în lungul şi-n latul bucătăriei, pe întuneric, cu receptorul lipit de obraz, cu firul strâns în mână. Începea să-şi redobândească stăpânirea de sine, căuta o soluţie la problemă.

— Poate că a aflat că îl înşela, zise ea.

— Dar de ce s-o împuşte chiar în seara asta? Doar nu a găsit-o cu cineva în pat. Era singură.

Urmă o pauză cam de zece secunde. Apoi, Sarah mă întrebă dintr-odată.

— Sonny a auzit împuşcăturile?

— Sonny?

— Sonny Major. E lumină la el? S-a trezit?

Am privit din nou pe fereastră. Toată şoseaua era învăluită în întuneric şi bezna ascundea rulota lui Sonny.

— Nu s-ar părea.

— Trebuie să te duci după el.

— După Sonny?

Nu înţelegeam unde voia să ajungă.

— Trebuie să faci să pară că Lou a venit acasă şi a găsit-o pe Nancy în pat cu el.

Am simţit un val de greaţă cuprinzându-mi întreg trupul. Toate piesele puzzle-ului începeau să se aşeze; Sarah le punea pe toate la locul lor. În

afară de noi, Sonny era singurul om care mai ştia de bani. Dacă-l omoram şi pe el, mai rămâneam doar noi doi şi Jacob. Pentru asta o sunasem, ca să-mi dea o soluţie la problema noastră, dar, acum că o găsise, nu o voiam. Era prea mult.

— Nu pot să-l împuşc pe Sonny! am spus în şoaptă.

Simţeam că începe să-mi transpire spatele, simţeam broboanele de sudoare apărându-mi pe omoplaţi.

— Trebuie, zise Sarah, de data asta pe ton de rugăminte. Doar aşa poate să meargă.

— Dar nu pot să-l aduc aici aşa, pur şi simplu, şi să-l omor. Nu are niciun amestec în treaba asta.

— O să vă trimită la închisoare. Pe amândoi! Şi pe tine, şi pe Jacob. Trebuie să vă salvaţi.

— Nu pot, Sarah.

— Ba da, poţi! zise ea ridicând vocea. Trebuie. E singura noastră şansă.

N-am spus nimic. Mintea îmi amorţi, gândurile îmi încetiniră, îmi deveniră incontrolabile. Îmi dădeam seama ce voia să spună: când îi omorâsem pe Lou şi pe Nancy făcusem deja doi paşi spre prăpastie. Puteam fie să ne oprim acum şi să ne prăbuşim în hăul de sub noi, fie să facem şi al treilea pas şi să ajungem la loc sigur. Ideea că nu aveam de ales îmi străfulgera în minte - era mai degrabă dorinţă decât idee. Preţ de o clipă, mi-am permis să cred că, de fapt, nu eu deţineam controlul. Era un sentiment simplu şi uşor. Soarta mea fusese deja stabilită şi eu nu făceam acum decât să-mi urmez calea, să-mi împlinesc destinul.

Am lăsat senzaţia să treacă, apoi am ales.

— Nu e bine, Sarah, am spus. E un lucru rău.

— Te rog, şopti ea. Fă-o pentru mine.

— Nici măcar nu ştiu dacă e acasă.

— Du-te să vezi. Trebuie măcar să vezi.

— Dar Lou?

— Lou?

— Cum o să explicăm că Jacob l-a împuşcat pe Lou?

Sarah îmi răspunse repede, pe nerăsuflate.

— Spuneţi poliţiei că aţi auzit un foc de armă tocmai când parcaţi pe alee. Aţi crezut că Lou a prins un hoţ în casă, aşa că aţi coborât repede din camion şi aţi fugit spre casă. Jacob şi-a luat flinta. Chiar înainte să ajungeţi la casă, Lou a deschis uşa. Era beat şi nebun de furie. L-a văzut pe Jacob alergând spre el cu flinta în mâna şi a ridicat arma. Atunci, Jacob l-a împuşcat în legitimă apărare.

Făcu o pauză apoi, când văzu că nu răspund imediat, spuse:

— Dar trebuie să te grăbeşti, Hank! Trece timpul. O să-şi dea seama dacă împuşcăturile au avut loc la prea mare distanţă una de alta. O să-şi dea seama cine a murit primul.

Precipitarea din tonul ei era contagioasă. Mi-am simţit inima zvâcnindu-mi în piept, trimiţând sângele în braţe şi-n cap. Am început să mă îndrept înapoi spre noptieră. Covorul era îmbibat în sângele lui Nancy. A trebuit să merg pe marginea peretelui ca să nu mă murdăresc pe ghete.

— Jacob e bine? întrebă Sarah.

— Da, am spus. A plâns mai devreme, dar cred că acum s-a liniştit.

— Unde e?

— E jos. Cred că-şi toarnă ceva de băut.

— Trebuie să vorbeşti cu el. Poliţia o să-l interogheze. Trebuie să te asiguri că înţelege ce are de făcut, că nu cedează presiunii şi că nu mărturiseşte totul.

— O să vorbesc cu el, am spus.

— E foarte important, Hank! El e veriga slabă. Dacă el cedează, ajungeţi amândoi la închisoare.

— Ştiu, am spus. Am eu grijă de el. Am eu grijă de tot.

Apoi, am închis telefonul şi am coborât în fugă scările.

*

* *

Pe braţul canapelei, era aruncat un halat de femeie. Era de mătase şi albastru precum cerul. L-am ridicat şi l-am mirosit - emana un amestec de parfum dulceag şi tutun. Mi-am deschis fermoarul de la geacă şi am îndesat halatul înăuntru.

— Ei, cum e? Vin? întrebă Jacob.

— Cine?

— Cei de la poliţie!

— Nu încă.

— Dar i-ai chemat?

Am clătinat din cap. Am văzut un pachet de Marlboro Lights pe măsuţa de cafea. Lângă el, erau o brichetă şi un ruj. Le-am adunat pe toate trei cu palma şi le-am strecurat în buzunarul gecii.

— Mă duc după Sonny, am spus. O să facem să pară că Lou i-a împuşcat împreună, pe el şi pe Nancy.

L-am văzut pe Jacob străduindu-se din răsputeri să înţeleagă ce voiam să spun. Mă privi încruntat, cu fruntea ridată, cu paharul de whisky tremurându-i în mână.

— Vrei să-l împuşti şi pe Sonny?

— Trebuie, i-am răspuns.

— Eu nu cred că vreau să fac asta.

— Ori asta, ori mergi la închisoare. Alege!

Jacob tăcu preţ de o clipă. Apoi, întrebă:

— De ce nu fugim? Mergem, le luăm pe Sarah, pe Amanda şi banii şi apoi fugim. Ne putem duce în Mexic! Putem…

— Ne-ar prinde, Jacob. Aşa se-ntâmplă mereu. Ne-ar lua urma şi ne-ar aduce înapoi. Dacă vrem să ne salvăm, asta e singura soluţie.

Simţeam că pierdem timpul şi începusem să intru în panică. Parcă simţeam cele două cadavre răcindu-se deja, vedeam sângele scurgându-se din ele, marcând pentru totdeauna cronologia morţii lor. Nu voiam să mă cert cu Jacob; luasem deja o hotărâre. M-am întors şi m-am îndreptat spre ieşire.

— Eu nu merg la închisoare, am spus.

L-am auzit ridicându-se, de parcă ar fi vrut să vină după mine. Când vorbi, vocea i se auzi subţire şi sugrumată, oprindu-mă din drum.

— Nu putem să omorâm atâţia oameni!

M-am întors cu faţa spre el.

— O să ne salvez pe amândoi, Jacob. Dacă mă laşi, o să aranjez eu totul.

Mă privi speriat, înnebunit de groază.

— Nu. Trebuie să ne oprim.

— Vreau doar să… am început, dar nu mă lăsă să termin.

— Vreau să plec. Vreau să fugim undeva departe.

— Ascultă-mă, Jacob!

M-am aplecat şi l-am apucat de mâneca hainei. Îl ţineam foarte uşor, doar cât să îndoi nailonul roşu între degete, dar gestul meu creă în camera o tensiune bruscă, aproape palpabilă. Niciunul din noi nu mai spuse nimic.

— Să-ţi explic cum o să pară, am zis.

Privi în ochii mei doar o clipită. Părea să-şi ţină răsuflarea. I-am dat drumul la geacă.

— Lou vine acasă. O găseşte pe Nancy cu Sonny; femeia crezuse că o să lipsească până dimineaţa. E beat, violent; îşi ia arma şi-i împuşcă pe amândoi. Noi tocmai plecam şi ieşeam de pe alee. Auzim împuşcăturile şi ne gândim că Lou a prins un hoţ în casă. Alergăm amândoi spre casă. Tu îţi iei şi flinta din camion. Lou deschide uşa din faţă. A luat-o complet razna. Îndreaptă arma spre noi şi tu îl împuşti.

Jacob nu spuse nimic. Nu eram sigur dacă înţelesese planul meu.

— Are logică, nu crezi? l-am întrebat.

Nu-mi răspunse.

— O să ţină, Jacob. Îţi promit. Dar trebuie să ne grăbim.

— Nu vreau să fiu eu cel care-l împuşcă pe Lou, zise el.

— Bine, atunci o să le spunem că eu l-am împuşcat. Oricum, nu contează.

Urmă o pauza lungă. Auzeam robinetul picurând în bucătărie.

— Eu rămân să te aştept aici? întrebă Jacob.

Am dat din cap.

— Pune-ţi la loc mânuşile. Şi spală paharele alea.

— O să-l împuşti tu singur?

— Da, am spus, îndreptându-mă cu spatele spre uşă. O să-l împuşc eu singur.

Sonny locuia într-o rulotă micuţă, aşezată pe nişte butuci uscaţi, cam la un kilometru mai jos de casa lui Lou. Curtea din faţă, acoperită de zăpadă, era împânzită cu capre de tăiat lemne. Pe o laterală a rulotei era agăţată o firmă, pictată cu litere mari şi negre: S. MAJOR, TÂMPLAR. Dedesubt mai scria: CALITATE DE EXCEPŢIE, PREŢURI MICI.

Maşina lui Sonny, un Mustang vechi, ruginit şi în ultimul hal de dărăpănat, era înghesuită într-un intrând săpat în zăpada de pe marginea drumului.

Am parcat camionul lui Jacob lângă maşină şi am lăsat motorul pornit. Mary Beth dormea dus pe scaunul de lângă şofer; abia dacă-şi înălţă capul când am coborât din maşină. Am străbătut în fugă cărarea săpată până la rulotă şi, apăsând cât puteam eu mai încet, am încercat uşa. Nu era încuiată şi se deschise cu un scârţâit slab.

Am urcat treapta din faţă şi am intrat, aplecându-mă ca să încap pe uşa foarte joasă. Rulota era cufundată în beznă şi a trebuit să aştept jumătate de minut, ţinându-mi răsuflarea, până ce ochii mi se obişnuiră cu întunericul. Am ascultat atent, încercând să surprind zgomote de mişcări în jurul meu, dar nu se auzi nimic.

Eram în bucătăria lui Sonny. Vedeam o tejghea micuţă, o chiuvetă, un aragaz. Lângă fereastră era o masă pliantă cu trei scaune în jurul ei. Locuinţa era murdară, înghesuită şi avea un miros greu, de

prăjeală, îmbibat în toate obiectele din jur. Am desfăcut fermoarul de la geacă, atent să nu fac prea mult zgomot, am scos halatul lui Nancy şi l-am aruncat pe unul dintre cele trei scaune. Am aşezat ţigările şi bricheta pe masă.

Am străbătut fără grabă bucătăria, îndreptându-mă spre fundul rulotei. Puneam un picior în faţă, mă opream, îmi lăsăm greutatea corpului înainte, mă opream, punem celălalt picior, şi tot aşa până ce am ajuns în camera alăturată, cu auzul încordat la maximum, încercând să surprind vreo mişcare de-a lui Sonny.

Următoarea încăpere era o cameră de zi micuţă - o canapea, o măsuţă de cafea, un televizor. Am scos rujul lui Nancy şi l-am aruncat pe canapea. De unde stăteam vedeam prin uşa deschisă piciorul patului lui Sonny. Sonny era întins pe el. Îi vedeam forma picioarelor sub cearceafurile albe-cenuşii.

Am ascultat foarte atent, fără să fac nici cea mai mică mişcare, şi abia dacă am reuşit să-i disting zgomotul respiraţiei. Respira uşor şi rar, şi parcă mai avea puţin până să înceapă să sforăie. Dormea adânc.

— Sonny! am strigat şi ecoul vocii mele răsună între pereţii rulotei. Sonny!

Am auzit o mişcare bruscă de cealaltă parte a uşii şi am văzut picioarele mişcându-i-se sub cearceaf, ridicându-se şi dispărând din câmpul meu vizual. Am păşit apăsat spre dormitor.

— Sonny! am strigat. Sunt Hank Mitchell. Am nevoie de ajutor.

— Hank? îmi răspunse o voce încă adormită, uşor neliniştită, speriată.

Am făcut încă un pas apăsat spre uşă. Lumina se aprinse în dormitor şi, o clipă mai târziu, Sonny apăru în pragul uşii. Era un bărbat de statură mică, vânos şi îndesat; semăna cu un spiriduş. Avea păr şaten, lung până la umeri. Nu era îmbrăcat decât cu o pereche de izmene şi, în lumina slabă, pielea

îi părea foarte albă şi moale, genul care se învineţeşte uşor.

— Dumnezeule, Hank! zise el. M-ai speriat de moarte.

Avea în mână o şurubelniţă, pe care o strângea în pumnul drept ca pe un cuţit.

— Se întâmplă ceva grav cu Jacob, am spus. Vomită sânge.

Sonny mă privi uluit.

— Beam ceva la Lou şi, deodată, a început să vomite sânge.

— Sânge?

Am dat din cap.

— Acum, a leşinat.

— Vrei să chem salvarea?

— Ajungem mai repede dacă-l duc chiar eu, dar am nevoie de tine să mă ajuţi să-l urc în camion. Lou e şi el prea beat.

Sonny clipi exagerat din ochi de câteva ori, ca şi când ar fi încercat să-şi stăpânească lacrimile. Se uită o clipă la şurubelniţa din mână, apoi privi în jur, căutând un loc în care s-o lase. Îmi dădeam seama că încă nu se trezise de-a binelea.

— Sonny! am spus, încercând să imit un ton impacientat. Trebuie să ne grăbim. Are hemoragie internă.

Sonny privi în jos, spre izmenele de pe el. Parcă se mira să le vadă acolo.

— Trebuie să pun ceva pe mine.

— Eu trebuie să mă întorc, am spus. Vino cât poţi de repede, după ce te îmbraci.

Fără să mai aştept răspunsul lui, m-am întors şi am străbătut în fugă rulota. Am ieşit şi-am luat-o la goană pe poteca din zăpadă. Am urcat în camion şi tocmai mă pregăteam să dau cu spatele până în dreptul casei lui Lou, când l-am văzut pe Mary Beth aşezat în mijlocul curţii lui Sonny. Am deschis portiera şi m-am aplecat afară, în noapte.

— Mary Beth! am şoptit.

Câinele se ridică pe labele din faţă şi ciuli urechile.

— Haide!

Am făcut, cu limba, un fel de clănţănit.

Câinele dădea din coadă în zăpada.

— Urcă în camion! l-am rugat.

Nu se mişcă. Am încercat să fluier, dar buzele mi-erau prea reci. Câinele mă privea, fără să se clintească.

L-am mai strigat o dată, apoi am trântit portiera şi am ieşit pe drum în marşarier.

Când am ajuns la Lou, l-am găsit pe Jacob exact aşa cum îl lăsasem. Stătea pe canapeaua de piele, tot fără mânuşi, şi sorbea din paharul de whisky.

Am rămas preţ de vreo zece secunde în pragul uşii, analizând scena. Îşi scosese şi ghetele.

— Ce mama dracului faci? l-am întrebat.

Ridică privirea spre mine, speriat.

— Ce? făcu el. Nu mă auzise când intrasem.

— Ţi-am spus să speli paharele.

Îşi ridică paharul şi se uită la el. Era pe jumătate plin.

— Voiam să-l termin mai întâi.

— Şi ţi-am spus să-ţi pui mănuşile, Jacob. Laşi amprente peste tot.

Îşi puse paharul jos, pe măsuţa de cafea. Îşi şterse mâinile de pantaloni, apoi privi în jur, căutându-şi mânuşile.

— Trebuie să facem curat aici, am spus. Trebuie să pară că noi n-am intrat cu el.

Îşi găsi mănuşile îndesate în buzunarul de la geacă. Le scoase şi şi le puse în mâini.

— Şi ghetele!

Se aplecă şi-şi trase ghetele.

— Nu pot să leg şireturile cu mănuşile în mâni.

Am ridicat mâinile în aer, exasperat.

— Atunci, scoate-le! Trece timpul!

Îşi scoase mănuşile, îşi legă şireturile de la ghete, apoi îşi puse mănuşile înapoi. Când termină

se ridică în picioare, luă paharele de pe masă şi se îndreptă spre bucătărie.

— Unde te duci? l-am întrebat.

Se opri la jumătatea drumului, clipind nedumerit.

— Mi-ai spus să spăl paharele.

Am scuturat din cap.

— Mai târziu. Sonny trebuie să apară în orice clipă.

M-am dus la capătul scărilor şi am ridicat puşca lui

Lou de pe jos.

— Unde-şi ţine gloanţele?

Jacob stătea în picioare, cu paharele în mână.

— În garaj.

— Haide, arată-mi!

Lăsă, cu un clinchet uşor, paharele pe măsuţa de cafea, apoi mă urmă în garaj. Acolo am văzut un dulap deschis, chiar după uşă; în dreptul lui, pe podea, era o cutie de carton cu gloanţe. L-am pus pe Jacob să-mi arate cum să le încarc în puşcă. Avea cinci gloanţe în total. Trebuia să împingi câte unul în orificiul de încărcare ori de câte ori trăgeai. Am golit cutia de gloanţe în buzunarul drept al gecii, apoi ne-am întors în casă.

Când am ajuns în holul de la intrare, am ridicat de pe jos flinta lui frate-meu şi i-am întins-o.

— Poftim, am spus, ţine asta!

Jacob nu schiţă niciun gest. Stătea nemişcat, la un metru de cadavrul lui Lou, şi se uita fix la flintă. Părea că nu ştie ce să facă.

— Parcă ai zis că o să-l împuşti tu.

Am făcut un pas spre el, scuturând flinta.

— Haide! Tu o s-o ţii doar îndreptată spre el. Oricum, trebuie să-l împuşcăm cu arma lui Lou.

Ezită, apoi întinse mâna şi luă flinta.

M-am dus la uşă, am crăpat-o puţin şi m-am uitat afară, spre rulota lui Sonny. Toate luminile erau acum aprinse.

— Eu o să-l aştept pe verandă, am spus. Tu rămâi aici. Când ne auzi că-ncepem să vorbim, ieşi din casă, cu arma aţintită spre el. Nu spune nimic, nu-l lăsa să vadă înăuntru. Stai, pur şi simplu, cu flinta îndreptată spre el.

Jacob dădu din cap.

Am ieşit pe verandă şi am închis uşa în spatele meu.

*

* *

A mai trecut aproximativ un minut până am auzit maşina lui Sonny pornind. Ambală de două ori motorul, apoi farurile se aprinseră şi automobilul ţâşni pe şosea; făcu o întoarcere în U şi o porni, în viteză, direct spre mine. Sonny parcă în capul aleii, chiar lângă garaj, opri motorul şi o luă la fugă spre casă. Aproape că ajunsese la uşă când mă văzu acolo, în picioare, aşteptându-l.

— Unde e? întrebă el cu răsuflarea tăiată.

Era îmbrăcat cu un hanorac de iarnă, de culoare maro închis, cu o glugă mare, tivită cu blană. Nu se pieptănase. Privi spre arma din mâna mea, apoi îşi atinse cu vârful degetelor colţurile ochilor. Lăcrimau, din cauza frigului. Făcu un pas şi urcă pe verandă. Cu uşa închisă, casa avea un aer perfect normal. Nu-ţi puteai da seama ce se întâmplase.

— A trebuit să… începu Sonny, dar se opri când văzu uşa de la intrare începând să se deschidă.

Silueta lui Jacob apăru în crăpătură.

— Te simţi bine? întrebă Sonny, surprins.

Jacob nu-i răspunse. Îşi strecură corpul afară, ieşi pe verandă şi închise uşa. Apoi, ridică flinta până când ţeava fu îndreptată direct spre mijlocul pieptului lui Sonny. Am coborât şi m-am aşezat în mijlocul aleii, ca să-i pot tăia calea lui Sonny, în cazul în care ar fi încercat să fugă înapoi la maşină.

Sonny privi preţ de o clipă flinta lui Jacob, uluit. Apoi, se uită spre mine.

— Hank? zise el.

Încă mai gâfâia. Îşi atinse din nou ochii.

Am ridicat puşca, îndreptând-o spre stomacul bărbatului. Simţeam arma atârnându-mi în mâni şi greutatea ei îmi dădu un sentiment brusc de putere. O simţeam exact aşa cum trebuia să o simt: densă, puternică, în stare să provoace moartea.

„E o nebunie!" mi-am spus în sinea mea, preţ de-o clipă, după care gândul se risipi. Toată teama, toată neliniştea îmi dispărură. Mă simţeam capabil de orice. I-am zâmbit lui Sonny.

— Ce dracu', Hank? zise el. Ţi se pare amuzant?

— Scoate-ţi geaca, am zis; vorbeam foarte încet.

Mă privi uluit, fără să schiţeze un gest.

— Haide, Sonny, dă-o jos!

Se uită de la mine la Jacob, apoi din nou la mine. Încercă să râdă, dar nu schiţă decât o jumătate de zâmbet.

— Nu-i deloc amuzant, Hank. M-ai trezit din somn.

Am făcut un pas înainte şi i-am ridicat arma până în dreptul feţei.

— Scoate-o! am spus cu fermitate.

Mâinile lui Sonny începură să se îndrepte şovăielnic spre fermoarul gecii. Apoi se opriră, şi-i căzură pe lângă corp.

— Sonny, am spus. E ceva foarte important pentru mine. Nu vreau să-ţi fac niciun rău.

Aruncă o privire în spate, spre Jacob, apoi privi o vreme în ţeava puştii.

— M-ai trezit din somn, zise el din nou.

Am făcut încă un pas înainte. I-am lipit ţeava puştii de frunte.

— Scoate-ţi geaca, Sonny!

Se dădu înapoi, privindu-mă fără să-i vină a crede. Am încercat să-mi imobilizez toţi muşchii feţei şi, după o vreme, am reuşit. Sonny deschise fermoarul. Sub geacă, avea o helancă albastră şi o pereche de blugi.

— Ia-o! i-am spus lui Jacob.

Jacob făcu un pas în faţă şi-i luă geaca lui Sonny. O împături cu grijă peste braţ. Sonny îl privea pe Jacob. Eu îl priveam pe Sonny.

— Acum, ghetele, am spus.

Sonny ezită preţ de vreo cinci secunde. Apoi se aplecă şi-şi scoase ghetele. Nu apucase să-şi pună şosete. Avea picioare mici şi osoase, ca o maimuţă.

— Ghetele! i-am spus lui Jacob.

Jacob îi ridică ghetele lui Sonny.

— Helanca! am continuat.

Sonny încercă să râdă timid.

— Ei, haide, Hank! Gata cu gluma. E frig aici.

Îşi prinse coatele cu mâinile şi privi spre fratemeu.

— Jacob? zise el, dar Jacob se uită în altă parte.

— Scoate-ţi helanca, Sonny! am spus.

Bărbatul clătină din cap.

— Te-ai ţicnit, Hank! Nu-i deloc amuzant.

Am făcut un pas şi l-am lovit cu puşca în gură. Era tare ciudat - nu m-am gândit conştient să fac asta, pur şi simplu s-a întâmplat. În toată viaţa mea, nu mai lovisem pe nimeni până atunci. Sonny se dădu un pas în spate, dar nici nu ţipă, nici nu se prăbuşi la pământ. Mă privi ameţit, cu ochii în gol.

— Ce? întrebă el.

Îi curgea sânge din gură. Îşi duse mâna la buze şi închise ochii. Părea să mai creadă încă, la un anumit nivel al conştiinţei, că totul era doar o farsă. Când deschise ochii, mă privi ca şi când s-ar fi aşteptat să mă vadă zâmbind, să mă audă spunând că totul era în regulă şi că ne distraserăm şi noi puţin.

— Scoate-ţi helanca! am spus.

Îşi scoase helanca şi o aruncă pe jos.

— Pantalonii!

— Nu, Hank! începu el să implore.

Fără să mă gândesc, l-am lovit din nou, de data asta într-o parte a capului. Căzu într-un genunchi. Rămase aşa o clipă, apoi se ridică la loc.

— Haide!

Sonny se uită de la mine la Jacob. Amândoi ţineam armele îndreptate spre el. Îşi scoase blugii.

— Şi izmenele! am spus.

Sonny clătină din cap.

— Asta nu mai e glumă, Hank. Ai întrecut măsura.

Tremura acum şi frigul făcea să-i tresare tot corpul.

— Nu vorbi, Sonny! Dacă mai vorbeşti, o să te lovesc din nou.

Nu mai spuse nimic.

— Izmenele! am repetat.

Nu se mişcă.

I-am ridicat puşca până în dreptul feţei.

— O să număr până la trei. După care, trag.

Nici de data asta, nu se clinti.

— Unu!

Se uită la Jacob. Mâinile lui Jacob tremurau în asemenea hal că, flinta i se zgâlţâia în aer.

— Doi!

— N-o să mă împuşti, Hank, zise Sonny, cu vocea tremurândă.

Am făcut o pauză, dar n-am văzut nicio ieşire.

— Trei!

Sonny nu se mişcă.

Am strâns şi mai tare arma în mână şi i-am îndreptat ţeava spre faţă.

— Nu vreau să fac asta, Sonny, am spus.

Îmi strica tot planul.

Sonny mă privea, fără să spună niciun cuvânt. Cu fiecare secundă ce trecea, câştiga mai multă încredere.

— Lasă arma jos, şopti el.

în acel moment însă, am avut o revelaţie. Mi-am dat seama că îl puteam împuşca şi acolo. Era suficient de dezbrăcat. Se potrivea la fel de bine în poveste: Lou îl prinsese cu femeia lui, o împuşcase pe Nancy în pat, apoi îl fugărise pe Sonny pe scări

şi îl omorâse în dreptul uşii. Ideea avea veridicitatea dezordonată a realităţii.

I-am mai dat o şansă.

— Scoate-i! am spus, mângâind trăgaciul cu degetul.

Sonny mă privi şi încrederea păru să i se clatine. Îşi şterse cu limba sângele de pe buză.

— Ce se întâmplă aici, Hank?

— Du-te înăuntru, Jacob! am spus.

Nu voiam să se murdărească de sânge pe haine. Am tras aer în piept, apoi am urcat pe verandă. Voiam să-l ocolesc şi să mă aşez în pragul uşii, ca să fiu cu faţa la drum în clipa în care-l împuşcam.

Jacob crăpă uşa şi se strecură în casă.

Sonny îl privi dispărând, apoi, de parcă ar fi intuit dintr-odată ce mă pregăteam să fac, îşi lăsă mâinile pe lângă corp. Izmenele îi alunecară jos de pe picioare.

Aşa, dezbrăcat, părea firav ca un băieţel. Avea umerii chirciţi, era foarte slab şi nu avea aproape deloc păr pe piept. Îşi ţinea blugii în dreptul penisului. Îmi dădeam seama, din atitudinea lui, că-l doborâsem. Nu mai era o luptă pentru control: aştepta, cu coada între picioare, următorul meu ordin.

— Lasă-le jos! am spus.

Sonny îşi lăsă blugii şi izmenele să cadă pe pământ. Îşi ţinea o mână deasupra mădularului şi pe cealaltă pe buze. Sângele din gură începuse să-i curgă acum din abundenţă, întreaga bărbie îi era mânjită de sânge şi câteva picături i se prelingeau pe piept.

— Pune-ţi mâinile pe cap.

Îşi puse mâinile pe cap, expunându-şi mădularul. I-am îndreptat puşca spre piept.

— Bine, am spus. Acum întoarce-te şi deschide uşa.

Se răsuci foarte încet. Am făcut un pas în faţă, sărind peste grămada de haine, şi l-am împuns cu ţeava puştii între omoplaţi. L-am simţit înţepenind,

i-am văzut muşchii spatelui încordându-i-se, în clipa în care metalul rece îi atinse pielea. Parcă s-ar fi strâns un nod.

— Să nu intri în panică în momentul în care o să deschizi uşa, Sonny, am spus. Păstrează-ţi calmul şi totul va fi bine.

Îşi lăsă o mână în jos, apăsâ clanţa şi împinse uşa.

Venind din întunecimea de pe verandă, lumina strălucitoare din holul de la intrare părea aproape ireală. Parcă am fi păşit pe o scenă. Trupul lui Lou zăcea întins pe pardoseală, cu capul dat pe spate, de parcă ar fi râs.

Probabil că podeaua era uşor înclinată spre camera de zi, fiindcă într-acolo se scursese sângele. Părea mai închis la culoare decât era mai devreme, aproape negru, şi strălucea în lumină.

Uşa făcu o tură completă în jurul balamalelor, izbindu-se de perete. Jacob stătea undeva la dreapta, cu flinta aţintită spre cadavrul lui Lou. Avea o expresie speriată. Se uita la noi, aşteptând să vadă ce o să facem. Sonny nu se mişcă, dar l-am simţit trăgând repede şi cu putere aer în piept, spatele umflându-i-se la capătul ţevii.

— Haide, Sonny, am spus. Ocoleşte-l.

L-am împins cu puşca, forţându-l să intre în casă. Tălpile desculţe scoteau un fel de plescăit când atingeau parchetul. Se opri aşa - cu un picior înăuntru şi altul afară - ca un catâr care se încăpăţânează să nu meargă mai departe. L-am împins din nou, de data asta mai tare, când, dintr-odată, dispăru. Jacob bloca drumul spre garaj şi cadavrul lui Lou zăcea în faţa sufrageriei, aşa că nu mai rămăsese decât un singur loc unde Sonny s-ar fi putut duce. Ţâşni în sus pe scări, suind treptele câte două deodată.

M-am luat după el.

Când ajunse sus, o luă spre dreapta şi am străbătut ca într-o cursă coridorul, spre dormitorul mare. Nu pot să-mi dau seama ce-l determinase s-o

ia în acea direcţie, chiar înspre locul unde-mi doream cel mai mult să ajungă - poate că ştia că ţineau un pistol acolo, ascuns în sertarul de sus al noptierei sau poate că l-a atras pur şi simplu lumina ce să zărea prin uşa pe jumătate deschisă, promiţând refugiu şi protecţie -, dar cred că a suferit un şoc groaznic în clipa când a intrat năpustindu-se în încăpere şi a văzut dezastrul de acolo, când a văzut sângele amestecat cu apa şi mi-a auzit paşii atât de aproape de el. Cu siguranţă, şi-a dat seama în acea clipă - dacă mai avea vreo îndoială după ce văzuse cadavrul lui Lou zăcând în holul de la intrare - că îl adusesem aici ca să-l ucid.

Deşi încercă să se oprească, avântul îl împinse în încăpere, până la picioarele patului. Nu am observat să privească spre cadavrul lui Nancy, dar îl văzuse cu siguranţă; trebuie să-l fi zărit măcar înainte să se întoarcă, cu mâinile ridicate, cu pumnii strânşi, parcă pregătit să mă lovească. Goliciunea îi dădea un aer sălbatic, de om al cavernelor. Chipul îi era deformat de un amestec oribil de groază, furie şi nedumerire. Bărbia îi era murdară de sânge.

Stăteam în uşă, blocându-i ieşirea. Am reîncărcat arma, iar cartuşul gol - cel cu care o împuşcasem pe Nancy - căzu pe podea, la picioarele mele. Apoi, fără să mă gândesc măcar o clipă la ceea ce făceam, am descărcat arma înspre pieptul lui Sonny.

Am simţit reculul împuşcăturii, am auzit o explozie puternică şi am văzut un izvor proaspăt de sânge ţâşnind peste cearceafuri.

Sonny se prăbuşi în pat. Se auzi un pleoscăit şi un val de apă se împinse în marginea saltelei. Pieptul îi era un amestec oribil de roşu, roz şi alb, dar nu era încă mort. Dădea din picioare şi încerca să-şi ridice capul. Mă privea fix, cu ochii îngroziţi ieşindu-i din cap. Îşi încleştase mâna dreaptă pe cearceafuri, trăgându-le spre el.

Am armat din nou; cartuşul gol căzu pe covor. Apoi am înaintat un pas şi i-am îndreptat ţeava puştii spre faţă. Când am apăsat trăgaciul, l-am văzut închizând ochii. Salteaua explodă de-a binelea, împroşcând cu apă tăblia patului şi peretele din spatele ei. A trebuit să sar înapoi, ca să nu mă ud şi eu.

Din pagul uşii, de la loc sigur, am tras ultimele două focuri în tavanul de deasupra patului. Apoi, am scos din buzunar cinci gloanţe noi, le-am băgat în puşcă şi le-am tras şi pe acestea la întâmplare, prin cameră - în fotoliile din stânga, în uşa de la baie, în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă.

M-am uitat să văd dacă nu mă murdărisem de sânge şi am reîncărcat arma.

În timp ce coboram scările, am mai tras o dată în plafon. Odată ajuns la parter, m-am răsucit pe călcâie şi am ţintit spre camera de zi. Am tras în canapeaua de piele, apoi în televizor şi, în cele din urmă, în măsuţa de cafea, pe care mai erau încă paharele noastre.

Am mai lăsat un glonţ pe ţeava.

*

* *

L-am găsit pe Jacob ascunzându-se în baie. Se aşezase pe capacul veceului. Flinta zăcea aruncată pe jos, la picioarele lui. Ţinea în braţe hanoracul şi ghetele lui Sonny.

— Gata, am spus, oprindu-mă în uşă.

— Gata? întrebă Jacob, fără să se uite spre mine.

Am tras aer în piept. Mă simţeam slăbit, ameţit, simţeam că încep să pierd controlul. Aveam vaga bănuială că nu eram extrem de lucid, că situaţia mă copleşise. Am încercat să grăbesc lucrurile. Partea cea mai grea trecuse, mi-am spus. Nu ne mai rămânea decât să ne jucăm fiecare rolurile.

— Am terminat, am spus.

— E mort?

Am dat din cap.

— De ce ai tras atâta?

Nu i-am răspuns.

— Haide, Jacob! Trebuie să mergem mai departe.

— Chiar trebuia să tragi atâta?

— Am vrut să fac să pară că era beat mort şi că o luase complet razna.

Mi-am şters faţa cu mâna. Mânuşile-mi miroseau a praf de puşcă. Mi-am dat seama că trebuia să-mi amintesc să le ascund în camion înainte să chemăm poliţia. Un firicel de apă începu să se prelingă în colţul din stânga al tavanului. Prima picătură căzu în vasul ceramic de toaletă, producând un sunet asemănător ticăitului de pendulă. Era apa din saltea. Începuse deja să treacă prin tencuială.

Jacob îşi scoase ochelarii. Fără ei, faţa îi părea neconturată. Pielea de pe fălci şi obraji îi era roşie şi lucioasă, şi se umflase îngrijorător de mult, iar ochii - şterşi, cu o privire înceţoşată - păreau să i se fi afundat în orbite.

— Nu te temi de ce o să fie mai târziu? mă întrebă.

— Mai târziu?

— Vinovăţia, remuşcările…

Am oftat.

— Am făcut-o, Jacob. A trebuit s-o facem şi am făcut-o.

— L-ai împuşcat pe Sonny, zise, de parcă ar fi fost surprins de asta.

— Exact. L-am împuşcat pe Sonny.

— Mortal, zise Jacob. Cu sânge rece.

Nu ştiam ce i-aş fi putut spune. Nu voiam să mă gândesc la cele întâmplate; ştiam că autoanaliza n-ar fi adus după sine nimic bun. Până în acel punct, simţisem un confortabil sentiment de inevitabilitate în tot ceea ce făcusem, ca şi când aş fi fost un simplu observator, ca şi când m-aş fi uitat la un film cu mine însumi pe post de actor; eram pe deplin implicat în acţiune, dar nu nutream

câtuşi de puţin iluzia că aş fi putut schimba măcar cel mai mic detaliu din evenimentele ce se derulau. „Asta e soarta!” părea să-mi şoptească o voce în ureche şi eu lăsam frâiele să-mi alunece din mână. Acum însă, Jacob mă sâcâia cu întrebările lui şi-mi spulbera această iluzie. Mă făcea să mă uit înapoi şi să-mi dau seama că sângele amestecat cu apă ce picura de deasupra, din tavan, era acolo fiindcă eu îl făcusem să fie. Am împins gândul într-un colţ al minţii şi l-am înlocuit imediat cu un impuls de furie, de indignare faţă de fratele meu care stătea acolo, pe capacul de veceu, gras şi pasiv, şi mă judeca, deşi tocmai panica lui, graba şi prostia lui mă făcuseră să comit toate aceste crime.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă tu nu l-ai fi omorât pe Lou, am spus.

Jacob îşi ridică privirea şi am văzut, şocat, că plângea. Lacrimile îi lăsaseră dâre pe obraji şi, văzându-le, am simţit că mă cuprinde un val de regret: n-ar fi trebuit să-i vorbesc atât de dur.

— Te-am salvat pe tine, zise el, înecându-se puţin.

Întoarse capul la dreapta, încercând să-şi ascundă faţa.

— Nu face asta, Jacob. Te rog!

Nu-mi răspunse. Umerii îi tremurau. Îşi ţinea o mână apăsată peste ochi, iar cealaltă, cu care ţinea ochelarii, îi era sprijinită pe ghetele lui Sonny, în poală.

— Nu poţi să clachezi acum. Trebuie să vorbim cu poliţia, cu reporterii…

— Sunt bine, zise el cu răsuflarea tăiată.

— Trebuie să ai sânge rece.

— Doar că… începu el, dar nu reuşi să găsească cuvintele cu care să-şi termine propoziţia. L-am împuşcat pe Lou, zise în cele din urmă.

L-am privit fix. Începea să mă sperie. Îmi dădeam seama că, dacă nu eram extrem de atenţi, tot planul nostru s-ar fi năruit.

— Va trebui să mergem mai departe, Jacob, am spus. Să mergem până la capăt.

Trase aer în piept, rămase aşa o clipă, apoi îşi puse ochelarii la loc şi, cu mare greutate, se ridică în picioare. Faţa îi era udă de lacrimi, pielea de sub bărbie îi tremura. I-am luat din braţe hanoracul şi ghetele lui Sonny şi le-am dus în debaraua din hol. Camera de zi era un dezastru. Măsuţa de cafea se făcuse bucăţi, televizorul făcuse implozie, bucăţi de tapiţerie mari, albe şi rotunde ieşeau pe alocuri din canapea, ca nişte norişori desenaţi de un copil.

Jacob îşi uitase flinta în baie, aşa că a trebuit să mă duc după ea. Se ţinu după mine ca un căţel. Începuse din nou să plângă şi, când l-am auzit, am simţit un gol în stomac, o senzaţie de ameţeală, de parcă aş fi căzut de pe o clădire.

Am deschis uşa din faţă.

— Du-te la maşină, am spus. Cheamă poliţia prin staţie.

— Prin staţie?

Vocea părea să-i răsune din depărtare; nu era atent la ce-i spuneam. Am tremurat, străbătut de un fior. Simţeam aerul rece ridicându-mi-se pe şira spinării, pe pielea udă de transpiraţie a spatelui. Mi-am închis geaca. Mirosea a praf de puşcă, la fel ca mănuşile.

— Trebuie să pară că eşti speriat, am spus. Ca şi când m-ai fi văzut când l-am împuşcat pe Lou şi, în loc să intri în casă, ai fugit înapoi la camionetă.

Jacob se uita din nou la cadavrul lui Lou, cu faţa împietrită.

— Nu le spune prea multe, doar că a avut loc un schimb de focuri. Spune-le să trimită o ambulanţă, apoi închide.

Dădu din cap, dar nu se mişcă. Lacrimile i se scurgeau una după alta din colţurile ochilor, rostogolindu-i-se pe obraji. Îi udau geaca, pe piept, întunecând culoarea ţesăturii.

— Jacob! am spus.

Îşi ridică ochii cu mare greutate şi privi spre mine. Îşi şterse obrajii cu dosul palmei.

— Trebuie să fim foarte atenţi acum. Să ţinem minte tot ce avem de făcut.

Dădu din nou din cap şi trase iar aer în piept.

— Sunt bine, zise el, apoi se îndreptă spre uşă.

L-am oprit înainte să ajungă pe verandă. Eram în pragul uşii, chiar în locul unde stătuse Lou când Jacob îl împuşcase.

— Nu-ţi uita flinta, am spus.

I-am întins arma şi Jacob mi-o luă din mâna. Mi-am dat seama că încă mai pluteam suspendat deasupra hăului. Mai trebuia să fac un al patrulea pas, înainte să ajung de cealaltă parte a prăpăstiei.

În timp ce îl urmăream înaintând cu grijă pe aleea acoperită de gheaţă, mi-am sprijinit puşca de trup şi am încărcat ultimul glonţ.

Fiindcă era fratele meu, îl iertasem pentru că-i spusese lui Lou despre Pederson şi pentru că mă minţise şi nu-mi spusese că Sonny fusese în maşină. Dar nu-i puteam ierta slăbiciunea. Îmi dădeam seama acum că era un risc mai mare chiar decât lăcomia şi prostia lui Lou. Jacob ar fi cedat, cu siguranţa, la interogatoriu. Ar fi mărturisit totul şi m-ar fi dat de gol şi pe mine. Nu puteam avea încredere în el.

Când ajunse la capătul aleii, l-am strigat pe nume. Eram obosit, epuizat după toate câte le făcusem în acea noapte. Mi-era mai uşor.

— Jacob! am strigat.

Se întoarse. Stăteam în uşă, cu arma lui Lou ridicată în dreptului umărului.

Îi trebui o clipă până să realizeze ce se petrecea.

— Îmi pare rău, am spus.

Clătină nedumerit din cap, asemenea unui papagal uriaş.

— Nu voiam să fac asta, dar nu am încotro.

În mod ciudat, trupul păru să i se liniştească, să înţepenească în poziţia în care era, rămânând apoi neclintit, înţelese, în cele din urmă.

— Nu le-aş spune, Hank, zise el.

Am clătinat din cap.

— Ai da-o-n bară, Jacob. Sunt sigur. N-ai putea să trăieşti cu toate astea pe conştiinţă.

— Hank, zise el, de această dată implorându-mă. Sunt fratele tău!

Am dat din cap. Am strâns şi mai tare arma, am ridicat-o puţin şi-am reglat ţinta. Dar nu am tras. Am aşteptat. Nu ezitam. Ştiam că nu mai puteam da înapoi acum, că era ca şi făcut. Pur şi simplu, aveam senzaţia că uitam ceva, că săream un pas vital pentru întregul plan. Trebuia să se mai întâmple ceva.

Mary Beth apăru brusc din întuneric, făcându-ne pe amândoi să sărim ca arşi, cu tăbliţele de la zgardă zdrăngănindu-i şi dând frenetic din coadă. Se duse lângă Jacob şi i se lipi de picior, cerând să fie mângâiat. Apoi, se uită spre mine.

Când mă văzu uitându-mă la câine, Jacob îşi ridică repede flinta şi apăsă trăgaciul. Se auzi un clinchet sec. Arma era descărcată. Nu avusese decât un glonţ pe ţeavă, glonţul pe care-l încărcase în ajunul Anului Nou, chiar la începutul întregii poveşti, când plecasem în pădure, după vulpe. Pe faţa fratelui meu se aşternu un zâmbet trist. Aproape că păru să ridice din umeri.

I-am tras un glonţ direct în piept.

*

* *

Înainte să chem poliţia, m-am dus în casă să urinez. Podeaua băii era acoperită de apă. Curgea acum prin mai multe locuri din tavan, ca un fel de duş. Tencuiala căpătase o culoare maro-închis.

Am luat hainele lui Sonny de pe verandă şi le-am dus în dormitor. Le-am aruncat în apă, lângă pat, apoi am luat pistolul, l-am şters pe geacă şi l-am pus la loc în sertar.

Am coborât din nou, am luat gloanţele care mai rămăseseră şi le-am îndesat în buzunarele lui Lou. Am aşezat puşca pe duşumea, lângă el. Expresia

nu i se schimbase. Balta de sânge ajunsese acum până în sufragerie şi se infiltra încet în covorul ponosit.

Sonny lăsase lumina aprinsă, aşa că a trebuit să mă duc repede până acolo ca să o sting. Când am ajuns în rulotă, am agăţat halatul lui Nancy în dulapul din dormitor şi i-am pus rujul pe chiuveta din baie.

În timp ce mă întorceam la Lou, m-am uitat după câine, însă acesta dispăruse, speriat de sunetul împuşcăturii.

Am chemat poliţia de pe aleea din faţa casei lui Lou. Am vorbit foarte puţin prin staţie, încercând să adopt un ton panicat. Am dat adresa, spunând că a avut loc un schimb de focuri. Nu am răspuns la întrebările dispecerei.

— Fratele meu, am zis, forţându-mi un suspin în tonul vocii.

Apoi, am închis staţia. Ştiam că mersese bine, că fusesem convingător şi m-am simţit brusc cuprins de un val de încredere.

„E credibil, mi-am spus. O să ţină.“

Am scos reportofonul din buzunarul cămăşii şi am ascultat caseta pentru ultima dată. Era ciudat cum stăteam în camionetă şi le ascultam vocile, ştiind că acum erau morţi. Am oprit banda înainte să se termine, am şters întreaga înregistrare şi am ascuns aparatul sub scaun.

Am aşteptat o vreme în camionetă, apoi am coborât şi-am luat-o pe aleea din faţa casei lui Lou. Voiam ca ambulanţa să mă găsească lângă frate-meu, aplecat asupra lui, ţinându-l în braţe.

Am încercat să-l strig pe Mary Beth, dar câinele nu veni. Am rămas pe alee preţ de câteva minute, tremurând şi ascultând, sperând să aud clinchetul plăcuţelor câinelui. Ascunsesem mânuşile lângă reportofon şi speram că vântul îmi va scoate mirosul de praf de puşcă din geacă.

Tocmai zărisem farurile ambulanţei, departe, peste câmp, apropiindu-se cu viteză şi luminând

orizontul în alb şi roşu, când Jacob întinse mâna şi mă apucă de gleznă. Mă strânse violent, cu toată puterea. A trebuit să scutur de două ori din picior ca să mă eliberez.

Un gâlgâit foarte slab i se auzi din piept. Mi-am dat numaidecât seama că era în starea asta de ceva vreme.

M-am aplecat lângă el, la suficientă distanţă încât să nu poată ajunge la mine. Geaca îi era sfâşiată şi îmbibată toată cu sânge. Vedeam luminile apropiindu-se tot mai mult. Erau trei rânduri - tăcute, fără sirene, înaintând spre casa lui Lou, două dinspre est, încă departe, şi una mai aproape, dinspre sud.

Jacob încercă să-şi ridice capul, dar nu reuşi. Mă căută o clipă din ochi. Privirea i se focaliză uşor, i se pierdu, apoi i se focaliză din nou. Ochelarii îi căzuseră pe jos, lângă el.

Auzeam acum motorul ambulanţei gonind nebuneşte.

— Ajută-mă! şopti Jacob.

O spuse de două ori.

Apoi, îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 7

A doua zi, după opt, stăteam într-o cameră goală de la etajul 2 al Spitalului Municipal din Delphia şi mă uitam la mine însumi, la televizor. Mai întâi, prezentatorul vorbi din studio, citind ceva de pe o hârtie. Aparatul era stricat şi nu am putut auzi ce spunea, dar ştiam că avea legătură cu cele petrecute cu o noapte înainte, pentru că, din studio, au arătat apoi o înregistrare cu mine, de vreo cinci secunde. Mă filmaseră în timp ce ieşeam dintr-o maşină de poliţie şi intram în spital. Aveam umerii lăsaţi, ţineam capul plecat şi mă grăbeam. Nu aveam figura mea obişnuită, şi lucrul ăsta mă linişti. Păream zguduit, şocat, ca un adevărat subiect de ştiri.

Apăru apoi un reporter, o femeie, care vorbea din faţa casei lui Lou. Era îmbrăcată cu o jachetă foarte groasă şi purta mânuşi galbene, de schi. În timp ce vorbea, părul lung şi castaniu i se ridica la câţiva centimetri deasupra umerilor, fluturând în bătaia vântului. Mai multe maşini de poliţie se vedeau parcate pe alee, în spatele ei. Urmele de cauciucuri tăiau curtea în lung şi-n lat. Uşa de la intrare era larg deschisă şi am văzut doi bărbaţi aplecaţi în faţa intrării, făcând fotografii.

Femeia vorbi câteva secunde, cu o expresie foarte serioasă şi îndurerată. Când ea termină apăru din nou prezentatorul, care păru să-i spună câteva cuvinte de consolare. Apoi, buletinul de ştiri se termină.

Urmă un calup publicitar, apoi un desen animat - Elmer Fudd îl fugărea pe Duffy Duck. M-am întors cu spatele la televizor. Stăteam cu Sarah şi cu Amanda într-o încăpere ce fusese cândva un salon semiprivat, cu două paturi. Din motive pe care nu le cunoşteam, toată mobila fusese scoasă din încăpere. Paturile dispăruseră, la fel şi noptierele. Cu excepţia celor două scaune pliante

pe care stăteam eu şi Sarah, camera era în întregime goală. Duşumeaua era de culoare albastru-deschis. Îmi puteam da seama unde fuseseră paturile; linoleumul era mai întunecat acolo, creând două dreptunghiuri perfecte, lipite de perete, ca nişte umbre. Nu exista decât o singură fereastră micuţă - o simplă despicătură în zid, de aceeaşi mărime şi formă ca acelea pe care le aveau odinioară castelele. Fereastra dădea spre parcarea spitalului.

Televizorul atârna pe un braţ suspendat din tavan. Deşi îmi provoca un sentiment de greaţă, îmi venea greu să nu mă uit la el. Era singurul lucru din cameră în afară de Sarah şi pe ea încercam din răsputeri să o evit. Ştiam că, dacă m-aş fi uitat la ea, am fi început să vorbim şi nu voiam să vorbim acolo.

Ne aduseseră în camera asta din curtoazie, ca să ne asigure intimitatea. Camera de aşteptare obişnuită era ticsită de reporteri. Nu dormisem toată noaptea şi nu mâncasem nimic de seara trecută.

Eram nebărbierit, murdar, vlăguit.

Nu chemaseră şi FBI-ul, doar Departamentul de Poliţie din Fulton County. Vorbisem două ore cu ei şi totul decursese bine. Erau oameni normali, ca şi Carl Jenkins, şi văzuseră lucrurile exact aşa cum anticipasem eu şi Sarah: Lou se întorsese acasă beat, o găsise pe Nancy în pat cu Sonny, îşi luase puşca şi-i omorâse. Eu şi Jacob auziserăm împuşcăturile tocmai când ieşeam cu camionul de pe alee. Jacob dăduse fuga spre casă, cu flinta în mână, Lou deschisese uşa, ridicase puşca şi două împuşcături sfâşiaseră tăcerea nopţii.

Ajutoarele de şerif se purtaseră cu mine cu multă grijă şi amabilitate, tratându-mă ca pe o victimă, nu ca pe un suspect, luându-mi interesul obsesiv faţă de starea lui Jacob drept grija firească a unui frate îndurerat.

Jacob era în a treia oră de operaţii.

Stăteam alături de Sarah în camera goală şi aşteptam.

Niciunul din noi nu părea să vrea să vorbească. Sarah se ocupa de Amanda. O hrănea, îi vorbea în şoaptă, se juca apoi cu ea. Când fetiţa adormi, Sarah închise şi ea ochii, lăsându-se să alunece în scaunul pliant. M-am uitat la televizorul fără sonor, la desene animate, concursuri şi la o reluare a ecranizării piesei Un cuplu ciudat[3]. În timpul reclamelor mă duceam la fereastră şi mă uitam în parcare. Era o parcare mare, ca un câmp de asfalt. Maşinile se îngrămădeau în jurul clădirii, lăsând marginile goale, parcă abandonate. Dincolo de parcare se întindea un câmp adevărat, acoperit de zăpadă. Când se pornea vântul, câte o rafală căra grăunţe din această zăpadă deasupra asfaltului, în mici valuri semitransparente, şi le izbea de pereţii spitalului.

Aşteptarea parcă nu se mai termina. Doctori, asistente şi poliţişti treceau prin faţa uşii; zgomotul paşilor le răsuna pe pardoseala coridorului, făcându-ne să ridicăm ochii, dar nimeni nu se oprea să ne spună ceva.

Ori de câte ori fetiţa începea să plângă, Sarah îi fredona un cântecel şi copilul se liniştea. După o vreme, am recunoscut melodia. Era *Frère Jacques.* Tot ascultând-o pe Sarah, notele îmi intraseră în minte şi m-am trezit că nu mi le mai puteam scoate din cap nici când ea se oprea.

Cam după unsprezece, un ajutor de şerif intră în cameră. Stăteam pe scaun, dar m-am ridicat ca să-i strâng mâna. Sarah zâmbi şi dădu din cap, ţinând braţele în jurul copilului.

— Nu vreau să vă deranjez în astfel de momente, începu poliţistul.

Apoi se opri, de parcă ar fi uitat pentru ce venise. Se uită la televizor, unde se difuza o reclamă la Toyota, şi se încruntă. Nu era unul dintre cei cu care discutasem mai devreme. Părea prea tânăr ca să fie poliţist, parcă ar fi fost un puşti

la un bal mascat. Uniforma îi era un pic cam prea mare, pantofii negri cam prea lustruiţi, pliul pălăriei prea bine făcut. Când privi spre televizor şi se încruntă, i se încruntă toată faţa, chiar şi ochii. Era o faţă perfect rotundă, uşor pistruiată - o faţă tipică de fermier, plată şi palidă, ca o lună.

— Îmi pare foarte rău pentru fratele dumneavoastră, începu el din nou.

Se uită sfios la Sarah şi aruncă o privire rapidă copilului, apoi se întoarse din nou spre televizor.

Aşteptam să continue, pregătit.

— Câinele lui e la noi, spuse el. L-am găsit la locul crimei.

Îşi drese vocea, îşi dezlipi ochii de televizor şi mă privi ezitând.

— Ne gândeam că poate aţi vrea să aveţi dumneavoastră grijă de el.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Pantofii negri şi lustruiţi îi scârţâiră cu zgomot.

— Dacă nu vreţi, zise el repede, dacă vi se pare prea greu să vă gândiţi la asta acum, putem să-l ducem o vreme la ecarisaj. Se uită spre Sarah. Până se calmează lucrurile.

M-am uitat şi eu spre Sarah. Îmi făcu semn cu capul.

— Nu, am spus. Avem noi grijă de el.

Bărbatul zâmbi. Părea uşurat.

— Atunci, îl duc la dumneavoastră acasă, zise el.

Am dat din nou din cap, apoi băiatul plecă.

Patruzeci de minute mai târziu, veni un doctor şi ne spuse că Jacob ieşise din operaţie. Îl mutaseră în salonul de reanimare şi era în stare critică. Doctorul ne spuse că explozia împuşcăturii îi atinsese amândoi plămânii, inima, aorta, trei vertebre toracice, diafragma, esofagul, ficatul şi stomacul. Adusese şi un desen pe care ne arătă, mie şi lui Sarah, unde se aflau toate aceste părţi ale corpului. În timp ce le înşira, le încercuia cu o cariocă roşie.

— Am făcut tot ce ne stătea în putinţă, zise el.

Îi dădea lui Jacob o şansă de supravieţuire de unu la zece.

*

* *

Mai târziu, când eram iar la fereastră, Sarah se întoarse spre mine şi-mi şopti:

— De ce nu te-ai uitat, să vezi dacă mai e în viaţă?

Îmi dădeam seama, din vocea ei, că era pe cale să izbucnească în lacrimi.

— Dacă scapă… zise ea.

— Şşt! am întrerupt-o, privind spre uşă.

Ne-am privit câteva clipe în tăcere. Apoi, m-am întors din nou spre fereastră.

*

* *

Chiar înainte de ora trei, apăru un alt doctor. Parcă s-ar fi furişat până la noi; nici eu, nici Sarah nu-l auziserăm venind. Pur şi simplu, se materializase în pragul uşii. Era înalt, suplu şi chipeş, cu părul scurt, grizonat, şi halat alb. Sub halat purta o cravată roşie - un roşu-aprins care mă făcu să mă gândesc la sânge.

— Eu sunt doctorul Reed, zise el.

Îmi strânse mâna ferm, scurt şi cu putere, asemenea unui şarpe care se încolăceşte în jurul prăzii. Vorbea repede, ca şi când s-ar fi temut că ar putea fi chemat în orice clipă şi ar fi vrut să termine până atunci tot ce avea de spus.

— Fratele dumneavoastră şi-a recăpătat cunoştinţa.

Am simţit un val de căldură ridicându-mi-se pe gât şi urcându-mi pe faţă. Nu m-am uitat la Sarah.

— E incoerent, zise doctorul, dar vă strigă pe dumneavoastră.

L-am urmat afară din cameră lăsând-o pe Sarah acolo, cu copilul. Am străbătut în grabă coridorul. Doctorul mergea cu paşi mari şi iuţi, şi a trebuit să încep să alerg ca să mă pot ţine după el. Ne-am dus

la lifturi. Chiar în clipa în care am ajuns, unul dintre ele deschise uşile în faţa noastră, de parcă ar fi fost fermecat. Doctorul Reed apăsă butonul pentru etajul cinci, se auzi un ţârâit şi uşile se închiseră.

— Vorbeşte? l-am întrebat cu răsuflarea tăiată.

Mi se părea o întrebare suspectă şi mi-am ferit privirea.

Doctorul urmărea numerele de deasupra uşilor. Ţinea strâns nişte hârtii în mâna dusă la spate.

— Nu chiar, zise el. Din când în când îşi revine, apoi îşi pierde iar cunoştinţa. N-am putut desluşi decât numele dumneavoastră.

Am închis ochii.

— În mod normal, nu v-aş da voie să-l vedeţi, spuse bărbatul. Dar, sincer să fiu, ar putea fi ultima ocazie.

Uşile se deschiseră şi păşirăm pe pardoseala de la etajul cinci. Lumina era mai slabă aici. Un grup de asistente şuşoteau între ele în spatele unei tejghele, chiar în faţa liftului, şi ridicară privirile când ne văzură, uitându-se la doctor, nu la mine. De undeva din spatele lor auzeam un sunet încet, ca un ţiuit întrerupt.

Doctorul Reed se duse şi vorbi cu o asistentă, apoi se întoarse la mine şi mă apucă de braţ, conducându-mă repede în josul holului, pe stânga. Am trecut pe lângă câteva uşi deschise, dar nu m-am uitat înăuntru. Mi-am dat numaidecât seama care era camera lui Jacob. Era chiar la capătul coridorului, pe partea stângă. Carl Jenkins stătea în faţa uşii şi vorbea cu poliţistul cel tânăr, cel cu faţa de băiat de fermier. Îmi făcură amândoi semn din cap când doctorul mă conduse în salon.

Frate-meu era întins într-un pat, chiar lângă uşă. Arăta imens sub pătura care-l acoperea, ca un urs mort. În acelaşi timp însă, părea stors, de parcă ar fi fost golit de tot ceea ce avusese pe interior şi nu mai rămăsese acum din el decât carcasa. Corpul îi era nemişcat. Peste tot, erau o grămadă de tuburi,

atârnate pe deasupra patului şi înşirate de-a valma pe podea. Toate se înfigeau în Jacob, făcându-l să pară o marionetă legată cu sfori.

M-am apropiat de pat.

De cealaltă parte era un infirmier, un tânăr foarte scund, cu părul negru, care aranja tuburile. Nu mă băgă în seamă deloc. O maşinărie mare, în formă de cutie, cu un ecran video micuţ şi galben, era aşezată pe un cărucior în spatele lui Jacob şi scotea un bipăit constant.

Era o cameră mare, de forma unui dreptunghi lunguieţ. Mai erau şi alte paturi în salon, ascunse în spatele unor draperii albe. Nu-mi dădeam seama dacă era cineva în ele.

Infirmierul purta mănuşi de cauciuc transparente. Îi vedeam prin ele părul negru şi creţ de pe mâni, strâns lipit de piele.

Doctorul Reed se opri la picioarele patului.

— Puteţi sta doar un minut, spuse el.

Apoi, se întoarse spre infirmier şi schimbară în şoaptă câteva replici. În timp ce vorbeau, doctorul îşi tot nota câte ceva pe hârtiile pe care le adusese cu el.

Ţinându-mi respiraţia, i-am luat mâna lui Jacob. Era rece, grea şi umedă, ca o halcă de carne. Parcă nici nu-i mai aparţinea lui Jacob. Întreaga idee îmi repugna. A trebuit să-i strâng mâna cu putere, ca să mă stăpânesc şi să nu i-o arunc cât colo.

Ochii îi clipiră când simţi presiunea. O clipă mai târziu, se deschiseră şi se pironiră asupra mea. Apoi, nu se mai mişcară. Două tuburi îi intrau pe nări. Tot sângele i se scursese din cap şi faţa îi era atât de palidă încât părea transparentă. Îi vedeam venele în dreptul tâmplelor. Pe frunte, îi apăruseră broboane de sudoare.

Mă privi o clipă, apoi buzele i se mişcară, parcă din reflex, într-un zâmbet. Nu era zâmbetul obişnuit al lui Jacob; nu-l mai văzusem niciodată zâmbind aşa. Buzele i se întinseră drepte pe

ambele părţi ale feţei; parcă ar fi fost un câine care-şi arată colţii. Nu-şi mişcă deloc ochii.

— Sunt aici, Jacob, am şoptit. Sunt lângă tine.

Încercă să răspundă, dar nu reuşi. Scoate un sunet hârâit şi sufocat din fundul gâtlejului şi maşina începu să bipăie mai repede. Doctorul şi infirmierul se opriră din vorbit şi se uitară spre noi. Jacob închise ochii. Bipăitul reveni treptat la normal.

I-am mai ţinut mâna într-a mea preţ de câteva minute, până când doctorul îmi ceru să plec.

*

* *

Doctorul Reed rămase în salon cu infirmierul, aşa că a trebuit să mă întorc singur la lift. Carl era acum în celălalt capăt al coridorului şi discuta cu o asistentă. Băiatul de la fermă dispăruse.

Tocmai când intram în lift l-am văzut cu coada ochiului pe Carl plecând de lângă asistentă şi îndreptându-se repede spre mine. Fără să mă gândesc, am apăsat butonul de închidere a uşilor. Am făcut-o mai degrabă din dorinţa de a rămâne singur decât din teamă faţă de el, însă imediat mi-am dat seama cum trebuie să fi părut - părea încercarea unui om vinovat de a evita interogatoriul. Am căutat cu degetul butonul de deschidere a uşilor. Era prea târziu. Liftul îşi începuse deja coborârea lentă.

Când uşile se deschiseră din nou, am ieşit din ascensor şi am luat-o la stânga. Făcusem deja vreo zece paşi, când mi-am dat seama că nu eram unde trebuie. În graba mea de a-l evita pe Carl apăsasem butonul de la etajul trei, în loc de doi. Ajunsesem în aripa cu maternitatea. Am recunoscut-o din vizitele pe care i le făcusem lui Sarah. M-am răsucit pe călcâie, dar, când am ajuns înapoi în dreptul lifturilor, cel cu care venisem îşi închise uşile chiar sub nasul meu şi dispăru.

Chiar vizavi de lifturi era un post de asistente, o tejghea lungă, în formă de L, vopsită în portocaliu

aprins, la fel cu cea de la etajul lui Jacob. Trei femei stăteau adunate în spatele ei. Le văzusem ridicând ochii când ieşisem din lift şi le simţeam acum privirile aţintite asupra mea. Stăteam cu spatele la ele, întrebându-mă dacă ştiau cine sunt, dacă mă văzuseră la televizor sau auziseră despre mine din bârfele care circulau prin spital.

„E fratele tipului care a fost împuşcat azi-noapte!“ mi le imaginam şuşotind în timp ce mă cercetau cu privirea, căutând semne de durere pe chipul meu.

Undeva, la stânga, plângea un bebeluş.

Liftul din dreapta scoase un clinchet metalic şi uşile se deschiseră. Înăuntru, era Carl Jenkins. Am roşit când l-am văzut, dar m-am forţat să-mi păstrez vocea calmă.

— Bună, Carl! am spus, făcând un pas în faţă.

Mă privi fix.

— Ce cauţi aici, Hank? Ai mai făcut un bebeluş?

I-am întors zâmbetul şi am apăsat butonul pentru etajul doi. Uşile se închiseră.

— Am venit de atâtea ori la Sarah, că am apăsat butonul ăsta din obişnuinţă.

Râse scurt şi uşor, din politeţe. Apoi, expresia îi deveni serioasă.

— Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate, zise el.

Îşi ţinea şapca în mână, jucându-se cu cozorocul, şi se uita la ea în timp ce vorbea.

— Ştiu, am spus.

— Dacă pot face ceva…

— Eşti foarte amabil, Carl.

Clinchetul se auzi din nou, uşile se deschiseră. Eram la etajul doi. Am ieşit din lift. Carl ţinu uşile deschise cu mâna.

— Ţi-a spus ceva cât timp ai stat cu el?

— Jacob?

Carl dădu din cap.

— Nu, am zis. Nimic.

Am privit în lungul coridorului. Doi doctori stăteau în partea dreaptă şi discutau cu voci scăzute, aproape în şoaptă. Undeva, la stânga, se auzea un râs de femeie. Carl ţinea în continuare uşa cu mâna.

— Dar ce făceaţi voi trei împreună aseară? mă întrebă.

L-am privit atent, cercetându-i faţa, căutând vreun semn de suspiciune. Nu fusese de faţă când poliţiştii mă întrebaseră acelaşi lucru şi nu-mi auzise răspunsul. Liftul încercă să se închidă, prinzându-i braţul, dar Carl forţă uşile să se deschidă la loc.

— Sărbătoream naşterea copilului. Jacob mă invitase în oraş.

Carl dădu din cap. Părea să mai aştepte ceva.

— Eu n-am prea vrut să merg, am adăugat. Dar părea foarte încântat de ideea că e unchi şi mi-a fost teamă să nu-l jignesc dacă-l refuz.

Uşile liftului încercară din nou să se închidă.

— Lou i-a spus ceva lui Jacob înainte să-l împuşte?

— Să-i spună ceva?

— L-a înjurat, l-a jignit în vreun fel?

Am scuturat din cap.

— A deschis doar uşa, a ridicat puşca şi a apăsat trăgaciul.

Pe coridor, doctorii se despărţiră şi unul din ei o luă înspre noi. Pantofii îi scârţâiau pe pardoseală.

— Coborâţi? întrebă el.

Carl făcu semn din cap că da.

— Şi în noaptea aia, când v-am văzut pe toţi trei lângă rezervaţia naturală?

Când l-am auzit amintind de asta, am simţit cum îmi sare inima în piept. Speram să fi uitat până acum.

— Ce-i cu ea? l-am întrebat.

— Ce făceaţi toţi trei atunci?

Nu m-am putut gândi la niciun răspuns, nu-mi mai aminteam ce-i spusesem atunci, nici măcar

dacă-i spusesem ceva. M-am forţat din răsputeri să-mi aduc aminte, dar mintea-mi era prea obosită.

Doctorul aproape că ajunsese lângă noi.

— Era ajunul Anului Nou, am spus, încercând să trag de timp.

— Mergeaţi în oraş?

Ştiam că nu fac bine, dar nu m-am putut gândi la nimic altceva, aşa că am dat încet din cap. Apoi doctorul ajunse lângă noi şi se strecură pe lângă mine, în lift. Carl intră înapoi.

— Nu ezita să mă chemi dacă ai nevoie de ceva, Hank! zise el în timp ce uşile se închideau. Ştii că te ajut cu plăcere, cu tot ce pot.

*

* *

Deşi doctorii m-au sfătuit să plec, spunându-mi că, oricum, nu aveam ce face, am rămas la spital tot restul după-amiezii. Jacob îşi recăpăta din când în când cunoştinţa, dar nu mi s-a mai dat voie să îl văd. Doctorii erau în continuare pesimişti.

Cam pe la cinci, când începuse să se întunece, Amanda se puse pe plâns. Sarah încercă să-i dea să sugă, să-i cânte, să o plimbe prin cameră, dar fetiţa nu vru cu niciun chip să se potolească. Plângea din ce în ce mai tare. Gălăgia îmi dădea dureri de cap, camera mi se părea tot mai mică, şi i-am cerut lui Sarah să o ducă acasă.

Mă rugă să vin şi eu cu ele.

— Oricum, nu ai ce să faci aici, Hank! zise ea. Nu mai depinde de tine acum.

Amanda plângea întruna. Feţişoara i se învineţise de la efort. Mă uitam la ea şi încercam să gândesc, dar eram prea obosit. În cele din urmă, cu un sentiment groaznic de sfâşiere, de parcă ceva greu mi-ar fi scăpat din strânsoare, am dat din cap către Sarah.

— Bine, am spus. Să mergem acasă!

*

* *

În clipa când am urcat în maşină, m-am simţit învăluit de o minunată senzaţie de uşurare. Toată ziua nu făcusem decât să ascund secrete, cât mai adânc înăuntrul meu. Erau lucruri pe care nu i le puteam spune decât lui Sarah.

Acum, în sfârşit, îi puteam povesti ce se petrecuse. Apoi, aveam să merg acasă, să mănânc ceva şi să mă culc. Şi, în timpul ăsta, în timp ce eu dormeam, trupul sfâşiat al lui Jacob, în lupta lui pentru viaţă, avea să-mi hotărască soarta.

Sarah puse fetiţa pe scaunul de bebeluş montat în spate, apoi urcă la volan. Eu stăteam lângă ea, aplecat în faţă, cu trupul parcă scurgându-mi-se, secat de vlagă. Muşchii mă dureau de oboseală şi simţeam un val puternic de greaţă. Soarele apusese deja. Cerul avea o culoare bleumarin apropiindu-se, cu fiecare secundă, din ce în ce mai mult de negru. Stelele răsăreau una câte una. Era o noapte fără lună.

Mi-am sprijinit capul pe geamul portierei, aşteptând ca răceala sticlei îngheţate să mă trezească. Nu am început să vorbesc decât abia după ce ieşisem de mult din parcare şi ne îndreptam spre casa noastră. Atunci i-am spus totul lui Sarah. I-am spus cum fusesem la bar, unde Lou şi Jacob băuseră, cum ne întorseserăm la Lou şi cum îl păcălisem să mărturisească crima. I-am povestit cum Lou îşi luase puşca şi cum Jacob îl împuşcase, după care eu o împuşcasem pe Nancy. I-am povestit cum intrasem în rulota lui Sonny, cum îl dezbrăcasem pe verandă şi cum îl fugărisem apoi pe scări, până în dormitor. Sarah mă ascultă cu atenţie, ţinându-şi capul aplecat spre mine, în întuneric. Din când în când, dădea din cap, de parcă ar fi vrut să mă asigure că era atentă. Mâinile îi răsuceau volanul la dreapta şi la stânga, ducând maşina spre casă.

Amanda, prinsă cu centura în scaunul ei, continua să plângă în spatele nostru.

Când am ajuns la punctul în care Jacob începuse să clacheze, m-am oprit. Sarah îmi aruncă o privire, luând uşor piciorul de pe acceleraţie.

— A început să plângă, am spus, şi atunci m-am dat seama că trebuia s-o fac. Mi-am dat seama că nu ar fi reuşit să-şi păstreze calmul, că ar fi ajuns să mărturisească totul în momentul în care ar fi văzut poliţia şi reporterii.

Sarah dădu din cap, ca şi când ghicise deja lucrul ăsta.

— Era clar că nu mai avea cum să-şi revină, am spus, aşa că l-am împuşcat. Am luat hotărârea şi am făcut-o. Şi mi s-a părut că fac bine. De la început şi până la sfârşit, am ştiut că fac ceea ce trebuie.

M-am uitat pe fereastră, aşteptând-o să-mi răspundă. Treceam pe lângă liceul din Delphia. Era o clădire imensă şi modernă, puternic luminată. Avea loc un eveniment acolo în acea seară - un meci sau o piesă, sau un concert. Aleea circulară era plină de maşini. Adolescenţii se adunaseră în grupuri mici la marginea trotuarului, cu ţigările strălucindu-le în întuneric. Părinţii se strânseseră în şiruri în parcare şi se îndreptau spre uşile mari, de sticlă.

Sarah nu spuse nimic.

— Apoi însă, am continuat eu, după ce am chemat poliţia şi mi-am dat seama că mai trăia încă, am rămas înmărmurit. Chiar dacă mi-ar fi trecut prin minte vreun mod prin care să termin ce începusem, tot n-aş fi făcut-o. M-am uitat spre Sarah. Nu voiam să moară.

— Şi acum?

Am tresărit.

— E fratele meu. Parcă m-aş fi forţat să uit asta, după care mi-am amintit şi am fost luat prin surprindere.

Sarah nu spuse nimic. Am închis ochii şi am lăsat somnul ademenitor să mă învăluie. O ascultam pe Amanda plângând, îi ascultam ritmul

hohotelor, care veneau înspre mine ca nişte valuri. Păreau, treptat, că se aud din ce în ce mai departe.

Când am deschis din nou ochii, tocmai intram în Fort Ottowa. Trei băieţi săriră din spatele unui gard viu şi lansară un adevărat bombardament de bulgări asupra maşinii noastre. Bulgării căzură repede, alunecând pe asfaltul din faţa maşinii; zăpada părea galbenă în lumina farurilor.

Sarah încetini.

— Dacă supravieţuieşte, ajungem amândoi la închisoare.

— Am vrut să fac ceea ce trebuie, am spus, dar nu mi-am dat seama ce însemna asta. Voiam să ne apăr pe noi doi şi voiam să-l salvez pe Jacob. Voiam să le fac pe amândouă.

M-am uitat la Sarah, sperând să citesc un răspuns în expresia ei, dar faţa îi rămase împietrită.

— Dar n-am putut, am spus. A trebuit să aleg între ele.

Sarah coborî vocea şi-mi spuse în şoaptă:

— Ai făcut ceea ce trebuia, Hank.

— Aşa crezi?

— Dacă ar fi cedat, am fi fost în închisoare acum.

— Dar tu crezi că ar fi cedat?

Aveam nevoie să o aud spunând că da, aveam nevoie de această simplă asigurare, dar nu mi-o oferi. Nu spuse decât:

— E fratele tău. Dacă tu l-ai considerat un pericol, probabil că era.

Mi-am privit încruntat mâinile. Tremurau uşor. Am încercat, o clipă, să le fac să se oprească, dar nu mă ascultară.

— Spune-mi şi restul, zise Sarah.

Şi i-am spus. I-am spus cum îl împuşcasem pe Jacob şi cum mă întorsesem la Sonny ca să sting luminile. I-am spus cum chemasem poliţia şi cum frate-meu mă apucase de gleznă. Când intram pe aleea din faţa casei noastre, tocmai îi descriam interogatoriul cu ajutoarele şerifului. Sarah băgă

maşina în garaj şi am rămas acolo - cu motorul pornit, cu aerul rece învăluindu-ne - până când am terminat. Amanda continua să plângă; vocea îi părea acum obosită, şi nu nervoasă, ca mai devreme. M-am întins în spate, i-am desfăcut curelele de siguranţă şi i-am dat-o lui Sarah care încercă, fără succes, să o liniştească în timp ce vorbeam, jucând-o pe genunchi şi sărutând-o pe faţă.

I-am povestit ce se întâmplase când fusesem să-l văd pe Jacob.

— Mi-a zâmbit, de parcă ar fi înţeles, am zis, fără să cred nici eu ce spuneam.

M-am uitat spre Sarah ca să văd dacă ea credea, dar am văzut-o strâmbându-se la Amanda.

— De parcă m-ar fi iertat.

— Probabil că era în stare de şoc, spuse Sarah. Probabil că nici măcar nu-şi aminteşte încă tot ce s-a întâmplat.

— O să-şi amintească mai târziu?

Voiam cu disperare să cred că nu; m-am agăţat de ideea asta. Voiam să trăiască şi să uite totul - să uite de bani, de împuşcături, de tot.

— Nu ştiu.

— Dacă vorbeşte, probabil că nu vom avea niciun avertisment înainte să vină după noi.

Sarah dădu din cap, apoi se aplecă şi o sărută pe Amanda pe frunte. Copilul încă mai plângea, dar mai potolit acum, cu sughiţuri mici. Sarah o strigă în şoaptă.

— Ar trebui să scoatem banii din casă, am spus, simţind cuvintele cum se grăbeau să iasă, legate strâns între ele de un fir de spaimă ce comprima spaţiile rămase goale. Ar trebui să-i îngropăm undeva sau să…

— Şşt! mă calmă Sarah. Linişteşte-te, Hank! Totul o să fie bine.

— Ce-ar fi să fugim? am întrebat repede, de îndată ce-mi veni ideea.

— Să fugim?

— Putem să ne strângem lucrurile chiar acum. Să luăm banii şi să dispărem.

Mă privi împietrită.

— Dacă am fugi, ar fi ca şi când am mărturisi totul. Şi ne-ar prinde fără doar şi poate. Am făcut ce-am făcut. Acum nu mai puteam decât să aşteptăm şi să sperăm că totul o să se termine cu bine.

O maşină trecu pe strada din faţa casei. Sarah o urmări în oglinda retrovizoare. Când vorbi din nou, vocea i se auzi foarte blândă.

— Doctorii cred că o să moară.

— Dar nu vreau să moară! am spus, nu atât fiindcă ar fi fost adevărat cât pentru că mă simţeam mai bine să mă aud spunând-o.

Sarah se întoarse spre mine şi mă privi fix în ochi.

— Putem să scăpăm, Hank, dacă suntem atenţi. Nu trebuie să ne dăm voie să ne simţim vinovaţi pentru ceea ce am făcut, nici măcar o clipă. Tot ce s-a întâmplat nu a fost decât un accident. N-am avut de ales.

— Jacob n-a fost un accident.

— Ba da, a fost. Din clipa în care Lou a ieşit şi şi-a luat puşca, totul a devenit un accident. A încetat să mai fie vina noastră.

Îi atinse Amandei obrazul cu mâna şi copilul se potoli, în sfârşit. Când plânsetul încetă, maşina păru să se lărgească dintr-odată.

— Am făcut ceva oribil, zise Sarah, dar asta nu înseamnă că suntem nişte oameni răi şi nu înseamnă că n-am avut motive pentru ce am făcut. Trebuia să ne salvăm. Fiecare decizie pe care ai luat-o, fiecare foc pe care l-ai tras a fost în legitimă apărare.

Se întoarse spre mine, dându-şi părul cu mâna după urechi, aşteptându-mi răspunsul. Şi mi-am dat seama că avea dreptate. Asta trebuia să ne spunem, că tot ceea ce făcusem avea o justificare, că putea fi iertat, că brutalitatea acţiunilor noastre

izvorâse nu din planurile şi din dorinţa noastră, ci din situaţia în care fuseserăm prinşi, fără a avea nicio vină. Asta era cheia: trebuia să ne vedem nu ca autori ai acestei tragedii, ci, pur şi simplu, ca alte două nefericite victime prinse în frenetica ei desfăşurare. Doar aşa am mai fi putut trăi, după tot ceea ce făcuserăm.

— E bine? îmi şopti Sarah.

M-am uitat la Amanda, la capul ei perfect rotund. Fetiţa mea!

— Bine! i-am şoptit drept răspuns.

*

* *

Tocmai când coboram din camionetă, garajul se umplu dintr-odată de lumină. O maşină trăsese pe aleea din faţă. M-am întors şi am privit-o printre gene.

— E poliţia! zise Sarah.

Când am auzit-o, mi-am simţit întreg trupul tremurând de oboseală. Panica mea fu pur intelectuală. „Jacob a vorbit! îmi şopti o voce în străfundul minţii. Au venit să te aresteze.”

Gândul îmi apăru şi mi se învârti în minte ca o pasăre, dar nu pătrunse în adâncul fiinţei mele. Eram prea obosit pentru o astfel de trăire. Mă simţeam la capătul puterilor.

Farurile se stinseră şi maşina poliţiei prinse contur, o umbră în întunecimea aleii. Portiera se deschise.

M-am auzit gemând.

— Şşt! zise Sarah.

Se aplecă spre mine pe deasupra maşinii, cu mâna perfect întinsă peste acoperiş.

— Au venit să-ţi spună că a murit.

Dar se înşela.

M-am forţat să ies pe alee şi l-am găsit pe băiatul cu faţa de fermier aşteptându-mă lângă maşină.

Venise să ni-l aducă pe Mary Beth.

*

* *

Odată ajunşi în casă, Sarah încălzi ce mai rămăsese din lasagna de seara trecuta. Am mâncat-o în bucătărie şi Sarah se aşează de cealaltă parte a mesei. Puse o bucată de lasagna într-un castron, pentru Mary Beth, dar câinele nu vru să mănânce. O mirosi, apoi se întoarse şi ieşi scâncind din bucătărie. În timp ce mâncam, îl auzeam plimbându-se prin casă.

— Îl caută pe Jacob, nu-i aşa? am întrebat.

Sarah ridică privirea din farfurie.

— Şşt, Hank! zise ea. Nu face asta!

Îmi plimbam furculiţa prin mâncare. Îmi amintea de cina cu fratele meu. Am simţit un fel de emoţie la acest gând, nu atât tristeţe sau vină, cât un fel de căldură nedefinită, ca un soi de zvâcnire care-mi pulsa în piept. Eram obosit şi am simţit că mă podideşte plânsul, dar nu voiam să o îngrijorez pe Sarah.

Sarah se ridică şi-şi duse farfuria la chiuvetă.

Amanda începu iar să plângă, dar niciunul din noi nu o băgă în seamă.

Câinele intră scâncind în bucătărie.

M-am uitat preţ de-o clipă la mâncarea din farfurie, apoi mi-am îngropat capul în mâini. Când am închis ochii, am văzut desenul doctorului, cu diagrama corpului lui Jacob.

Sarah dăduse drumul la apă, în chiuvetă.

Peste tot, vedeam numai cercuri roşii.

*

* *

M-am trezit în dormitor. Mă dureau toate oasele şi-mi simţeam trupul greu, ca de plumb, de parcă ar fi fost cusut de saltea. Am presupus că Sarah mă adusese în pat, dar nu-mi aminteam când. Eram dezbrăcat; hainele-mi erau împăturite şi aşezate pe un scaun, în cealaltă parte a camerei.

Judecând după lumina cenuşie ce se strecura în încăpere din spatele transperantelor, mi-am dat seama că era dimineaţă. Nu am simţit nevoia să mă

întorc şi să mă uit la ceas. Nu eram dezorientat; îmi aminteam cu precisă claritate tot ce se petrecuse. Într-o parte a cutiei toracice, simţeam un punct dureros, începutul unei vânătăi; era locul în care mă lovise reculul, în momentul în care trăsesem.

Abia treptat mi-am dat seama că suna telefonul. Am auzit-o pe Sarah răspunzând de la parter, i-am auzit murmurul vocii. Nu-mi puteam da seama ce spunea.

Câinele scâncea în continuare, dar acum se auzea de undeva de departe, de parcă ar fi fost scos în curte.

Începusem să adorm la loc, încă obosit, dar am fost smuls din aţipire de paşii lui Sarah, care urca scările. Pe jumătate adormit, abia dacă am întredeschis ochii şi am privit-o intrând în cameră.

Din felul în care se mişca, îmi dădeam seama că îşi închipuia că încă mai dorm. Se duse mai întâi la fereastră şi o puse pe Amanda în pătuţul ei. Apoi veni lângă pat şi începu, foarte încet, să se dezbrace. O priveam printre gene dezgolindu-şi treptat trupul, scoţându-şi mai întâi helanca, apoi sutienul, apoi şosetele, apoi blugii, apoi chiloţii.

Avea sânii umflaţi de lapte, dar pierduse deja mare parte din greutatea pe care o luase în timpul sarcinii. Avea trupul zvelt, compact, frumos.

Amanda începu iar să plângă, imitând sunetul câinelui de sub fereastră - un scâncet încet, blând, melancolic.

Sarah se uită de la mine la pătuţ, apoi din nou la mine. Păru să ezite, apoi îşi scoase pe rând cerceii şi-i aşeză pe noptieră. Se loviră cu un zgomot uşor de lemnul mobilei.

Goală, se vârî sub cearceafuri. Îşi lipi strâns trupul de al meu, îşi strecură piciorul drept între picioarele mele şi mă cuprinse cu braţul pe după gât. Stăteam nemişcat. Avea pielea moale şi fină, şi asta mă făcea să mă simt murdar. Mă sărută uşor

pe obraz, apoi îşi mută buzele în dreptul urechii mele.

Ştiam ce voia să-mi şoptească, înainte chiar să înceapă. Am aşteptat totuşi, încordat, ca şi când ar fi fost o surpriză.

— A murit.

Capitolul 8

Trecură treizeci şi şase de ore până când reporterii îmi găsiră casa. Probabil că mă căutau prin Ashenville şi nu-şi imaginau că locuiesc în Delphia - sau poate că au păstrat o vreme distanţa dintr-un fel de convenţionalism învechit, dar duminică după-amiază sosiră în trombă: camionete de la toate cele trei canale de televiziune din Toledo - Channel 11, 13, şi 24 - şi de la Channel 5 din Detroit, reporteri şi fotografi de la *Toledo Blade, Detroit Free Press şi Cleveland Plain Dealer.*

Toţi erau surprinzător de politicoşi. Nu ne băteau la uşă, nu trăgeau cu ochiul pe ferestre, nu-i asasinau pe vecini cu întrebări. Aşteptau pur şi simplu până când apăream eu sau Sarah, când intram sau ieşeam de pe alee, şi atunci se îmbulzeau entuziasmaţi în jurul maşinii, ne făceau poze şi-şi strigau în gura mare întrebările. Noi treceam printre ei cu capetele plecate. Sincer, nu ştiu ce aşteptau din partea noastră.

Numărul lor se împuţină treptat în următoarele zile. Echipele de televiziune plecară primele, chiar din prima seară, apoi reporterii de la ziare, unul câte unul, în căutare de alte subiecte mai interesante, până când, în cele din urmă, o săptămână mai târziu am găsit brusc curtea goală şi liniştită. Urmele ovale şi întunecate ale ghetelor întipărite în zăpadă şi paharele de plastic, şi ambalajele de sandviciuri aruncate pe peste tot erau singurele dovezi care mai aminteau de prezenţa lor.

Ceremoniile de înmormântare veniră şi trecură într-o succesiune rapidă, una după cealaltă - a lui Nancy marţi, a lui Sonny miercuri, a lui Lou sâmbătă şi a lui Jacob lunea următoare. Toate s-au ţinut la St. Jude şi m-am dus la fiecare dintre ele.

Reporterii veniră şi de data asta şi am avut din nou ocazia să mă văd la televizor. De fiecare dată, înfăţişarea mea mă uimea. Păream sumbru şi îndoliat, sfâşiat de durere - mult mai serios şi mai demn decât mă simţeam în realitate.

Jacob nu avea niciun costum, aşa că a trebuit să-i cumpăr unul cu care să fie înmormântat. Deşi, într-un fel, nu mi se părea firesc - dacă ar fi trăit, nu s-ar fi îmbrăcat niciodată în costum - am fost totuşi mulţumit de efectele pe care haina le produse. Costumul îl făcea să pară tânăr, în formă chiar; avea o cravată maro, înnodată sub bărbie şi o batistă apretată îi ieşea elegant din buzunarul hainei. Sicriul a stat închis în timpul ceremoniei, aşa era obiceiul, dar am apucat să-l văd înainte de slujbă. Antreprenorul îl aranjase foarte frumos; nuţi puteai da seama cum murise. Ţinea ochii închişi şi-i puseseră ochelarii pe nas. L-am privit preţ de câteva clipe, apoi l-am sărutat pe frunte şi m-am dat înapoi. Un tânăr cu o garoafă albă la rever veni şi fixă capacul sicriului.

Sarah o aduse pe Amanda la înmormântarea lui Jacob şi copilul plânse tot timpul slujbei, scâncind uşor la pieptul mamei ei. Din când în când izbucnea într-un vaiet brusc, al cărui ecou se izbea de cupola joasă a capelei, răsunând ca un ţipăt în catacombele unui castel. Sarah vorbea cu ea, o juca pe genunchi şi îi fredona la ureche, dar nu reuşi s-o calmeze. Amanda refuza să fie consolată.

Biserica era relativ plină, deşi niciunul dintre cei veniţi nu fusese prieten cu Jacob. Erau doar oameni care ne văzuseră crescând, oameni cu care aveam de a face la Raikley’s, oameni care erau, pur şi simplu, curioşi. Singurul lui prieten adevărat fusese Lou, iar acesta era deja îngropat şi îl aştepta în pământul din spatele bisericii.

Preotul mă întrebase dacă voiam să spun câteva cuvinte, dar am refuzat. Am spus că nu mă simţeam în stare, că aş fi suferit o cădere nervoasă dacă aş fi încercat - lucru care era, probabil,

adevărat. Preotul m-a înţeles şi a ţinut singurul elogiul, prefăcându-se, cu destul de mult succes, că îl cunoscuse îndeaproape pe Jacob şi că îl iubea ca pe copilul lui.

După slujbă am intrat în cimitir, unde ne aştepta mormântul proaspăt săpat - o gaură dreptunghiulară în zăpadă.

Preotul mai spuse câteva cuvinte.

— Domnul dă, zise el, Domnul ia înapoi. Binecuvântat fie numele Lui!

În timp ce coborau sicriul în pământ, începu să ningă slab. Am aruncat o mână de humă îngheţată, care ateriză cu o bufnitură pe capacul de lemn. O fotografie cu mine aruncând pumnul de pământ apăru în *The Blade* în aceeaşi seară - eu, la câţiva metri distanţă de ceilalţi, îmbrăcat într-un costum negru, aplecat deasupra mormântului deschis, cu pământul zburându-mi din mână, cu fulgii albi, de nea, dansând bezmetic în jurul meu. Parcă era o poză dintr-un manual de istorie.

Sarah se apropie şi aruncă un trandafir pe sicriu. Amanda plângea în braţele ei.

În timp ce ne îndepărtam, m-am întors să arunc o ultimă privire spre mormântul deschis. Un bătrân cu un excavator se pregătea deja să umple groapa, ambalând motorul utilajului. Cam la cinci metri în spatele lui, o femeie se juca de-a v-aţi ascunselea printre morminte cu doi băieţi mititei. Fugi şi se piti după o cruce mare, de marmură, şi băieţii veniră râzând spre ea, împiedicându-se prin zăpadă, strigând fericiţi atunci când o găsiră. Femeia se ridică şi alergă spre următoarea piatră de mormânt, dar, la jumătatea drumului, mă văzu uitându-mă la ea şi încremeni. Cei doi băieţi alergau în cercuri în jurul ei, scoţând chiote de bucurie.

Nu voiam să creadă că mă simţeam insultat de veselia lor, aşa că i-am făcut uşor cu mâna. Băieţii mă văzură şi-mi răspunseră în acelaşi fel, ridicând mâinile sus deasupra capetelor, ca pasagerii unui

vapor care pleacă într-o croazieră. Femeia le şopti însă ceva şi copiii se opriră imediat.

O simţeam pe Sarah în spatele meu, aşteptând să plecăm, o auzeam pe Amanda scâncind în braţele ei. Totuşi, nu m-am întors spre ele. Am rămas nemişcat.

Pe tot parcursul acelei zile, a fost momentul în care mi-am stăpânit cel mai greu lacrimile. Nu ştiu de ce - poate băieţii îmi aminteau de mine şi de Jacob în copilărie -, dar am simţit că se zguduie ceva în mine, că pieptul şi capul încep să mă strângă şi că îmi ţiuie urechile. Nu era nici durere, nici vină, nici remuşcare. Era pur şi simplu nedumerire: un val brusc, aproape copleşitor, de uluire în faţa a ceea ce făcusem. Crimele mele mi se înşirau la picioare şi nu puteam să le găsesc nicio justificare. Erau impenetrabile, străine; parcă ar fi aparţinut altcuiva.

Sarah mă atinse pe umăr şi mă trezi din reverie.

— Hank? zise ea, cu îngrijorare în voce.

M-am întors încet spre ea.

— Te simţi bine?

M-am uitat fix la Sarah şi ea îmi zâmbi calmă. Purta un palton lung, de lână neagră, şi o pereche de ghete de iarnă. Avea mâinile ascunse în mănuşi de piele subţire şi un fular alb înfăşurat în jurul gâtului. Era surprinzător de frumoasă.

— I se face frig Amandei, zise ea, luându-mă de braţ.

Am dat din cap şi, asemenea unui bătrân senil, m-am lăsat condus de braţ pe cărarea care ducea la maşină.

Chiar în timp ce urcam la volan, am auzit motorul excavatorului prinzând viaţă.

*

* *

În zilele ce urmară, toată lumea păru că vrea să ne consoleze. Vecinii ne lăsau caserole cu mâncare pe treptele de la intrare, borcane cu gem de casă, pâine proaspăt făcută, sufertaşe cu supă.

Cunoştinţele şi colegii de muncă mă sunau ca să-şi exprime condoleanţele. Străini, impresionaţi de povestea mea, îmi scriau scrisori pline de citate din Psalmi şi din cărţi care te învaţă cum să-ţi „gestionezi" durerea, îmi ofereau sfaturi şi cuvinte de consolare. Toată această grijă nesolicitată era uimitor de generoasă, dar avea asupra mea un ciudat efect de neliniştire, atrăgându-mi atenţia asupra unui amănunt care lipsea din viaţa mea şi a lui Sarah, şi de a cărui lipsă nu fusesem conştient până atunci: nu aveam prieteni!

N-aş putea spune cu exactitate cum ajunsesem în această situaţie. Avusesem prieteni în facultate - Sarah avea chiar o armată întreagă. Însă odată ce ne mutasem în Delphia, dispăruseră cu toţii, pe rând, şi nu îi mai înlocuisem cu alţii noi. Nu le simţeam lipsa, nu mă simţeam singur. Eram doar surprins. Mi se părea un semn rău faptul că putusem funcţiona atâta vreme ca un sistem închis, satisfăcându-ne pe deplin nevoile reciproce, fără ca vreunul din noi să-şi dorească o legătură exterioară cu lumea. Părea ceva nefiresc şi nesănătos. Îmi imaginam ce ar fi comentat vecinii, dacă am fi fost prinşi - că nu erau deloc surprinşi, că avusesem întotdeauna o viaţă retrasă, antisocială, misterioasă. Întotdeauna singuraticii erau cei despre care auzeai că săvârşiseră diverse crime şi realizarea faptului că această etichetă ni se putea aplica şi nouă mă puse şi mai tare pe gânduri. Poate că nu eram totuşi, aşa cum am fi vrut să pretindem, nişte oameni obişnuiţi, dar prinşi în situaţii extraordinare. Poate că noi înşine făcuserăm ceva pentru a crea aceste situaţii. Poate că noi eram, de fapt, responsabili pentru toate cele întâmplate.

Nu credeam asta decât pe jumătate, poate chiar deloc, în mintea mea încă mai puteam să enumăr, în ordine succesivă, evenimentele care culminaseră cu înmormântarea lui Jacob şi să explic raţional cum fiecare dintre ele condusese, în mod

inevitabil, către celălalt, cum nu existase nicio alternativă, nicio răscruce în drumul meu, nicio posibilitate să mă întorc şi să schimb ceea ce deja făcusem. Îl împuşcasem pe Jacob fiindcă ar fi cedat nervos, fiindcă îl împuşcasem pe Sonny, fiindcă trebuise să acopăr faptul că o împuşcasem pe Nancy, fiindcă era cât pe-aci să mă împuşte ea pe mine, fiindcă Jacob îl împuşcase pe Lou, fiindcă i se păruse că Lou o să mă împuşte pe mine, fiindcă Lou mă amenința cu puşca, fiindcă îl păcălisem şi-l făcusem să spună că el l-a omorât pe Dwight Pederson, fiindcă Lou mă şantaja, fiindcă nu voiam să-i dau partea lui de bani decât la vară, fiindcă voiam să fiu sigur că nimeni nu căuta avionul…

Mi se părea că o pot ține aşa la nesfârşit; existența fiecărei cauze justifica nevoia ca eu să-mi asum răspunderea pentru efectele ei. Dar simplul fapt că simțeam nevoia să fac asta - şi o făceam în mod frenetic, obsesiv, o repetam în minte ca pe o mantră - mi se părea un motiv suficient de îngrijorare. Începeam, chiar dacă abia perceptibil, să am îndoieli cu privire la ceea ce făcusem, începea să-mi pierd încrederea în justificările pe care mi le găsisem.

*

* *

După o săptămână de la înmormântarea lui Jacob, atenția publicului pieri brusc.

M-am întors la lucru în acea zi de luni şi viața mea îşi reluă numaidecât rutina zilnică. Doar din când în când mai auzeam lumea din oraş vorbind despre cele petrecute; foloseau în mod inevitabil cuvinte precum *tragedie* sau *şocant,* sau *oribil,* sau *fără sens.* Nimeni nu părea să bănuiască nimic. Eram dincolo de orice suspiciune; nu exista niciun motiv; chiar şi numai să se vorbească de posibilitatea ca eu să fi fost în vreun fel implicat ar fi părut un gest crud şi lipsit de omenie. La urma urmei, doar îmi pierdusem fratele!

Au găsit halatul şi rujul lui Nancy în rulota lui Sonny. Am văzut un interviu luat uneia dintre colegele ei care spunea că, după părerea ei, relaţia lor dura de ceva vreme. Nu spuse pe ce se baza în această afirmaţie şi nici reporterul nu o întrebă. Suspiciunea ei retroactivă era îndeajuns. Oamenii povesteau cât de nervos fusese Lou în acea seară, la Wrangler, cum acuzase un puşti că încercase să-i pună piedică. Şi-l aminteau furios, pus pe harţă - un beţiv care parcă de-abia aştepta o încăierare. În cele din urmă, ca pentru a adăuga o ultimă notă de credibilitate la povestea noastră, *The Blade* publică un articol despre datoriile pe care Lou le acumulase din pariuri. Îşi distrusese întreaga viaţă, scriseseră, era la pământ. Era o bombă cu ceas, un dezastru iminent.

Fetiţa creştea. Învăţă să se rostogolească de pe o parte pe alta, lucru pe care maică-sa îl califică drept adorabil. Sarah îşi reluă slujba cu jumătate de normă la biblioteca din Delphia. O lua pe Amanda cu ea şi o aşeza pe podeaua din spatele biroului de înregistrări în timp ce lucra.

Luna februarie se scurse încet.

*

* *

Amânam mereu să mă duc să fac curat în apartamentul lui Jacob. În cele din urmă, spre sfârşitul lunii, proprietarul imobilului îmi trimise un bilet la magazinul de nutreţuri, spunându-mi că trebuia să îndeplinesc această neplăcută sarcină până la data de întâi martie.

Am continuat totuşi să mă fofilez până pe douăzeci şi nouă. Era o zi de luni şi am plecat de la serviciu cu o oră mai devreme. Am trecut mai întâi pe la magazinul de legume şi fructe ca să iau nişte cutii folosite. Le-am dus pe toate, împreună cu o rolă groasă de scotch pe care o luasem de la birou, până în dreptul magazinului de electrocasnice şi le-am urcat apoi pe scările abrupte, în camera lui Jacob.

Înăuntru, totul era exact aşa cum îmi aminteam. Acelaşi miros apăsător, aceeaşi mizerie, aceeaşi dezordine. Aceleaşi particule de praf pluteau prin aer, aceleaşi cutii goale de bere decorau podeaua, aceleaşi cearşafuri murdare zăceau adunate grămadă la picioarele patului.

Am început cu hainele lui, fiindcă mi se părea lucrul cel mai uşor. Nu le-am împăturit. Le-am îndesat pur şi simplu în cutii. Nu erau prea multe: şase perechi de pantaloni - blugi şi pantaloni kaki, din doc - câteva cămăşi de flanel, o grămadă amestecată de tricouri, şosete şi chiloţi. Nu avea decât o singură cravată albastră, agăţată într-un cui, cu imaginea unui cerb brodată pe partea din faţă. Mai avea două perechi de adidaşi şi una de bocanci, şepci, mănuşi, o mască neagră de schi, o pereche de slipi de baie şi geci pentru toate anotimpurile. Mai erau şi pantalonii gri şi pantofii maro, de piele, pe care îi purtase în dimineaţa în care mă rugase să-l ajut să cumpere ferma. De îndată ce umpleam o cutie o coboram la maşină şi o încărcăm în spate.

După ce-am terminat cu hainele, m-am dus în baie - obiecte de toaletă, un prosop, trusa de bărbierit, un pistol de plastic, cu apă, un teanc de reviste *Mad* - şi din baie în alcovul micuţ pe care Jacob îl folosea pe post de bucătărie - două oale, o tigaie, o tavă plină cu ustensile aruncate unele peste altele, patru pahare, şase farfurii, o mătură în ultimul hal de tocită, o cutie goală de Comet. Totul era unsuros, acoperit de grăsime. Am aruncat mâncarea - o conservă de ravioli, o cutie de cereale Frosted Flakes, o cutie putrezită de lapte, o pungă încă nedesfăcută de gogoşi cu ciocolată, o franzelă, trei felii de brânză, un măr stafidit.

Am strâns apoi gunoiul - sticlele de bere şi ziarele vechi, ambalajele de bomboane şi sacii goi de mâncare de câine. După care, m-am dus la pat. Am scos cearceafurile, i-am înfăşurat radioul cu ceas într-o pereche de izmene şi am înghesuit totul

într-o cutie. Am aruncat perna în direcţia uşii. Totul mirosea vag a Jacob.

Mobila din apartament aparţinea proprietarului aşa că, după ce i-am împachetat şi cearşafurile şi perna, nu mi-a mai rămas decât cufărul lui. Era un model vechi, de armată, cu încuietoare. Fusese al unchiului nostru în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi i-l dăruise lui Jacob când împlinise zece ani. Aveam de gând să-l car la parter fără să mă mai uit înăuntru, însă în ultima clipă m-am răzgândit. L-am târât până lângă pat şi i-am deschis capacul.

Interiorul cufărului era surprinzător de ordonat. În stânga, frumos împăturite şi aşezate, erau un set suplimentar de cearşafuri şi nişte prosoape de baie. Le luase din casa părinţilor noştri. Le-am recunoscut numaidecât: prosoapele albastre, cu aspect uzat, purtau iniţialele mamei. Cearşafurile erau decorate cu trandafiraşi micuţi. În partea dreaptă a cufărului erau o cutie roşie, de scule, o Biblie veche, o mănuşă de fermier, o cutie cu gloanţe pentru flinta lui Jacob şi o macetă. Maceta aparţinuse aceluiaşi unchi care îi dăduse fratelui meu şi cufărul. O adusese cu el de pe undeva din Pacific. Era lungă şi avea un aspect ameninţător; avea tăişul gros, cu o curbură delicată, şi un mâner de lemn de culoare maro-închis. Parcă ar fi fost un exponat de muzeu - o armă primitivă, cu care puteai ucide un om.

Sub macetă era o carte mare, care părea să fie foarte veche. Curios, am scos-o din cufăr şi m-am aşezat pe marginea saltelei lui Jacob. Soarele apusese între timp şi apartamentul era cufundat în întuneric. Era o lumină în baie, dar atâta tot, aşa că a trebuit să fac eforturi ca să descifrez titlul cărţii. Pe cotor avea o ştampilă în tuş auriu: Managementul fermelor, de la A la Z.

Am deschis coperta şi înăuntru, pe albul curat al primei pagini, am găsit, scris cu creionul, numele tatălui meu. Dedesubt Jacob şi-l mâzgălise şi pe al

lui, în cerneală. Îmi imaginam că era unul dintre nimicurile lăsate de taică-meu prin testament, un simbol meschin în locul fermei pe care i-o promisese. Dar, când am început să dau paginile, am văzut că Jacob nu tratase câtuşi de puţin cu superficialitate această parte anume a moştenirii. Cartea era plină de pasaje subliniate şi avea o sumedenie de însemnări făcute pe marginile paginilor. Erau capitole întregi despre irigaţii, drenaje, întreţinerea materialelor, fertilizare, despre piaţa de cereale, reglementări guvernamentale, norme de transport - toate acele lucruri despre care îi spusesem lui Jacob că nu le va putea înţelege niciodată.

Studiase ca să fie fermier.

M-am întors iar la coperta cărţii şi am verificat data de copyright. Fusese publicată în 1936, cu mai bine de cincizeci de ani în urmă. Nu se menţiona nimic în aceste pagini despre pesticide sau ierbicide, sau despre stropirea cu insecticide. Reglementările guvernamentale care erau atât de pe larg dezbătute fuseseră schimbate de mai multe ori de atunci. Frate-meu se muncise cu o carte inutilă, de mult depăşită.

Am găsit o bucată mare de hârtie, împăturită şi aşezată cu grijă la sfârşitul cărţii. Era o diagramă după ferma tatei, desenată, după cum se părea, chiar de Jacob. Arăta unde trebuia să fie hambarul, şopronul pentru unelte, depozitul de grâne. Arăta limitele terenului, cu măsurători exacte din loc în loc şi săgeţele care indicau căile de scurgere a apei. Prinsă cu o agrafă de birou în colţul din dreapta sus al diagramei era o fotografie cu casa noastră, făcută - îmi dădeam seama, fiindcă nu mai erau perdele la ferestre - chiar înainte să fie dărâmată. Probabil că Jacob se dusese acolo ca să vadă demolarea.

Mi-e greu să exprim în cuvinte ce am simţit în clipa în care am văzut acea fotografie, diagrama şi cartea plină de însemnări. A fost mai întâi un soi

de regret, simpla dorinţă să fi avut atâta minte cât să nu fi deschis cufărul, să-mi fi urmat primul instinct şi să-l fi dus jos, la maşină, fără să mă ating de ceea ce era înăuntru. Intenţionasem să termin cât mai repede cu apartamentul, să curăţ tot ce era în el cu o eficienţă brutală. Anticipasem efectul pe care lucrurile lui frate-meu l-ar fi putut produce asupra mea aşa că-mi îndeplinisem sarcina cu mare grijă, de parcă întreaga încăpere ar fi fost un câmp plin de capcane, de parcă până şi cel mai insignifiant obiect ar fi fost legat, cu un fir invizibil, de o bombă de tristeţe şi regret. Şi aproape că reuşisem, tocmai ajunsesem la sfârşit când, neatent şi împins de curiozitate, m-am oprit la cufăr. Iar acum stăteam pe marginea patului lui Jacob, cu lacrimile strângându-mi-se în ochi, în apartamentul întunecat şi gol între ai cărui pereţi răsunau ecourile respiraţiei mele întretăiate, gata să izbucnesc în suspine de durere.

Durere - e cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie ce simţeam. Parcă o tumoare mi-ar fi crescut dintr-odată în piept şi-mi apăsa acum pe plămâni, ocupându-le spaţiul de care aveau nevoie ca să respire, astfel încât am fost nevoit să inspir cu zgomot ca să-i pot umple cu aer. Încă mai credeam ce-mi spusese Sarah, că făcusem ceea ce trebuia - singurul lucru pe care îl puteam face ca să ne salvăm - că, dacă nu i-aş fi împuşcat pe Sonny şi pe Jacob, am fi fost prinşi şi trimişi la închisoare. În acelaşi timp însă, îmi doream din tot sufletul ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. M-am gândit la durerea pe care trebuie să o fi îndurat Jacob, cu trupul plin de tuburi şi cu măruntaiele sfâşiate. M-am gândit la visurile pe care şi le făcuse în legătură cu ferma, la însemnările şi diagramele lui. Mi-am amintit cum venise să mă salveze, cum îşi împuşcase cel mai bun prieten ca să mă apere pe mine, fratele lui. Şi totul era învăluit în durere.

Jacob, mi-am dat seama în acea clipă, era o fiinţă nevinovată, un copil. Indiferent ce ar fi spus Sarah despre accidente şi autoapărare, şi lipsa unei alternative, rămâneam vinovat pentru cele petrecute - eu îl omorâsem, eram un ucigaş şi nu aveam cum să mă ascund de asta - era vina mea, păcatul meu, răspunderea mea.

Am rămas zece, poate cincisprezece minute, plângând cu capul în palme. Apoi, fără să mi-o doresc în mod conştient, m-am simţit mai bine decât mă simţisem vreodată în ultimele luni de zile. Mă simţeam virtuos, curat, de parcă aş fi fost purificat. M-am oprit. M-am liniştit, aşa cum te linişteşti după un acces de vomă. Trupul meu se opri din plâns de bunăvoie.

Am aşteptat o clipă, inspirând adânc, să văd ce avea să urmeze, dar nu se mai întâmplă nimic. Se făcea târziu. Auzeam pe cineva păşind de colo-colo în apartamentul de deasupra. Plăcile de lemn scârţâiau sub greutatea paşilor. Dincolo de fereastră se auzeau din când în când maşinile trecând în stânga şi-n dreapta pe Main Street. Dinspre calorifer, se auzea un zgomot slab, un fel de păcănit.

Mi-am şters faţa cu mâna. Am împăturit la loc schiţa şi am băgat-o înapoi în carte, apoi am pus cartea pe fundul cufărului şi am închis capacul. Îmi ridicasem mânecile de la cămaşă ca să nu le murdăresc în timpul curăţeniei, şi acum le-am răsucit cu grijă în jos şi am închis butonii.

Mă simţeam zguduit şi slăbit, de parcă nu mâncasem nimic toată ziua. Simţeam greutatea hainelor apăsându-mi pe trup. Faţa îmi era încă umedă de la lacrimi şi simţeam cum pielea se usucă şi începe să mă strângă. Aveam un gust sărat pe buze.

Înainte chiar să mă ridic în picioare, ştiam deja din ce perspectivă să abordez cele petrecute în acea seară. O să privesc situaţia ca pe o anomalie, o paranteză în cursul vieţii mele, o mică lacună de

disperare în care mă împiedicasem, dar din care reuşisem să ies. Nu o să-i povestesc lui Sarah, o să ţin totul ascuns; o să fie un secret. Şi când se va întâmpla din nou, cum ştiam că o să se întâmple, voi repeta procesul. Pentru că îmi dădusem seama, chiar în timp ce mă sufocam şi plângeam în hohote, că totul era zadarnic, că oricum nu mai puteam schimba nimic din ce făcusem şi nici ceea ce simţeam în legătura cu asta. Totul era acum de domeniul trecutului şi singurul mod în care puteam supravieţui, în care puteam trece peste moartea fratelui meu, era să accept situaţia ca atare. Altfel, dacă aş fi lăsat-o, durerea mi s-ar fi preschimbat treptat în regret, regretul în remuşcare şi remuşcarea într-o perfidă dorinţă de autopedepsire. Mi-ar fi otrăvit viaţa. Trebuia să o controlez, să o disciplinez, să o compartimentez.

După ce mai trecură vreo două minute, m-am ridicat în picioare şi mi-am pus haina. Am intrat în baie şi mi-am spălat faţa la chiuvetă. Apoi, am dus cufărul şi cutia cu cearşafuri în stradă şi am închis uşa lui Jacob în urma mea.

Am lăsat cutiile în maşină, în spate. Ştiam că, dacă le-aş fi scos, le-aş fi aruncat şi nu voiam încă să fac asta.

*

* *

În afară de mine, Mary Beth părea să fie singurul care să-i plângă absenţa lui Jacob. În săptămânile de când venise în casa mea, câinele suferise o uimitoare schimbare de personalitate. Devenise nervos şi începuse să latre. Ne mârâia şi-şi arăta colţii dacă încercam să-l mângâiem.

Lui Sarah îi era frică pentru Amanda, se temea că Mary Beth ar fi putut s-o atace, aşa că am hotărât să-l ţinem afară. În fiecare dimineaţă, înainte să plec la lucru, îl legam cu o funie de rufe de păducelul din curtea din faţă, iar noaptea îl băgăm în garaj. Această nouă rutină părea să sporească şi mai mult iritabilitatea câinelui. Cât era

ziua de lungă, stătea în zăpada din faţa casei şi lătra la maşinile care treceau pe stradă, la copiii care aşteptau la colţ autobuzul şcolii, la poştaşul care-şi făcea rundele. Trăgea atât de tare de funie, încât începuseră să-i apară răni sub zgardă. Noaptea urla încontinuu în garaj, perioade lungi de timp, şi sunetul sinistru răsuna pe toată strada. Copiii din cartier începuseră deja să lanseze zvonuri cum că animalul era bântuit de fantome, că urletele care se auzeau noaptea nu le scotea câinele, ci duhul chinuit al fratelui meu.

Amanda, ca şi când starea animalului ar fi fost contagioasă, deveni la rândul ei agitată, gălăgioasă, greu de mulţumit şi de liniştit. Plângea mai mult decât înainte şi vocea ei avea acum o tonalitate mai ascuţită, de parcă ar fi suferit o durere autentică, şi nu o simplă stare de disconfort. Devenise extrem de ataşată de maică-sa şi începea numaidecât să ţipe dacă nu o vedea, nu o auzea sau nu-i simţea atingerea. Ca pentru a mă chinui parcă şi mai tare, ursuleţul lui Jacob era cel care reuşea cel mai bine să o calmeze. De îndată ce vocea bărbătească din pieptul jucăriei începea să cânte fetiţa încremenea, părând să asculte cu tot trupul şi să urmărească melodia.

Frére Jacques, Frére Jacques,
Dormez-vous? Dormez-vous?
Sonnez les matines. Sonnez les matines.
Ding, dang, dong. Ding, dang, dong.

Eu nu puteam s-o liniştesc decât noaptea, când era întuneric şi era foarte somnoroasă.

*

* *

După îndelungate dezbateri, am vândut camioneta lui Jacob magazinului de nutreţuri şi acum, în fiecare dimineaţă când mă duceam la lucru, îl vedeam în faţa firmei, parcat în stradă, cu spatele lăsat din cauza încărcăturii.

*

* *

La o săptămână după ce eliberasem apartamentul lui frate-meu, şeriful veni în biroul meu. Mă întrebă ce aveam de gând să fac cu flinta lui Jacob.

— Sincer să fiu, nici nu m-am gândit la asta, Carl, am spus. Cred că o s-o vând.

Stătea în fotoliul de lângă birou. Era îmbrăcat în uniformă şi, pe deasupra, avea haina verde-închis, de poliţie, îşi ţinea şapca pe genunchi.

— M-am gândit că asta o să vrei să faci, spuse el, şi speram să mă laşi pe mine să-ţi fac prima ofertă.

— Vrei să o cumperi?

Dădu din cap.

— Caut de mult o flintă bună, de vânătoare.

Gândul că arma lui Jacob ar fi putut ajunge în posesia şerifului îmi dădu un puternic sentiment de nesiguranţă. Fără să am vreun motiv să cred asta, mi se părea că flinta era o dovadă împotriva mea şi nu voiam să ajungă la el. Dar nu am putut găsi vreun argument ca să-l refuz.

— Nu se pune problema de ofertă, Carl, i-am spus. Dă-mi cât vrei pe ea şi consider-o a ta.

— Ce zici de patru sute de dolari?

Am fluturat din mână.

— Ţi-o dau şi pe trei sute.

— Nu prea te pricepi să te tocmeşti, Hank! zise el, zâmbindu-mi.

— N-aş vrea să-ţi iau mai mult decât face.

— Patru sute e un preţ corect. Mă pricep la arme.

— Bine, atunci. Cum te simţi tu mai bine. Dar să ştii că ţi-o las şi la trei.

Se încruntă. Îmi dădeam seama că, acum, ar fi vrut să plătească mai puţin, dar simţea că nu mai putea să dea înapoi de la patru sute.

— Ce zici să ţi-o aduc mâine-dimineaţă la secţie? l-am întrebat. Îmi trimiţi tu un cec, după ce

o examinezi mai bine.

Dădu încet din cap.

— Pare un plan bun.

Apoi, discutarăm despre alte lucruri: despre vreme, despre Sarah, despre copil. Înainte să plece însă, aduse iar vorba despre flintă.

— Eşti sigur că vrei să o vinzi? mă întrebă. N-aş vrea să te simţi obligat.

— Eu nu prea am ce face cu ea, Carl. N-am fost în viaţa mea la vânătoare.

— Tatăl tău nu te-a luat cu el la vânătoare, în copilărie?

Zâmbi, surprins.

— Nu, am spus. Nici măcar n-am tras vreodată cu o armă.

— Niciodată?

Am scuturat din cap.

Rămase în picioare, lângă biroul meu, şi mă privi fix preţ de câteva clipe. Ţinea şapca în mână şi se juca cu cozorocul.

— Totuşi, ştii cum se trage, nu-i aşa?

M-am gândit bine ce să-i răspund, devenind, dintr-odată, precaut. Vocea i se schimbase, era acum mai puţin nonşalantă. Nu-mi punea întrebarea asta doar de dragul conversaţiei. Mă întreba fiindcă voia să afle răspunsul.

— Cred că da, am spus.

Dădu din cap şi rămase în picioare, ca şi când ar fi aşteptat să mai spun ceva.

Am întors capul şi m-am uitat în jos, spre birou, la degetele mele răsfirate pe suprafaţa lucioasă. În lumina puternică a lămpii, părul de pe mâini îmi părea cărunt. Am strâns pumnii.

— Cât de bine îl cunoşteai pe Sonny? întrebă el ca din senin.

Am privit spre el, simţind cum inima începe să-mi bată cu putere.

— Pe Sonny Major?

Dădu din cap.

— Aproape deloc. Ştiam cine e şi el ştia cine sunt. Cam atât.

— Aşadar, eraţi doar cunoştinţe.

— Da, am spus. Ne salutam când ne întâlneam pe stradă, dar nu ne opream la discuţii.

Carl păru să cântărească o clipă spusele mele, apoi îşi puse şapca pe cap şi se pregăti să plece.

— De ce? l-am întrebat.

Ridică din umeri.

— Eram curios, zise, zâmbindu-mi vag.

L-am crezut. Nu ştiu după ce, dar îmi dădeam seama că era mai mult curios decât suspicios. La fel cum părerea lui despre mine îl oprise să vadă posibilitatea ca eu să-i fi omorât pe Jacob, pe Sony şi pe Nancy, tot aşa, din cauza părerii pe care o avea despre Lou, îi venea greu să accepte povestea mea. Cred că simţea că e ceva în neregulă, dar nu-şi putea da seama cu exactitate ce anume. Nu făcea o investigaţie. Era, pur şi simplu, o recapitulare, cerceta să nu-i fi scăpat vreo piesă din puzzle. Ştiam asta, îmi dădeam seama că nu reprezintă o ameninţare. Şi totuşi conversaţia mă deranja.

După ce plecă, am reluat întreaga scenă în minte, iar şi iar. Analizam tot ce spusesem, fiecare gest pe care îl făcusem, căutând greşeli, mărturisiri subtile ale vinovăţiei mele. Nu am găsit nimic, desigur, doar o aura vagă de anxietate, ce devenea din ce în ce mai difuză ori de câte ori încercam să o identific.

I-am spus lui Sarah că voiam să-i vând flinta şerifului, dar nu i-am povestit şi de întrebările lui.

*

* *

În acea noapte, Amanda ne ţinu treji până târziu cu plânsetele ei. Ne-am culcat cu ea în pat, cu lumina stinsă, cu întreaga încăpere cufundată în întuneric. Sarah strângea fetiţa în braţe în timp ce eu întorceam cheiţa de la ursuleţul lui Jacob. Trecuse cu mult de miezul nopţii când reuşi, în sfârşit, să adoarmă. Eu şi Sarah am rămas

nemişcaţi în tăcerea ce urmă, temându-ne amândoi să schiţăm vreun gest ca nu care cumva să trezim copilul. Picioarele ni se atingeau pe sub pătură. Îi simţeam pielea lui Sarah, un mic petic de căldură, lângă pulpa mea.

— Hank? şopti ea.

— Ce e?

— Ai mai ucide vreodată pentru bani?

Avea un ton jucăuş, ca de glumă, dar dincolo de el am simţit strecurându-se, asemenea unui şarpe, o notă de seriozitate.

— Nu i-am omorât pentru bani, am spus.

Am simţit-o pe Sarah întorcându-se şi uitându-se la mine, prin întuneric.

— I-am omorât ca să nu ne prindă, ca să ne protejez.

Amanda scoase un oftat şi Sarah începu să o legene.

— M-ai omorî şi pe mine, ca să nu te prindă? şopti ea. Tonul îi devenise de-acum serios, fără nicio urmă de glumă.

— Sigur că nu, am spus, lăsându-mă pe spate.

Mi-am cuibărit în mod ostentativ capul în pernă, încercând să pun capăt conversaţiei. Nu mă uitam la ea.

— Dar dacă ai şti că n-ar afla nimeni că m-ai omorât şi că, dacă n-ai face-o, te-aş denunţa la poliţie?

— Nu m-ai denunţa.

— Să spunem că m-aş răzgândi brusc. Că aş vrea să mărturisesc totul.

Am aşteptat o clipă, apoi m-am răsucit cu faţa spre ea.

— Ce vrei să spui?

Sarah era o formă întunecată, conturată deasupra mea.

— E doar un joc. O situaţie ipotetică.

Nu am spus nimic.

— Ai ajunge la închisoare, zise ea.

— I-am omorât pentru voi, Sarah. Pentru tine şi Amanda. Patul scârţâi când Sarah îşi mută greutatea. I-am simţit piciorul îndepărtându-se de al meu.

— Şi pe Pederson ai zis că l-ai omorât pentru Jacob.

M-am gândit o clipă la ce spusese. Era adevărat, dar mi se părea că nu e. Am încercat să găsesc un răspuns.

— N-aş putea, am zis. Mai bine m-aş duce la închisoare. Voi două sunteţi tot ce am.

Am întins mâna spre ea, însă am atins-o pe Amanda. Fetiţa se trezi şi începu să plângă.

— Şşt! făcu Sarah.

Ascultarăm amândoi, cu trupurile nemişcate, până când fetiţa se linişti.

— Ai fi crezut că poţi să-l ucizi pe Jacob înainte s-o faci? continuă Sarah în şoaptă.

— E cu totul altceva şi o ştii prea bine.

— Altceva?

— În tine pot să am încredere, în el nu puteam.

De îndată ce-am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama cum sunau. Nu credeam asta decât pe jumătate, dar n-am mai spus nimic. Mi se părea că n-aş fi făcut decât să înrăutăţesc situaţia dacă aş fi încercat să-mi retrag cuvintele.

Sarah nu zise nimic. Se gândea.

— Ştii ce vreau să spun, i-am şoptit.

Am văzut-o, vag, dând din cap. După câteva clipe se strecură jos din pat şi o puse pe Amanda în leagăn. Când se întoarse, se lipi strâns de mine. Îi simţeam respiraţia de-a lungul gâtului; mă făcu să tremur.

M-am gândit câteva clipe înainte să vorbesc. Apoi, am spus:

— Tu m-ai ucide pe mine?

— Oh, Hank! făcu ea căscând. Eu nu cred c-aş fi în stare să ucid pe nimeni.

Afară, în garaj, câinele începu să latre. Părea mult mai aproape decât era în realitate. „Fantoma

lui Jacob“, mi-am zis.

Sarah îşi înălţă capul şi mă sărută pe obraz.

— Noapte bună, spuse.

*

* *

Miercuri seara, când m-am întors de la serviciu, am găsit trei hârtii pe masa din bucătărie. Erau copii după articole din *Toledo Blade*. Primul era din 28 noiembrie 1987 şi avea următorul titlu:

DOI UCIGAŞI OMOARĂ ŞASE PERSOANE
ŞI RĂPESC MOŞTENITOAREA
Se cere o recompensă uriaşă

Articolul relata povestea lui Alice McMartin, fiica de şaptesprezece ani a lui Byron McMartin, un milionar din Detroit. În seara de 27 noiembrie, Alice fusese răpită sub ameninţarea cu arma din casa tatălui ei din Bloomfield Hills, Michigan. Răpitorii, îmbrăcaţi în poliţişti, cu insigne, revolvere şi bastoane, năvăliseră în casă puţin după ora opt seara. O cameră de siguranţă îi filmase legându-i cu cătuşele pe angajaţii familiei McMartin - patru bodyguarzi, o menajeră şi un şofer - cu mâinile la spate, şi punându-i apoi să îngenuncheze cu faţa la perete. Răpitorii îşi împuşcaseră pe rând victimele în cap, de la spate, chiar cu revolverele bodyguarzilor.

Byron McMartin şi soţia lui descoperiseră absenţa fiicei lor precum şi cele şase cadavre când se întorseseră acasă de la o recepţie, pe la ora zece. Articolul cita o sursă neidentificată, care spunea că răpitorii lăsaseră un bilet de răscumpărare prin care cereau 4,8 milioane de dolari, în bancnote nemarcate.

Cel de-al doilea articol era, la fel ca primul, de pe prima pagină din *The Blade*.

CADAVRUL MOŞTENITOAREI IDENTIFICAT DE AGENŢII FEDERALI

Tatăl pierde şi fiica şi răscumpărarea

Articolul acesta era marcat „Sandusky, OH, Dec.8“ şi relata cum cadavrul lui Alice McMartin, cu căuş şi cătuşe la mâini, fusese scos din Lacul Erie cu trei zile înainte, de către un pescar din partea locului. Se părea că trupul se afla de ceva vreme în apă, fiindcă poliţiştii de la FBI avuseseră nevoie de amprentele dentare ale tinerei pentru a-i stabili identitatea. Fusese împuşcată în ceafă înainte de a fi aruncată în apă, probabil la douăzeci şi patru de ore după ce fusese răpită.

În articol se mai spunea că răscumpărarea fusese plătită, după ce agenţii FBI îi spuseseră tatălui lui Alice că acest lucru i-ar putea ajuta să-i prindă pe răpitori.

Ultimul articol era de pe a treia pagină din *The Blade*.

Începea aşa:

FBI-UL I-A IDENTIFICAT PE RĂPITORII DIN CAZUL McMARTIN

> Detroit, 14 Dec. (AP) - Folosind înregistrarea răpirii din 27 noiembrie a lui Alice McMartin, fiica milionarului Byron McMartin, fost fabricant de pahare de carton, în timpul căreia şase angajaţi ai familiei McMartin au fost ucişi, FBI-ul a stabilit identitatea a doi suspecţi, care au fost daţi în urmărire în întreaga ţară.
>
> Cei doi bărbaţi, identificaţi drept Stephen Bokovsky, 26, şi Vernon Bokovsky, 35, ambii din Flint, Michigan, sunt fraţi.
>
> FBI-ul, pornind de la bănuiala că unul sau poate amândoi răpitorii erau foşti angajaţi ai domnului McMartin, au cercetat sute de dosare, încercând să potrivească fotografiile cu imaginile întunecate, de proastă calitate, înregistrate de camera de supraveghere. Au

> obţinut un rezultat în clipa în care au deschis dosarul fratelui mai mic, Stephen Bokovsky. Acesta lucrase ca grădinar pentru familia McMartin, în vara anului 1984.
> Vernon Bokovsky, fratele mai mare, a fost identificat după ce o echipă FBI i-a interogat pe părinţii celor doi fraţi, Georgina şi Cyrus Bokovsky, din Flint. Ni s-a raportat că amândoi fraţii au stat cu părinţii în luna noiembrie. Cyrus Bokovsky, cu care am discutat la telefon, a declarat unui reporter al ziarului nostru că nu şi-a mai văzut niciunul din cei doi fii din 27 noiembrie, aceeaşi dată la care a avut loc răpirea.

Vernon fusese eliberat condiţionat din Penitenciarul Milan în 1986, după ce ispăşise şapte ani dintr-o condamnare de douăzeci şi cinci, fiindcă omorâse în 1977 un vecin, într-o dispută legată de o maşină. FBI-ul îşi exprima încrederea că va reuşi să ia urma suspecţilor şi să îi prindă.

> Acum că i-am identificat, spunea un agent, nu mai e decât o chestiune de timp până să-i prindem. N-au decât să încerce să fugă. Mai devreme sau mai târziu, fie anul ăsta, fie la anul, tot o să punem mâna pe ei.

Articolul se termina citând cuvintele aceluiaşi agent, care-şi exprima indignarea în faţa brutalităţii celor doi fraţi:

> Operaţiunea s-a desfăşurat metodic şi cu sânge rece, spunea agentul Teil. E limpede că amândoi au plănuit totul cu foarte mare grijă. Nu au ucis fiindcă au intrat în panică. Ce te izbeşte cel mai mult când vizionezi caseta este tocmai calmul lor impasibil. Ştiau exact ce aveau de făcut.

Teil presupune că toţi cei şase angajaţi ai familiei McMartin au fost ucişi pentru a elimina posibilitatea ca vreunul dintre ei să-l recunoască pe Stephen Bokovsky.

„Li s-a părut că, în felul ăsta, rezolvă totul, spune el. Din fericire pentru noi, au uitat însă de cameră.“

Am revenit la primul articol şi l-am citit din nou. Apoi, le-am recitit şi pe celelalte două. Ultimul era însoţit şi de trei fotografii. Prima era o imagine cu Stephen Bokovsky, doar capul şi umerii, luată din dosarul lui de angajare la familia McMartin. Era un bărbat scund, cu părul negru şi cu buze subţiri. Avea ochii afundaţi în orbite şi părea obosit.

Cea de a doua fotografie îl înfăţişa pe Vernon şi fusese făcută la încarcerarea acestuia. Bărbatul avea barbă, o privire intensă şi fălcile încleştate, de parcă l-ar fi durut ceva. Era mult mai mare ce Stephen. N-ai fi zis că sunt fraţi.

A treia fotografie era o imagine mărită după filmul înregistrat cu camera de supraveghere. Îl arăta pe Stephen cu revolverul întins spre capul unui bărbat care stătea cu spatele, în genunchi.

M-am uitat în jur, prin bucătărie. Pe aragaz, era o cratiţă care bolborosea. Mirosea a tocăniţă de vită. Sarah era sus, cu copilul. Îi auzeam vocea, ca un bâzâit. Parcă ar fi citit cu voce tare. Îşi lăsase trusa de tricotat grămadă pe masă, cu andrelele ascuţite îndreptate în sus, ca o capcană.

Am mai citit o dată articolele. Când am terminat, am urcat la etaj.

*

* *

Sarah făcea baie cu Amanda. Se uită spre mine când mă auzi intrând şi aruncă o privire rapidă spre hârtiile din mâna mea. Părea mulţumită de descoperirea ei. Faţa îi radia, cu o expresie triumfătoare. Îmi zâmbi cu gura până la urechi.

Baia era plină de aburi. Am închis uşa în urma mea şi m-am aşezat pe capacul vasului de toaletă, după care mi-am lărgit nodul de la cravată.

Amanda plutea pe spate în apa călduţă, cu faţa numai un zâmbet, susţinută pe dedesubt de coapsele lui Sarah. Sarah stătea aplecată înainte, cu mâinile împreunate sub capul copilului. Unul din picioruşele Amandei îi apăsa pe un sân, adâncindu-se uşor în carnea moale.

Sarah inventa o poveste pentru Amanda. Se opri doar foarte puţin când mă văzu intrând, apoi continuă de unde rămăsese.

— Regina era foarte furioasă, zise ea, legănând uşor copilul în apă. Ieşi ca o vijelie din sala de bal, aruncând priviri mânioase în stânga şi-n dreapta. Regele fugi după ea şi, în urma lui, întreaga curte, la o oarecare distanţă. „Iubito! strigă el. Iartă-mă!“ Ieşi alergând în strada, uitându-se în toate părţile. „Iubito! strigă. Iubito!“ Îşi trimise soldaţii să cerceteze întreg oraşul. Dar regina dispăruse.

Amanda râse. Ridică o mânuţă şi lovi apa, scoţând un plescăit puternic. Împinse cu piciorul în sânul lui Sarah. Sarah râse şi ea.

Nu-mi dădeam seama dacă povestea se terminase sau nu, aşa că am aşteptat câteva clipe înainte să vorbesc. Ţineam articolele în poală. Emanau un miros vag de chimicale în aerul umed.

Sarah îşi ridică bazinul, apoi îl coborî la loc, făcând-o pe Amanda să râdă. Erau amândouă rozalii de la căldura apei. Buclele lui Sarah se udaseră la capete.

— Le-ai găsit la bibliotecă? am întrebat-o.

Dădu din cap.

— Probabil că despre banii noştri e vorba, nu crezi?

Dădu iar din cap, aplecându-se ca să sărute copilul pe frunte.

— Îl recunoşti pe vreunul ca fiind pilotul avionului? mă întrebă ea.

Am dat la ultima pagină şi am privit atent fotografiile.

— Nu prea pot să-mi dau seama. Avea toată faţa ciugulită.

— Cu siguranţă sunt banii noştri.

— Ar trebui să fie cel mic. Era firav, am spus, întinzându-i fotografia. Tipul celălalt e masiv.

Nu se uită la fotografie. O urmărea pe Amanda.

— Ciudat că erau fraţi, nu crezi?

— Ce vrei să spui?

— Ca tine şi Jacob.

Mi-am îngăduit să urmăresc o clipă ideea asta, apoi însă m-am oprit. Nu era ceva la care să vreau să mă gândesc. Am pus foile pe marginea chiuvetei.

— Cum le-ai găsit? am întrebat-o.

Sarah se întinse şi scoase dopul de la cadă. Apa începu să se scurgă cu zgomot pe sub podeaua băii. Amanda nu făcea nicio mişcare. Asculta.

— Am luat la mână toate ziarele din perioada în care aţi descoperit avionul. N-a trebuit să caut prea mult. Era chiar pe prima pagină. Când l-am văzut, mi-am adus aminte că-l şi citisem.

— Şi eu.

— Dar pe atunci era doar un articol. Nu mi s-a părut ceva important.

— Asta schimbă lucrurile, nu?

Îmi aruncă o privire.

— În ce sens?

— Când am hotărât să păstrăm banii, ne-am convins singuri că erau bani pierduţi. Că nu aparţineau nimănui, că nu-i căuta nimeni.

— Şi?

— Şi acum ştim că-i caută cineva. Nu mai putem pretinde că nu-i vorba de furt.

Mă privi din cadă cu o expresie nedumerită.

— Întotdeauna am ştiut că-i furăm, Hank, zise ea. Doar că, până acum, nu ştiam de la cine. Faptul că am aflat nu schimbă cu nimic lucrurile.

Avea dreptate, desigur. Mi-am dat seama de îndată ce termină de vorbit.

— Eu cred că e bine că am aflat de unde sunt, zise ea. Începusem să mă tem că sunt contrafăcuţi sau marcaţi. Că tot ce am făcut a fost degeaba, că n-o să-i putem cheltui.

— S-ar putea totuşi să fie marcaţi, am spus.

Am simţit inima zvâcnindu-mi la gândul ăsta, că bancnotele ar putea fi fără valoare, că-i omorâsem pe toţi pentru o geantă plină de hârtii. Simţeam că ideea mă ameţeşte - toată lupta noastră, toate alegerile îngrozitoare pe care trebuisem să le facem să fi fost pentru nimic.

Dar Sarah îmi alungă acest gând.

— Au cerut bani nemarcaţi. Aşa scrie în articol.

— Poate că de-aia au împuşcat-o. Poate că au luat banii de recompensă şi-au descoperit că…

— Nu, mă întrerupse Sarah. În articol scrie că au omorât-o imediat. Au împuşcat-o înainte să apuce să vadă banii.

— Nu ne-am putea da seama uitându-ne la ei? Nu putem să-i băgăm la lumină cu ultraviolete?

— Nu le-ar fi dat bancnote marcate. Ar fi fost un risc prea mare.

— Mie mi se pare că…

— Crede-mă pe mine, Hank. Banii nu sunt marcaţi!

N-am mai spus nimic.

— Eşti paranoic. Îţi faci griji din nimic.

În capătul căzii, se formase un mic vârtej. L-am privit amândoi cum se învârtea. Scurgerea scotea un zgomot puternic sub el.

— Mai că-mi vine să mă întorc la avion, am spus. Să văd dacă e sau nu el.

— Avea portofel?

— Nici nu mi-a trecut prin cap să mă uit.

— Ar fi o prostie să te întorci, Hank. Ar însemna s-o cauţi cu lumânarea.

Am clătinat din cap.

— Nu mă întorc.

Sarah o ridică pe Amanda de pe picioare. Apa se scursese aproape de tot din cadă.

— Adu un prosop! zise ea.

M-am ridicat şi am luat un prosop din raft. Am luat fetiţa din mâinile lui Sarah, am înfăşurat-o în prosop şi am luat-o cu mine, pe toaletă. Când m-am aşezat, mi-am pus-o pe genunchi şi am jucat-o un pic. Începu să plângă.

— Ce mă sperie pe mine, am spus privind-o pe Sarah uscându-se, este că mai ştie cineva de bani.

— E îngrozit, Hank! I-au aflat numele.

— FBI-ul spune că îl vor prinde cu siguranţă. O să le spună că frate-său a fugit cu banii, într-un avion.

— Şi?

— Conexiunile sunt evidente, Sarah. N-ar fi chiar atât de greu să pună totul cap la cap. Carl ştie că am auzit motorul unui avion deasupra rezervaţiei naturale. Ştie că Jacob, Lou, Sonny şi Nancy au fost împuşcaţi. Dacă găsesc avionul şi ştiu că ar trebui să aibă patru milioane de dolari în el…

Auzindu-mă rostind toate astea m-am simţit cuprins de un val brusc de panică. Muşchii cefei începură să-mi tremure. Am arătat cu mâna spre foile de pe chiuvetă.

— Aşa cum au uitat şi ei de camera de luat vederi. Mai mult ca sigur o să ne scape ceva.

Sarah îşi aruncă prosopul în coşul de rufe. Halatul îi atârna într-un cui, pe uşă. Îl luă şi-l îmbrăcă. Apoi, mi-o luă pe Amanda din braţe.

— Conexiunile ni se par evidente doar nouă, zise ea calma. Nimeni altcineva n-o să le vadă.

Treptat, bebeluşul se opri din plâns.

M-am ridicat. Începusem să transpir pe sub costum, aşa că mi-am scos haina şi mi-am pus-o pe braţ. Cămaşa mi se lipise de spate.

— Dacă Jacob sau Lou, sau Nancy au lăsat ceva în urmă? Un jurnal sau ceva de genul ăsta? Sau

dacă vreunul dintre ei a mai spus cuiva şi noi nu ştim?

— Totul e bine, Hank! mă linişti Sarah. Gândeşti prea mult.

Făcu un pas spre mine şi mă cuprinse cu un braţ. Copilul, care încă mai scâncea uşor, fu prins între trupurile noastre. Am lăsat-o să-şi lipească obrazul de al meu. Pielea îi mirosea a curat, a ud şi a proaspăt.

— Gândeşte-te cum te vede lumea, spuse ea. Eşti un tip obişnuit. Un tip drăguţ, dulce şi obişnuit. Nimeni nu te-ar crede vreodată în stare să faci ceea ce ai făcut.

*

* *

Ziua lui Sarah era sâmbătă, pe doisprezece martie. Voiam să fie una pe care s-o ţină minte toată viaţa, nu doar pentru că împlinea treizeci de ani, ci şi pentru că acum aveam banii şi copilul. Aşa că i-am cumpărat două cadouri - amândouă ar fi depăşit cu mult puterea mea financiară din perioada de dinaintea genţii de pânză.

Primul era o casă cu un singur etaj în Florida. Spre sfârşitul lunii februarie văzusem un anunţ în ziar în legătură cu o licitaţie organizată de guvern pentru bunuri confiscate în raidurile antidrog. Era o listă întreagă de bunuri ce trebuiau vândute - bărci, maşini, avioane, motociclete, antene satelit, case, apartamente, bijuterii, chiar şi o fermă de cai - marfă ce putea fi cumpărată la mai puţin de zece la sută din adevărata valoare. Avea loc sâmbăta următoare, pe cinci martie, în Toledo. I-am spus lui Sarah că trebuia să merg la muncă şi am ajuns în oraş pe la nouă, ora la care era programată licitaţia.

Adresa din anunţ era un mic depozit, lângă port. Înăuntru, câteva scaune pliante fuseseră aliniate pe duşumea, cu faţa spre un podium de lemn. Niciuna dintre mărfurile care se vindeau nu era acolo - nu aveau decât fotografii şi descrieri foarte lungi, toate cuprinse într-un catalog pe care ţi-l înmânau

de îndată ce intrai din parcare. Când am sosit eu, cam patruzeci de persoane erau deja acolo, numai bărbaţi, şi mai veniră o grămadă după mine.

Licitaţia a început târziu, aşa că am avut jumătate de oră să cercetez catalogul. Venisem să văd dacă găsesc vreo bijuterie frumoasă, dar, în timp ce dădeam paginile, am început să mă răzgândesc. Al patrulea obiect scos la licitaţie era o casă cu un singur nivel şi trei dormitoare, lângă plajă, în Fort Myers, Florida. Avea ponton, jacuzzi, solar, în catalog erau fotografii color cu interiorul şi exteriorul casei. Era din stuc alb, cu acoperiş de ţiglă roşie, ca o casă spaniolă. Era frumoasă, luxoasă şi m-am hotărât pe loc să o cumpăr pentru Sarah.

Fusese evaluată la trei sute treizeci şi cinci de mii de dolari, dar licitaţia începea de la cincisprezece mii. Eu şi Sarah aveam un pic peste treizeci şi cinci de mii de dolari în contul nostru din Ashenville, banii pe care îi strângeam ca să ne putem muta din Fort Ottowa. Am decis pe loc că puteam cheltui până la treizeci de mii, dacă era nevoie. M-am gândit că, dacă avea să se întâmple cum era mai rău şi am fi fost nevoiţi să ardem bancnotele de o sută de dolari, aş fi putut vinde casa şi probabil că aş fi scos chiar un profit. O vedeam ca pe o investiţie - vicleană şi calculată.

Nu mai fusesem niciodată la o licitaţie aşa că, după ce a început, m-am uitat să văd cum făceau ceilalţi ca să liciteze. Ridicau pur şi simplu mâna când se striga un preţ şi când în cele din urmă câştiga cineva, o femeie cu o agendă îl lua de-o parte şi nota nişte informaţii.

Doar trei bărbaţi în afară de mine mai licitară pentru casa din Florida. Preţul crescu treptat până la douăzeci de mii. Când am văzut că se apropie de treizeci, am început să am emoţii. Credeam că n-o s-o mai iau. Apoi, însă toţi ceilalţi s-au retras brusc şi am ajuns să-o cumpăr eu, pentru treizeci şi una de mii de dolari.

Femeia cu agenda mă luă de o parte. Era tânără, slăbuţă, cu păr scurt şi negru. Avea un ecuson pe care scria Dra Hastings. Vorbea foarte repede şi apăsat şi îmi explică ce trebuia să fac.

Mi-a dat o carte de vizită. Trebuia să aduc un cec pentru întreaga sumă licitată la adresa notată acolo în decursul săptămânii următoare. După efectuarea plaţii, trebuia să mai aştept încă zece zile lucrătoare până să-mi apară actele. După aceea, dar nu mai devreme, puteam să vin personal la aceeaşi adresă ca să-mi iau în primire proprietatea - în cazul meu, actul casei. După ce termină de explicat şi mă rugă să-mi completez pe un formular numele, adresa şi numărul de telefon, plecă de lângă mine şi se duse la persoana următoare.

M-am aşezat la loc, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Tocmai mă angajasem să cheltuiesc treizeci şi una de mii de dolari, aproape toate economiile noastre. Mi se părea un lucru extrem de nesăbuit. Pe de altă parte însă, în comparaţie cu banii pe care-i ţineam pe duşumea, sub patul nostru, nu însemnau nimic. Şi mai făcusem şi o afacere foarte bună. Cumpărasem casa la mai puţin de o zecime din valoarea estimată. Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât această din urmă interpretare începea să-mi domine gândurile. La urma urmei, eram milionar, ba chiar de patru ori milionar. Mi se părea că sosise vremea să încep să mă comport ca atare. În momentul în care m-am ridicat ca să plec, eram îndeajuns de mulţumit de achiziţia mea. Ba chiar într-atât de mulţumit încât păşeam cu o uşoară afectare şi m-am surprins regretând că nu aveam un baston pe care să-l învârt în mână în timp ce mergeam.

Al doilea cadou pe care i l-am făcut lui Sarah a fost un pian mare. Era ceva ce îşi dorise dintotdeauna, încă de când era mică. Nu ştia să cânte la pian, şi nu ăsta era motivul pentru care îşi dorea unul. Cred că pianul reprezenta pentru ea,

pur şi simplu, un simbol al avuţiei şi al nivelului social, şi tocmai de aceea mi s-a părut un cadou potrivit pentru ocazie.

M-am interesat, am sunat la magazine de instrumente muzicale de la birou şi am rămas uluit de cât de mult putea să coste un pian. N-aveam nici cea mai vagă idee. Era ceva la care nici măcar nu mă gândisem vreodată până atunci, în cele din urmă am găsit unul al cărui preţ fusese redus fiindcă lacul avea o imperfecţiune - o pată mare, sub forma unei palme, pe capac. M-a costat două mii patru sute de dolari, aproape tot ce mai rămăsese în contul nostru.

Le-am cerut să ni-l aducă acasă în dimineaţa zilei de doisprezece. Sarah era la lucru, la bibliotecă, aşa că n-a fost de faţă când a sosit. L-au adus cu picioarele desfăcute; trei bărbaţi l-au cărat cu mare greutate. I-am rugat să îl asambleze în camera de zi. Arăta absurd, monstruos şi făcea ca restul pieselor de mobilier să nici nu se mai vadă, dar am fost mulţumit. Era ceva special, ceva ce ştiam că o să-i placă şi eram sigur că va arăta mai bine în următoarea noastră casă.

Am lipit o fundă mare şi roşie de o panglică de aceeaşi culoare şi am înfăşurat cu ea pianul. Păstrasem pagina din catalog cu imaginea casei din Florida şi am pus-o lângă fundă. Apoi m-am aşezat în fotoliu şi am aşteptat ca Sarah să vină acasă.

*

* *

Sarah păru mult mai impresionată de pian decât de casă, poate şi din cauză că acesta era o prezenţă fizică în cameră, concretă, incontestabilă - îi putea atinge clapele care scoteau sunete, nu era doar imaginea a ceva aflat la mii de kilometri depărtare. Era ceva real, în vreme ce casa rămânea o simplă promisiune.

— Oh, Hank! zise ea de îndată ce îl văzu. M-ai făcut atât de fericită!

Interpretă, apăsând pe rând clapele, melodia *When the Saints Go Marching In,* singura pe care o ştia. Deschise capacul şi privi corzile. Apăsă pedalele cu picioarele şi-şi plimbă mâna pe clape. Încercă să interpreteze *Frère Jacques* pentru Amanda, dar nu prea îi ieşi cum trebuia, iar copilul începea să plângă ori de câte ori făcea o greşeală.

Mai târziu în acea seară - după ce şi-a văzut cadourile, după o cină specială cu pui umplut, piure de cartofi şi salată de fasole verde, toate gătite de mine, şi după două sticle de vin - am făcut dragoste pe pian.

A fost ideea lui Sarah. Mie mi-era frică să nu cedeze sub greutatea noastră, dar ea şi-a scos hainele şi a sărit direct pe capac, sprijinindu-se pe coate, cu picioarele desfăcute.

— Haide! îmi zise ea zâmbindu-mi.

Amândoi eram un pic ameţiţi.

Mi-am scos şi eu hainele şi, încet, ascultând cu băgare de seamă să nu se audă vreun scârţâit, m-am urcat peste ea.

A fost o experienţă remarcabilă. Gemetele noastre erau preluate de camera de rezonanţă a instrumentului şi se întorceau spre noi în ecouri uşor schimbate - pline, încărcate cu un fel de tonalitate joasă, purtând cu ele vibraţiile blânde ale corzilor.

— Este începutul unei vieţi noi, şopti Sarah în mijlocul acţiunii, lipindu-şi gura de urechea mea; respiraţia i se auzea puternică şi adâncă, pasională şi ciudat de îndepărtată.

Când am dat din cap în semn de răspuns, mi-am lovit genunchiul de capacul pianului şi totul păru să geamă preţ de-o clipă; un ecou prelung şi parcă de jale răsună prin lemn, făcându-l să vibreze şi sa tremure sub trupurile noastre goale.

Când am terminat, Sarah scoase o sticlă cu o substanţă pentru lustruit mobila din debaraua de pe hol şi şterse urmele de transpiraţie.

*

* *

Luni, în pauza de prânz, am făcut o vizită rapidă la cimitir. Am trecut prin dreptul fiecărui mormânt, citind pietrele funerare - a lui Jacob, a părinţilor mei, a lui Pederson, a lui Lou, a lui Nancy, a lui Sonny.

Era o după-amiază înnorată, cenuşie şi mohorâtă; cerul părea să atârne aproape de pământ, apăsându-l cu greutatea lui.

Era o privelişte dezolantă şi goală. Dincolo de biserică şi de parcela împânzită de pietre funerare nu mai era decât orizontul, la kilometri depărtare. Lângă mormântul lui Pederson era un buchet de flori, crizanteme galbene şi roşii; culorile aprinse străluceau strident în lumina difuză, făcându-le să pară mai degrabă nişte pete de vopsea aruncate de un vandal decât simboluri ale durerii, aşa cum se voiau. Înăuntrul bisericii cineva exersa la orgă. Sunetul răzbătea vag prin zidul de cărămidă, acelaşi şir de note joase, tânguitoare, repetate iar şi iar.

Nu mai ninsese de la cele patru înmormântări, iar în ziua în care-l îngropasem pe Jacob căzuseră doar câţiva fulgi de nea. Mormintele proaspete ieşeau în evidenţă în mozaicul cimitirului, patru dreptunghiuri mari şi întunecate, toate uşor afundate în pământ.

Când eram mic îmi imaginam moartea ca pe un ochi de apă. Mi-o imaginam ca pe o băltoacă, poate ceva mai întunecată şi mai adâncă decât era normal, care, atunci când treceai pe lângă ea, scotea două braţe lichide şi te trăgea, înghiţindu-te în adâncurile ei. Nu ştiu de unde îmi venise imaginea asta, dar am păstrat-o multă vreme în minte, cam până pe la zece, chiar unsprezece ani. Poate că era legată de ceva ce-mi spusese odată mama, în felul acela ciudat în care explică adulţii copiilor. Dacă aşa era înseamnă că şi Jacob avusese aceeaşi idee.

Mormintele noi arătau ca nişte băltoace.

Înainte să plec, am stat câteva minute lângă locul familiei noastre. Numele lui Jacob fusese inscripţionat în spaţiul lăsat gol, chiar sub cel al tatei. Ştiam că locul rămas liber în colţul din dreapta jos mă aştepta pe mine şi am avut o senzaţie plăcută la gândul că - dacă nu cumva muream în următoarele câteva luni - nu avea să fie niciodată completat. Eu aveam să fiu îngropat undeva foarte departe de aici, sub un alt nume. Gândul ăsta îmi provocă un brusc sentiment de fericire. De când îi împuşcasem, nu mă mai simţisem atât de bine. Eram pe deplin încrezător în şansa noastră. Cred că a fost prima şi singura dată când rezultatul obţinut părea să merite preţul care fusese plătit. Scăpăm de viaţa ce ne fusese sortită. Destinul meu fusese ca un cub mare de granit pe care îl spărsesem. În doar câteva luni aveam să ies în lume, să mă eliberez de tot ceea mă ţinuse legat până atunci. Aveam să devin alt om, să-mi aleg singur drumul, să-mi stabilesc singur destinul.

*

* *

Joi seara, când m-am întors de la lucru, am găsit-o pe Sarah în bucătărie, plângând.

La început, nu am fost sigur. Nu am remarcat decât un fel de încordare, o răceală nefirească, de parcă ar fi fost supărată pe mine. Stătea lângă chiuvetă şi spăla vasele. Am intrat, fără să-mi scot costumul şi cravata, şi m-am aşezat la masă ca să-i ţin de urât. I-am pus câteva întrebări despre cum îşi petrecuse ziua, la care îmi răspunse cu nişte mormăituri monosilabice, scoase de undeva din adâncul gâtului. Nu se uita la mine. Îşi ţinea bărbia în piept şi-şi privea mâinile cu care spăla vasele cufundate în apa cu detergent.

— Te simţi bine? am întrebat-o în cele din urmă.

Dădu din cap fără să se întoarcă; umerii aplecaţi înainte îi făceau spatele să-i pară rotund. Vasele se loviră între ele în chiuvetă.

— Sarah?

Nu-mi răspunse aşa că m-am ridicat şi m-am dus lângă tejghea. Când am atins-o pe umăr păru să încremenească, parcă cuprinsă de groază.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Apoi, când m-am aplecat ca s-o privesc în ochi, am văzut lacrimile rostogolindu-i-se pe faţă.

Sarah nu plângea cu una, cu două. Puteam număra pe degetele de la o singură mână momentele în care o văzusem înlăcrimată. Nu plângea decât în faţa tragediilor majore, aşa că prima mea senzaţie fu una de panică şi de teamă. M-am gândit numaidecât la copil.

— Unde e Amanda? am întrebat repede.

Sarah continua să spele vasele. Întoarse capul într-o parte şi-mi răspunse trăgându-şi nasul:

— E sus.

— E bine?

Sarah dădu din cap.

— Doarme.

Am întins mâna şi am oprit robinetul. Când sunetul apei nu se mai auzi, bucătăria se cufundă brusc în tăcere, fapt care păru să adauge şi mai multă încărcătură momentului. Eram speriat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Mi-am trecut braţul pe după talia ei, strângând-o lângă mine. Rămase ţeapănă preţ de-o clipă, cu mâinile sprijinite de marginea chiuvetei, ca şi cum ar fi avut încheieturile rupte, apoi se lăsă să cadă spre mine şi un suspin prelung îi scutură pieptul. Am îmbrăţişat-o cu ambele mâini.

Plânse o vreme, strângându-mă la rândul ei în braţe. Apa cu detergent i se scurgea de pe mâinile ude pe gâtul meu, apoi pe spatele hainei.

— Gata, am spus în şoaptă, gata!

După ce se mai linişti, am adus-o la masă.

— Nu pot să mai lucrez la bibliotecă, zise ea aşezându-se pe scaun.

— Te-au dat afară?

Nu-mi puteam imagina cum o putuseră da afară de la bibliotecă.

Clătină din cap.

— Mi-au cerut să nu o mai aduc pe Amanda cu mine. S-au plâns unii că face gălăgie.

Îşi şterse obrajii cu mâna.

— Mi-au spus că pot să mă întorc atunci când o să mai crească şi n-o să mai plângă.

M-am aplecat spre ea şi am luat-o de mână.

— Ei, doar nu poţi spune că ai mare nevoie de o slujbă în clipa de faţă.

— Ştiu, doar că…

— Avem destui bani şi aşa, i-am spus zâmbind.

— Ştiu, zise ea din nou.

— Nu prea mi se pare un motiv de plâns.

— Oh, Hank! Nu de asta plâng!

Am privit-o surprins.

— Atunci, de ce plângi?

Îşi şterse din nou faţa, apoi închise ochii.

— E complicat. S-au strâns mai multe.

— Are vreo legătură cu ce am făcut?

Cred că vocea mi-a sunat ciudat - nervoasă, poate, sau speriată - fiindcă deschise ochii când mă auzi. Mă privi fix în ochi, de parcă ar fi vrut să vadă prin mine.

— Nu-i nimic, zise ea. Sunt doar obosită.

*

* *

Weekendul următor veni dezgheţul.

Sâmbătă, temperatura crescu până la zece grade şi totul, întreaga lume începu dintr-odată să se topească, să picure, să alunece. Nori mari şi foarte albi acoperiră cerul după-amiaza, împinşi uşor spre nord de un vânticel ce adia blând şi umed dinspre sud. Văzduhul mirosea înşelător a primăvară.

Duminică fu chiar mai cald. Termometrul urcă până spre cincisprezece grade, accelerând topirea. Pe la unsprezece dimineaţa, pământul începuse să se vadă în pătrate mici sau în urme lăsate de pantofi, negru în albul murdar al zăpezii care se retrăgea, iar seara, când m-am dus să dezleg câinele şi să-l bag în garaj, l-am găsit stând într-o

băltoacă de noroi de vreo trei centimetri. Pământul începea să iasă la iveală.

Am adormit cu greu în acea seară. Apa se scurgea cu zgomot prin burlanele de la fereastră, cu un fel de ticăit ca de ceas. Casa scârţâia şi gemea. În aer plutea o senzaţie de mişcare, de eliberare; parcă totul revenea la viaţă.

Stăteam întins în pat şi încercam să mă autoconving că sunt obosit, relaxându-mi în mod conştient muşchii, forţându-mă să respir rar şi adânc, dar, ori de câte ori închideam ochii, vedeam, cu impecabilă claritate, imaginea avionului. Zăcea culcat pe burtă în livada de meri, cu aripile desăpezite strălucindu-i acum în bătaia soarelui, atrăgând privirile. Aşa cum îl vedeam cu ochii minţii, îl simţeam aşteptând, îi simţeam nerăbdarea. Aştepta cu ardoare să fie găsit.

*

* *

În miercurea următoarei săptămâni, mi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. Stăteam la birou şi lucram la o balanţă contabilă, când i-am auzit vocea lui Jacob pe coridor.

Evident, nu era chiar vocea lui. Ştiam asta. Dar tonalitatea şi intonaţia îmi erau atât de cunoscute, încât n-am rezistat şi m-am ridicat de pe scaun, m-am apropiat tiptil de uşă, am deschis-o şi am tras cu ochiul afară.

Am zărit un bărbat gras, pe care nu-l mai văzusem niciodată. Nu era un client, intrase doar ca să ceară nişte lămuriri referitoare la drum.

Nu semăna deloc cu Jacob. Era bătrân, chel, cu o mustaţă groasă, căzută pe lângă gură. L-am privit în timp ce vorbea, i-am urmărit gesturile nefamiliare ale mâinilor, felul în care faţa i se mişca deasupra gurii şi iluzia că folosea vocea lui Jacob dispăru în mod treptat. Începu să-mi pară cam prea hârâită şi prea dură. Era o voce de bătrân.

Apoi însă, am închis ochii şi am auzit din nou vocea fratelui meu. Am stat nemişcat, încercând să

mă concentrez în totalitate asupra sunetelor şi, în timp ce ascultam, am simţit cum mă învăluie un irezistibil val de tristeţe şi dor. Era o senzaţie copleşitoare, mai puternică decât tot ce simţisem până atunci, atât de puternică încât avu asupra mea un efect de-a dreptul fizic, ca un val de greaţă. M-am aplecat uşor de mijloc, de parcă m-ar fi lovit ceva în stomac.

— Domnule Mitchell? am auzit pe cineva strigându-mă.

Am deschis ochii şi mi-am îndreptat spatele. Cheryl mă privea îngrijorată din spatele tejghelei. Bărbatul cel gras stătea în mijlocul holului, atingându-şi cu mâna dreaptă colţul mustăţii.

— Vă simţiţi bine? întrebă Cheryl.

Părea că mai are puţin şi aleargă spre mine.

Am încercat să-mi amintesc repede ultimele momente, să văd dacă scosesem vreun sunet de când stăteam acolo, vreun icnet sau vreun geamăt, dar mintea-mi era goală.

— Sunt bine, am spus.

Mi-am dres vocea şi i-am zâmbit bărbatului celui gras. Acesta mă salută prieteneşte din cap şi eu i-am răspuns în acelaşi fel.

Apoi, m-am retras înapoi în biroul meu şi am închis uşa.

*

* *

În acea seară am citit în ziar un articol despre un uriaş joc piramidal care se derula de ceva vreme şi storcea milioane de dolari de la investitorii naivi.

În ziarul local se dădea un anunţ despre o presupusă licitaţie organizată de guvern pentru vânzarea bunurilor confiscate în cazurile de afaceri cu droguri. Oamenii licitau fără să vadă aceste bunuri, crezând, se pare, că nu există niciun pericol de fraudă câtă vreme licitaţia era organizată de guvern. Escrocul avea câţiva complici amestecaţi în mulţime, care îl ajutau să crească în mod artificial preţul. Victimele plăteau printr-un

cec, închipuindu-şi că au cumpărat bunurile la mai puţin de zece la sută din valoarea reală şi descopereau, două săptămâni mai târziu, că achiziţia lor era inexistentă, că era doar o fotografie dintr-un catalog.

Am citit ştirea cu un calm remarcabil. Cecul meu fusese încasat cu o zi înainte; mă dusesem la bancă să verific. În contul nostru mai erau acum 1 878,21 dolari. Pierdusem treizeci şi una de mii de dolari, practic toate economiile noastre, dar nu puteam conştientiza acest lucru. Părea un lucru prea groaznic pentru a se petrece atât de uşor. Mă lovise o nenorocire, cu siguranţă una dintre cele mai dure pe care le încercasem vreodată, dar sosise atât de liniştit, cu atât de puţină vâlvă - un simplu articol undeva, în mijlocul ziarului - încât mi-era greu să accept că se petrecuse cu adevărat. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie să fiu trezit în mijlocul nopţii de târâitul telefonului, aveam nevoie să aud sunet de sirene în depărtare, aveam nevoie să simt o străfulgerare bruscă de durere în capul pieptului.

Sincer să fiu, m-am surprins pe mine însumi să văd că simţeam mai mult resemnare decât durere. Atâta vreme cât puteam să-mi conturez în minte imaginea genţii de pânză, puteam privi pierderea a treizeci şi una de mii de dolari ca pe o bagatelă, o greşeală minoră, o alegere neinspirată. Iar ideea că îmi furase cineva aceşti bani, că nu-i pierdusem, pur şi simplu, îmi aducea un fel de surprinzătoare alinare. Însemna că existau şi alţi oameni la fel de răi ca şi mine, poate chiar mai răi, ba chiar o bandă întreagă, care se plimbau prin toată ţara şi-i jecmăneau pe oamenii nevinovaţi de economiile lor. Privite din acest unghi, faptele mele deveneau un pic mai puţin anormale; deveneau mai naturale, mai uşor de explicat şi de înţeles.

Desigur, a existat şi un fior de frică - nu pot să neg - un firicel rece de groază, care se strecura prin toată această încredere. Plasa de siguranţă pe care

mă bazasem în acţiunile mele ilicite, ideea de a da foc banilor de îndată ce ar fi apărut cea mai mică problemă dispăruse. Acum nu mai puteam renunţa la bani, indiferent ce s-ar fi întâmplat în viitor, fiindcă, fără ei, nu mai aveam nimic. Ultima mea iluzie de libertate îmi fusese spulberată - îmi dădeam seama de asta cu perfecta luciditate - şi aceasta era, de fapt, baza temerii mele. Eram prins: din acea clipă, toate deciziile mele în legătură cu banii aveau să fie dictate de o necesitate absolută; ştiam că din acel moment alegerile mele se vor baza pe nevoie, şi nu pe dorinţa.

Când am terminat de citit articolul, am rupt hârtia şi am aruncat-o la toaletă. Nu voiam ca Sarah să ştie decât atunci când vom fi undeva departe, în siguranţă.

*

* *

Mai târziu în acea seară, când îl dezlegam pe Mary Beth ca să îl duc în garaj, am observat că rănile de sub zgardă i se agravaseră în mod îngrijorător. Erau acum răni deschise, din care curgea sânge, care supurau. Întreaga blană îi era acoperită de noroi uscat şi întărit.

Văzându-l în halul ăsta, m-am simţit cuprins de milă. Am îngenuncheat lângă el, pe pământul ud, şi am încercat să-i mai lărgesc zgarda cu o gaică, dar, de îndată ce l-am atins, şi-a lăsat capul şi, foarte repede, ca unul care rupe o ramură dintr-un tufiş, m-a înhăţat de încheietura mâinii.

Am sărit imediat, şocat, şi câinele se ghemui ruşinat în noroi, în faţa mea. Nu mai fusesem niciodată muşcat de un câine şi nu ştiam cum să reacţionez. M-am gândit o clipă să-l lovesc cu piciorul, să-l izbesc de zidul casei şi să-l las să-şi petreacă noaptea afară, în curte, însă nu am făcut-o. Mi-am dat seama că nu eram cu adevărat supărat; mai degrabă simţeam că ar fi trebuit să fiu.

Mi-am examinat cu grijă încheietura. Soarele apusese şi în curte era întuneric, dar îmi dădeam seama pipăind-o că animalul nu-mi sfâşiase pielea. Mă înhăţase doar, era mai degrabă o palmă, şi nu o lovitură în toată regula.

M-am uitat la Mary Beth care, ghemuit în noroi, începuse să-şi lângă labele. Ştiam că trebuia să fac ceva cu el. Era bolnav şi nefericit, ca un animal de la grădina zoologică, legat toată ziua în lanţ şi ţinut prizonier în timpul nopţii.

Lumina de pe verandă se aprinse şi Sarah scoase capul pe uşă.

— Hank? mă strigă ea.

M-am întors spre ea, strângându-mi încă încheietura cu mâna.

— Ce faci? mă întrebă.

— M-a muşcat câinele.

— Ce?

Nu auzise.

— Nimic, am spus.

M-am aplecat cu grijă şi l-am luat pe Mary Beth de zgardă. Câinele nu se opuse.

— Îl duc în garaj, i-am spus lui Sarah.

*

* *

Joi, în toiul nopţii, am deschis ochii şi m-am ridicat în pat în capul oaselor; tot trupul îmi tremura, cuprins de o teamă bruscă, de un sentiment iraţional de panică. În timp ce dormeam, ticluisem un plan şi acum trebuia să o trezesc şi pe Sarah şi să i-l spun şi ei.

— Sarah! am şuierat, zgâlţâind-o de umăr.

Sarah se răsuci mai încolo.

— Termină! mormăi ea.

Am aprins lumina şi am tras-o spre mine.

— Sarah! am şoptit, privind-o fix, aşteptând-o să deschidă ochii.

Când în cele din urmă o făcu, am spus:

— Ştiu cum putem să scăpăm de avion.

— Ce?

Sarah privi spre pătuţul Amandei, apoi clipi spre mine, încă pe jumătate adormită.

— O să închiriez o lampă de sudură. O să mergem în pădure şi o să tăiem avionul în bucăţele.

— O lampă de sudură?

— O să îngropăm toate bucăţile în pădure.

Mă privea uluită, încercând să priceapă ce voiam să-i spun.

— Avionul e ultima dovadă, am spus. Dacă scăpăm de el, nu mai avem de ce să ne temem.

Sarah se ridică şi ea în capul oaselor. Îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Vrei să tai avionul?

— Trebuie s-o facem înainte să-l descopere cineva. M-am oprit o clipă, să mă gândesc. Putem să mergem mâine. O să-mi iau o zi liberă. Putem să dăm nişte telefoane şi să găsim…

— Hank! mă întrerupse ea.

Tonul ei mă făcu să mă opresc şi să mă uit la ea. Avea o expresie de groază întipărită pe faţă. Îşi ţinea braţele strânse în jurul pieptului.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Ascultă-te şi tu ce spui. Dă-ţi seama ce zici!

Am privit-o fără să înţeleg.

— Parcă ai fi nebun. Nu putem să mergem cu o lampă de sudură în pădure şi să tăiem avionul. E o nebunie!

Când am auzit cuvintele ieşind din gura ei, mi-am dat seama că avea dreptate. Dintr-odată ideea părea absurdă, de parcă aş fi vorbit în somn, bolborosind ca un copil.

— Trebuie să ne calmăm, zise ea. Nu ne putem lăsa copleşiţi de situaţie.

— Eu doar…

— Trebuie să încetezi. Ce-am făcut nu mai poate fi schimbat. Acum trebuie să ne vedem de viaţa noastră.

Am încercat să-i ating mâna, să-i demonstrez că totul era în regulă, că mă puteam controla, dar se

trase de lângă mine.

— Dacă o ţinem tot aşa, zise ea, o să pierdem totul până la urmă.

Amanda scoase un scâncet scurt, apoi se opri. Privirăm amândoi înspre pătuţ.

— O să ajungem să mărturisim, şopti Sarah.

Am scuturat din cap.

— Eu nu o să mărturisesc!

— Eşti foarte aproape, Hank. Cineva o să găsească avionul, cât de curând. O să fie zarvă mare, apoi lumea o să înceapă să uite. Imediat după aia, o să putem pleca. O să luăm banii şi o să plecăm.

Închise ochii, ca şi când şi-ar fi imaginat cum plecam, apoi îi deschise din nou.

— Banii sunt aici, zise ea, mângâind patul cu mâna. Chiar sub noi. Sunt ai noştri, dacă reuşim să-i păstrăm.

M-am uitat la ea. Lumina de pe noptieră strălucea ca un nor auriu în jurul părului ei, ca un fel de aură.

— Tu nu te simţi rău, uneori? am întrebat-o.

— Rău?

— În legătură cu ce am făcut.

— Sigur că da, zise ea. Tot timpul mă simt aşa.

Am dat din cap, uşurat să o aud recunoscând.

— Totuşi, va trebui să învăţăm să trăim cu asta. Să o reacţionăm ca la oricare altă durere.

— Dar nu e ca oricare altă durere. Mi-am ucis fratele.

— N-a fost vina ta, Hank. N-ai avut de ales. Trebuie să crezi asta. Întinse mâna şi-mi atinse braţul. Ăsta e adevărul.

Nu am spus nimic şi Sarah îmi strânse şi mai tare braţul, ciupindu-mă de piele.

— Înţelegi? mă întrebă ea.

Mă privi fix, strângându-mă de braţ, până când am dat din cap. Îşi mută capul din bătaia luminii şi aura îi dispăru. Era 3.17 noaptea. Eram pe deplin

treaz acum şi gândeam limpede. Îmi repetam în minte cuvintele ei: „N-a fost vina ta!“

— Vino aici! spuse Sarah, întinzând braţele ca să mă cuprindă.

M-am aplecat spre ea şi, când mă prinse, mă trase încet înspre saltea.

— Totul o să fie bine, îmi şopti. Îţi promit.

Aşteptă o clipă, vrând parcă să se asigure că n-o să mă ridic din nou, apoi se întoarse cu spatele şi stinse veioza.

În timp ce stăteam aşa, pe întuneric, Mary Beth începu să urle.

— O să-l împuşc, am spus. O să-i curm suferinţa.

— Oh, Hank! suspină Sarah, deja pe jumătate adormită.

Stătea întinsă la doar câţiva centimetri de mine, pe partea dreaptă. Aşternuturile începuseră să se răcească între noi.

— Am terminat cu împuşcăturile.

Înainte să se crape de ziuă, iarna se întoarse. Se porni un vând dinspre nord şi aerul se răci.

Vineri dimineaţa, în timp ce mă aflam în drum spre serviciu, începu să ningă.

Capitolul 9

Continuă să ningă toată dimineaţa, până târziu după-amiază, cu fulgi mari şi grei, de parcă deszăpezea cineva cerul şi arunca neaua cu lopata pe pământ. Clienţii aduceau zăpada în magazin, scuturând-o de pe umeri şi de pe ghete, şi aceasta se topea în băltoace mici pe pardoseală. Toţi păreau entuziasmaţi de ninsoare, veseli chiar; îi încânta venirea ei pe neaşteptate, rapiditatea cu care se aşternea pe pământ, tăcerea fantomatică învăluind tot oraşul. Vocile, aşa cum le auzeam de la mine din birou, păreau uşor ameţite, pline de o amabilitate şi o bună dispoziţie exagerată, de parcă oamenii s-ar fi pregătit de sărbători.

Pentru mine însă, furtuna nu avea efect de stimulent, ci mai degrabă de sedativ. Mă calma şi mă făcea să mă simt încrezător în soarta mea. Am lăsat treaba deoparte şi mi-am petrecut dimineaţa aşezat la birou, uitându-mă pe fereastră. Am privit zăpada aşezându-se asupra oraşului, rotunjind contururile maşinilor şi clădirilor, estompând culorile, transformând totul într-o lume albă, uniformă, fără expresie. Am privit-o aşternându-se în cimitirul de peste drum, ştergând dreptunghiurile negre ale mormintelor lui Jacob, Lou, Nancy şi Sonny. Şi, când am închis ochii, mi-am imaginat-o căzând şi în rezervaţia naturală, aşezându-se în linişte peste copacii împietriţi ai livezii şi, încet, fulg cu fulg, îngropând avionul.

Am acceptat logica lui Sarah - în cele din urmă, avionul tot trebuia să fie descoperit. Trebuia să fie descoperit, apoi uitat, ca să ne putem începe viaţa cea nouă. Dar mai ştiam şi că era de preferat ca acest lucru să se întâmple cât mai târziu. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât eram mai în siguranţă. M-am rugat, în gând: „Să nu facă nimeni legătura între împuşcături şi banii din

avion! Nimeni să nu-şi amintească de una când se gândeşte la cealaltă!”

Priveam ninsoarea şi visam, cu ochii deschişi, unde vom merge şi cum vom trăi. Parcă ne şi vedeam în bărcuţe cu vele, în avioane Concorde, plimbându-ne prin sumedenie de ţări străine. Mă imaginam făcând dragoste cu Sarah pe plaja unei insule, mă prefăceam surprins de cât de mult cheltuise pe cadouri luate din bazarurile locale: parfumuri exotice, statuete micuţe din fildeş sau lemn, bijuterii de toate mărimile şi culorile.

Ninsoarea continua să cadă liniştit, umplând urmele lăsate de dimineaţă, acoperind la loc drumurile abia deszăpezite.

*

* *

Cam cu o jumătate de oră înainte de terminarea programului am primit un telefon de la şeriful Jenkins.

— Salutare, Hank! Ai treabă?

— Nu prea, am răspuns. Făceam ordine în hârtii, înainte de weekend.

— Crezi că poţi să treci o clipă pe la mine pe la birou? E cineva aici care crede că ai putea să-l ajuţi.

— Cine anume?

— Un oarecare Neal Baxter. E de la FBI.

*

* *

Mergeam prin zăpada aşternută pe stradă şi-mi repetam în gând: „Nu are nicio legătură cu ce am făcut. Nu m-ar fi sunat la telefon, dacă ar fi vrut să mă aresteze. Ar fi venit direct la Raikley’s şi m-ar fi luat în cătuşe”.

Biroul lui Carl era în clădirea Primăriei - o clădire pitică, având doar două etaje, din cărămidă şi cu câteva trepte de beton care urcau până la uşile duble. M-am oprit o clipă în faţa treptelor, lângă stâlpul de aluminiu pe care era arborat steagul, şi am încercat să mă liniştesc. Mi-am scuturat zăpada

din păr, mi-am descheiat nasturii de la palton şi mi-am îndreptat cravata.

Carl mă întâmpină la intrare. Am avut senzaţia că mă aştepta acolo. Zâmbea. Mă primi ca pe un vechi şi drag prieten. Îmi luă braţul şi mă conduse spre stânga, în biroul lui.

De fapt, avea două birouri: unul mare, deschis, şi unul mai mic, închis, în spatele celui dintâi. Soţia lui, Linda, o femeie scundă cu o faţă frumuşică, lucra în biroul deschis - dactilografia ceva. Îmi zâmbi când mă văzu intrând şi-mi şopti un „bună ziua“. I-am întors zâmbetul. Prin uşa deschisă din spatele ei am văzut un bărbat aşezat cu spatele la mine. Era înalt, tuns scurt şi purta un costum gri-închis.

L-am urmat pe Carl în cel de-al doilea birou. Închise uşa în urma noastră şi sunetul maşinii de scris nu se mai auzi. Încăperea micuţă era foarte sumar mobilată - un birou de lemn, trei scaune de plastic, câteva dulapuri pentru dosare, înşirate de-a lungul peretelui, vizavi de fereastră. Pe aceste dulapuri, erau două fotografii: una cu Linda, cu pisica în braţe, cea de-a doua cu întreg clanul Jenkins - copiii, nepoţii, verişorii, socrii - îngrămădiţi cu toţii pe o pajişte din faţa unei case galbene, cu obloane albastre.

Biroul era curat şi ordonat. Un steguleţ al Statelor Unite era aşezat într-un suport de plastic, lângă o cutie de tablă în care se găseau o mulţime de creioane galbene şi un prespapier, din piatră, care nu avea ce hârtii să ţină. În spatele biroului, lipit de perete, era un dulap de arme cu uşă din sticlă.

— Dânsul este agentul Baxter, spuse Carl.

Bărbatul se ridică de pe scaun şi se întoarse cu faţa spre mine. Se aplecă să-mi strângă mâna, ştergându-şi-o înainte pe a sa de pantaloni. Era un om zvelt, lat în umeri, cu faţa pătrată şi nasul turtit, ca un boxer. Îmi strânse mâna scurt, ferm şi hotărât, şi mă privi fix în ochi în momentul când

Carl făcu prezentările. Nu ştiu de ce, dar figura lui mi se părea ciudat de familiară, de parcă ar fi semănat cu vreo vedetă de cinema sau cu vreun atlet, însă nu-mi puteam da seama exact cu cine. Asemănarea era prea vagă, doar o părere în mintea mea. Era aranjat la patru ace; parcă întreaga lui înfăţişare strălucea, sugerând calm şi competenţă.

Ne-am aşezat, apoi Carl spuse:

— Îţi mai aminteşti astă-iarnă, când ne-am întâlnit lângă rezervaţia naturală?

— Da, am răspuns simţind cu nod de panică urcându-mi în gât.

— Mai ţin eu bine minte că Jacob a spus că aţi auzit un avion care părea să aibă probleme la motor, cu doar câteva zile înainte?

Am dat din cap.

— Povesteşte-i agentului Baxter ce ai auzit.

Nu aveam cum să mă fofilez. Nu vedeam ce minciună aş fi putut să spun sau cum aş fi putut să evit întrebarea, aşa că am făcut exact ce mi-a cerut Carl. Am repetat povestea inventată de Jacob şi l-am minţit pe agentul FBI.

— Ningea, am spus. Abundent, la fel ca astăzi, aşa că n-am fost prea siguri. Dar am auzit un sunet, ca un uruit de motor care se îneacă. Am tras pe marginea drumului şi am ascultat, dar n-am mai auzit nimic. N-am auzit nicio izbitură, n-am mai auzit nici motorul, nimic.

Nici Carl, nici agentul Baxter nu spuseră nimic.

— Cred că a fost doar un snowmobil, am spus.

Agentul Baxter ţinea pe genunchi o agendă neagră, deschisă. Îşi nota tot ce spuneam.

— Îţi mai aminteşti data? mă întrebă.

— Ne-am întâlnit cu şeriful în ajunul Anului Nou. S-a întâmplat cu câteva zile înainte de asta.

— Şi zici că eraţi în apropiere de locul unde ne-am întâlnit? întrebă Carl. Pe lângă Anders Park?

— Exact.

— Pe ce parte mergeaţi?

— Pe latura dinspre sud. Aproape de centru.

— Pe lângă ferma lui Pederson?

Am dat din cap, simţind cum bătăile inimii încep să mi se accelereze şi cum pulsul îmi urcă în tâmple.

— Aţi fi dispus să ne duceţi acolo? întrebă agentul Baxter.

Le-am aruncat o privire nedumerită.

— La rezervaţia naturală?

— Va trebui să mergem mâine-dimineaţă, spuse Carl, când se potoleşte furtuna.

Zăpada de pe palton mi se topise şi începuse să se scurgă pe podea. Am început să mă scutur, dar m-am oprit când am văzut în ce hal îmi tremurau mâinile odată ce le ridicasem din poală.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Urmă un moment de tăcere în care cei doi oameni ai legii păreau să se gândească cine ar fi mai indicat să vorbească şi cât anume din întreaga poveste era bine să-mi spună. În cele din urmă, agentul Baxter îi făcu semn lui Carl, ridicând aproape imperceptibil din umeri.

— FBI-ul caută un avion, spuse Carl.

— Tot ce vă spunem acum e confidenţial, desigur, spuse agentul.

— Sunt sigur că Hank înţelege asta.

Tipul de la FBI să lăsă pe spătarul scaunului şi-şi încrucişă picioarele. Avea pantofi lustruiţi, din piele neagră, presărată de picături fine de apă de la mersul prin zăpadă. Mă privi intens, de parcă ar fi vrut să vadă prin mine.

— În iulie anul trecut, spuse el, o maşină blindată a fost jefuită chiar când ieşea din Banca Federală de Economii din Chicago. De la bun început, am bănuit că a fost o operaţiune din interior, dar nu am aflat nimic până în decembrie anul trecut, când şoferul maşinii a fost arestat fiindcă îşi violase o fostă prietenă. Când avocatul i-a spus că-l aşteaptă o pedeapsă de douăzeci şi cinci de ani, ne-a dat numaidecât un telefon şi ne-a

spus că deţine nişte dovezi care ne-ar putea interesa.

— Şi-a turnat prietenii, am zis.

— Exact. Oricum era supărat pe ei, fiindcă îşi luaseră tălpăşiţa imediat după jaf fără să-i mai dea partea. Ne-a spus cine sunt şi l-am acuzat doar pentru tulburarea liniştii publice.

— Şi aţi prins hoţii?

— I-am găsit în Detroit, oraşul lor natal, şi am pus o echipă de supraveghere în faţa apartamentului lor.

— O echipă de supraveghere? De ce nu i-aţi arestat direct?

— Voiam să fim siguri că recuperăm şi banii. Nici măcar nu aveam vreo dovadă că se atinseseră încă de ei. Lucrau amândoi şi locuiau împreună, într-un apartament mizerabil, lângă stadion. Am presupus că ascunseseră banii undeva şi că voiau să aştepte până când erau siguri că nu-i caută nimeni. Din păcate, oamenii noştri au fost neglijenţi şi suspecţii şi-au luat tălpăşiţa. L-am prins pe unul, chiar a doua zi, în timp ce încerca să treacă graniţa în Canada, dar celălalt a dispărut. Aproape că renunţasem să-l mai căutăm, când un informator l-a sunat pe partenerul meu şi i-a spus că suspectul se pregătea să decoleze cu un avion mic, de pe un aeroport de lângă Detroit. Am dat fuga acolo şi am ajuns chiar în clipa în care avionul se ridica în aer.

— Şi nu l-aţi putut urmări? am întrebat.

— Nu era nevoie.

— Ştiau unde se duce, spuse Carl.

Părea foarte încântat de idee. Se lăsă pe spate în scaun şi-i zâmbi cu toţi dinţii tipului de la FBI. Agentul Baxter nu-l luă în seamă.

— Informatorul partenerului meu ne dăduse destinaţia suspectului. Era tot un aeroport micuţ, la nord de Cincinnati.

Agentul se opri, mă privi fix şi toţi muşchii feţei i se încruntară.

— Din nefericire, avionul n-a mai ajuns.

— Poate s-a dus în altă parte.

— Posibil, dar nu prea cred. Din motive pe care nu vi le pot dezvălui, ştiu că spusele informatorului sunt practic incontestabile.

— FBI-ul crede că avionul s-a prăbuşit pe drum, spuse Carl. Au luat-o din oraş în oraş, pe ruta pe care ştiau că zboară.

— Banii erau în avion? am întrebat.

— Aşa credem, spuse agentul.

— Cam cât?

Agentul Baxter îi aruncă o privire lui Carl, apoi se uită la mine.

— Câteva milioane.

Am fluierat şi mi-am ridicat sprâncenele, prefăcându-mă uluit.

— Am fi vrut să mergem mâine-dimineaţă, pe la nouă, spuse Carl, după ce se potoleşte ninsoarea. Poţi să vii atunci?

— N-am văzut niciun avion prăbuşindu-se, Carl. Am auzit doar un motor.

Mă priviră amândoi, aşteptând.

— Sincer, nu cred c-o să găsim nimic acolo.

— Ştim că şansele sunt minime, domnule Mitchell, spuse agentul Baxter. Dar am ajuns într-un punct al investigaţiei unde trebuie să le cercetăm chiar şi pe astea.

— Dar nu pot să vă arăt mai nimic. Nici măcar nu ne-am dat jos din maşină. Nu trebuie decât să treceţi cu maşina pe lângă Parcul Anders şi o să vedeţi tot ce-am văzut şi eu.

— Totuşi, v-am fi recunoscători dacă aţi veni cu noi. Aţi fi surprins câte s-ar putea să vă amintiţi odată întors acolo.

— Nu-ţi convine ora nouă? mă întrebă Carl. Putem să ne vedem mai devreme, dacă vrei.

Mi-am simţit capul clătinându-se parcă din proprie iniţiativă.

Carl îmi zâmbi larg.

— Îţi fac cinste cu o cafea când ne întoarcem.

În timp ce mă ridicam să plec, agentul Baxter spuse:

— Nu cred că pot să subliniez îndeajuns confidenţialitatea acestei întrevederi, domnule Mitchell. Întreaga poveste este cam jenantă pentru noi. Am fi foarte dezamăgiţi dacă presa ar afla cumva despre asta.

Carl îl întrerupse înainte să apuc să răspund.

— Lasă presa! zise el. Dacă se aude că sunt patru milioane în pădure, o să ne trezim pe cap cu o adevărată vânătoare de comori.

Râse şi-mi făcu ştrengăreşte cu ochiul; îmi aminti de Lou. Agentul Baxter zâmbi rece.

*

* *

Sarah pregătise deja cina când am ajuns acasă.

— Un jaf? zise ea când i-am povestit ce se întâmplase.

Clătină din cap.

— Nu cred, adăugă.

Stăteam în faţa ei, aşezat la masa din bucătărie, privind-o cum se servea cu o pulpă de pui la grătar. Eu aveam deja una pe farfurie.

— Cum adică, nu crezi? am întrebat-o.

— Nu are logică, Hank. Povestea cu răpirea, aia da, avea logică.

— Nu-mi dau cu presupusul, Sarah. Nu e o simplă teorie. Am vorbit cu un tip de la FBI şi el mi-a povestit totul.

Sarah privi încruntată în farfurie, împungând orezul cu furculiţa, amestecându-l cu mazărea. Copilul era pe jos, lângă noi, în leagănul portabil. Arăta aşa cum arăta mereu în ultima vreme - de parcă mai avea un pic şi începea să plângă.

— Caută un avion plin cu bani, am spus. Doar n-o să-mi spui acum că mai există încă unul prin zonă!

— Toate bancnotele sunt de o sută de dolari, Hank. Dacă ar fi fost o maşină blindată, am fi găsit

şi alte valori. Ar fi fost şi de cincizeci, şi de douăzeci, şi de zece…

— Nu mă asculţi. Tocmai ţi-am spus că am vorbit personal cu el.

— Sunt bani vechi, continuă Sarah. Dacă ar fi provenit dintr-o Bancă Federală de Economii, ar fi fost noi. Acolo ard bancnotele vechi şi le înlocuiesc cu altele noi.

— Adică, vrei să spui că minte?

Nu păru să mă audă. Îşi muşca buza, cu capul întors spre copil. Dintr-odată, îmi aruncă o privire intensă.

— Ţi-a arătat insigna?

— De ce mi-ar fi arătat insigna?

Lăsă furculiţa să-i cadă în farfurie, îşi împinse scaunul şi alergă afară din cameră.

— Sarah? am strigat-o, uluit.

— Aşteaptă puţin! îmi strigă peste umăr.

De îndată ce ieşi din cameră, Amanda începu să plângă. Abia dacă m-am uitat la ea. Mă gândeam deja cum aş fi putut să fac să pun banii la loc în avion, fără să las urme. Împungeam pulpa de pui cu cuţitul, smulgând fâşii de carne de pe os.

Amanda începu să plângă şi mai tare. Întreg corpul i se încorda asemenea unui pumn şi faţa i se înroşea din ce în ce mai tare.

— Şşt! am şoptit.

M-am uitat în farfurie, la mâncarea care începea să se răcească. Trebuia să mă duc în timpul nopţii, mi-am spus. Chiar după cină, înainte ca ninsoarea să se oprească. Va trebui să fac totul pe întuneric. O să păstrez trei pachete, doar atât cât să acopăr banii pe care-i pierdusem pe casa fictivă din Florida. Restul, îi puneam înapoi.

Sarah se întoarse peste câteva clipe. Avea în mână o foaie de hârtie. Se aşeză la masă cu o expresie triumfătoare, cu obrajii îmbujoraţi de entuziasm, întinzându-mi hârtia ca pe un cadou.

I-am luat-o din mână şi am recunoscut-o numaidecât. Era copia după articolul cu răpirea.

— Ce-i cu asta? am zis.

Sarah rânji, dezgolindu-şi dinţii.

— El este, nu-i aşa?

Se aplecă şi-i atinse faţa Amandei cu dosul palmei. Fetiţa se opri din plâns.

Am cercetat cu atenţie hârtia. Era al treilea articol, cel cu fotografiile. Le-am studiat pe rând, de la stânga la dreapta - mai întâi pe fratele mai mic, apoi pe cel mare şi apoi cadrul în care fratele mai mic îl executa pe bodyguard.

— Îşi caută fratele, zise Sarah.

Ochii mi se întoarseră la poza din mijloc şi, preţ de doar o secunda, m-am simţit străbătut de un sentiment cutremurător: parcă îl recunoşteam! Era ceva familiar în ochii bărbatului, în felul în care obrajii îi cădeau înspre gură, în modul de a-şi ţine capul pe umeri. Apoi însă, senzaţia dispăru la fel de repede cum apăruse, copleşită de celelalte trăsături - barba şi părul des, statura îndesată, mutra încruntată, de infractor.

— Vrei să spui că e Vernon, am zis. Fratele cel mare.

Am aşezat hârtia pe masă, între noi.

Sarah dădu din cap, încă zâmbind. Niciunul din noi nu se atinsese încă de mâncare. Era rece acum şi sosul de pe pui începuse să se transforme în gelatină. Am privit cu mai mare atenţie fotografia, printre gene, încercând să-l recunosc pe agentul Baxter în trăsăturile lui Vernon Bokovsky. M-am concentrat cât am putut de tare şi am reuşit, o clipă, să-l văd, dar, din nou, imaginea se risipi imediat. Fotografia fusese făcută cu câţiva ani în urmă. Era neclară şi foarte întunecată.

— Nu e el, am spus. Tipul de azi era mai slab.

Am împins articolul peste masă, spre Sarah.

— Era tuns milităreşte şi nu avea barbă.

— Poate că a mai slăbit, Hank! Poate că s-a tuns şi şi-a ras barba.

Se uită de la mine la articol, apoi iar la mine.

— Nu-mi spune că ţi se pare imposibil.

— Spun doar că nu mi se pare că ar fi el.

— El este, cu siguranţă. Sunt convinsă.

— Părea să fie un tip de la FBI, Sarah. Avea un aer de profesionist, aşa cum vezi în filme. Foarte îngrijit, calculat, cu un costum închis la culoare…

— Oricine poate face asta, spuse Sarah, pierzându-şi răbdarea şi lovind cu pumnul în articol. S-a dat drept poliţist şi când a răpit fata. De ce nu s-ar da drept agent FBI ca să-şi recupereze banii?

— Dar ar fi un risc atât de mare! Ar trebui să treacă prin toate oraşele de aici până-n Cincinnati şi să se ducă la toate secţiile de poliţie, unde fotografia lui este, probabil, expusă pe un perete. Ar însemna să caute necazul cu lumânarea.

— Pune-te în locul lui, zise Sarah. Fratele tău se urcă într-un avion cu toţi banii şi dispare. Crezi că s-a prăbuşit, dar aştepţi şi aştepţi, şi nu auzi nimic despre asta. Nu te-ai duce să încerci să-l găseşti?

M-am gândit la ce-mi spunea, privind, peste masă, fotografiile.

— N-ai putea să renunţi, pur şi simplu. Ai încerca măcar să faci ceva să-i găseşti.

— E mai slab, am spus încet.

— Gândeşte-te la câte am făcut noi ca să păstrăm banii. Ce face el e nimic, în comparaţie cu asta.

— Te înşeli, Sarah. E doar imaginaţia ta.

— Aşa crezi tu că ar încerca FBI-ul să găsească un avion? Crezi că ar trimite un agent să umble de nebun cu maşina prin ţară? Nu crezi că ar anunţa mai întâi toate secţiile?

— Nu vor să afle presa.

— Atunci, ar da un telefon. În niciun caz nu ar trimite un agent.

— Atunci, de ce să nu sune şi răpitorul? Ar fi mult mai sigur, mult mai puţine şanse să fie prins.

Sarah clătină din cap.

— Vrea să fie acolo. Vrea să poată să controleze lucrurile, să convingă lumea prin felul în care se

îmbracă şi se comportă. Cum te-a convins şi pe tine. Nu poate să facă asta la telefon.

Mi-am derulat în minte discuţia cu agentul Baxter, căutând indicii. L-am văzut ştergându-şi mâna de pantaloni înainte să mi-o întindă, de parcă ar fi fost udă de transpiraţie. Mi-am amintit cât de mult insistase pe caracterul confidenţial al discuţiei, sub pretextul că nu voia să afle presa.

— Nu ştiu ce să spun…

— Trebuie să-ţi foloseşti imaginaţia, Hank. Imaginează-ţi-l cu părul mai lung şi cu barbă.

— Sarah, am oftat eu, la ce mai contează?

Îşi ridică furculiţa şi o înfipse în pui.

— Ce vrei să spui?

Vocea ei părea încărcată de bănuieli.

— Dacă am ajunge la concluzia că este, într-adevăr, răpitorul, ar schimba asta în vreun fel ziua de mâine?

Tăie o bucată de carne şi o băgă în gură. Mestecă încet, oprindu-se între îmbucături, de parcă s-ar fi temut să nu fie otrăvită.

— Desigur, zise ea.

— Să spunem că am fi amândoi de acord că este, cu adevărat, agent FBI.

— Dar nu suntem.

— Ipotetic vorbind. Aşa, doar de dragul discuţiei.

— Bine, zise ea.

Îşi ţinea furculiţa suspendată deasupra farfuriei. Îmi dădeam seama că aştepta să mă contrazică.

— Ce aş face atunci?

— L-ai duce la avion.

— Dacă l-aş duce mâine la avion, ar trebui să mă întorc în seara asta şi să pun banii la loc.

Îşi puse furculiţa pe farfurie. Tacâmul scoase un sunet înfundat când atinse ceramica.

— Să pui banii înapoi?

— Ştie că sunt în avion. Nu există niciun motiv ca să nu mai fie acolo.

Mă privea concentrată, peste masă, de parcă ar fi aşteptat să mai spun ceva.

— Nu poţi să-i pui înapoi, zise.

— N-avem încotro, Sarah. Aş fi singurul suspect. Şi-ar da seama imediat ce am pleca din oraş.

— După tot ce ai făcut? Renunţi aşa uşor la ei?

— După tot ce am făcut împreună! am corectat-o.

Nu mă luă în seamă.

— N-ar fi nevoie să pui banii înapoi, Hank. Dacă tu ai fi cel care l-ar duce la avion, ai fi dincolo de orice bănuială. N-ar exista nicio urmă în zăpadă, nicio dovadă că cineva a trecut pe acolo. Ar găsi cei cinci sute de mii de dolari şi ar presupune, pur şi simplu, că informatorul lui s-a înşelat, că pilotul a lăsat restul de bani în altă parte.

M-am gândit la ce spunea. Părea să aibă dreptate. Era, ce-i drept un risc, dar nu atât de mare cum ar fi fost să mă duc în mijlocul nopţii să pun banii înapoi.

— Bine. Să spunem că, dacă am hotărî că e cu adevărat de la FBI, aş blufa şi l-aş duce la avion.

Dădu din cap.

— Acum, ce aş face dacă am hotărî că este, de fapt, răpitorul?

— Nu te-ai duce.

— Pentru că?

— Pentru că e un criminal. A omorât atâţia oameni - gardienii, şoferul, menajera, fata… L-ai suna pe Carl şi ai inventa o scuză. I-ai spune că Amanda e bolnavă şi că trebuie să o duci la doctor.

— Şi eu sunt un criminal, Sarah. Asta nu înseamnă neapărat ceva.

— Imediat ce o să vadă avionul, o să vă împuşte pe amândoi. De-asta vrea să vii şi tu, ca să-i elimine pe toţi martorii.

— Chiar dacă nu mă duc, Carl tot o să meargă cu el.

— Şi?

— Şi, potrivit teoriei tale, dacă reuşesc să găsească avionul, tipul ăsta o să-l împuşte.

Se gândi la asta. Când vorbi, vocea-i era şoptită, ruşinată parcă.

— Ăsta n-ar fi chiar un lucru rău pentru noi, zise ea. Orice act de violenţă n-ar face decât să ne ajute să muşamalizăm şi mai bine implicarea noastră în toată povestea. Cu cât ar fi mai multă zarvă, cu atât lumea ar uita mai repede de noi.

— Dar, dacă am şti sigur că e Vernon, ar însemna că-i întindem lui Carl o cursă. Ar fi la fel de rău ca şi când l-aş împuşca cu mâna mea.

— Sunt singurii oameni care pot să ne ameninţe. Sunt singurii care pot face legătura între tine şi avion.

— Şi totuşi, n-ai avea remuşcări? Dacă şeriful ar muri în felul ăsta?

— Ei, doar nu ţi-am cerut să-l împuşti, Hank! Vreau doar să nu te amesteci.

— Dar, dacă ştim…

— Ce vrei să faci? Să-l avertizezi pe Carl?

— Nu ţi se pare normal s-o facem?

— Şi ce să-i spui? Cum ţi-ai justifica bănuiala?

M-am încruntat, privind în farfurie. Avea dreptate.

Nu aveam cum să-l previn fără să-i dezvălui ce ştiam despre avion.

— Poate că nici măcar n-o să-l împuşte, spuse Sarah. Asta e doar o presupunere a noastră. S-ar putea să ia pur şi simplu banii şi să dispară.

Nu credeam asta şi nici ea nu credea.

Ne jucam amândoi cu mâncarea din farfurie.

— Nu ai de ales, Hank.

Am oftat. Ajungeam din nou la asta - trebuia să ne spunem că nu aveam de ales.

— Oricum, e o chestiune controversată, am zis.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că n-o să ştim cine e decât după ce se termină toată povestea.

Sarah se uită în jos, la Amanda, gândindu-se la ce spusesem. Braţele copilului stăteau ţepene, ridicate în aer, unul întins spre mine şi altul spre maică-sa. Parcă ar fi vrut să ne ia de mână şi, o clipă, am simţit impulsul să mă întind şi s-o ating. Totuşi, m-am stăpânit. Ştiam că ar începe să plângă.

— Putem să sunăm la biroul FBI din Detroit, zise Sarah, şi să cerem cu agentul Baxter.

— Prea târziu. Nu mai e nimeni la ora asta.

— Putem să sunăm mâine-dimineaţă.

— Trebuie să mă văd cu ei la nouă. Nu deschid atât de devreme.

— Trage şi tu de timp. Sun eu, de aici, apoi mă suni tu de la birou, şi îţi spun.

— Şi dacă nu există niciun agent Baxter?

— Nu te mai duci. Îi spui lui Carl că tocmai te-am sunat, că Amanda se simte rău şi că trebuie să te întorci acasă.

— Şi dacă există?

— Atunci te duci. Le arăţi unde e avionul.

M-am încruntat.

— Ambele variante implică un oarecare risc, nu crezi?

— Cel puţin, o să se-ntâmple ceva. Gata cu aşteptarea. Totul va ieşi la suprafaţă.

Bebeluşul scoase un ţipăt scurt, ca un fel de test de verificare. Sarah se întinse şi-i atinse mânuţa. Mâncarea îmi rămăsese pe farfurie, rece şi neatinsă.

— O să plecăm curând, zise Sarah, parcă mai mult pentru Amanda decât pentru mine. O să plecăm şi totul o să fie bine. O să ne luăm banii, o să ne schimbăm numele şi o să dispărem. Totul o să fie bine.

*

* *

Cam pe la miezul nopţii am deschis ochii, trezit de gânguritul Amandei. Întotdeauna semnaliza o criză de plâns din timpul nopţii cu câteva minute

de gângureli încete - sunete drăgălaşe, de bebeluş, amestecate cu sughiţuri mici.

Începuse deja, din ce în ce mai tare, ca un motor care se încălzeşte. Ştiam că urma, cât de curând, o izbucnire zguduitoare de suspine şi urlete.

M-am ridicat din pat, am traversat în picioarele goale camera şi am ridicat-o din pătuţ. Sarah stătea în pat, întinsă pe burtă şi, când am plecat, a întins mâna şi a tras spre ea perna rămasă liberă.

Am legănat bebeluşul în braţe.

— Şşt! am şoptit.

Totuşi, era deja prea pornită ca să o pot linişti atât de uşor. Îmi dădu de înţeles cu un strigăt ascuţit, ca un fel de râgâit prelung. Am scos-o repede pe coridor şi am dus-o în camera de oaspeţi, ca să nu o trezească pe maică-sa. M-am urcat în patul de acolo şi am tras cuvertura în jurul nostru.

Ajunseseră să îmi placă aceste momente pe care le petreceam în timpul nopţii cu Amanda. Erau singura noastră formă de contact. În timpul zilei începea să ţipe de îndată ce o atingeam. Doar noaptea puteam s-o ţin în braţe, să-i mângâi faţa sau s-o sărut delicat pe frunte. Doar noaptea puteam s-o alint, s-o liniştesc, s-o adorm.

Plânsul ei neîntrerupt mă îndurera; mă apăsa, ca un sentiment de vină. Ori de câte ori rămânea singură cu mine, începea numaidecât să plângă. Pediatrul nostru, deşi se ferea să estimeze cât o să mai dureze, susţinea că e doar o fază, o scurtă perioadă de sensibilitate crescută la mediul din jurul ei. Înţelegeam asta şi aveam încredere în părerea lui şi totuşi - deşi nu voiam - simţeam că situaţia începe să-mi afecteze relaţia cu Amanda. Începusem să nutresc sentimente ambivalenţe în ceea ce o privea, astfel încât, deşi mă simţeam plin de căldură şi de milă în prezenţa ei, încercam şi o oarecare repulsie, ca şi când plânsetul ei ar fi reprezentat un defect în caracterul ce i se dezvolta,

o meschinărie şi o irascibilitate înnăscută; parcă mă judeca, parcă refuza să-mi accepte dragostea.

Noaptea însă, nu ştiu de ce, toate astea păreau să dispară. Mă accepta şi mă simţeam plin de dragoste pentru ea. Îmi apropiam capul de feţişoara ei şi-i inspiram parfumul dulce, cu miros de săpun. O strângeam la piept şi-o lăsam să-mi prindă pielea cu mânuţele, să-mi exploreze nasul, ochii, urechile.

— Şşt! am spus din nou şi am strigat-o în şoaptă.

Camera era rece, colţurile cufundate în întuneric. Lăsasem uşa deschisă şi, prin ea, se vedea holul. Pereţii albi păreau să strălucească în întuneric.

Încet, încet, Amanda începu să se liniştească. Îşi răsucea capul în faţă şi-n spate, deschidea şi închidea pumnii în ritmul respiraţiei. Împingea cu picioarele în coastele mele.

De două ori, visasem că vorbea. De fiecare dată era în leagănul portabil, lângă masa din bucătărie, şi mânca folosind furculiţa şi cuţitul. Bolborosea, rostea cuvinte nelegate între ele, cu o voce surprinzător de adâncă şi groasă, cu ochii aţintiţi drept înainte, de parcă ar fi vorbit în faţa unei camere de filmat. Făcea liste: liste de culori - albastru, galben, portocaliu, mov, verde, negru; liste de maşini - Pontiac, Mercedes, Chevrolet, Jaguar, Toyota, Volkswagen; liste de copaci - sicomor, prun, salcie, stejar, mesteacăn, arţar. Eu şi Sarah ascultam, muţi de uimire, şi o priveam cum stătea zâmbind în faţa noastră, în timp ce cuvintele i se rostogoleau de pe buze. Apoi începea să înşire nume - Pederson, Sonny, Nancy, Lou, Jacob… Când ajungea la Jacob, mă ridicam şi o plesneam peste faţă. De ambele dăţi, aşa se terminase visul - mă trezisem când o loveam - şi de fiecare dată rămăsesem cu senzaţia că, dacă n-aş fi plesnit-o, ar fi continuat să înşire nume, să le scuipe unul după altul. Lista nu s-ar fi sfârşit niciodată.

Când copilul se mai potoli, am început să ascult sunetele casei. Ninsoarea se oprise şi se pornise vântul. Pereţii scârţâiau în bătaia lui, ca o barcă. Câte o rafală mai puternică făcea ferestrele să se zguduie. Tremuram, aşa că am tras cuvertura şi mai mult în jurul nostru, susţinând greutatea Amandei pe faldurile acesteia.

Ştiam că o puteam duce înapoi în dormitor acum, că avea să adoarmă numaidecât, însă din cine ştie ce motiv nu voiam să o fac. Voiam să mai rămân aici o vreme, să o ţin aşa, potolită, în braţe.

Stăteam în patul lui Jacob. Gândul acesta îmi veni brusc, fără vreun avertisment, urmat numaidecât de imaginea lui, întins în pat, beat, cu mine aplecându-mă deasupra lui şi sărutându-l de noapte bună. Fără să mă gândesc, am ridicat cuvertura în dreptul nasului şi am tras adânc aer în piept, încercând să cred că încă îi mai puteam simţi mirosul, deşi, firește, nu puteam.

„Sărutul lui Iuda“, îmi şoptise atunci.

Afară, un plug de deszăpezire trecu pe stradă, bufnind şi hârâind. M-am uitat la Amanda. Stătea moale în braţele mele, ca şi când ar fi dormit profund, dar avea încă ochii deschişi. Îi vedeam lucind în întuneric, ca nişte bile de sticlă.

Când m-am gândit la dimineaţa ce se apropia cu paşi repezi, am simţit o durere bruscă în stomac, de parcă m-ar fi lovit cineva cu pumnul, cu toată puterea. Nu puteam scăpa de senzaţia că, indiferent ce mă hotărâm să fac, ar fi fost, probabil, o greşeală.

Cea mai bună soluţie, mi-am dat seama brusc, cea mai simplă şi decisivă, ar fi fost să iau banii şi să fug. Să le părăsesc pe Sarah şi pe Amanda, şi să mă pierd, de unul singur, în noapte. Puteam să încep o nouă viaţă de la zero, să-mi schimb numele, să-mi iau o nouă identitate. Am închis ochii şi m-am imaginat cumpărându-mi o maşină nouă - una străină, model sport, cu o culoare puternică - fără să mă mai gândesc la bani sau la

împrumuturi, sau la plata în rate. Scoteam pur şi simplu bancnotele de o sută de dolari din portofel şi le număram în mâna vânzătorului uluit. Mă vedeam plecând cu această maşină nouă, trăind cu un singur geamantan, cumpărându-mi haine noi când celelalte se murdăreau, mutându-mă din hotel în hotel - hoteluri scumpe, cu piscină şi saună, şi camere luxoase cu paturi imense - plimbându-mă fără noimă prin toată ţara, mutându-mă de îndată ce începeam să mă plictisesc, luând-o spre vest, sau spre sud, sau spre est, sau spre nord, în orice direcţie aş fi vrut, atâta timp cât mă ducea cât mai departe de locul unde eram acum, de casa din Ohio, unde locuisem întotdeauna.

Şi de ce nu? Dacă-mi ucisesem fratele însemna că eram în stare de orice. Cu siguranţă, eram un om rău.

Deasupra mea, în pod, vântul scoase un sunet prelung, ca un geamăt. M-am uitat la Amanda, la ochii care-i străluceau în penumbră.

Aş fi putut s-o omor. Puteam s-o înfăşor în cuvertură şi s-o sufoc. Puteam s-o apuc de glezne şi s-o izbesc de zid. Puteam să-i strâng capul în mâini până plesnea. Şi puteam s-o omor şi pe Sarah. Puteam să mă furişez pe hol şi s-o strangulez în somn. Puteam s-o sufoc cu perna, puteam să-i zdrobesc faţa cu pumnii.

Mi-am imaginat toate acestea. Fiecare imagine venea repede după cealaltă. Puteam să o fac, mi-am dat seama. Dacă puteam să-mi imaginez, să-mi fac un plan înseamnă că puteam şi să-l pun în aplicare. N-ar fi trebuit decât ca mintea mea să le spună mâinilor ce să facă. Eram în stare de orice.

Se auzi zgomot pe coridor şi, când am ridicat privirea, am văzut-o pe Sarah în uşă. Îşi pusese halatul şi îi înnoda acum cordonul. Avea părul dat pe spate, fixat cu o bentiţă.

— Hank?

Am privit-o, amuţit. Imaginile sângeroase mi se retraseră încet din minte, ca un vis, lăsând în urmă

băltoace mici şi transparente de vină, ca acelea care rămân după ploaie.

„Sigur că nu.“ Gândul îmi răsună în minte, scufundându-se în adâncurile ei şi întorcându-se schimbat, doar un ecou din ceea ce fusese. „Le iubesc atât de mult pe amândouă!“

Mi-am aplecat capul şi am atins cu buzele genele Amandei.

— Nu vrea să adoarmă, am spus în şoaptă.

Sarah intră în cameră; podeaua scârţâi sub paşii ei. Se sui în pat, lângă mine. Am deschis cuvertura şi am înfăşurat-o în jurul ei, cuprinzând-o cu braţul pe după talie. Îşi lipi picioarele de ale mele şi-şi lăsă capul pe umărul meu, chiar deasupra Amandei.

— Trebuie să-i spui o poveste, zise ea.

— Nu ştiu nicio poveste.

— Atunci, trebuie să inventezi una.

M-am gândit o clipă, dar n-am găsit nimic.

— Ajută-mă! i-am şoptit.

— A fost odată ca niciodată un rege şi o regină.

Se opri, aşteptând să continui eu de aici.

— A fost odată ca niciodată, am început, un rege şi o regină.

— O regină frumoasă.

— O regină frumoasă, am spus dând din cap, şi un rege foarte înţelept. Trăiau într-un castel, pe malul unui râu, înconjurat de câmpii.

M-am oprit; nu mai ştiam ce să spun.

— Erau bogaţi?

— Nu. Erau oameni obişnuiţi. Ca toţi ceilalţi regi şi regine.

— Regele purta războaie?

— Doar când era nevoit.

— Povesteşte-ne una dintre bătăliile lui.

M-am gândit aproape un minut. Apoi mi-a venit o idee care, cum stăteam aşa în întuneric, mi se păru isteaţă.

— Într-o bună zi, am spus, regele se plimba prin pădure, când s-a împiedică de o cutie de lemn. La

început, crezu că era un sicriu. Avea formă de sicriu şi capacul bătut în cuie, dar nu era îngropată. Stătea, pur şi simplu, pe iarbă. Era mai grea decât ar fi trebuit să fie un sicriu. Când regele încercă s-o ridice, mai că-şi rupse spatele.

— Ce era înăuntru? întrebă Sarah, dar nu i-am răspuns.

— Regele se duse acasă şi-i povesti frumoasei sale regine despre cutie. „Regină", spuse el…

— Iubito, şopti Sarah.

— Iubito?

— Aşa îşi spun. „Iubito" şi „Iubitule".

— „Iubito, spuse regele, am găsit o cutie grea în pădure. Vino să mă ajuţi s-o aducem acasă." Regina veni şi aduseră împreună cutia la castel. Regele chemă pe doi dintre cavalerii săi să-l ajute să deschidă capacul.

— Şi înăuntru era o vrăjitoare! zise Sarah.

— Nu. Cutia era plină cu aur. Bucăţi mari şi strălucitoare de aur.

— Aur?

Mă împingea înainte, dar deja ezitam. Îmi dădeam seama că poate nu fusese totuşi o idee prea strălucita.

— Cât de mult aur?

— Foarte mult, am spus. Mai mult decât visaseră vreodată că vor avea.

— Şi s-au bucurat?

— Mai mult s-au speriat decât s-au bucurat. Îşi dădeau seama că regii şi reginele din regatele vecine o să fie invidioşi pe ei de-acum şi o să-i atace cu armatele lor ca să le fure comoara. Trebuiau să-şi recruteze şi ei o armată şi să sape un şanţ în jurul castelului, înainte să spună cuiva de aurul găsit. Altfel ar fi pierdut nu doar banii, ci întreg regatul. Regele îi preveni pe cei doi cavaleri să nu povestească nimănui ce văzuseră şi, ca să le răsplătească tăcerea, le promise fiecăruia câte o parte din comoară.

M-am oprit, încercând să-mi dau seama dacă se prinsese care era povestea. Şi totuşi, nu. Stătea nemişcată, aşteptând să spun mai departe.

— Zilele treceau. Regele a început să sape şanţul cel nou. Apoi, dintr-odată, începu să audă zvonuri îngrijorătoare printre curtenii săi, zvonuri despre aur. Şi regina auzise zvonurile şi veni să-l vadă. „Trebuie să facem ceva cu cavalerii, iubitule!” zise ea.

— Oh, Hank! suspină Sarah, cu durere în voce.

— Regele fu de acord şi hotărâră împreună să-i omoare pe cei doi cavaleri. Dar, pentru că nu-i puteau executa public - lucru care n-ar fi făcut decât să întărească zvonurile - organizară un turnir şi aranjară lucrurile în aşa fel încât cei doi cavaleri să moară în timpul concursului, aparent în urma unor accidente, unul străpuns cu lancea, celălalt călcat în picioare de calul lui.

— Nu cumva unul din ei era fratele regelui?

Am început să clatin din cap, însă m-am oprit.

— Ba da.

— Şi după aceea, banii au fost în siguranţă?

— Aurul.

— Aurul a fost în siguranţa? Au săpat şanţul şi şi-au strâns armata?

— Nu. Imediat după ce i-au omorât pe cavaleri, vecinii au apărut cu armatele lor şi au împresurat castelul.

Am tăcut. Când m-am uitat în jos, am văzut că Amanda se uita fix la mine. Îmi ascultase vocea. Camera era rece şi întunecată, dar nouă ne era cald aşa cum stăteam, ghemuiţi unul într-altul sub cuvertură.

Am simţit mâna lui Sarah alunecându-mi de-a lungul stomacului, spre copil. Am privit-o în timp ce mângâia cu vârful degetelor fruntea fetiţei.

— Cum se termină? întrebă ea.

Îi simţeam capul greu pe umărul meu, ca o piatră.

— Regele plecă singur să se gândească. Când se întoarse, o găsi pe regină prinsă în mijlocul luptei pentru castelul lor. Secretul îi măcinase trupul şi mintea. Chipul îi era palid, buzele îi tremurau când se aplecă să-i sărute mâna. „Poate, spuse el, poate n-ar fi trebuit să deschidem cutia, iubito. Poate c-ar fi trebuit s-o lăsăm acolo unde era.“

— Regina îl sărută pe rege pe frunte, zise Sarah ridicându-se şi sărutându-mi fruntea, apoi spuse: „Iubitule, e prea târziu acum pentru astfel de întrebări. Armatele sunt pregătite de luptă“. Întinse mâna spre câmpul de luptă, arătând înspre focurile de tabără ce se iţeau, cât vedeai cu ochii, pe câmpurile din împrejurimi.

— „Şi când e vremea întrebărilor?”

— „La început, iubitule. Înainte de a deschide cutia.”

— „Dar nu ne-am întrebat atunci. Atunci, nu ştiam ce ştim acum.”

Sarah îşi întinse gâtul, încercând să mă vadă prin întuneric.

— Spune-mi sincer, ai renunţa? Dacă ai avea cum să o faci?

Am tăcut câteva clipe. Când am vorbit, nu i-am răspuns la întrebare; am şoptit doar:

— Ar fi trebuit să-i duc la poliţie de la bun început. Sarah nu-mi răspunse. Se lipi doar şi mai strâns de mine. Fetiţa adormise; îi simţeam trupuşorul cald, pe pieptul meu.

— E prea târziu acum, Hank, şopti Sarah, e prea târziu!

Capitolul 10

A doua zi dimineaţa, foarte devreme, încă dinainte să apară soarele, zăpada începu să se topească. Plecă la fel cum sosise - grăbită, sălbatica, de parcă întreaga furtună fusese o eroare jenantă a naturii, o greşeală regretabilă pe care voia să o îndrepte şi s-o uite cât mai repede cu putinţă. Temperatura crescu spre zece grade şi o ceaţă deasă începu să se ridice din pământ, ascunzând zorii. Zăpada gemând, şuierând şi picurând se transformă repede în zloată, iar zloata şi mai repede în apă, astfel încât la ora opt, când am pornit spre oraş, şoseaua era acoperită nu de gheaţă, ci de noroi.

Carl era în biroul lui, singur, şi citea ziarul.

— Ai venit foarte devreme, Hank, zise el când ridică privirea şi mă zări stând în pragul uşii. Plecăm abia la nouă.

Vocea îi răsuna tare în biroul gol, veselă. Ca întotdeauna părea deosebit de încântat să mă vadă, de parcă s-ar fi simţit singur şi se bucura că are cu cine sta de vorbă. Îmi turnă o cană de cafea, îmi oferi o gogoaşă şi luarăm amândoi loc de câte o parte a biroului său mare, de lemn.

— Voiam să dau o fugă până la noi la magazin, am spus, dar mi-am uitat cheia.

— Ţi-au dat cheia de la magazin? mă întrebă Carl rânjind.

Avea o mustaţă de zahăr pudră pe buza superioară.

Am dat din cap.

— Faţa mea inspiră încredere oamenilor.

Îmi studie mai atent chipul, luându-mă mai în serios decât intenţionasem.

— Da, spuse el. Cred că aşa e.

Îşi şterse zahărul de pe buză şi privi pe fereastră, pe cealaltă parte a străzii, la magazinul de nutreţuri.

— Acum trebuie să aştept până vine Tom, am spus. A spus că vine în jur de nouă, aşa că s-ar putea să vă mai ţin câteva minute din treabă.

Se uita în continuare la magazin, cu buzele uşor crispate.

— Nu-i nimic, spuse el. Avem timp.

Dincolo de fereastra strada era udă, mocirloasă, şi începuse să plouă slab.

— Chiar crezi că e un avion acolo? mă întrebă Carl.

Am clătinat din cap, ca şi cum m-aş fi gândit la ce mă întrebase.

— Nu prea. Mă gândesc că am fi auzit bufnitura, dacă ar fi fost un avion.

Carl dădu încet din cap.

— Şi eu cred la fel.

— Mai că-mi pare rău că m-am apucat să-ţi spun. N-aş vrea să-i pierdem timpul omului cu o alarmă falsă.

— Nu cred că-l deranjează. Probabil că e de-a dreptul disperat dacă a luat-o el aşa, cu maşina, prin tot statul.

Niciunul din noi nu mai spuse nimic o vreme. Apoi, am întrebat:

— Ţi-a arătat insigna?

— Insigna?

— Întotdeauna m-am întrebat dacă seamănă cu cele din filme.

— Cum sunt alea?

— Ei, ştii tu… argintii şi strălucitoare, cu F-B-I scris mare, în mijloc.

— Fireşte că da.

— Ai văzut-o pe a lui?

Trebui să se gândească o clipă. Apoi, clătină din cap.

— Nu, dar am mai văzut insigne FBI. Îmi făcu cu ochiul. Sunt sigur că ţi-ar arăta-o, dacă l-ai ruga.

— Nu, am spus. Eram doar curios. M-aş simţi aiurea să-l întreb.

Ne-am întors amândoi la cafelele noastre. Carl mai muşcă o dată din gogoaşă şi reluă cititul ziarului, iar eu m-am uitat pe fereastră, la un camion care trecu pe stradă cu un câine ud în cabină, pe bancheta din spate. În mod inevitabil mă făcu să mă gândesc la Mary Beth, îmi aduse în minte imaginea lui - înfrigurat şi chinuit, legat de păducelul din faţa casei mele.

Un lucru ciudat se petrecu atunci, de îndată ce această imagine prinse contur. Chiar acolo, fără să încerc măcar, în timp ce stăteam în biroul lui Carl cu o cană de cafea în mână, cu o gogoaşă pe jumătate mâncată în faţa mea, în camera înghesuită şi prea încălzită, chiar atunci m-am gândit la un plan. Mi-am dat seama cum puteam să pun totul în ordine.

Mi-am întors privirea de la fereastră, aţintindu-mi ochii deasupra capului lui Carl, pe dulapul de arme de pe peretele din spatele lui.

— Crezi că ai putea să-mi împrumuţi o armă? l-am întrebat.

Ridică privirea din paginile ziarului, clipind. Iar avea buza murdară de zahăr pudră. Îi dădea un aspect copilăresc, de om în care nu prea puteai pune bază.

— O armă?

— Un pistol.

— La ce-ţi trebuie ţie pistol, Hank? mă întrebă el.

Părea sincer mirat.

— M-am hotărât să-i curm suferinţa câinelui lui Jacob.

— Vrei să-l împuşti?

— Nu a reuşit să se obişnuiască cu absenţa lui Jacob. S-a făcut din ce în ce mai rău şi încep să mă tem pentru copil. Am făcut o pauză, apoi am aruncat o minciună. Acum câteva zile, a muşcat-o pe Sarah.

— Rău?

— Destul de rău cât să ne sperie zdravăn. Mă pune să-l ţin numai în garaj acum.

— N-ar fi mai bine să-l duci la veterinar? îl eutanasiază Pete Miller, dacă vrei.

M-am prefăcut că iau în considerare această variantă, apoi însă am clătinat din cap, oftând.

— Trebuie s-o fac eu, Carl. Câinele ăsta a fost cel mai bun prieten al lui Jacob. Dacă tot trebuie s-o fac, şi-ar fi dorit s-o fac eu.

— Ai mai împuşcat vreodată un câine?

— N-am mai împuşcat niciodată nimic.

— E o senzaţie oribilă, Hank. E unul dintre cele mai groaznice lucruri de pe lume. În locul tău, eu l-aş duce la Pete.

— Nu, am spus. Nu m-aş simţi bine să fac asta.

Carl se încruntă.

— Doar pentru o zi, Carl. Îl împuşc în după-amiaza asta şi ţi-l aduc înapoi până pleci diseară.

— Ştii măcar să tragi cu o armă?

— Sunt sigur că poţi să-mi arăţi tu ce am de făcut.

— O să-l duci undeva, pe un câmp, ca să-l împuşti?

— Mă gândeam să-o fac lângă vechea noastră fermă. Să-l şi îngrop acolo. Cred că asta şi-ar fi dorit şi Jacob.

Se gândi o clipă, cu o expresie foarte serioasă, încruntându-se.

— Ei, presupun că aş putea să-ţi împrumut una, pentru o zi, spuse el.

— M-ai ajuta mult, Carl.

Se întoarse cu scaunul până când ajunse cu faţa înspre dulapul de arme.

— Ziceai că vrei un pistol?

Am dat din cap, ridicându-mă în picioare ca să văd mai bine.

— Ce zici de ăla?

Am arătat spre un revolver negru, atârnat într-un cui, în colţul din dreapta jos al dulapului. Semăna cu cel pe care-l purta Carl la centură.

Şeriful scoase din buzunar mai multe chei prinse pe un inel, descuie uşa de sticlă şi luă revolverul. Apoi se aşeză şi deschise sertarul de jos, de unde scoase o cutie mică, de carton, plină cu gloanţe. Deschise dintr-o mişcare butoiaşul pistolului şi-mi arătă cum să-l încarc.

— Ţinteşti în lungul ţevii şi apeşi trăgaciul, îmi spuse Carl. Să nu-l smuceşti, trage-l uşurel.

Îmi întinse arma peste birou, împreună cu două gloanţe.

— Butoiaşul se roteşte automat. Nu are siguranţă sau altceva de genul ăsta.

Am aşezat gloanţele pe birou, unul lângă celălalt.

— E fostul meu pistol, zise Carl.

L-am cântărit în mână. Îl simţeam dens, compact, ca un pumn de fier. Era rece şi uleios la atingere.

— E la fel ca acela pe care-l ai acum? l-am întrebat.

— Da, doar că e mai vechi. Cred că e mai bătrân chiar şi decât tine. L-am cumpărat când am primit postul ăsta.

Ne-am aşezat amândoi la loc. Am lăsat pistolul pe marginea biroului, lângă gloanţe. Gloanţele erau mai mici decât mă aşteptam, cu suprafaţa argintie, strălucitoare, şi capete gri, conice. Nu păreau să aparţină revolverului. Nu erau îndeajuns de sinistre, nu aveau acelaşi aspect ameninţător, nu păreau să fie capabile să producă un act violent. Păreau mai degrabă inofensive, ca nişte jucării. M-am aplecat şi am luat unul în mână. Era la fel de uleios ca şi pistolul.

— Cred că o să vreau să trag câteva focuri înainte să-l împuşc, am zis, ca să mă-nvăţ cu arma.

Carl mă privi fix.

— Ai putea să-mi mai dai câteva gloanţe?

Deschise din nou sertarul şi scoase cutia.

— Câte?

— Câte încap înăuntru?

— Şase.

— Atunci, mai dă-mi încă patru.

Mai scoase încă patru gloanţe din cutie şi le rostogoli unul câte unul pe suprafaţa biroului. Le-am prins în palmă.

Prin fereastră, l-am văzut apărând pe Tom Butler, cu umerii aplecaţi din cauza burniţei, cu un poncho de un portocaliu-aprins atârnându-i pe spate. Descărca ceva din portbagajul maşinii.

— Uite-l pe Tom! am spus.

M-am ridicat şi m-am uitat la ceas. Era nouă fără zece.

— Cred că termin până la şi cinci. Puteţi să aşteptaţi până atunci?

Carl dădu din mână.

— Stai cât vrei, Hank. Nu e nicio grabă.

Am luat-o spre uşă, dar Carl mă opri.

— Stai! îmi strigă el.

M-am întors, speriat.

— Dă-mi arma!

Luă punga de gogoşi şi o goli pe birou. Mai erau trei gogoşi înăuntru, două cu zahăr şi una cu ciocolată. Cea cu ciocolată se rostogoli încet pe suprafaţa de lemn a biroului, se balansă o clipă pe margine, apoi căzu, cu o bufnitură uşoară pe podea, la picioarele mele. Când m-am aplecat să o ridic, Carl înfăşură pistolul în punga de hârtie.

— Nu vrei să se ude, spuse el.

I l-am luat din mână, dând din cap. Era o pungă roz cu alb, pe care scria cu albastru LIZZIE'S DONUTS; literele se înfăşurau acum în jurul pistolului.

— Să ai grijă, îmi promiţi? mă întrebă Carl. N-aş vrea să-ţi împrumut arma şi să aflu mai târziu că te-ai împuşcat din greşeală cu ea.

— O să fiu atent, am spus. Îţi promit.

*

* *

Când am coborât treptele din faţa primăriei, l-am văzut pe stradă pe agentul Baxter, care tocmai

se dădea jos din maşină. M-am oprit pe trotuar şi l-am aşteptat să se apropie.

Veni spre mine cu trupul drept, cu capul sus, sfidând parcă ploaia. Deşi era încălţat în pantofi, şi nu în ghete, o tăie direct prin troianul de zăpadă topită adunat pe trotuar. L-am privit apropiindu-se îi scrutam chipul, încercând să găsesc asemănări cu fotografia din ziar a lui Vernon Bokovsky. I-am examinat cu atenţie ochii apropiaţi, nasul mic şi lat, fruntea îngustă şi pătrăţoasă, am încercat să-i desenez o barbă de-a lungul maxilarului, să-i lungesc părul şi să adaug un pic de greutate obrajilor, dar trebuia să fac toate astea într-o singură secundă. O clipă mai târziu, era în faţa mea şi-mi susţinea privirea cu o hotărâre care mă inhibă, făcându-mă să mă simt penibil şi suspect.

— Bună dimineaţa, domnule Mitchell, spuse el.

Confruntat cu prezenţa, lui, am avut o uşoară tresărire de panică. Era îmbrăcat la fel ca-n ziua precedenta - costum închis la culoare, pardesiu, pantofi negri, lustruiţi. Avea capul gol şi nu purta mânuşi. Avea acelaşi aer încrezător care mă intimidase atât de mult la prima noastră întâlnire şi, pe lângă el - aşa cum eram, îmbrăcat cu blugii uzaţi, cu cămaşă flauşată şi cu vechea mea geacă cu două numere mai mari - m-am simţit ca un ţărănoi prostovan, care abia se întorsese de la câmp.

Totuşi, senzaţia de panică dispăru aproape la fel de repede cum venise. L-am privit pe bărbatul din faţa mea, cu tunsoarea lui militărească udată de ploaie, cu pielea înroşită de frig, şi mi-am dat seama că mersul lui, strângerea lui de mână nu era decât un exerciţiu îndelung repetat, un rol pe care îl juca, o faţadă. Îi era frig, iar hainele nu-i erau câtuşi de puţin comode şi avea să se simtă groaznic de îndată ce intram în pădure.

— Şeriful e înăuntru, am spus. Eu mai am o treabă vizavi, înainte să plecăm.

Am arătat cu mâna înspre magazinul de nutreţuri. Tom Butler stătea în faţa uşii principale, strângând sub un braţ o cutie de carton, udă. Îşi căuta cheile în buzunar. Faldurile umflate ale ponchoului îl încurcau teribil.

Ieşisem deja în stradă, când agentul mă strigă.

— Hei! făcu el. Ce ai în punga aia?

M-am întors pe jumătate spre el. Stătea pe trotuar, în faţa mea, încercând, pe cât putea mai bine, să-mi zâmbească. Am privit punga. O ţineam strânsă la piept; hârtia umedă luase deja forma inconfundabilă a pistolului.

— În pungă?

— Tare-aş mai vrea o gogoaşă.

I-am zâmbit, simţind o senzaţie de uşurare inundându-mi trupul, ca un drog.

— Sunt înăuntru, am spus. Eu am luat doar punga, ca să nu mi se ude aparatul de fotografiat.

Se uită cu atenţie la pungă.

— Aparatul de fotografiat?

Am dat din cap; parcă minciuna se derula din proprie iniţiativă, fără vreun gând conştient din partea mea.

— I l-am împrumutat şerifului.

Tocmai mă pregăteam să-mi continui drumul, dar m-am oprit.

— Vreţi să vă fac o poză? l-am întrebat.

Agentul Baxter făcu un pas în spate, spre uşile de deasupra lui.

— Nu, mulţumesc.

— Sunteţi sigur? N-ar fi nicio problemă.

Am început să desfac punga.

Se trase încă un pas în spate, îndepărtându-se de mine şi scuturând din cap.

— Nu vreau să-ţi strici filmul pe mine.

Am ridicat din umeri, împăturind la loc hârtia. Am strâns din nou punga la piept.

— Cum vreţi, am zis.

Când m-am întors să traversez, mi-am văzut imaginea reflectată în parbrizul murdărit de ploaie

al unei maşini din parcare. Pe deasupra umărului, îl vedeam pe agentul Baxter urcând treptele spre uşile mari, de lemn, ale primăriei.

Înainte chiar să apuc să mă gândesc bine la ce făceam, m-am surprins strigându-l pe nume.

— Vernon! am spus.

Imaginea lui, întunecată şi neclară pe sticla udă, se opri tocmai când împingea uşile. Îşi întoarse capul pe jumătate spre mine. Era un gest ambiguu; puteam să-l interpretez oricum.

— Hei, Vernon! am strigat, făcându-i cu mâna lui Tom, care, de cealaltă parte a străzii, tocmai dispărea prin uşa magazinului.

Am luat-o la fugă. Tom se întoarse şi mă privi nedumerit, cu cutia de carton sub braţ. Mă aşteptă, ţinând uşa deschisă.

— M-ai strigat Vernon? mă întrebă el.

Am scuturat picăturile de ploaie de pe geacă, am lovit ghetele pe preşul de cauciuc şi i-am aruncat o privire nedumerită.

— Vernon? am făcut, clătinând din cap. Nu, am spus: „Aşteaptă-mă, Tom!“

Când am aruncat din nou o privire de cealaltă parte a străzii, treptele din faţa primăriei erau goale.

*

* *

Biroul meu era întunecat, transperantele trase, dar nu am aprins lumina. M-am dus direct lângă masă şi am scos pistolul din pungă. Era plin de firimituri de gogoaşă.

Ceasul de pe perete arăta 9.01.

Am frecat arma de cracul pantalonului, înlăturând firimiturile. Apoi, am încărcat gloanţele.

Când ceasul se schimbă la 9.02, am ridicat telefonul ca să o sun pe Sarah.

Era ocupat.

Am pus receptorul în furcă. Am încercat să îndes pistolul în buzunarul drept al gecii, dar era prea mare ca să intre.

I se vedea patul şi atârna în mod nefiresc pe trupul meu.

Mi-am scos geaca, am deschis nasturii de la cămaşă şi am strecurat pistolul în cureaua de la pantaloni, cu ţeava înainte, potrivindu-l până când am fost sigur că n-o să cadă. Era chiar în mijlocul burţii, îl simţeam ascuţit şi rece pe piele. Ţeava era înclinată spre dreapta. Greutatea lui îmi dădea o energie ciudată, un val brusc de entuziasm - mă simţeam ca un pistolar din filmele western. Am închis nasturii de la cămaşă, dar nu am mai băgat-o în pantaloni, lăsând-o să cadă peste armă, să o ascundă. Apoi, mi-am pus înapoi geaca.

Ceasul se schimbă la 9.03.

Am sunat iar acasă. Sarah răspunse la primul apel.

— El e, am zis.

— Ce vrei să spui?

I-am povestit repede cum nu-i arătase nici lui Carl insigna, cum se ferise să-l fotografiez şi cum îl strigasem pe nume în stradă. Mă ascultă în linişte, fără să mă contrazică în vreun fel, dar, chiar şi aşa, de îndată ce am început să vorbesc, am simţit că siguranţa începe să mi se spulbere. Îmi dădeam seama că existau şi alte explicaţii pentru tot ce se întâmplase, toate la fel de plauzibile, dacă nu chiar mai plauzibile decât ideea ca agentul Baxter să fie un impostor.

— Am sunat la FBI, zise Sarah.

— Şi?

— Mi-au spus că e pe teren, în misiune.

Îmi trebui o secundă să-mi revin.

— Există un agent Baxter?

— Aşa au zis.

— Ai cerut cu Neal Baxter?

— Da. Cu agentul Neal Baxter.

Am rămas o clipă înţepenit, cu telefonul lipit de obraz. Eram şocat. Nu mă aşteptasem la aşa ceva.

— Ce crezi că înseamnă asta? am întrebat-o.

Chiar şi aşa, la telefon, am simţit-o ridicând din umeri.

— Poate că e doar o coincidenţă.

Am încercat din răsputeri să cred asta, dar n-am reuşit.

— Baxter nu e un nume chiar aşa de rar, zise Sarah.

Simţeam pistolul apăsându-mi în burtă. Îl simţeam viu; parcă-mi frământa stomacul. I-am schimbat poziţia cu mâna.

— E posibil să fi ştiut chiar că există un Neal Baxter, spuse ea. Poate că nu a ales din întâmplare numele ăsta.

— Prin urmare, tu crezi că el e?

— Gândeşte-te la ce mi-ai povestit tu, Hank. Că nici măcar nu are insignă.

— Nu am spus că nu are insignă. Am spus doar că nu i-a arătat-o lui Carl.

Sarah nu-mi răspunse. În spatele ei, în fundal, auzeam ursuleţul lui Jacob cântând.

— Vreau să-mi spui, am îmboldit-o.

— Ce să-ţi spun?

— Spune-mi dacă tu crezi că e el.

Ezită o clipă, apoi spuse:

— Cred, Hank. Sincer, cred.

Am dat din cap, dar n-am spus nimic.

— Dar tu? întrebă ea.

— Credeam, am zis.

M-am mutat de la birou lângă fereastră. Am crăpat jaluzeaua şi m-am uitat afară. Totul era învăluit în ceaţă. Poarta cimitirului părea neagră în lumina difuză, ca un fel de plasă împletită; mormintele din spatele ei erau cenuşii, reci şi greu de distins.

— Presupun că încă mai cred, am spus.

— Deci, vii acasă?

— Nu. Mă duc.

— Dar tocmai ai spus…

— Am un pistol, Sarah. L-am împrumutat de la Carl.

Nu se mai auzit nimic de la celalalt capăt al firului. Îmi dădeam seama că se gândeşte. Parcă şi-ar fi ţinut respiraţia.

— Vreau să îl apăr, am spus. Vreau să mă asigur că nu păţeşte nimic.

— Cine?

— Carl. Dacă e într-adevăr Vernon şi scoate arma, o să-l împuşc.

— Nu poţi face asta, Hank! E o nebunie.

— Nu, am spus. Nu este. M-am gândit bine şi aşa trebuie să procedez.

— Dacă e într-adevăr Vernon, e foarte important pentru noi să scape. În felul ăsta, nimeni n-o să ştie câţi bani erau în avion.

— Dacă e Vernon, o să-l omoare.

— Asta nu e problema noastră. Nu ne priveşte în niciun fel.

— Ce tot spui acolo? Ba ne priveşte, şi-ncă cum!

— E doar o presupunere, Hank. Nu ştim nimic sigur.

— Pot să-l opresc dacă merg cu ei.

— Poate că da, poate că nu. Pistolul nu e ca puşca. Ratezi mult mai uşor cu el. Şi dacă ratezi o să vă omoare pe amândoi.

— Nu o să ratez. O să stau tot timpul lipit de el. O să fie prea aproape ca să ratez.

— E un criminal, Hank. Ştie foarte bine ce face. N-ai avea nicio şansă contra lui.

Ursuleţul continua să cânte în spatele ei; vocea i se auzea acum mai încet şi mai groasă. Am îndesat şi mai mult arma sub centură. Nu voiam să o ascult, voiam doar să merg şi gata, dar cuvintele ei îmi intraseră în minte ca nişte seminţe şi începuseră să germineze în crâmpeie de îndoială. Am început să ezit. Am încercat să-mi întăresc hotărârea imaginându-mi cum m-aş simţi să scot pistolul de sub haină, să mă aşez într-un genunchi ca poliţiştii de la televizor, să ţintesc spre pieptul lui Vernon şi să apăs trăgaciul dar, în loc de asta,

nu am văzut decât toate variantele care puteau să meargă prost - pistolul să mi se încurce în cămaşă, ghetele să-mi alunece în zăpadă, arma să nu se declanşeze sau să trag prea într-o parte, prea sus sau prea jos, în pământul de la picioarele mele - apoi l-am văzut pe Vernon întorcându-se spre mine cu un zâmbet straniu.

Mi-am dat seama, surprins, că mi-era frică de el.

— Trebuie să te gândeşti la copil, Hank! spuse Sarah. Trebuie să te gândeşti la mine!

Dilema mea părea simplă: puteam fie să mă duc cu ei, fie să stau de-o parte. Să mă duc ar fi fost alegerea curajoasă, ştiam asta, un gest nobil însă riscant în acelaşi timp. Dacă într-adevăr bărbatul care mă aştepta de cealaltă parte a străzii era Vernon Bokovsky, atunci avea probabil de gând să ne împuşte, atât pe Carl, cât şi pe mine. Dacă plecam acasă, scăpăm de asta. Îl lăsam pe Carl în voia sorţii, oricare ar fi fost ea, şi mă salvam.

Stăteam în birou, cântărind ambele variante. Sarah nu spunea nimic; mă aştepta să vorbesc. Ţineam mâna stângă în buzunar; simţeam nişte monede, cheile de la maşină, un briceag micuţ, care fusese al tatălui meu. Am scos o monedă. Era o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

„Dacă iese capul, mi-am zis, mă duc!“

Am aruncat moneda în aer şi am prins-o în palmă.

Era capul.

— Hank? mă strigă Sarah. Mai eşti acolo?

Am privit moneda simţind un nod de frică în stomac. Mi-am dat seama că îmi doream să fi fost pajura, că pentru asta mă rugam, în sufletul meu. M-am gândit s-o mai arunc o dată, să merg pe două din trei, dar ştiam că nu avea nicio importanţă. Aş fi repetat gestul până când aş fi obţinut ce-mi doream de fapt. Era doar un truc pentru a-mi uşura conştiinţa, un mod de a evita să-mi asum răspunderea pentru laşitatea mea. Mi-era prea frică să mă duc.

— Da, am spus. Sunt aici.

— Tu nu eşti poliţist, insistă Sarah. Nu ştii nimic despre arme.

Nu i-am răspuns. Am răsucit moneda în mână, întorcând-o cu pajura în sus.

— Hank?

— Bine, am spus în cele din urmă. Vin acasă.

*

* *

L-am sunat pe Carl şi i-am spus că fetiţa vomita şi că Sarah intrase în panică.

Păru foarte îngrijorat.

— Linda e aici, zise el. A îngrijit ceva copii la vremea ei. Sunt sigur că ar fi dispusă să vină cu tine, dacă ai nevoie de ajutor.

— Foarte amabil din partea ta, Carl, dar nu cred că-i chiar atât de grav.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur. Vreau doar să o duc la doctor, ca să elimin orice posibilitate.

— Atunci, du-te direct acasă. Sunt sigur că ne putem descurca şi fără tine. Oricum, zici că nu ai văzut nimic, nu?

— Nu. Absolut nimic.

— Spui că s-a auzit pe latura dinspre sud? Cam pe lângă ferma lui Pederson?

— Un pic mai sus de ea.

— Bine, Hank. Poate-ţi dau un telefon când ne întoarcem, să-ţi povestesc cum a fost.

— Mi-ar face plăcere.

— Şi sper că totul e-n regulă cu copilul.

Se pregătea să închidă.

— Carl? l-am oprit.

— Ce e?

— Să ai grijă, da?

Râse.

— Să am grijă la ce?

Am tăcut preţ de câteva clipe. Voiam să-l avertizez, dar nu-mi dădeam seama cum aş fi putut s-o fac.

— La ploaie, am spus în cele din urmă. Am auzit că o să se lase ger mai târziu. O să fie polei pe şosea.

Râse din nou, dar păru mişcat de atitudinea mea.

— Să ai grijă şi tu, spuse el.

*

* *

Vedeam camioneta lui Carl de la fereastra - era parcată în faţa bisericii - aşa că am aşteptat acolo, ascuns în spatele jaluzelelor, ca să-i văd plecând. Au apărut aproape numaidecât, mergând unul lângă celălalt. Carl era îmbrăcat cu haina de la uniformă, verde-închis, şi avea pălăria de pădurar. Ploaia se transformase acum într-o burniţă deasă, umplând cu apă găurile din asfalt şi adăugând un fel de sobrietate zilei, o senzaţie dureroasă şi rece pe care o simţeam chiar şi prin fereastră.

Maşina lui Carl era o camionetă obişnuită, doar că avea un girofar roşu cu alb pe acoperiş, o staţie de emisie-recepţie montată într-o parte a bordului şi o puşcă de calibrul doisprezece suspendată deasupra parbrizului din spate. Era de culoare albastru-închis şi, pe o aripă, scria cu litere mari şi groase POLIŢIA ASHENVILLE. L-am privit urcându-se la volan, apoi aplecându-se ca să-i deschidă portiera agentului. Am auzit motorul pornind, i-am văzut punându-şi centurile, apoi am privit ştergătoarele mişcându-se la stânga şi la dreapta parbrizului, dând la o parte ploaia. Carl îşi scoase pălăria, îşi trecu o dată mâna peste păr, îndreptându-l, apoi îşi puse pălăria la loc.

Am stat aşa, aplecat asupra ferestrei în biroul meu întunecat, până când i-am văzut ieşind pe şosea şi îndreptându-se spre vest, înspre ferma lui Pederson şi rezervaţia naturala, înspre livada părăsită a lui Bernard Anders şi înspre avionul care zăcea acolo, ca în căuşul unei palme, aşteptând sosirea lor iminentă, în timp ce ploaia îi topea încet învelişul de zăpadă.

Înainte ca maşina să dispară pe Main Street, farurile de frână se aprinseră o dată, parcă în semn de adio; apoi ceaţa se lăsă în urma lor. Dincolo de fereastră rămase numai oraşul, cu trotuarele lui reci şi pustii, cu vitrinele lui maronii-gălbui, cu ploaia căzând şuierând peste tot şi toate.

*

* *

M-am dus acasă.

În Fort Ottowa era linişte. Parcă aş fi intrat într-un cimitir - drumurile curbate, pajiştile goale cu muşuroaiele lor de noroi, casele mici şi înghesuite, ca nişte cavouri. Toţi copii erau înăuntru, la adăpost de ploaie. Din când în când se vedea câte o fereastră luminată; televizoarele aruncau pâlpâiri albastre din spatele draperiilor trase. În timp ce mă întorceam pe drumul spre cartierul meu, îmi imaginam programele de desene animate de sâmbătă dimineaţa, revistele de cuvinte încrucişate şi jocurile cu zaruri; părinţi în halate de baie, sorbind din căni de cafea, adolescenţi la etaj, dormind până târziu. Totul părea atât de liniştit, atât de firesc şi când am ajuns în faţa casei mele m-am simțit uşurat să văd că, cel puţin din exterior, arăta exact ca toate celelalte.

Am parcat pe alee. Era lumină în camera de zi. Mary Beth stătea sub copacul lui, în ploaie, în poziţia lui Buddha, cu blana udă, lipită de corp.

Am coborât din maşină şi am intrat în garaj. Acolo, o lopată mică atârna suspendată într-un cui. Tocmai mă întindeam să o dau jos, când Sarah deschise uşa în spatele meu.

— Ce faci, Hank? mă întrebă ea.

M-am întors spre ea, cu lopata în mână. Stătea în pragul uşii, la un pas în faţa garajului. Amanda era la ea în braţe şi sugea dintr-o suzetă.

— Vreau să împuşc câinele, am spus.

— Aici?

Am scuturat din cap.

— O să-l duc în Ashenville, la ferma lui tata.

Se încruntă.

— Poate că nu e cel mai bun moment să faci asta.

— I-am spus lui Carl că-i aduc pistolul înapoi în seara asta.

— De ce nu aştepţi până luni? Poţi să-l duci la un veterinar şi n-o să mai ai nevoie de armă.

— Nu vreau să-l omoare veterinarul. Vreau s-o fac eu.

Sarah o mută pe Amanda de pe braţul drept pe cel stâng. Era îmbrăcată cu blugi şi cu un pulover maro-închis. Avea părul prins la spate, într-o coadă de cal, ca o fetiţă.

— De ce? întrebă ea.

— Aşa şi-ar fi dorit Jacob, am spus, fără să-mi dau seama dacă ăsta era adevărul sau dacă doar continuam povestea pe care o începusem cu Carl.

Sarah nu păru să ştie ce să-mi răspundă. Presupun că nu mă credea. Se încruntă, privind spre pieptul meu.

— Câinele e nefericit, am spus. Nu e drept faţă de el să-l ţinem afară, în frig.

Amanda se întoarse spre mine când mă auzi vorbind, îşi răsuci capul rotund pe umeri, ca o bufniţă. Clipi şi scăpă din gură suzeta, care se rostogoli înăuntrul garajului. M-am dus şi am ridicat-o. Era plină de salivă.

— Mă întorc cam peste o oră. N-o să dureze mult.

I-am întins suzeta lui Sarah, care o luă, prinzând-o între două degete. Mâinile nu ni se atinseră.

— Nu te duci la rezervaţia naturală, nu-i aşa? mă întrebă ea.

Am scuturat din cap.

— Promiţi?

— Da, am spus. Îţi promit.

Mă urmări din spatele ferestrei cum îl dezlegam pe Mary Beth şi-l duceam la maşină. Aveam încă toate lucrurile lui Jacob în spate şi, imediat ce

intră, câinele începu să adulmece cutiile, dând din coadă. M-am urcat la volan. Sarah o ţinea pe Amanda la fereastră, mişcând în sus şi-n jos mânuţa bebeluşului.

Îi vedeam buzele mişcându-se într-un mod exagerat.

„Pa-pa! spuneau. Pa-pa, cuţu'!“

*

* *

Mary Beth dormi tot drumul până la fermă, făcut ghem pe bancheta din spate.

Vremea nu se schimbă. O burniţă fină cădea din cer, dizolvând ceaţa. Casele se materializau în jurul meu în timp ce mergeam, ca nişte fantome pe marginea drumului, înconjurate de hambare şi silozuri şi tot felul de magazii, decolorate, cu şindrilele căzute de pe acoperiş, cu maşini vechi parcate la nimereala prin curte. Pământul începuse deja să apară pe alocuri, întunecat, ca nişte pumni de noroi care se ridicau prin zăpadă. Pe unele câmpuri, se vedeau deja dâre întregi de pământ, paralele, care se pierdeau în depărtare. Era arătura de anul trecut ce apărea, nedesluşită, prin ceaţă.

Când am ajuns la fermă, câinele refuză să se dea jos din maşină. I-am deschis uşa, dar s-a dat înapoi, ferindu-se de mine, mârâind şi arătându-şi colţii, cu părul ridicat în jurul gâtului. A trebuit să-l trag de funie ca să iasă.

Se scutură când căzu pe pământ, se întinse, apoi o luă la fugă în faţa mea, pe câmp.

M-am luat după el, cu funia în mâna stângă şi cu lopata în dreapta. Simţeam pistolul sub centură.

Zăpada se topea cu rapiditate, dar pe alocuri mai era încă suficient de înaltă cât să-mi treacă de ghete. Era udă şi grea, ca un lut alb; înaintam cu dificultate. Pantalonii mi se udară şi deveniră mai închişi la culoare, strângându-mi-se pe gambe. Arătam de parcă aş fi purtat pantaloni pescăreşti şi şosete lungi până la genunchi. Burniţa cădea

necontenit din cer, aşezându-mi-se pe cap şi pe umeri şi trimiţându-mi fiori reci pe şira spinării.

Am ridicat gulerul de la geacă. Mary Beth înainta în zigzag în faţa mea, mirosind zăpada. Dădea din coadă.

Merserăm în mijlocul câmpului, înspre locul unde se înălţase odinioară casa noastră. Moara de vânt era undeva la stânga şi abia dacă se zărea prin ceaţă. Picături mari de apă se scurgeau de pe elice în zăpadă.

M-am oprit acolo unde credeam ca trebuia să fi fost cândva veranda şi am aruncat funia şi lopata pe pământ. Am călcat cu bocancul pe frânghie, ca să nu fugă câinele. Am scos pistolul de la brâu.

Mary Beth începu să alerge înapoi spre drum, dar nu reuşi să facă decât vreo zece paşi înainte ca funia să-l oprească, cu o smucitură. În spatele lui, urmele noastre se vedeau întunecate şi rotunde în zăpadă, ca două linii care ne legau de maşina parcată la marginea drumului. Imaginea avea ceva prevestitor de rău; ceaţa părea să ne închidă drumul de ieşire, formând un zid gros, alb-cenuşiu, chiar în spatele maşinii - parcă am fi fost prizonieri în câmpul de nori. Era ca un desen dintr-o carte de poveşti, plin de pericole şi ameninţări ascunse; privind peisajul, m-am simţit cuprins de o senzaţie ciudată, foarte apropiată de frică.

Carl putea fi deja mort, ştiam asta. Voiam să cred că nu era, că erau amândoi pe drumul de întoarcere spre oraş, după ce pierduseră toată dimineaţa bâjbâind aiurea prin pădure, dar mintea nu mă lăsa. Împotriva voinţei mele, mă gândeam întruna la avion. Zăpada de pe el se topise cu siguranţă până acum. Era imposibil de ratat. Îl vedeam în mintea mea, vedeam ciorile şi copacii uscaţi. Îl vedeam pe Vernon foarte calm - în aşa fel încât gestul să pară perfect inocent - scoţând pistolul de sub haină şi împuşcându-l pe Carl în cap. Îl vedeam pe Carl căzând la pământ, îi

vedeam sângele în zăpadă. Strigătele lor răsunau în livadă.

Nu am reuşit să împuşc cum trebuie câinele. Am transformat ceea ce intenţionasem să fie un gest de caritate într-un act de tortură.

M-am aşezat în spatele lui şi am ţintit în gât, dar se răsuci spre mine tocmai când apăsam pe trăgaci. Glonţul îl lovi în maxilarul de jos, sfărâmându-i-l; rămase atârnat de cap într-un mod grotesc. Animalul căzu pe-o parte, scâncind. Avea limba retezată şi îi curgea sânge din gură.

Când încercă să se ridice în picioare, am tras din nou, cuprins de panică. De data asta, l-am lovit în cutia toracică, chiar sub umăr. Se rostogoli în zăpadă, cu picioarele ridicate în sus şi înţepeni aşa, lipit de pământ. Pieptul i se ridica şi-i cobora ritmic, scoţând un fel de bolboroseală. O clipă am crezut că va fi îndeajuns, că acum o să moară, dar începu iar să încerce să se ridice. Din gât îi ieşi un sunet înfiorător, mai degrabă un ţipăt decât un lătrat. Iar, şi iar, şi iar, crescând tot mai mult în intensitate.

Am făcut un pas şi i-am încălecat trupul. Eram ud de transpiraţie, mâinile îmi alunecau şi-mi tremurau. I-am lipit ţeava de cap. Am închis ochii, am simţit stomacul ridicându-mi-se în gât şi am apăsat pe trăgaci.

Se auzi o bubuitură ascuţită, un ecou înfundat, apoi tăcere.

Ploaia se înteţea treptat, căzând acum cu picături mari, topind zăpada.

Leşul lui Mary Beth era conturat de o dâră de sânge care forma un cerc mare, rozaliu, în jurul capului şi umerilor. Văzându-l aşa, am simţit un sentiment de vinovăţie. M-am gândit la tata, care refuza să taie vreun animal la ferma lui, încăpăţânându-se asupra ideii an după an, în ciuda dispreţului şi a ironiei muşcătoare pe care mila lui le atrăsese din partea vecinilor. Iar eu încălcasem acest tabu.

Am plecat de lângă câine şi mi-am şters faţa cu dosul mânecii. Ceaţa mă învăluia, blocând lumea exterioară.

Am ridicat lopata şi am început să sap. Pământul era moale la suprafaţă, ud şi noroios, dar asta doar vreo douăzeci de centimetri. Apoi, parcă aş fi încercat să sap în beton. Lopata scotea un sunet ascuţit ori de câte ori o înfigeam în pământul îngheţat. Am încercat să lovesc pământul cu piciorul, dar degeaba. Nu puteam săpa mai adânc. Dacă voiam să îngrop câinele acolo - şi n-aveam încotro, doar nu era să-i car leşul însângerat înapoi în maşină - trebuia s-o fac într-un mormânt de douăzeci de centimetri.

L-am apucat pe Mary Beth de picioare şi l-am târât în groapă. Apoi, am aruncat ţărâna peste el. Abia dacă a fost îndeajuns cât să-l acopere. A trebuit să termin treaba cu zăpadă, aruncând-o deasupra, până când se formă o moviliţă. Ştiam că nu avea cum să ţină prea mult. Dacă nu-l scotea niciun animal până la primăvară, George Muller, omul căruia îi vânduserăm ferma, l-ar fi descoperit când ar fi arat câmpul. M-am simţit cuprins de remuşcări la gândul ăsta. Mi-am imaginat ce-ar fi spus Jacob dacă m-ar fi văzut ce făceam. Şi de data asta, îmi dezamăgeam fratele.

*

* *

Am plâns în drum spre casă, pentru prima dată de când fusesem în apartamentul lui Jacob. Nici până acum nu ştiu de la ce m-a apucat. Câte puţin din toate, presupun - plângeam pentru Carl, şi pentru Jacob, şi pentru Mary Beth, şi pentru Sonny, şi pentru Lou, şi pentru Nancy, şi pentru Pederson, şi pentru părinţii mei, şi pentru Sarah, şi pentru mine. Am încercat să mă opresc, să mă gândesc la Amanda, care nu avea să afle vreodată nimic din toate astea, care avea să crească şi să profite de toate avantajele crimelor noastre fără să le cunoască şi partea întunecată; dar mi se părea

ceva imposibil de crezut. Parcă ar fi fost o fantezie, un sfârşit de poveste de genul „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Mi-am dat seama că ne învăluisem viitorul într-o lumină romantică şi această realizare adăugă o greutate suplimentară durerii mele, un sentiment de zădărnicie şi risipă. Vieţile noastre nu aveau să fie deloc aşa cum ne imaginaserăm. Ne aştepta o existenţă grea, mereu pe fugă, plină de minciuni şi subterfugii, apăsată în permanenţă de ameninţarea de a fi prinşi. Şi nu vom reuşi să fugim niciodată de ceea ce am făcut; păcatele noastre ne vor urma în mormânt.

A trebuit să trag pe dreapta, la marginea drumului, înainte să intru în Fort Ottowa şi să aştept să mi se usuce lacrimile. Nu voiam ca Sarah să-şi dea seama că plânsesem.

*

* *

Când m-am întors acasă, se făcuse aproape amiază. Am atârnat lopata în cârligul ei din garaj, apoi am intrat în casă. Eram plin de noroi şi mi-era frig. Îmi simţeam faţa umflată de la lacrimi, mâinile îmi erau slăbite şi-mi tremurau.

Sarah mă strigă din camera de zi.

— Eu sunt! am strigat. Am venit.

Am auzit-o ridicându-se ca să vină să mă întâmpine, dar numaidecât telefonul începu să sune şi Sarah se duse în bucătărie, să răspundă.

Tocmai îmi scosesem ghetele, când se aplecă, scoţând capul pe hol.

— E pentru tine, Hank, zise ea.

— Cine e? am întrebat-o, apropiindu-mă.

— N-a spus.

Mi-am amintit promisiunea lui Carl de a mă suna după ce se întorceau din rezervaţie şi am simţit o senzaţie de uşurare.

— E Carl?

Sarah clătină din cap.

— Nu cred. Ar fi întrebat cum se simte copilul.

Ştiam că are dreptate şi totuşi mi-am dat voie să sper că poate era Carl. Am intrat în bucătărie şi am ridicat receptorul, aşteptându-mă să-i aud vocea.

— Alo? am spus.

— Domnule Mitchell?

— Da?

— Sunt şeriful McKellory, de la Departamentul din Fulton County. Mă întrebam dacă n-aţi putea veni până în Ashenville, ca să răspundeţi la câteva întrebări.

— Întrebări?

— Putem să trimitem o maşină după dumneavoastră, dar ar fi mai uşor dacă aţi putea veni singur. Nu prea mai avem oameni disponibili, în clipa asta.

— Pot să întreb despre ce e vorba?

Şeriful McKellory ezită, parcă neştiind ce ar fi mai bine să spună.

— E vorba de ofiţerul Jenkins. Carl Jenkins. A fost împuşcat.

— Împuşcat? am spus, iar groaza şi regretul din vocea mea erau cât se poate de sincere; doar mirarea era prefăcută.

— Da. Ucis.

— Dumnezeule mare! Nu pot să cred. L-am văzut chiar azi-dimineaţă…

— Sincer, tocmai de aceea am vrea să discutăm.

Cineva de cealaltă parte a firului îl întrerupse pe şerif şi l-am auzit punându-şi mâna pe microfonul din receptor. Sarah stătea în celălalt capăt al bucătăriei şi mă privea. Amanda începuse să plângă uşor în camera alăturată, dar nu o luă în seamă.

— Domnule Mitchell? reveni şeriful.

— Da?

— Aţi cunoscut un bărbat pe nume Neal Baxter ieri după-amiază?

— Da, am spus. De la FBI.

— V-a arătat vreun document de identificare?

— Identificare?

— O insignă, o legitimaţie cu fotografie?

— Nu. Nimic de genul ăsta.

— Credeţi că ni l-aţi putea descrie?

— Era înalt, cam de un metru nouăzeci şi cinci. Avea umeri laţi, părul negru, tuns scurt. Nu-mi amintesc culoarea ochilor.

— Mai ştiţi cum era îmbrăcat?

— Astăzi?

— Da.

— Avea un palton lung şi un costum de culoare închisă.

Şi purta pantofi de piele neagră.

— I-aţi văzut maşina?

— Am văzut-o azi-dimineaţă. L-am văzut când a coborât din ea.

— Vă mai amintiţi cum arăta?

— Era albastră, cu patru uşi, ca maşinile de închiriat.

Nu i-am văzut numărul de înmatriculare.

— Ştiţi ce marcă era maşina?

— Nu, am spus. Era un sedan cam pătrăţos, poate un Buick sau ceva de genul ăsta. Nu m-am uitat să văd ce marcă era.

— Nu-i nimic. O să vă arătăm nişte fotografii când o să veniţi şi poate o să recunoaşteţi atunci maşina. Puteţi veni chiar acum? Suntem la primărie.

— Tot nu înţeleg ce s-a întâmplat.

— Cred că ar fi mai bine să aşteptaţi până ajungeţi aici.

Vreţi să trimitem pe cineva?

— Nu, pot să vin singur.

— Şi veniţi repede?

— Da, am spus. Plec chiar acum.

Capitolul 11

Am scos pistolul din maşină înainte să plec şi l-am dus în garaj. Nu mi se părea că ar fi fost bine să-l am cu mine când vorbeam cu poliţia.

Încă mai ploua - era, de fapt, o burniţă îngheţată, dar îmi dădeam seama că se va opri cât de curând. Cerul era mai puţin întunecat, aerul tot mai rece. Câmpurile de pe marginea drumului se desfăşurau spre orizont ca o tapiserie în maro şi alb.

În Ashenville era forfotă mare. Două echipe de televiziune - una de la Channel 11 şi una de la Channel 24 - îşi montau cu repeziciune camerele pe trotuar. Mai multe maşini de poliţie erau parcate în faţa primăriei. Strada era plină de gură-cască.

Am parcat puţin mai departe.

Iniţial, poliţistul care stătea în faţa treptelor de la primărie nu m-a lăsat să trec. Apoi una din uşile de lemn se deschise deasupra noastră şi un bărbat scund şi îndesat scoase capul afară.

— Hank Mitchell? mă întrebă acesta.

— Da.

Îmi întinse mâna. Am urcat treptele de piatră şi i-am strâns-o.

— Eu sunt şeriful McKeliroy, zise el. Am vorbit la telefon.

Mă conduse înăuntru. Era foarte mărunt şi se legăna în timp ce mergea. Avea o faţă palidă, bolnăvicioasă, şi părul scurt, de un blond-cenuşiu, mirosind puternic a tonic, de parcă venise direct de la frizer.

Biroul lui Carl era plin de poliţişti. Toţi păreau foarte ocupaţi, de parcă ar fi lucrat contra cronometru. Niciunul nu se uită spre mine când am intrat. L-am recunoscut pe unul dintre ajutoarele şerifului - îl văzusem şi când fusese împuşcat Jacob. Era tânărul cu faţa de băiat de la ţară, care îl adusese pe Mary Beth la noi acasă. Acum stătea la biroul Lindei şi discuta cu cineva la telefon.

— Collins! urlă şeriful McKeliroy. Ia-i declaraţia domnului Mitchell.

Un poliţist făcu un pas în faţă. Era un bărbat înalt şi părea mai în vârstă decât McKeliroy. Avea o faţă prelungă, foarte ridată şi o ţigară în gură. M-a condus înapoi pe coridor, unde era mai linişte.

Ideea de a da o declaraţie la poliţie mă neliniştea oarecum, dar s-a dovedit a fi o operaţiune cât se poate de simplă.

I-am spus povestea mea şi ofiţerul a notat-o. Nici vorbă de interogatoriu sau de întrebări încuietoare. Nici măcar nu părea deosebit de interesat de ceea ce-i spuneam.

Povestea mea începea, chipurile, cu aproape trei luni în urmă, la sfârşitul lunii decembrie. I-am spus cum auzisem un avion cu probleme la motor, în apropierea rezervaţiei naturale, cum îi menţionasem incidentul lui Carl şi cum el - având în vedere că nu se anunţase nimic despre vreun avion dispărut - spusese că era, probabil, o alarmă falsă.

— Nici nu m-am mai gândit la asta, am spus, până ieri după-amiază, când Carl m-a sunat tocmai când mă pregăteam să plec de la serviciu. Mi-a spus că la el în birou era un agent FBI care căuta un avion dispărut.

— Era agentul Baxter? întrebă Collins.

— Întocmai. Neal Baxter.

Ofiţerul îşi notă numele.

— V-a spus de ce căuta avionul?

— A zis că fugise un criminal cu el.

— Un criminal?

— Un tip căutat de FBI.

— Nu v-a spus cine?

Am clătinat din cap.

— I-am întrebat, dar nu au vrut să-mi spună.

— Erau mai mulţi?

— El şi Carl.

— Aşadar, ofiţerul Jenkins ştia?

— Cred că da. Cel puţin, aşa mi s-a părut.

Îşi notă şi asta. Apoi, întoarse pagina din agendă.

— V-aţi întâlnit din nou cu ei, azi-dimineaţă?

— Da. Stabilisem să plecăm să căutăm avionul, în jur de ora nouă, dar soţia mea m-a sunat tocmai când ne pregăteam să plecăm şi mi-a spus că fetiţa noastră începuse să vomite. Aşa că m-am întors acasă.

— Şi atunci i-aţi văzut ultima dată pe ofiţerul Jenkins şi pe agentul Baxter?

Am dat din cap.

— I-am văzut plecând cu maşina, chiar când porneam spre casă.

Collins examină foaia, recitind ce-i spusesem. Sublinie ceva, apoi închise agenda.

— Puteţi să-mi spuneţi ce se petrece?

— Nu aţi auzit?

— Am auzit doar că şeriful Carl a fost ucis.

— A fost împuşcat de bărbatul ăsta care căuta avionul.

— De agentul Baxter?

— Exact.

— Dar de ce?

Collins ridică din umeri.

— Noi nu ştim decât ce ne-aţi spus dumneavoastră şi doamna Jenkins. Că ofiţerul Jenkins a plecat cu Baxter în jurul orei nouă şi un sfert. Un pic după unsprezece, doamna Jenkins s-a uitat pe fereastră şi l-a văzut pe Baxter sosind cu maşina soţului ei. Era singur. A parcat-o pe cealaltă parte a străzii, s-a întors la maşina lui şi a plecat cu ea. Doamna Jenkins a sunat acasă, gândindu-se că soţul ei rămăsese acolo, dar nu i-a răspuns nimeni. S-a hotărât să se ducă la rezervaţia naturală ca să vadă ce se întâmplase. Când a ajuns la parc, le-a văzut urmele în zăpadă şi s-a luat după ele. Înaintau cam un kilometru printre copaci şi se opreau lângă un avion micuţ, prăbuşit. Acolo a găsit cadavrul soţului ei.

— L-a găsit chiar Linda? am întrebat, îngrozit de acest gând.

Bărbatul dădu din cap.

— Apoi a dat fuga înapoi la maşină şi ne-a chemat prin staţie.

— Dar de ce să-l fi împuşcat pe Carl?

Collins căzu pe gânduri preţ de-o clipă. Îşi băgă pixul în buzunarul cămăşii.

— Baxter nu v-a spus nimic despre nişte bani care dispăruseră?

— Nu, am răspuns clătinând din cap, nimic.

— Doamna Jenkins ne-a zis că Baxter îi spusese soţului ei că în avionul ăsta erau patru milioane de dolari.

— Patru milioane de dolari?

L-am privit cu prefăcută neîncredere.

— Aşa spune ea.

— Deci l-a împuşcat pe Carl pentru bani?

— Nu suntem siguri - e posibil ca Baxter să fi minţit. Spunea că provin dintr-un jaf bancar care a avut loc în iulie, în Chicago, dar nu am găsit nicio informaţie despre asta în registre. Tot ce ştim e că, orice ar fi fost, avea legătură cu avionul ăsta. Mai departe sunt doar speculaţii.

*

* *

Collins mă lăsă singur şi se duse să-i arate declaraţia mea şerifului McKeliroy. Nu ştiam dacă eram încă liber să plec - şeriful îmi spusese la telefon că o să trebuiască să mă uit la nişte fotografii ca să identific maşina lui Vernon - aşa că am rămas acolo. Aduseseră nişte scaune pliante în biroul din faţă, cel deschis; am luat unul şi m-am aşezat lângă fereastră. Băiatul de fermier mă salută din cap când mă văzu intrând cu Collins, apoi însă nimeni nu-mi mai acordă niciun fel de atenţie. Cineva adusese o staţie de emisie-recepţie, care şuiera şi hârâia într-un colţ. Pe perete fusese întinsă o hartă mare şi, din când în când, şeriful McKeliroy se ducea la ea şi trăgea câte o linie.

Ştiam că îl căutau pe Vernon, că îl hăituiau ca la o vânătoare.

Afară erau acum şi mai mulţi oameni. Veneau din ce în ce mai multe maşini. Ambele echipe de televiziune luau interviuri - Channel 11 unui poliţist, Channel 24 lui Cyrus Stahl, primarul octogenar din Ashenville. Începuse să se însenineze şi oraşul părea în prag de sărbătoare. Oamenii se strânseseră în grupuri mari şi discutau. Nişte copii îşi luaseră bicicletele şi făceau curse în susul şi-n josul străzii. Câţiva băieţei trăgeau cu ochiul în maşinile de poliţie parcate pe trotuar, cu mânuţele lipite pe ferestre.

Ploaia se oprise şi vântul se înteţise, bătând dinspre nord, trimiţând din când în când rafale de aer rece care făceau să fluture steagul de pe acoperişul primăriei; stâlpul de aluminiu se clătina cu zgomot, scoţând un sunet ca de clopot de biserică. Steagul fusese coborât pe jumătate, în semn de doliu pentru Carl.

Aşteptam de aproape jumătate de ora şi priveam, pierdut în gânduri, pe fereastră când, dintr-odată, camera din spatele meu păru să explodeze, animată de o agitaţie bruscă.

— Unde e Mitchell? l-am auzit urlând pe şerif. S-a dus acasă?

M-am întors şi am văzut un poliţist arătând cu degetul spre mine.

— Aici este.

Collins şi poliţistul tinerel cu faţă de fermier îşi luară pălăriile şi jachetele, şi se îndreptară spre uşă. Toată lumea părea să vorbească în acelaşi timp, dar nu reuşeam să înţeleg ce spuneau.

— Collins! urlă McKeliroy, Sweeney! Luaţi-l pe Mitchell cu voi. Puneţi-l să identifice cadavrul.

— Cadavrul? am întrebat.

— Vreţi? mă întrebă şeriful din cealaltă parte a camerei. Ne-aţi fi de mare ajutor.

— Ce să vreau?

— Avem un tip care se potriveşte cu descrierea lui Baxter, dar trebuie să-l identifice cineva.

Arătă cu mâna spre Collins şi celălalt poliţist, care aşteptau în pragul uşii.

— O să vă ducă ei, spuse.

Mi-am luat geaca şi m-am îndreptat spre uşă, dar m-am oprit la mijlocul drumului.

— Credeţi că mi-aş putea suna soţia? l-am întrebat pe McKeliroy. Vreau doar să-i spun unde sunt.

— Desigur, îmi zise el, aruncându-mi o privire plină de înţelegere.

Îl dădu la o parte pe poliţistul care stătea la biroul Lindei şi mă aşeză acolo.

Am ridicat receptorul şi am format numărul de acasă. Linda avea pe birou o fotografie cu ea şi cu Carl; mi-am întors privirea înspre fereastră, dar nu destul de repede cât să nu apuc să mă întreb pe unde o fi fost ea acum. Cel mai probabil era acasă, mi-am zis. Nu va uita niciodată ce văzuse în acea dimineaţă - pe soţul ei zăcând în zăpadă, mort -, iar gândul ăsta îmi creă o senzaţie de oboseală, un fel de amorţire a inimii.

Ca şi mai devreme, Sarah răspunse la primul apel.

— Eu sunt, am spus. Sunt la secţia de poliţie.

— E totul în regulă?

— Carl e mort. L-a împuşcat tipul de la FBI.

— Ştiu, zise ea. Am auzit la radio.

— Dar se pare că l-au prins. Vor să mă duc cu ei ca să le confirm că e acelaşi individ.

— Unde să te duci?

— Nu ştiu. Cred că s-ar putea să fie mort.

— Mort?

— Au spus „cadavru”. Vor să identific „cadavrul”.

— L-au omorât?

— Nu sunt sigur. Aşa s-ar părea.

— Oh, Hank! şopti ea. Ar fi perfect!

— Sarah, am spus repede. Sunt la secţia de poliţie.

Am privit în jur, să văd dacă mă asculta cineva. Collins şi băiatul de fermier stăteau lângă uşă, cu pălăriile în mână. Mă priveau amândoi, aşteptând să termin de vorbit.

Sarah nu mai spuse nimic. Auzeam radioul pornit undeva în fundal; o voce bărbătească încerca să vândă ceva.

— Ştii când o să ajungi acasă? mă întrebă ea.

— Cred că mai durează.

— Sunt atât de uşurată, Hank! Atât de fericită!

— Şşt!

— O să sărbătorim diseară. E începutul noii noastre vieţi!

— Trebuie să plec acum, Sarah. Vorbim când vin acasă. Am închis telefonul.

*

* *

Băiatul de fermier conducea; eu stăteam pe scaunul de lângă el, iar Collins în spate. Am ieşit prin sudul oraşului, în viteză, cu girofarul pornit. Temperatura începuse să coboare sub zero şi pe şosea erau insule de gheaţă. Văzduhul părea să se limpezească treptat, orizontul se vedea tot mai larg şi mai clar. Din când în când, câte un petic de cer albastru apărea printre norii care se mişcau cu viteză deasupra noastră.

— Am înţeles eu bine? Şeriful McKeliroy a spus „cadavru”? l-am întrebat pe băiatul de fermier.

Acesta dădu din cap.

— Exact.

— Aşadar, Baxter e mort?

— Cum nu se poate mai mort, îmi răspunse Collins de pe bancheta din spate; vocea-i părea aproape veselă. Ciuruit de gloanţe.

— Găurit.

— Ca o sită.

Îmi zâmbiră amândoi cu gura până la urechi. Păreau încântaţi, ca doi ştrengari plecaţi în

excursie.

— L-au omorât pe lângă Appleton, zise Collins, la intrarea pe autostradă. A dat peste doi băieţi din poliţia călare, l-a împuşcat pe unul în picior, iar celălalt i-a făcut felul.

— Patru împuşcături, zise băiatul de fermier.

— Trei în piept şi una în cap.

Băiatul de fermier se uită spre mine.

— Vă deranjează? mă întrebă, devenind dintr-odată serios.

— Ce să mă deranjeze?

— Că trebuie să-l identificaţi după ce a fost împuşcat. E sânge peste tot.

— Împuşcăturile în cap sunt destul de urâte, zise Collins. Ar fi mai bine să vă uitaţi repede şi gata. Încercaţi să vă gândiţi că e o halcă de carne, că vă uitaţi la un morman de pământ.

Băiatul de fermier îl întrerupse.

— Fratele lui a fost împuşcat, zise el repede.

Collins nu mai spuse nimic.

— Mai ţii minte, acum câteva luni? Tipul ăla care a venit acasă şi şi-a găsit nevasta în pat cu proprietarul? Ăla care a luat-o razna?

— Ăla era fratele dumneavoastră? mă întrebă Collins. Cel cu pariurile?

Băiatul de fermier clătină din cap.

— Fratele lui era celălalt tip. Cel care a fost împuşcat când a vrut să sară în ajutor.

Am simţit, cu o senzaţie aproape fizică, cum buna dispoziţie piere treptat şi atmosfera devine gravă, sumbră. Parcă ar fi intrat cu maşina într-o umbră. Băiatul de fermier întinse mâna şi dădu radiatorul mai tare cu o unitate. Am simţit un val de aer cald suflându-mi în faţă.

— Îmi pare rău, domnule Mitchell, zise Collins. N-am ştiut.

Am dat din cap.

— Nu face nimic.

— Ce mai face câinele? întrebă băiatul de fermier.

Se uită în oglinda retrovizoare, la partenerul lui.

— Fratele lui avea un câine foarte frumos. Domnul Mitchell l-a adoptat.

— Ce fel de câine? întrebă Collins.

Încercau, împreună, să reînvie buna dispoziţie.

— Era o corcitură, am spus. O combinaţie între ciobănesc german şi labrador. Dar am fost nevoit să-l omor.

Niciunul din ei nu mai spuse nimic. Băiatul de fermier îşi făcea de lucru cu staţia.

— Nu a reuşit să se adapteze, după moartea fratelui meu. S-a înrăit. A muşcat-o pe nevastă-mea.

— Aşa sunt câinii, spuse Collins. Se ataşează. Simt durerea la fel ca noi.

Apoi, nimeni nu mai zise nimic tot restul drumului. Băiatul de fermier se concentra asupra şoselei. Collins fuma pe bancheta din spate. Eu mă uitam pe fereastră şi priveam drumul.

*

* *

Vernon fusese împuşcat la un punct de trecere, tocmai când încerca să intre în statul Ohio, pe la bariera de la nord de Appleton. Când se întinsese să ia biletul, maşina îi alunecase pe un petic de gheaţă şi se lovise de cea din faţă. De cealaltă parte a barierei erau doi ofiţeri din poliţia călare care, când au văzut accidentul, s-au apropiat să ajute. Chiar şi atunci, dacă şi-ar fi păstrat calmul, Vernon ar fi putut să scape. Îşi schimbase maşina albastră cu una roşie, la ceva vreme după ce ieşise din Ashenville, şi-şi pusese o geacă şi un fes de lână, ca să nu i se vadă tunsoarea, aşa că nu mai semăna cu bărbatul din descrierea pe care o primiseră poliţiştii. Dar când îi văzuse apropiindu-se intrase în panică, coborâse din maşină şi scosese pistolul.

N-a fost deloc uşor să ajungem la barieră. Rampa de intrare fusese blocată şi un controlor de trafic redirecţiona toate maşinile pe drumul către

vest. Cinci sau şase maşini de poliţie erau parcate alandala în scuarul ce marca trecerea dintre cele două state. Când am sosit, o ambulanţă tocmai pleca, cu sirena pornită.

Nu erau prea multe de văzut pe acolo - câteva pompe de benzină, un panou cu Dairy Queen, un magazin cu de toate. Era teren de fermă, plat şi fără contur.

Am tras pe marginea drumului, apoi am ieşit din maşină şi ne-am apropiat de barieră. Maşina lui Vernon, o Toyota break roşie precum cireaşa, era acolo, cu portiera larg deschisă. Zona din jurul ei fusese închisă, încercuită cu bandă de culoare galben fosforescent. Tot locul era înţesat de poliţişti, dar niciunul nu părea să facă nimic. Maşina pe care o lovise Vernon fusese luată de acolo.

Am văzut un trup întins lângă Toyota. Era acoperit cu o pătură argintie.

Am trecut pe sub banda galbenă şi ne-am făcut loc printre poliţişti, până lângă cadavru. Eu şi băiatul de fermier am îngenuncheat lângă el, apoi tânărul dădu pătura la o parte.

Collins stătea în spatele meu.

— El e? mă întrebă.

Era Vernon. Fusese împuşcat într-o parte a capului, chiar deasupra urechii. Vedeam gaura prin care intrase glonţul, un punct mic şi negru, cât un bănuţ. Era sânge peste tot - pe faţa lui Vernon, pe pătură, pe asfalt, chiar şi pe dinţii lui. Gulerul de la cămaşă îi era acum roşu. Avea ochii larg deschişi, ca şi când ar fi fost luat prin surprindere, şi privea direct spre cer. A trebuit să rezist tentaţiei de a întinde mâna să-i închid.

— Da, am spus. Ăsta e tipul.

Băiatul de fermier îl acoperi la loc cu pătura şi ne ridicarăm.

— Vă simţiţi bine? mă întrebă el.

Mă apucă de braţ şi mă luă de lângă cadavru.

— Sunt bine, am spus.

Apoi, spre surprinderea mea, mi-am simţit buzele începând să mi se lărgească într-un zâmbet. A trebuit să mă concentrez ca să mă opresc, să-mi încleştez dinţii şi să strâng fălcile. Mă simţeam cuprins de o copleşitoare senzaţie de uşurare. Eram uimit de magnitudinea ei. Îmi eclipsa tristeţea pe care o simţeam faţă de moartea lui Carl, mă făcea aproape să cred că meritase preţul, că era ca un fel de tribut ce trebuise să fie plătit pentru o astfel de comoară. Pentru prima dată din noaptea în care hotărâsem să luăm pachetele, mă simţeam pe deplin în siguranţa. Sarah avusese dreptate, era perfect: acum nu mai rămăsese nimic care să poată face legătura între noi şi bani. Muriseră toţi - Vernon şi fratele lui, Carl, Lou şi Nancy, Jacob, Sonny şi Pederson. Toţi!

Şi banii erau ai noştri.

Collins se duse să-l anunţe pe şeriful McKeliroy că identificasem cadavrul, iar băiatul de fermier intră în vorbă cu un poliţist. Am început să mă îndrept spre maşină - se lăsase frig afară şi voiam să stau jos -, apoi însă m-am răzgândit şi am rămas pe loc. Eram curios să văd dacă găsiseră şi banii şi m-am gândit că, dacă m-aş mai fi învârtit pe acolo, aş fi putut să aflu. M-am îndreptat spre barieră şi am rămas acolo, chiar lângă banda galbenă, cu mâinile în buzunare, încercând să nu atrag atenţia.

Un poliţist cu părul roşu începu să facă poze. Trase pătura şi fotografie cadavrul lui Vernon. Fotografie apoi maşina, bariera, sângele de pe asfalt - totul din mai multe unghiuri. Deşi vremea continua să se însenineze, lumina era încă slabă şi poliţistul folosi bliţul aparatului. Pâlpâia iar şi iar, într-o cadenţă rapidă, în mici explozii de lumină, ca atunci când se reflectă soarele într-o oglindă.

După câteva minute, o echipă de ştiri apăru într-o dubiţă. CHANNEL THIRTEEN, scria cu litere mari şi roşii aşezate în diagonală pe o laterală a maşinii, iar dedesubt, cu negru, ACTIONEWS. Aveau o cameră mică, de mână,

cu care începură să filmeze scena crimei. Încercară să prindă în cadru cadavrul lui Vernon, dar unul dintre poliţişti îi alungă de acolo.

O maşină maro-închis sosi imediat după dubiţă. Doi bărbaţi coborâră din ea. De îndată ce i-am văzut, mi-am dat seama că erau de la FBI. Arătau la fel ca Vernon - înalţi şi supli, cu părul scurt, neacoperit de vreo şapcă sau pălărie. Amândoi purtau paltoane lungi, neîncheiate la nasturi, lăsând să li se vadă costumele de culoare închisă şi cravatele perfect înnodate. Aveau pantofi negri în picioare şi mânuşi negre, de piele. Acelaşi aer de profesionalism rece - evident atât în felul în care se mişcau, cât şi în gesturile pe care le făceau când vorbeau cu poliţiştii - emana parcă din ei. Aceeaşi precizie, aceeaşi impresie de stăpânire de sine pe care Vernon o imitase cu atâta succes când îi fusesem prezentat. Şi acum mă simţeam tot atât de intimidat ca şi atunci. Mi se puse un nod în gât, bătăile inimii mi se accelerară, spatele începu să-mi transpire.

Teama înfiorătoare că îmi scăpase ceva, că trecusem ceva cu vederea, că lăsasem în urmă vreun indiciu mi se strecură ca un fior în minte. Dacă voi fi vreodată prins, am realizat străbătut de un fior rece ca gheaţa, ăştia o să fie oamenii care o să mă aresteze.

I-am privit îndreptându-se spre cadavrul lui Vernon şi aplecându-se asupra lui. Dădură la o parte pătura şi începură să-i caute prin buzunare, întorcându-le pe dos. Unul din ei îl apucă pe Vernon de bărbie şi-i învârti capul în stânga şi-n dreapta, ca şi când i-ar fi examinat faţa. După ce termină, îşi şterse mâna pe pătura argintie şi-i şopti ceva partenerului său. Acesta clătină din cap.

După ce terminară cu Vernon, începură să-i inspecteze maşina, apoi stătură puţin de vorbă cu unul dintre poliţiştii de acolo. După vreo câteva minute, poliţistul îl strigă pe băiatul de fermier şi-l

prezentă celor doi agenţi. Discutară câteva clipe, apoi băiatul se întoarse şi arătă spre mine.

— Domnul Mitchell? mă strigă unul dintre agenţi.

Începu să se îndrepte spre mine.

— Hank Mitchell?

— Da? am spus, făcând un pas ca să-l întâmpin. Eu sunt Hank Mitchell.

Băgă mâna în buzunar şi-şi scoase portofelul. Îl deschise şi-mi arătă insigna. M-am simţit cuprins de o stare de nelinişte. Parcă ar fi venit să mă aresteze.

— Eu sunt agentul Renkins, spuse el. Sunt de la Biroul Federal de Investigaţii.

Am dat din cap, uitându-mă la insignă.

— Eu şi partenerul meu ne întrebam dacă n-aţi vrea să vă întoarceţi cu noi în oraş, ca să ne povestiţi pe drum ce ştiţi despre povestea asta.

— Am dat deja o declaraţie la poliţie, am zis. Nu puteţi s-o luaţi de acolo?

— Am prefera să vă ascultăm direct pe dumneavoastră, înţelegeţi, nu-i aşa?

Îmi aruncă unul dintre zâmbetele false ale lui Vernon.

Nu am răspuns. Era evident că nu aveam de ales. Celălalt agent veni şi el lângă noi. Ţinea sub braţ o pungă neagră, de gunoi.

— Am parcat aici, spuse Renkins, arătând cu mâna, apoi se întoarse spre mine şi mă conduse către maşină.

*

* *

Am urcat în spate. Renkins conducea şi partenerul lui, agentul Fremont, stătea lângă el. De la spate, cei doi bărbaţi păreau identici - aveau umerii la fel de laţi, capetele li se ridicau la aceeaşi înălţime deasupra scaunelor şi părul lor avea exact aceeaşi nuanţă de castaniu-închis şi acoperea aceeaşi formă rotundă de craniu.

Exista o singură diferenţă între ei, dar era una esenţială. Urechile lui Fremont erau mult prea mari pentru capul lui. Fără să vreau, m-am trezit zgâindu-mă la ele în timp ce ne îndepărtam de barieră. Erau uriaşe, nişte ovale răsucite, cu un aspect rigid, uluitor de albe; avură însă un efect surprinzător de pozitiv asupra mea. Mi-l făcură pe dată simpatic pe Fremont. Probabil că fusese necăjit din cauza lor în copilărie, mi-am zis, amintindu-mi copilăria lui Jacob şi cum fusese el chinuit din cauza greutăţii lui; am simţit un val de milă pentru bărbatul din faţa mea.

Mă simţeam cu totul altfel să stau pe bancheta din spate, în maşina FBI-ului, decât mă simţisem la venire, pe scaunul din faţă, lângă băiatul de fermier. Era o maşină obişnuita, ca acelea pe care le au, de obicei, comis-voiajorii - interior negru, tapiţat cu o imitaţie de piele, scrumiere îngropate în portiere, bord acoperit cu furnir ieftin -, dar aşa cum stăteam, singur, pe bancheta din spate, aveam obsedanta impresie că fusesem arestat, că mă aflam sub controlul lor. Era o senzaţie pe care nu o avusesem la venire.

Ne îndreptam spre Ashenville, mişcându-ne în unghi drept pe drumurile perpendiculare, mai întâi spre nord, apoi spre est, apoi iar spre nord. În tot acest timp, îmi spuneam povestea. Mă înregistrau pe un reportofon în timp ce vorbeam, dar păreau neinteresaţi de ceea ce spuneam. Nu-mi puneau nicio întrebare; nu se uitau la mine când mă opream şi nici nu mă îndemnau să continui. Stăteau impasibili în faţa mea, privind şoseaua prin parbrizul din faţă. Mă întorceam pe acelaşi drum pe care venisem ceva mai devreme cu Collins şi cu celălalt poliţist, treceam pe lângă aceleaşi puncte de reper, pe lângă aceleaşi case şi aceleaşi ferme. Singura diferenţă era că acum şoseaua era liberă, aerul era dens şi uscat. Soarele, ajuns aproape de linia orizontului, strălucea, reflectându-se în acoperişurile din zare.

În timp ce vorbeam, m-am gândit că tăcerea agenţilor nu putea însemna decât două lucruri. Ori îmi acceptaseră deja povestea şi mă ascultau acum doar din pură formalitate, ori descoperiseră ceva suspect când investigaseră scena crimei, o dovadă contrară tuturor declaraţiilor mele, şi nu făceau acum decât să aştepte să termin, lăsându-mă să mă adâncesc din ce în ce mai mult în minciună, aşteptând să mă demaşte drept ceea ce eram: un mincinos, un hoţ şi un criminal. Am început să tărăgănez sfârşitul poveştii, oprindu-mă des şi repetându-mă, temându-mă să descopăr cu care din aceste două alternative mă voi confrunta.

Apoi însă, în mod inevitabil, am ajuns la final.

Fremont apăsă un buton al reportofonului şi îl opri. Apoi, se întoarse spre mine.

— Există o singură problemă în povestea dumneavoastră domnule Mitchell.

Auzind aceste cuvinte, am simţit un nod în stomac. Am privit pe fereastră câmpurile în mişcare, forţându-mă să nu răspund imediat. În depărtare vedeam o sperietoare de ciori, îmbrăcată în negru, cocoţată pe un stâlp. Avea o pălărie de paie şi aşa, din depărtare, părea la prima vedere un om adevărat.

— O problemă? am întrebat.

Fremont dădu din cap; urechile de elefant i se mişcară în sus şi-n jos ca nişte vâsle.

— Bărbatul al cărui cadavru tocmai l-aţi identificat nu era de la FBI.

Uşurarea pe care aceste cuvinte mi-o produseră fu atât de puternică, încât avu asupra mea un efect aproape fizic. Pe întreaga suprafaţă a corpului toţi porii mi se deschiseră şi începură să mă treacă năduşelile. Fu o senzaţie stranie, aproape oribilă, ca atunci când pierzi controlul asupra vezicii. Am simţit că îmi vine să râd, dar m-am stăpânit. Mi-am şters fruntea cu mâna.

— Nu înţeleg, am spus şi vocea mi se auzi mai răguşită decât aş fi vrut, dar Fremont nu păru să

observe.

— Numele lui adevărat era Vernon Bokovsky. Avionul cu probleme la motor pe care l-aţi auzit în decembrie era pilotat de fratele lui. S-a prăbuşit în rezervaţia naturală.

— Îşi căuta fratele?

Fremont clătină din cap.

— Căuta asta.

Ridică punga de bani pe care o ţinea între picioare. M-am aplecat în faţă, ca să mă uit mai bine. Am simţit un fior când am văzut-o; ştiam un secret.

— O pungă de gunoi? am spus.

— Exact, rânji Fremont. Dar plină cu un gunoi foarte scump.

Deschise punga şi o scuturǎ, ca să pot vedea banii.

I-am privit fix şi am numărat în minte până la zece, încercând să par mut de uimire.

— Sunt adevăraţi? am întrebat.

— Da, sunt adevăraţi, zise Fremont.

Băgă mâna cu mânuşă în pungă şi scoase un pachet pe care-l ridică până sub ochii mei.

— Sunt bani de răscumpărare, zise el. Bokovsky şi frate-său sunt cei doi tipi care au răpit-o pe fata lui McMartin, în noiembrie anul trecut.

— Fata lui McMartin?

— Moştenitoarea. Aia pe care au împuşcat-o şi au aruncat-o în lac.

Îmi ţineam ochii fixaţi asupra banilor.

— Pot să-i ating? Am mănuşi.

Cei doi agenţi râseră.

— Sigur, zise Fremont. Hai, dă-i drumul!

Am întins mâna şi Fremont îmi puse pachetul în palmă. L-am privit cu prefăcută uimire, cântărindu-l. Renkins mă privea în oglinda retrovizoare, cu un zâmbet prietenos pe chip.

— Sunt grei, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, am spus. Parcă ar fi o cărticică.

Eram acum aproape de Ashenville. Vedeam casele răsărind la orizont, o adunătură de clădiri joase, îngrămădite în jurul intersecţiei. Părea fals, iluzoriu, ca oraşul Oz.

I-am dat pachetul înapoi lui Fremont, care-l aruncă în pungă, peste celelalte.

Ashenville îşi revenise la normal în absenţa mea. Echipele de televiziune plecaseră, mulţimea dispăruse şi oraşul arăta acum la fel ca în orice altă după-amiază de sâmbătă - pustiu, somnoros şi parcă amorţit. Singurul lucru care mai amintea de tragedia petrecută era drapelul care flutura slab la jumătatea stâlpului.

Renkins parcă în faţa primăriei şi toţi trei coborârăm pe trotuar, ca să ne luăm rămas-bun.

— Îmi pare rău că a trebuit să fiţi amestecat în toată povestea asta, spuse Fremont. Aţi fost foarte cooperant.

Stăteam în faţa treptelor primăriei. Mai rămăsese o singură maşină de poliţie.

— Eu tot nu înţeleg pe deplin ce s-a întâmplat, am spus.

Renkins îmi zâmbi cu gura până la urechi.

— Vă spun eu ce s-a întâmplat, zise el. Doi fraţi au răpit o fată lângă Detroit. Au împuşcat şapte oameni, inclusiv pe fată, şi au fugit cu răscumpărarea de 4,8 milioane de dolari. Unul din fraţi s-a prăbuşit cu avionul în rezervaţia naturală. Celălalt a venit să-l caute, dându-se drept agent federal. Când a văzut avionul, l-a împuşcat pe ofiţerul Jenkins. Zâmbetul i se întunecă. Apoi a fost împuşcat de un agent de poliţie.

— Sunt patru milioane şi opt sute de mii de dolari în punga aia? am întrebat, ca şi când aş fi fost gata să cred.

— Nu, spuse Renkins. Aici sunt doar cinci sute.

— Unde sunt restul?

Ridică din umeri şi se uită la Fremont.

— Nu suntem siguri.

Am privit înspre oraş. Două păsări se băteau pe ceva aflat într-un tomberon, în capul străzii. Ţipau tare una la cealaltă şi dădeau, pe rând, roată în zbor, dar niciuna din ele nu putea să ridice obiectul disputei. Nu-mi dădeam seama ce anume era.

— Adică, pe undeva sunt 4,3 milioane de dolari de care nu mai ştie nimeni?

— O să apară ei, zise Fremont.

L-am privit cu atenţie, dar chipul lui era lipsit de orice expresie. Renkins se uita în lungul străzii, la cele două păsări.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am avut banii cam vreo două ore înainte ca domnul McMartin să îi ducă la locul de întâlnire. Nu puteam să-i marcăm - ne temeam că răpitorii ar putea să descopere însemnările şi să omoare fata, aşa că am adunat douăzeci de oameni care au notat câte numere de serie au putut în timpul ăsta. Îmi zâmbi, ca şi când mi-ar fi spus o glumă. Până la urmă, am notat cam cinci mii, una din zece bancnote.

N-am spus nimic. Mă uitam pur şi simplu la el, ca lovit de trăsnet. Nu reuşeam să conştientizez pe deplin ce spunea.

— O să le luăm urma, zise el. Nu trebuie decât să aşteptăm să apară numerele. Nu poţi să te învârți cu atâtea bancnote de o sută de dolari fără să te ţină cineva minte, până la urmă.

— Banii sunt marcaţi, am spus încet.

M-am uitat în jos, încruntându-mă, încercând să-mi stăpânesc reacţiile, încercând să par calm, distant, neimplicat. Mi-am concentrat toate gândurile asupra ghetelor, m-am forţat să găsesc un nume pentru culoarea lor, dedicându-mi întreaga energie acestei sarcini, ştiind prea bine că aş fi cedat psihic dacă aş fi încercat să accept întreaga greutate a spuselor lui Fremont.

— Da, în cele din urmă, asta sunt, zise el. Bani marcaţi.

— Nimeni nu se îmbogăţeşte vreodată prin mijloace necinstite, zise Renkins.

„Cafeniu, m-am gândit, crem.“ Cu o sforţare am reuşit „chihlimbar”. Dar gândul se strecura printre cuvinte, ca un fir de apă care pătrunde prin crăpături. Banii erau marcaţi!

Fremont îmi întinse mâna. M-am forţat să i-o scutur cu aceeaşi fermitate ca şi el. Apoi, am repetat ritualul cu Renkins.

— Povestea cu seriile marcate, zise el, înţelegeţi că e o chestiune confidenţiala. E singurul mod în care le putem prinde pe celelalte persoane implicate în povestea asta.

Fremont dădu din cap.

— Deci, dacă discutaţi cu presa…

— Da, am spus. Înţeleg.

— Vă găsim, dacă mai avem nevoie de dumneavoastră? întrebă Renkins.

— Desigur, am spus, arătând cu mâna spre Raikley’s. Lucrez acolo.

Se uitară amândoi spre magazinul de nutreţuri.

— Nu cred că o să vă mai deranjăm, spuse Renkins. Problema noastră pare clarificată.

— Da, am spus cu voce slabă.

„Sepia“, mi-am spus în gând. „Teracotă. Pământiu.”

— Îmi pare rău că a trebuit să vă implicăm în povestea asta. E o tragedie, de la început până la sfârşit.

Mă bătu pe umăr în semn de rămas-bun, apoi se întoarseră pe călcâie, urcară treptele primăriei şi dispărură prin cele două uşi.

Mi-am urmărit picioarele îndreptându-se spre curbă. Şi-au săpat drum prin zăpadă, apoi au traversat pe cealaltă parte. Maşina mea era acolo, parcată un pic mai în jos pe stradă, şi ghetele mi se îndreptară spre spatele ei, oprindu-se în dreptul uşii. Mâna îmi ieşi mecanic din buzunarul gecii, cu cheile între degete. Descuie portiera, o deschise,

apoi corpul mi se aplecă din talie, cu capul înainte, şi se lăsă să cadă pe scaunul din faţă.

Şi abia atunci, abia după ce m-am văzut în siguranţă în maşina mea, cu portiera bine închisă, mi-am permis să-mi eliberez mintea, să mă gândesc la cuvintele lui Fremont, să le absorb asemenea unui burete acordându-le importanţa adecvată.

Banii noştri nu aveau nicio valoare.

Prima mea reacţie, care începuse să iasă încet la suprafaţă încă din timpul discuţiei pe care o avusesem, pe trotuar, cu Fremont şi Renkins, fusese un val copleşitor de disperare. Cadavrele însângerate ale lui Pederson, Nancy, Sonny şi Jacob părură să-mi răsară deodată în faţă, cerându-mi socoteală - erau patru vieţi pe care le curmasem cu mâna mea pentru a apăra geanta cu bani, bani care nu mai aveau acum nicio valoare, care ajunseseră doar o grămadă de hârtii colorate.

Epuizarea luă numaidecât locul disperării, la fel ca norul care se transformă repede în ploaie. Era reacţia trupului meu în faţa grozăviei faptelor mele - o oboseală care-mi amorţea oasele, un sentiment de capitulare şi resemnare. M-am cufundat în scaun, lăsându-mi capul să-mi cadă în piept. Trăisem ultimele trei luni în mijlocul unui nod încâlcit de eforturi, un nod care tocmai fusese desfăcut, ba chiar retezat, cu o singură lovitură ascuţită. Cel puţin toată povestea asta îmi aducea un vag sentiment de uşurare, cel puţin acum totul se sfârşise cu adevărat. Puteam să mă duc acasă şi să dau foc banilor, să ard ultima dovadă care mai exista împotriva mea.

„Mişcă.“

Gândul se strecură ca un fulger prin disperarea şi epuizarea mea, ca un avertisment venit dintr-un ungher întunecat al minţii mele, ca un avanpost de frontieră care încă mai ţesea planuri, încă îşi mai lua măsuri de siguranţă, încă se mai lupta, fără să înţeleagă că războiul se terminase.

„Dacă Fremont sau Renkins s-ar uita acum pe fereastra de la biroul lui Carl, îmi şopti o voce, te-ar vedea cum stai aici, pierdut şi bulversat. S-ar putea să le dea de bănuit. Porneşte maşina. Pleacă!”

*

* *

Era o voce puternică, încărcată de forţa prevederii. Era o voce pe care o ascultasem cu mare atenţie aproape trei luni de zile şi automat, condiţionat parcă, am ascultat-o şi de data asta. Mâna mi se ridică şi băgă cheia în contact.

Apoi însă, se opri.

În spatele meu, în colţul străzii, cam la o sută de metri, era o cabină telefonică. Razele soarelui în amurg se reflectau în pereţii ei de sticlă sintetică.

„Pleacă! îmi şopti vocea. Acum!“

Am cercetat strada cu privirea. De cealaltă parte a intersecţiei, în faţa bisericii, o femeie înainta pe trotuar împingând un cărucior în care se afla o fetiţă. Vorbea, iar copilul se răsucea în scaun ca să o privească. Erau amândouă îmbrăcate în geci asortate, de un galben strălucitor. Le-am recunoscut - erau Carla şi Lucy Drake, fiica şi nepoata lui Alex Freedman, proprietarul curăţătoriei chimice. Fusesem coleg de liceu cu Caria; ea fusese în clasă cu Jacob, cu trei ani înaintea mea. Am privit-o acum înaintând împreună cu fetiţa ei pe aleea dinspre St. Jude şi dispărând înăuntrul bisericii.

Vocea insista, pe un ton ce suna din ce în ce mai impacientat: „Pleacă odată!”

Am ignorat-o. Vedeam fereastra de la biroul lui Carl, dar razele soarelui se reflectau în ea ca într-o oglindă. Nu-i puteam vedea pe Fremont şi pe Renkins în spatele ei.

Am privit din nou spre cabina telefonică şi am mai cercetat o dată strada. Era goală.

Am coborât repede din maşină.

*

* *

Sarah răspunse la al treilea apel.

— Alo? zise ea.

Nu am spus nimic, preţ de o clipă lungă şi plină de încărcătura. Cât stătusem în maşină mi se păruse că, dacă i-aş fi povestit numaidecât totul lui Sarah, asta m-ar fi putut ajuta în vreun fel, că ar fi putut să mai domolească durerea pe care o simţeam apăsându-mi pe inimă, că mi-ar fi permis să transfer o parte din asupra ei. Voiam să afle şi ea ca să o pot apoi alina, ca să-i pot spune că totul va fi bine, fiindcă ştiam că, făcând asta, mă voi putea alina pe mine însumi. Dar, de îndată ce i-am auzit vocea, mi-am dat seama că nu puteam face asta la telefon. Trebuia să fiu lângă ea, trebuia să o pot atinge în timp ce-i vorbeam.

— Bună, am spus.

— Mai eşti încă la secţie? mă întrebă ea.

— Nu. Sunt pe stradă, la un telefon public.

— Atunci, putem să vorbim?

— Da, putem.

— Am văzut totul la ştiri.

Îi simţeam entuziasmul din voce, uşurarea. Credea că se terminase, că eram liberi. Aşa aş fi vrut să mă simt şi eu.

— Da, am spus.

— Acum, s-a terminat, nu-i aşa? Acum, suntem singurii care ştiu.

Părea în al nouălea cer. Aproape că mă aşteptam să o aud râzând.

— Da, am spus din nou.

— Vino acasă, Hank. Vreau să sărbătorim. Am aranjat totul.

Îi simţeam bucuria din voce. Mă străpungea ca un cuţit.

— Suntem milionari acum, zise ea. Începând chiar din clipa asta.

— Sarah…

Mă întrerupse:

— Nu cred că o să te superi, Hank, dar am făcut o prostie.

— O prostie?

— M-am dus şi am cumpărat o sticlă de şampanie.

Am închis ochii şi mi-am apăsat receptorul pe faţă.

Ştiam ce avea de gând să-mi spună, simţeam cuvintele apropiindu-se.

— Am luat din banii ăia, zise ea. Una dintre bancnotele de o sută de dolari.

N-am simţit nicio surpriză, nicio umbră de panică. Parcă aş fi ştiut de la bun început, din prima clipă în care scosesem geanta de pânză din avion, că aşa se va întâmpla.

Părea just, părea să fie exact ce meritam. Mi-am sprijinit fruntea de peretele cabinei; am simţit sticla rece şi netedă pe piele.

— Hank? zise ea. Iubitule, te-ai supărat?

Am încercat să vorbesc, dar mi se pusese un nod în gât şi a trebuit mai întâi să tuşesc, ca să-mi dreg vocea. Mă simţeam de parcă aş fi fost drogat, pe jumătate amorţit, mort.

— De ce? am spus şi vocea mi se auzi foarte încet.

— Ce vrei să spui?

— De ce ai luat din banii ăia?

Intră imediat în defensivă.

— Mi s-a părut un mod potrivit de a începe.

— Mi-ai promis că nu te atingi de ei.

— Dar am vrut să fiu eu prima care să cheltuiesc din ei.

Am tăcut, încercând să găsesc o ieşire.

— De unde? am întrebat în cele din urmă.

— De unde ce?

— De unde ai cumpărat şampania?

— Ei, uite că am fost deşteaptă. Nu am cumpărat-o de pe-aici. M-am dus tocmai lângă aeroport şi am luat-o de acolo.

— De unde anume, lângă aeroport?

— Oh, Hank, nu fi supărat!

— Nu sunt supărat. Vreau doar să ştiu exact.

— De la un supermarket, Alexander's. E un magazin micuţ pe autostradă, chiar înainte de a intra pe drumul de acces spre aeroport.

N-am spus nimic. Mă gândeam. Mintea mi se mişca încet, chinuindu-se să descâlcească situaţia, căutând o scăpare.

— Am fost foarte isteaţă, Hank. Ai fi fost mândru de mine. Am spus că am primit bancnota cadou, de ziua mea, că voiam să o schimb, dar că toate băncile erau închise şi că sora mea tocmai fusese cerută de nevastă, aşa că merita.

— Ai luat-o pe Amanda cu tine?

Sarah ezită.

— Da. De ce?

Nu i-am răspuns.

— Nu-i aşa mare lucru! zise ea. Casierul nici n-a părut să mă bage în seamă. S-a uitat doar la bancnotă şi mi-a dat restul.

— Mai era altcineva în magazin, în afară de casier?

— Ce vrei să spui?

— Clienţi? Angajaţi?

Se gândi o clipă.

— Nu. Doar casierul.

— Cum arăta?

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului.

— Hank! zise ea. Nici măcar n-a băgat de seamă.

— Cum arăta? am întrebat din nou, ridicând vocea.

— Haide, Hank! Nu mă cunoaşte. Nu-i mare lucru!

— Nu spun că e mare lucru. Te întreb doar cum arăta. Sarah oftă, parcă exasperată.

— Era masiv, zise ea. Cu păr negru şi barbă. Avea umeri largi şi gâtul gros, ca un jucător de fotbal american.

— Câţi ani avea?

— Nu ştiu. Era tânăr. Cam vreo douăzeci şi cinci. De ce?

— Nu mai cheltui nimic din ei până nu mă întorc, am spus, cu un râset slab, încercând să maschez totul într-o glumă.

Dar Sarah nu râse.

— Vii acasă acum?

— Cât de curând.

— Poftim?

— Cât de curând, am spus mai clar. Mai am câteva lucruri de rezolvat aici. După care, vin.

— Eşti supărat, Hank?

— Nu.

— Dă-mi cuvântul că nu.

Am ridicat capul şi am privit de-a lungul intersecţiei. Carla şi Lucy Drake ieşiseră din biserică. Mergeau acum pe cealaltă parte a străzii, cu capetele ascunse în glugile galbene. Fetiţa părea să fi adormit. Niciuna din ele nu-şi dădu seama că le urmăream cu privirea.

— Hank? întrebă Sarah.

Am oftat - un sunet adânc, obosit.

— Pe cuvântul meu că nu sunt supărat, am spus.

Apoi ne-am luat la revedere.

O carte de telefon atârna legata cu o sârmă în cabină. Am căutat „Alexander's" şi am format numărul. Îmi răspunse un tânăr.

— Alexander's!

— Da, am spus. La ce oră închideţi?

— La şase.

M-am uitat la ceas. Era 4.52.

— Mulţumesc, am spus.

*

* *

Eram la jumătatea drumului înapoi spre maşină, când m-am gândit la altceva - era prima fază dintr-un plan. M-am oprit în mijlocul străzii şi m-am întors la cabina de telefon.

Am căutat în carte numărul Departamentului Poliţiei de Stat.

Îmi răspunse o voce de femeie.

— Poliţia de Stat!

— Alo, am spus, îngroşându-mi vocea ca să mi-o deghizez, în caz că înregistrau convorbirile. Aş vrea să raportez o persoană suspectă.

— O persoana suspectă?

— Un autostopist. L-am luat de pe lângă Ann Arbor şi, în timp ce mergeam înspre sud, a scos o macetă şi a început să o ascută chiar acolo, lângă mine, pe scaunul din faţă.

— Ce a scos?

— O macetă. Un cuţit mare. I-am spus să coboare din maşina mea şi a coborât, fără nicio problemă, dar eu am început să mă gândesc… Dacă puştiul e periculos? Aşa că mi-am zis să vă sun, ca să stau mai liniştit.

— V-a ameninţat cu maceta?

— Nu, nimic de genul ăsta. I-am cerut să coboare şi a coborât. M-am gândit că poate vreţi să vă duceţi să vedeţi ce-i cu el.

— Unde l-aţi lăsat?

— Lângă Toledo, chiar la aeroport. A glumit că o să deturneze un avion cu maceta.

— Pe autostrada spre aeroport?

— Da. Lângă un supermaket.

— Mi-l puteţi descrie, vă rog?

— Era tânăr. Să fi avut vreo opt’şpe ani. Slab. Arăta cam ciudat… de parcă ar fi fost somnoros sau drogat.

— Caucazian?

— Da. Cu părul roşu, tenul alb. Pistruiat. Purta un hanorac gri, din ăla cu glugă.

— Înălţime?

— Medie. Cam un metru optzeci, poate ceva mai puţin.

— Îmi spuneţi cum vă numiţi?

— Aş prefera să nu, am zis. Locuiesc în Florida. Sunt în drum spre casă. N-aş vrea să mă complic cu nimic pe aici.

— Înţeleg, spuse femeia sec, cu o precizie oficială. Mulţumim că ne-aţi sunat. O să-i spun dispecerului să alerteze ofiţerul de serviciu.

*

* *

Am petrecut următoarele douăzeci de minute în maşină, chiar acolo, pe Main Street. Clopotul din St. Jude bătu ora exactă - o melodie scurtă, pe mai multe tonalităţi, urmată de cinci bătăi adânci. Soarele apunea în spatele liniei orizontului, colorând cerul din jur într-o nuanţă sângerie. În cele din urmă, ziua mohorâtă se transformase într-o splendidă după-amiază; văzduhul era atât de cristalin încât părea că nici nu mai există. Obiectele - maşinile aliniate de-a lungul străzii, vitrinele magazinelor, parcarea, turla bisericii - păreau mai clar definite decât de obicei, de parcă ar fi fost conturate cu o linie neagră, subţire.

Oraşul era foarte liniştit, parcă abandonat.

Ştiam că exista o probabilitate de nouăzeci la sută ca bancnota pe care o folosise Sarah să fie dintre cele nemarcate. Poate că ar fi trebuit să mă mulţumesc cu asta, dar nu era îndeajuns. Mă tot gândeam, întorceam situaţia pe toate părţile. Dacă ar fi fost marcată o singură bancnotă sau zece, sau chiar şi o sută, cred că aş fi reacţionat altfel. Poate că aş fi renunţat. Totuşi, erau cinci mii de bancnote marcate, una din zece, şi asta era prea mult. Nu puteam risca.

Fremont şi Renkins apărură pe treptele primăriei un pic după ora cinci. Nu mă observară. O luară la dreapta, pe trotuar. Fremont vorbea foarte agitat, iar Renkins aproba din cap tot ce-i spunea colegul său. Se urcară în maşina lor şi o luară spre est, înspre Toledo. Renkins era la volan.

Am aşteptat până când ceasul arătă cinci şi zece. Apoi, am pornit şi eu motorul, am ieşit uşor din curbă şi am luat-o, la rândul meu, spre est, cu soarele mare şi roşu reflectându-mi-se în oglinda retrovizoare. Am ieşit cu băgare de seamă din oraş.

Drumul până la aeroport dura treizeci de minute.

Capitolul 12

Am mers printre terenuri de fermă până cu un pic înainte de a ajunge la aeroport. Abia atunci, autostrada se lărgi în patru benzi şi pe marginea drumului începură să apară clădiri - magazine universale, săli de jocuri video, taverne, hoteluri ieftine, săli de biliard, restaurante fast-food - din ce în ce mai dese şi mai înalte şi mai strălucitoare cu cât înaintam mai mult spre est. Traficul se aglomera, maşinile intrau şi ieşeau, semnalizatoarele clipeau. Era periferia oraşului Toledo, un bulevard lung de neoane şi lumini fosforescente care se întindeau ca nişte tentacule din centrul oraşului.

Alexander's mi se păru un magazin destul de ieftin; arăta ca un buncăr, cu ziduri joase de beton şi acoperiş plat. În faţa ferestrelor erau bare de fier, încrucişate, şi deasupra uşii o firmă luminoasă pe care scria BERE se tot aprindea şi se tot stingea în culori de roz şi albastru. În parcarea îngustă era o singură maşină, un Jeep negru, murdar de noroi, aşezat la marginea drumului.

Am trecut de el, apoi am întors.

Cam la cincizeci de metri în spatele magazinului era o seră. Era închisă pe timp de weekend, întunecată. Am tras maşina pe pietrişul din faţă şi am parcat cu faţa spre stradă, ca să pot pleca rapid.

De cealaltă parte a autostrăzii, în paralel cu drumul, era un gard de plasă metalică, deasupra căruia se întindeau două rânduri spiralate de sârmă ghimpată. Dincolo de gard era aeroportul. În depărtare se zărea turnul de control - îi vedeam spirala de proiectoare profilându-se pe cerul nopţii şi, dedesubt, strălucirea vagă, roşie-verzuie, a pistelor.

Am coborât din maşină, m-am dus în spate şi am deschis portbagajul. Cufărul lui Jacob era acolo. Fusese ultimul lucru pe care îl încărcasem

când îi curăţasem apartamentul. Cu mişcări rapide, am deschis capacul şi am băgat mâna înăuntru, am trecut de grămada de prosoape, de trusa de scule şi de mănuşa de fermier, căutând pe întuneric muchia rece şi metalică a macetei.

Era în partea dreaptă, exact acolo unde o lăsasem. Am scos-o şi am pus-o pe bara de protecţie. Apoi am început să caut prin celelalte cutii. Am găsit masca de schi a lui Jacob în prima cutie pe care am deschis-o şi hanoracul lui cu glugă în a doua.

Mi-am pus hanoracul în locul gecii. Era mult prea mare pentru mine - mânecile îmi atârnau peste degete şi gluga îmi cădea pe faţă ca sutana unui călugăr -, dar era exact efectul pe care mi-l doream: îmi acoperea părul şi fruntea, îmi ascundea trăsăturile atât cât să pot intra în magazin şi să mă asigur că era gol. Apoi, puteam să-mi pun masca de schi.

Mi-am strecurat maceta pe mâneca dreaptă, cu mânerul înainte. Vârful îmi apăsa în mijlocul palmei, înţepându-mă uşor. Am îndesat masca de schi în buzunarul de la pantaloni şi am închis uşile cu şoldul. Apoi, m-am îndreptat spre magazin.

Era şase fără un sfert şi soarele tocmai apusese. Şoferii începuseră să aprindă farurile.

Tocmai când intram în parcarea din faţă de la Alexander’s, un avion parcă se prăvăli bubuind din cer, zguduind aerul - o masă imensă de oţel la mai puţin de treizeci de metri deasupra mea. Luminile de aterizare i se reflectară o clipă în asfalt, ca un bec înainte să se ardă, apoi dispărură şi avionul alunecă domol pe pistă, vuietul motoarelor se potoli, flapsurile coborâră şi roţile scârţâiră, frecându-se de pământ. L-am urmărit până când ateriză.

Când am împins uşa de la intrarea magazinului, un clopoţel sună deasupra capului, alertând casierul de prezenţa mea. Bărbatul stătea în spatele tejghelei, în partea stângă, şi citea un ziar. Lângă el

era un radio, dat cu volumul la maximum, pe un post evanghelic.

„Trebuie să aveţi mare grijă ce ascultaţi, spunea o voce de bărbat. Aşa cum există cuvântul Domnului, tot aşa există şi cuvântul Satanei. Şi sună la fel. Sună exact la fel.“

Casierul îşi ridică privirea spre mine, dădu din cap, apoi se întoarse la ziarul lui. Arăta exact aşa cum mi-l descrisese Sarah: masiv, musculos, cu barbă. Purta doar blugi şi un tricou alb, şi avea un tatuaj pe braţ, negru cu verde, reprezentând o pasăre în zbor.

Am trecut pe lângă el, îndreptându-mă spre culoarul central al magazinului. În timp ce mergeam îmi ţineam mâna dreaptă lipită de corp, susţinând maceta. Magazinul era mai degrabă lung decât lat şi, când am ajuns în capul culoarului, eram suficient de ferit vederii.

Mi-am dat jos gluga şi am privit în jur. Pe peretele din spate, erau aliniate cabine frigorifice cu uşi de sticlă, prin care se vedeau sticle de suc şi de bere, cutii de îngheţată şi pungi de alimente congelate.

Am făcut repede câţiva paşi la stânga, apoi din nou la dreapta, şi am cercetat celelalte două culoare. Erau goale, nu mai era nimeni în magazin.

Vocea de la radio îşi continua predica, citind acum din Biblie: „Mult au de câştigat cei cu frica lui Dumnezeu, fiindcă fără nimic am venit pe lume şi nimic nu vom putea lua din ea atunci când vom pleca. Dar, de vom avea mâncare şi haine, acestea ne vor fi îndeajuns.”

Dincolo de zona cu frigidere, în colţul din dreapta al clădirii, era o uşă. Era întredeschisă şi, de cealaltă parte, totul era cufundat în beznă. Mi-am imaginat că acolo trebuie să fi fost debaraua.

„Dar tu, omul lui Dumnezeu, nu râvni la toate astea; tu caută spre dreptate, evlavie, credinţă, dragoste, statornicie, bunătate…”

La capătul culoarului din mijloc era un stand imens cu vin roşu. Şase bidoane de trei litri şi jumătate, din sticlă verde, aliniate de-a lungul podelei în două rânduri de câte trei. Deasupra lor era un raft de carton presat şi pe acesta, încă şase bidoane de vin. În total erau cinci niveluri, cu treizeci de bidoane. Se ridicau până în dreptul bărbiei mele.

„Vă spun să respectaţi poruncile…“

Am scos masca de schi şi mi-am tras-o pe cap. Mirosea a Jacob, păstra duhoarea sudorii lui şi, în prima clipă, am simţit că mă sufoc, aşa că a trebuit să respir pe gură.

„Aceasta este Biblia. Cuvântul Domnului. Odată, ne-a sunat un ascultător…”

Am scot maceta din mânecă.

„Cine a scris Biblia? m-a întrebat el…“

Când m-am întors, pregătit să o iau înapoi pe culoar până la tejgheaua din faţă, eram surprinzător de liniştit; era o linişte ce părea să se hrănească din ea însăşi, devenind, cu fiecare clipă, din ce în ce mai puternică, aşa cum creşte panica în situaţii similare.

Casierul citea în continuare ziarul. Stătea pe un taburet, cu coatele sprijinite pe tejghea. Era cam cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt ca mine şi, probabil, mai greu cu cel puţin cinci kilograme. Începuse să-mi pară rău că nu luasem cu mine pistolul lui Carl. A trebuit să stau câteva clipe în faţa lui, înainte să ridice capul. Apoi, mă privi fix. Nu părea nici speriat, nici surprins. Cu gesturi foarte încete, îşi închise ziarul.

Am făcut, cu maceta, o mişcare ameninţătoare spre el şi am arătat cu capul înspre casa de marcat.

Întinse mâna peste tejghea şi dădu mai încet radioul.

— Ce dracu’ îţi închipui că faci? mă întreba el.

— Deschide casa! am spus.

Vocea îmi sună răguşită şi intimidată, cum ar fi trebuit să sune vocea lui.

Bărbatul zâmbi. Nu era aşa de tânăr pe cât mi se păruse la prima vedere. De aproape, părea poate chiar mai în vârstă decât mine.

— Ieşi din magazinul meu! zise el calm.

L-am privit, mut de uimire. Duhoarea transpiraţiei lui Jacob în masca de schi mă ameţea. Îmi dădeam seama că lucrurile nu aveau să se petreacă aşa cum le plănuisem. Gândul acesta îmi creă un sentiment de prăbuşire, o senzaţie de greaţă în stomac.

— Vrei să mă tai bucăţi? întrebă el. Crezi că o să mă omori cu chestia aia?

Vocea începuse să i se ridice, animată de furie.

— Nu vreau decât banii.

Îşi scărpină tatuajul de pe braţ, apoi îşi luă barba în mână şi şi-o ridică spre nas, gândindu-se.

— Îţi dau o singură şansă, zise el, arătând cu mâna spre uşă. Fugi acum, şi-o să te las să pleci.

Nu m-am clintit. Stăteam în faţa lui, mut de uimire.

— Poţi să fugi sau să rămâi, zise bărbatul. Tu alegi.

Am ridicat maceta şi am înălţat-o deasupra capului, ca şi când m-aş fi pregătit să-l lovesc. M-am simţit ca un prost. Îmi dădeam seama că gestul era extrem de exagerat. Am fluturat maceta în aer.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău, am spus.

Aş fi vrut să sune a ameninţare, dar îmi ieşi mai degrabă ca o milogeală.

— Am omorât oameni. Sunt un criminal.

Îmi zâmbi.

— Aşadar, rămâi?

— Dă-mi odată banii!

Se ridică de pe scaun şi, cât se poate de nonşalant, veni pe cealaltă parte a tejghelei. M-am retras în mijlocul magazinului, strângând maceta la piept. Bărbatul se îndreptă spre ieşire şi, o clipă, am avut impresia că vrea să plece. Apoi însă, scoase un set de chei din buzunar şi încuie uşa. Se întoarse cu spatele la mine pentru a efectua această

operaţie, vrând parcă să-mi demonstreze cât de puţin se temea de ameninţările mele.

— Haide, am spus. Nu te mai prosti!

Băgă cheile la loc în buzunar şi făcu un pas spre mine. M-am retras pe culoarul din mijloc. Ţineam maceta cu ambele mâini, ridicată în faţa mea. Încercam să par ameninţător, să recâştig controlul asupra situaţiei, dar îmi dădeam seama că nu ţine.

— Tot ceea ce-ţi voi face din clipa asta, zise el cu o voce brusc ameninţătoare, va fi în legitimă apărare. Aşa va considera poliţia. Ai intrat aici cu cuţitul ăla, m-ai ameninţat, ai încercat să-mi iei ce-i al meu. Din acest moment, nu te mai afli sub protecţia legii.

Se apropie încet de mine, rânjind. Părea chiar să se distreze. Continuam să mă retrag cu spatele.

— Ţi-am dat o şansă să fugi, fiindcă ştiam că aşa este creştineşte. Dar nu ai vrut să pleci. Aşa că acum o să am grijă ca, indiferent ce o să păţeşti după ce va sosi poliţia, să nu mai poţi face niciodată ce ai încercat să faci acum. O să te învăţ să respecţi bunul altuia.

Era pe culoar acum, mă urmărea. Eram cam la trei metri distanţă de el. Am ridicat maceta cu mâna dreaptă şi am rotit-o din nou prin aer, dar bărbatul din faţa mea nu păru să observe. Se uita atent la raftul din dreapta lui, de parcă ar fi căutat ceva. L-am privit cum ridică mâna şi ia o conservă de mazăre. Şi-o potrivi în căuşul palmei, apoi, foarte calm, fără vreun pic de grabă, îşi luă avânt şi o aruncă spre mine. Mă lovi în piept tare, cu zgomot, chiar sub mamelonul stâng. M-am împleticit, ţipând de durere. Mă simţeam de parcă îmi rupsese o coastă.

— E o ocazie foarte rară, zise el. Nu ai de multe ori şansa să baţi pe cineva în halul în care o să te bat eu pe tine şi să scapi nepedepsit.

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce să fac. Mă gândisem că o să-mi dea banii şi gata. După care îl

puneam să se întindă pe jos şi să numere până la zece, în timp ce eu fugeam înapoi la maşină.

— Ba chiar o să fiu felicitat pentru asta, continuă el. Omul care s-a împotrivit nedreptăţii. O să spună că am fost un erou.

Continuam să mă retrag cu spatele pe culoar. Îmi închipuiam că mai exista o ieşire prin dosul clădirii, probabil prin magazia pe care o remarcasem mai devreme. Puteam să mă reped într-acolo, să ies din magazin şi să alerg la maşină.

Întinse din nou mâna, luă un borcan de măsline de pe un raft şi îl aruncă spre mine. Mă lovi în umăr de data asta, după care borcanul căzu pe pardoseală şi se sparse la picioarele mele. O durere surdă, ca un fel de amorţeală, mi se întinse în braţ şi degetele mi se deschiseră parcă din proprie iniţiativă, scăpând maceta, care căzu peste măsline. A trebuit să o ridic cu mâna stângă.

— Ajunge, am spus. Gata, plec. Poţi să-ţi păstrezi banii.

Râse, scuturându-şi capul.

— Ţi-ai irosit şansa asta. Uşa ţi-a fost deschisă, dar acum nu mai este.

La capătul culoarului, mâna mi se prinse în ceva. Fără să îmi iau ochii de la casier, am scuturat-o cu putere, încercând să mă eliberez. Am aruncat o privire rapidă în spate şi am văzut standul de vin roşu, coloanele uriaşe de bidoane. În placa de carton presat care separa al treilea şir de sticle de al patrulea era un cârlig mare în care mi se agăţase acum hanoracul.

M-am uitat spre casier. Era la doi metri distanţă. Încă un pas şi ar fi putut să întindă mâna şi să mă înşface. Cuprins de panică mi-am smucit mâna în cârlig, dar, în loc să mă eliberez, am smuls placa de carton de pe perete. Sticlele de pe ea rămaseră o clipă suspendate în aer, ca într-un număr de magie, tremurând, apoi începură să cadă. Întregul stand se prăbuşi sub ochii mei; bidoanele loviră pardoseala unul după altul, cu un zgomot asurzitor şi prelung.

Urmă o clipă de tăcere, o pauză în care vocea predicatorului de la radio răzbătu până la noi; „Şi există oare vreo diferenţă, întreba el, între un păcat făcut din neatenţie şi imul comis cu bună ştiinţă? Ori e pedepsit primul cu mai puţină răzbunare în focurile iadului decât al doilea?“

Gresia de sub picioarele mele se colorase în roşu-închis de la vin. Cioburile zăceau împrăştiate pe toată podeaua.

Casierul fluieră lung, clătinând din cap.

— Ei, spune-mi acum, cine crezi că o să plătească pentru astea? întrebă el.

Ne uitarăm amândoi la sticlele sparte de pe jos. Bucata de carton atârna legănându-se, prinsă de braţul meu. Am smuls-o şi am aruncat-o pe jos. Degetele-mi erau încă amorţite şi pieptul mă durea ori de câte ori inspiram. Voiam să încep să mă îndrept spre magazie, dar picioarele nu mi se mişcau. Mă ţineau acolo, lipit de uşa îngheţată a frigiderului, paralizat.

Casierul se apropie de mine, ocolind băltoaca. Se opri într-o parte, la mai puţin de un metru distanţă, se întoarse cu spatele la mine, se apleca şi ridică o bucată de sticlă spartă, în formă de pâlnie. Era chiar în mijlocul băltoacei şi bărbatul fu nevoit să se aplece în faţă, înălţat pe vârfuri, ca să ajungă la ea.

Ştiam că avea de gând să o folosească pe post de armă. După ce s-ar fi ridicat, m-ar fi tăiat cu ciobul.

Am aruncat o privire spre magazie. Eram destul de sigur că aş fi putut ajunge acolo, dacă o luam la fugă. Casierul stătea aplecat, era dezechilibrat. L-aş fi luat prin surprindere. Şi, când m-am dezlipit de uşa frigiderului, asta credeam că o să fac - credeam că o să o rup la fugă. Dar n-am făcut-o. În loc de asta, fără să mă fi gândit în prealabil, m-am trezit înaintând spre bărbatul din faţa mea. Mâinile mi se strânseră pe mânerul macetei ca pe o bâtă de baseball. Am ridicat-o deasupra capului, cu ochii

aţintiţi pe gâtul omului. Apoi, am prăvălit arma cu toată forţa.

Abia în timp ce făceam asta, abia când am auzit lama şuierând prin aer, deasupra mea, abia atunci mi-am dat seama că era ceea ce-mi dorisem, de la bun început, să fac.

Bărbatul păru să simtă apropierea loviturii. Începu să se ridice, cu capul întors spre dreapta. Maceta lovi oblic, chiar sub bărbie; tăişul i se îngropă în grumaz. Pătrunse adânc, dar nici pe departe atât de adânc pe cât speram. Oricât ar părea de brutal, voiam să-i fi retezat capul dintr-o singură lovitură, să termin totul într-o clipă. Totuşi, se pare că nu am avut destulă forţă sau că tăişul nu a fost destul de ascuţit, fiindcă lama-i pătrunse cam vreo cinci centimetri în grumaz, apoi se opri. A trebuit să scutur maceta ca să i-o scot din gât, în timp ce omul se prăbuşea pe podea.

Urmă un nou moment de tăcere, o altă pauză.

Vocea de la radio răsuna în magazin: „Iar Isus a spus: «Eli, Eli, lama sabahthani?» Adică, «Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?»”

Casierul zăcea întins pe burtă, cu mâinile prinse sub piept, de parcă s-ar fi pregătit să facă o flotare. Cantitatea de sânge care i se scurgea din rană era impresionantă; era mult mai mult sânge decât m-aş fi aşteptat, mai mult chiar decât mi-aş fi putut imagina că exista în tot trupul lui. Îi curgea din grumazul tăiat în cascade puternice, ritmice, amestecându-se cu vinul scurs pe jos.

Îi retezasem artera carotidă.

„Şi dacă însuşi Mântuitorul nostru, în faţa morţii, a ajuns să se îndoiască de Domnul, ce ne poate opri pe noi, nişte bieţi şi netrebnici muritori, să ne îndoim de El, la rândul nostru?”

Stăteam în picioare, lângă bărbatul prăbuşit, şi priveam sângele scurgându-i-se din trup. Ţineam maceta la distanţă de corp, ca să nu îmi picure sânge pe pantaloni, îmi dădeam seama că acum nu-mi mai rămânea decât să aştept şi gândul ăsta

îmi dădea un sentiment de uşurare. Mă simţeam prea vlăguit, prea stors de puteri ca să-l mai lovesc o dată.

„Ceva nu merge bine în viaţa ta. Te îmbolnăveşti, îşi pierzi slujba şi zici: «Unde e mâna Domnului în asta?»”

Am păşit în balta de sânge şi vin, mutând maceta din mâna dreaptă în cea stângă. Sângele continua să se scurgă din rana bărbatului, dar trupul îi era nemişcat. Deşi nu credeam că murise încă, eram sigur că nici mult nu mai avea, că se apropia de limită, că mai avea puţin şi trecea dincolo. Mi-am spus, cu extrem de multă luciditate: „Te uiţi la el cum moare“!

Apoi însă, se petrecu un lucru surprinzător. Foarte încet, ca şi când ar fi fost tras de undeva de sus, cu nişte sfori invizibile, bărbatul se ridică în mâini şi în picioare.

Eram prea şocat ca să mă dau înapoi. Am rămas lângă el, privindu-l mut de uimire, aplecat de mijloc, cu capul lăsat într-o parte.

Nu-mi dau seama cum, dar, după o serie de mişcări ciudate şi nefireşti, reuşi să se ridice în picioare. Stătea în faţa mea, aplecat, cu mâinile pe şolduri; un şuvoi gros de sânge îi mai curgea încă din gaura din spatele gâtului. Tricoul îi era în întregime îmbibat în sânge şi i se lipise de trup. Îi vedeam forma mameloanelor prin ţesătură. Avea chipul alb ca varul.

„Îţi spui: «Fie Domnul m-a uitat, fie m-a trimis pe acest drum cu un scop.» Şi nu îţi dai seama ce ai făcut ca să meriţi una ca asta. Eşti un om bun, credincios, iubitor, statornic şi totuşi Domnul alege…“

Am făcut un pas în spate, spre frigider, şi bărbatul îşi înălţă capul. Mă privi fix, clipind foarte des. Când respira, i se auzea un fel de bolborosit în piept - plămânii i se umpluseră de sânge. Îşi duse mâinile la gât.

Am făcut încă un pas în spate. Ştiam că trebuia să-l lovesc din nou, să-l omor, ştiam că aşa ar fi fost uman din partea mea, dar simţeam că nu mai aveam putere să ridic maceta. Mă simţeam epuizat, terminat.

Încercă să vorbească: gura i se deschise şi se închise. Totuşi, nu se auzi nimic. Doar gâlgâitul din pieptul lui. Apoi, foarte încet, de parcă s-ar fi mişcat sub apă, îşi dezlipi mâna dreaptă de la gât şi o întinse spre raftul de lângă el. Îşi strânse degetele în jurul gâtului unei sticle de ketchup şi, împingând-o mai mult decât aruncând-o, o trimise spre mine, prin aer.

Mă lovi în picior. Nu mă duru. Sticla căzu pe podea şi se sparse în trei părţi egale. M-am uitat la ea: încă o nuanţă de roşu!

„Şi-ţi spui: «Misterioase sunt căile Domnului? Ce înseamnă asta pentru mine? E doar o explicaţie puerilă pe care ţi-o dă preotul, atunci când lucrurile merg prost şi nu ştie ce altceva să-ţi mai spună? Te întrebi: Unde e răspunderea? Unde e dreptatea?» Eşti furios şi simţi că meriţi un răspuns…”

Când căzu, se prăbuşi în etape, ezitând o clipă între fiecare din ele, ca un actor cu o interpretare exagerată. Căzu mai întâi în genunchi, aterizând pe unul dintre cioburile de la bidoanele de vin, strivindu-l cu un sunet înfiorător sub greutatea lui. Se opri, se aşeză în fund, se opri din nou, apoi căzu pe o parte la pământ.

Capul i se lovi de muchia raftului, ricoşând într-un unghi ciudat, mâinile i se desprinseră din jurul gâtului.

Totul se petrecu foarte încet, de parcă aş fi urmărit o imagine derulată cu încetinitorul.

„Să presupunem că îţi spune cineva: «Domnul a dat, Domnul a luat înapoi.» Ce înseamnă asta pentru tine?“

L-am privit fix, numărând în gând, aşa cum făcusem cu Pederson, la marginea rezervaţiei

naturale. Am numărat până la cincizeci, respirând o dată între fiecare număr, în timp ce îl priveam, sângele încetă, încet, să-i mai ţâşnească din gât.

Mi-am trecut maceta pe sub curea, ca un pirat. Apoi, mi-am scos masca de schi. Aerul rece îmi lovi faţa, răcorindu-mă, dar mirosul lui Jacob îmi rămăsese în nări. Parcă mi se lipise, ca o unsoare, de obraji. Mi-am scos hanoracul, trăgându-l peste cap. Aveam spatele leoarcă de transpiraţie. Simţeam sudoarea scurgându-mi-se pe şira spinării, oprindu-se în elasticul de la chiloţi.

„Sau vă spune: «Omul gândeşte drumul, dar Domnul îi conduce paşii»…“

Am vrut să verific pulsul casierului, dar gândul de a-i atinge încheietura mâinii îmi stârni o puternică senzaţie de greaţă, aşa că am renunţat. Era mort. Îmi puteam da seama după cantitatea de sânge de pe podea - era o baltă uriaşă, care se întindea în spatele magazinului, scurgându-se pe culoarul din mijloc. Amestecat cu vinul, ketchupul şi cioburile de sticlă, părea ireal, fantomatic, ca o închipuire năzărită într-un coşmar.

„Sau vă spune: «Domnul a făcut totul cu un rost, chiar şi pe cel rău pentru zilele grele»…“

Stăteam nemişcat, ascultând vocea predicatorului. Era undeva, într-un studio, şi păreau să mai fie şi alţi oameni lângă el, care îl aprobau din când în când cu câte un „Amin!“ sau „Slavă!” sau „Aleluia!” Şi mai erau probabil sute, poate chiar mii de oameni din toate regiunile - Ohio, Michigan, Indiana, Illinois, Kentucky, West Virginia, Pennsylvania - care stăteau în casele lor sau erau la volan şi ascultau. Fiecare dintre ei era, într-un fel, legat de ceilalţi şi toţi erau legaţi de mine, prin simplul timbru vocal al acelui bărbat.

„Şi totuşi, ei nu ştiu! mi-am zis. Ei nu ştiu nimic din toate astea!”

Foarte încet, am simţit cum încep să mă calmez. Pulsul mi se domoli, tremuratul mâinilor mi se opri şi el. Fusesem la un pas să stric totul venind

aici, dar reuşisem să mă salvez. Acum, totul avea să fie bine.

Mi-am ridicat cămaşa ca să-mi examinez pieptul. Începuse deja să se învineţească - o floare movulie mi se contura pe cutia toracică.

„Să vă spun ce înseamnă credinţa, fraţii mei! Ce înseamnă pentru voi acest cuvânt? Dacă vă spun că am credinţa că toţi veţi muri într-o zi, există cineva care să mă contrazică? Fireşte că nu. Şi totuşi, dacă v-aş spune că am credinţa că veţi muri într-o anumită zi, la o anumită oră şi într-un mod anume, aţi clătina din cap şi aţi spune că sunt nebun. Şi totuşi, chiar asta vă spun. Vă spun…”

M-am scuturat, ca trezit din reverie, şi am înaintat repede pe culoar până în capăt, m-am aplecat peste tejghea şi am oprit radioul. Pe uşă atârna o bucată de carton pe care scria NE PARE RĂU, AM ÎNCHIS. Am întors-o cu scrisul în afară. Aş fi vrut să sting şi lumina şi am căutat aproape un minut întrerupătorul înainte să renunţ, în cele din urmă, la idee şi să mă întorc în spatele magazinului.

Fără vocea predicatorului, în clădire păru să se aştearnă o linişte prevestitoare de rău. Fiecare zgomot pe care îl făceam răsuna printre rafturile magazinului, ca sunetele pe care le scoate un şobolan ascuns într-o magazie.

L-am apucat pe casier de picioare şi am început să îl târăsc spre magazie. Bărbatul era mai uşor decât mă aşteptasem, probabil din cauza cantităţii mari de sânge care se scursese din el, dar nu era totuşi o treabă uşoară. Avea trupul masiv, greu de mişcat pe pardoseala plină de sânge.

Inima îmi zvâcnea de fiecare dată când îl mişcăm.

Magazia era micuţă, de forma unui dreptunghi îngust, înăuntru se găsea un spălător de podele, o găleată şi câteva produse de curăţat aşezate pe un raft. În capăt erau o chiuvetă şi o toaletă murdară. Mirosul de dezinfectant plutea greu în aer. Nu

exista nicio ieşire. Dacă aş fi fugit într-acolo, aş fi fost prins în capcană.

L-am tras pe casier în această încăpere, cu picioarele înainte, dar a trebuit să mă opresc la un moment dat şi să-i eliberez braţele care se prinseseră în uşa îngustă. I le-am aşezat pe piept, aşa cum se aranjează un cadavru într-un sicriu, apoi am tras restul corpului în încăpere. I-am urcat picioarele pe toaletă ca să rămână suficient spaţiu cât să pot închide uşa. I-am luat portofelul, ceasul şi cheile şi le-am băgat pe toate în buzunar.

După ce am ascuns cadavrul, am traversat iar balta de sânge până în faţa magazinului. M-am aplecat peste tejghea şi am deschis, cu un ţârâit, sertarul casei de marcat. Bancnota de o sută de dolari era pe fundul sertarului. Era singura de acolo. Am împăturit-o în două şi am îndesat-o în buzunarul din faţă al blugilor.

Pe tejghea era un teanc de pungi de hârtie. Am luat una, am scuturat-o ca să o deschid şi am golit în ea tot ce mai era în sertarul casei de marcat - bancnote, mărunţiş, totul.

Tocmai când închideam sertarul, căutând din ochi alte obiecte pe care un hoţ le-ar fi furat într-o astfel de situaţie, o maşină intră în parcarea din faţa magazinului. Când am văzut-o am înţepenit, am îngheţat, la propriu, cu mâna ridicată pe jumătate deasupra casei. Am privit maşina apropiindu-se de marginea clădirii; lumina farurilor pătrunse prin vitrina din faţă.

Hanoracul şi masca de schi erau chiar în faţa mea, pe tejghea. Am luat repede hanoracul şi am început să-l îmbrac, dar mânecile erau răsucite şi n-am reuşit să-l trag peste cap. În cele din urmă am renunţat şi l-am ţinut pur şi simplu în faţa pieptului, ca şi când aş fi încercat să mă ascund în spatele lui.

Farurile se stinseră şi motorul se opri. O femeie coborî din maşină.

Am scos maceta de la brâu şi am aşezat-o pe tejghea, acoperind-o cu ziarul casierului.

Balta de sânge şi vin se vedea din uşa de la intrare; nu trebuia decât să priveşti de-a lungul culoarului central, până în spatele magazinului. Ba chiar o mai întinsesem şi cu ghetele; mi se vedeau urmele pe pardoseală, până în dreptul tejghelei - parcă ar fi fost pictate pe dalele de gresie, ca în şcolile de dans, roşii şi strălucitoare, perfect conturate; nu apucaseră să se usuce şi încă mai sclipeau. Le-am privit de la tejghea, simţind că mi se pune un nod în stomac. Mi-am dat seama că eram neglijent, că nu gândeam cu suficientă atenţie. Lăsam indicii în urmă.

În timp ce femeia se apropia de uşă, un alt avion trecu pe deasupra, cu motoarele huruind, pregătindu-se de aterizare; întreaga clădire se cutremură. Femeia se întoarse să se uite la avion, plecând uşor capul, din instinct. Era bătrână, cam de vreo şaptezeci de ani, şi elegant îmbrăcată - haină de blană de culoare închisă, cercei cu perle, pantofi negri, cu toc înalt, o poşetă micuţă, neagră. Chipul ei, în ciuda stratului gros de ruj, era extrem de palid, de parcă ar fi fost bolnavă. Avea o expresie hotărâtă, fermă. Părea că întârzie undeva şi că se grăbea să ajungă la timp.

Încercă uşa, văzu că era închisă şi-şi puse mâna învelită într-o mânuşă neagră pe geam, ca să privească înăuntru. Ochii îi căzură numaidecât asupra mea. Stăteam ţeapăn, în spatele tejghelei. Se uită la ceas cu un gest ostentativ. Apoi, ridică două degete. I-am privit buzele articulând cuvintele „Doua… minute… până… la… şase!“

Am scuturat cu putere din cap.

— E închis! am strigat.

O voce îmi şoptea nebuneşte în minte, ascuţită şi precipitată: „Las-o să plece! spunea. N-o să-şi amintească nimic. Pare că tocmai ai închis, că te pregăteşti să pleci. Las-o să plece“.

Am pus mâinile pe tejghea şi am dat din nou din cap, dorindu-mi din tot sufletul să se ducă înapoi la maşină. Trăgea de uşă.

— Dar nu vreau decât o sticlă de vin, strigă ea prin geam. Am auzit-o, dar părea că vocea vine de undeva, de foarte departe. Îmi amintea de o voce cunoscută, deşi nu puteam spune cu exactitate a cui.

— Am închis! am strigat.

Femeia lovi cu pumnii în geam.

— Vă rog!

Mi-am privit mâinile, verificându-le încet, deget după deget, ca să mă asigur că nu erau pătate de sânge. Când am ridicat privirea, femeia era încă acolo. „O să mă oblige s-o fac“, mi-am zis. Nu avea de gând să plece.

Zgâlţâi din nou uşa.

— Tinere!

Ştiam ce urma să fac, vedeam deja cum se va sfârşi. Ultimele trei luni mă pregătiseră, mă antrenaseră pentru asta şi acum greutatea a tot ceea ce fusese înainte părea să elimine orice altă posibilitate, părea să scadă din intensitatea gestului pe care urma să-l comit. Aveam impresia că măsurile extreme erau singurele care se puteau aplica. Tocmai petrecusem trei ore stând de vorbă cu poliţia. Dacă le-ar fi spus cu ce eram îmbrăcat, şi-ar fi dat seama imediat că despre mine era vorba. Şi atunci m-ar fi prins. M-ar fi trimis la închisoare.

Îmi dădeam seama cât era de groaznic, eram conştient că ar fi fost cel mai oribil lucru pe care l-aş fi făcut vreodată - mai oribil chiar decât uciderea propriului frate. Ştiam că era ceva ce aveam să regret tot restul vieţii mele şi totuşi, din propria voinţă, am ales să o fac. Eram speriat, nervos, mă simţeam prins în capcană. Tocmai ucisesem un om cu maceta. Aveam sânge pe pantaloni şi pe ghete şi, ori de câte ori trăgeam aer în piept, simţeam mirosul lui Jacob.

Am ieşit din spatele tejghelei.

— Vreau doar o sticlă de vin! strigă ea prin geam.

Am descuiat uşa cu cheile casierului. Am deschis şi am aruncat o privire spre maşină, ca să mă asigur că era singură. Maşina era goală.

— Stau foarte puţin, zise ea, gâfâind uşor. Îmi trebuie doar un vin de masă, ca să mă duc într-o vizită.

Femeia intră în magazin. Am închis uşa în urma ei şi am încuiat-o din nou. Am băgat cheile înapoi în buzunar.

Se întoarse spre mine.

— Vindeţi vin?

— Desigur, am spus. Vin, bere, şampanie…

Femeia aştepta să continui, dar m-am oprit. Stăteam în faţa ei zâmbind, blocând ieşirea. Acum, că luasem hotărârea, eram surprinzător de calm. Era la fel ca atunci când îl omorâsem pe Sonny. Parcă intrasem într-o transă, parcă jucam un rol.

— Ei? Unde este?

Încă nu observase urmele de sânge de pe pardoseală.

— Mai întâi, trebuie să cădem la o înţelegere.

— O înţelegere? întreba ea, nedumerită.

Mă privi pentru prima oară cu atenţie, analizându-mi faţa, expresia ochilor.

— Nu am timp de glume, tinere, zise ea, ridicându-şi mândră capul, asemenea unui şoim.

— Am dărâmat un stand de vin roşu, am zis, arătând cu mâna spre fundul magazinului.

Femeia se uită de-a lungul culoarului din mijloc.

— Vai de mine! zise ea.

— Spălătorul e pe raftul de sus, în magazie, şi trebuie să mă urc pe scară ca să ajung la el. Am nevoie de cineva care să-mi ţină scara.

Mă privi din nou.

— Îmi ceri mie să-ţi ţin scara?

— Vă fac o favoare că v-am primit acum.

— O favoare? pufni ea. Ai închis mai devreme. Voiai să te cari acasă înainte să ţi se termine tura. Nu cred că şeful tău ar considera asta o mare favoare.

— Nu trebuie decât…

Femeia bătu cu degetul în ceas.

— Era şase fără două minute. O favoare?! N-am mai pomenit atâta tupeu!

— Ascultaţi, am zis, nu pot să curăţ fără spălător. Şi nu ajung la spălător fără ajutorul dumneavoastră.

— Cine-a mai auzit să ţii spălătorul pe raft?

— Nu vă cer decât două minute.

— Sunt îmbrăcată pentru petrecere. Uită-te la mine! Nu pot să ţin scări aşa îmbrăcată!

— Dar dacă vă dau vinul gratis? am întrebat-o. Orice sticlă vreţi, din partea casei. Tot ce trebuie să faceţi e să veniţi până în magazie şi să-mi ţineţi scara.

Femeia ezită, gândindu-se; întreaga faţă îi era încruntată plină de riduri. Pe şosea maşinile se vedeau trecând una după cealaltă, cu farurile aprinse, ca un râu de lumină.

— Zici că aveţi şampanie?

Am dat din cap.

— Dom Perignon?

— Da, am spus. Desigur.

— Atunci, asta vreau.

— Bine, am zis. Asta o să primiţi.

M-am dus lângă tejghea şi am ridicat ziarul, împăturindu-l în jurul macetei. Apoi, m-am întors lângă femeie şi am luat-o de braţ.

— Dacă o luăm pe culoarul din dreapta, putem ocoli balta.

Îmi permise să o conduc înainte. Tocurile îi răsunau pe plăcile de gresie.

— N-o să mă murdăresc, nu? Nu fac asta dacă trebuie să mă ating de ceva murdar.

— Totul e foarte curat, am liniştit-o eu. Nu trebuie decât să ţineţi scara în echilibru.

Înaintam pe culoar. Ochii mi se mişcau peste rafturile pe lângă care treceam, observând, la întâmplare, obiectele expuse - pâine, crutoane, sos de salată, hârtie igienică, bureţi, compoturi, orez, biscuiţi, covrigei, chipsuri.

— Nu am prea mult timp, zise femeia.

Îşi trecu mâna peste haina de blană şi aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Deja am întârziat.

O ţineam în continuare de braţ. Maceta era în mâna stângă. Îi simţeam tăişul prin hârtie.

— O să urc pe scară, o să cobor, o să vă aduc şampania şi-o să plecaţi de-aici uite-aşa! am zis, luându-mi mâna de pe cotul ei şi pocnind din degete.

— E o situaţie cu totul neobişnuită, zise ea. Nu-mi amintesc să mai fi trecut vreodată prin aşa ceva.

I-am prins din nou braţul cu mâna şi femeia se uită la mine.

— Să ştii că nu mai vin niciodată aici, zise ea. E ultima dată când onorez această locaţie. Aşa se întâmplă când pui clienţii în situaţii jenante, tinere. Îi îndepărtezi. Îi faci să nu mai vină la tine.

Am dat din cap. Abia dacă o ascultam. Fără să-mi dau seama când se întâmplase, devenisem dintr-odată extrem de nervos. Simţeam sângele pulsându-mi cu putere în tâmple, de parcă venele ar fi fost prea înguste ca să-l ţină. Ne apropiam de capătul culoarului. Băltoaca se întinsese până la perete, blocând uşa spre magazie. Se vedeau urme de ghete şi dâra pe care o lăsase trupul casierului, când îl târâsem. Femeia se opri în loc când le văzu şi bătu din picior.

— Eu nu calc în asta!

Am strâns-o mai tare şi m-am aşezat în spatele ei. Am împins-o înainte, spre magazie.

— Ce naiba faci? Tinere?

Mi-am strecurat sub braţ maceta înfăşurata în ziar şi, apucând-o pe femeie cu ambele mâini, pe jumătate am cărat-o, pe jumătate am împins-o prin

balta de un roşu-închis. Făcu câţiva paşi uşori, încercând să se ridice pe vârfuri şi să se murdărească totuşi cât mai puţin. Tocurile îi răsunară - toc, toc, toc - pe pardoseală.

— Asta e de-a dreptul scandalos! zise ea ridicând vocea, începând să ţipe.

Urmă o pauză, cât timp m-am chinuit să deschid uşa. Privind în jos, i-am văzut pantofii murdari de sânge. Erau foarte mici, ca ai unui copil.

— Nu… accept… să… fiu… izbucni ea.

Încercă să se elibereze din strânsoarea mea. O prinsesem însă zdravăn de haină, ţineam în pumn un ditamai ghemotocul de blană, şi am refuzat să-i dau drumul.

— … Brutalizata… de… un… terchea-berchea…

Am deschis uşa, i-am pus mâna în spate şi am împins-o în magazie. Cu cealaltă mână, am scos maceta de sub ziar. Hârtia căzu fluturând în balta de sânge.

Femeia avea un echilibru surprinzător. Păru să simtă cadavrul din faţa ei înainte să-şi dea seama cu adevărat ce era. Îşi recăpătă echilibrul din doi paşi repezi, oprind-se cu un picior lângă capul casierului şi cu celalalt în dreptul pieptului.

Începu să se întoarcă spre mine, cu gura deschisă, gata să protesteze, însă ochii îi căzură pe forma oribil de evidenta a obstacolului de care se împiedicase.

— Dumnezeule mare! zise ea.

Aveam de gând să termin repede, cât mai repede şi mai curat posibil. Voiam să o lovesc cu putere din spate apoi să plec, însă sunetul vocii ei mă opri. Am realizat, cu un şoc, de cine-mi amintea. De Sarah! Avea acelaşi ton şi timbru vocal, răguşit doar un pic, din cauza vârstei; aceeaşi hotărare din spatele cuvintelor, aceeaşi încredere şi stăpânire de sine. Mi-am spus în gând: „Aşa o să vorbească Sarah, când o să îmbătrânească”.

Femeia profită de ezitarea mea ca să se întoarcă spre mine şi expresia de pe chipul ei - un amestec de frică, dezgust şi nedumerire - mă făcu să ezit şi mai mult.

— Eu nu… începu femeia, apoi însă tăcu, clătinând din cap.

Camera era cufundată în întuneric. Singura lumină venea prin uşa deschisă, în pragul căreia stăteam eu. Umbra mea o acoperea pe femeie până la talie. Am ridicat maceta în faţă, de parcă aş fi vrut să o avertizez.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea, cu vocea uşor tremurândă, dar încă remarcabil de calmă.

Am privind-o repoziţionându-şi cu grijă picioarele, întorcându-se cu faţa spre mine. Încăleca trupul casierului, trecându-şi câte un picior de fiecare parte a cadavrului. Poalele hainei de blană se ridicară un pic, aşezându-se apoi pe trupul mortului.

Ştiam că trebuia s-o omor, că pericolul devenea cu atât mai mare cu cât stăteam mai mult timp acolo, dar educaţia de-o viaţă mă învăţase că trebuie să răspunzi unei persoane care ţi se adresează şi acest automatism social fu mai puternic decât orice raţiune.

— Eu l-am omorât, am spus.

Femeia se uită la chipul casierului, apoi din nou la mine.

— Cu aia? mă întrebă arătând spre macetă.

Am dat din cap.

— Da. Cu asta.

Ne-am uitat apoi unul la celălalt preţ de zece, poate cincisprezece secunde, deşi mi se păru mult mai mult. Fiecare îl aştepta pe celălalt să facă ceva.

Am strâns şi mai tare maceta în mână. Mintea trimise un ordin braţului meu - clar, precis, direct. „Loveşte-o!“ spuse. Dar braţul îmi rămase nemişcat, ridicat în faţă.

— Ce fel de om eşti dumneata? întrebă în cele din urmă femeia.

Întrebarea mă luă prin surprindere. Am privit-o fix, gândindu-mă. Mi se părea important să-i răspund sincer.

— Sunt un om normal, am zis. Ca toţi ceilalţi.

— Normal? Doar un monstru ar fi în stare…

— Am o slujbă. O soţie, o fetiţă.

Îşi duse mâna la ochi, de parcă aş fi spus ceva ce nu voia să audă. Observă că haina-i atingea cadavrul casierului şi încercă s-o aranjeze altfel, dar era prea lungă. Se uită din nou la mine.

— Dar cum ai putut face asta?

— Am fost nevoit.

— Nevoit? întrebă ea de parcă ideea i se părea absurdă.

Aruncă o privire încărcată de dezgust spre macetă.

— Şi ai fost *nevoit* să-l omori cu chestia aia?

— Am furat nişte bani.

— Sunt convinsă că puteai să-i iei şi fără să-l omori. Puteai să…

Am scuturat din cap.

— Nu de la el. Am găsit un avion.

— Un avion?

Am dat din cap.

— Patru milioane de dolari.

Femeia era complet derutată acum. Nu mai înţelegea nimic.

— Patru milioane de dolari?

— Era o răscumpărare. De la o răpire.

Se încruntă, de parcă şi-ar fi închipuit că minţeam.

— Şi ce legătură are asta cu el? întrebă ea furioasă, arătând cu degetul spre casier. Sau cu mine?

Am încercat să-i explic.

— Eu şi fratele meu am omorât un om, ca să nu afle de banii ăştia. Apoi, frate-meu şi-a împuşcat prietenul ca să mă apere şi eu am împuşcat-o pe

prietena prietenului şi pe proprietarul casei în care stăteau ca să-l apăr pe frate-meu.

Numai că el a început să cedeze nervos, aşa că a trebuit să-l împuşc şi pe el, după care răpitorul…

Femeia mă privea şi groaza din ochii ei mă făcu să mă opresc, să-mi dau seama cum sunau cuvintele mele - ca ale unui nebun, ca ale unui psihopat.

— Nu sunt nebun, am zis, încercând să-mi fac vocea să sune raţională, calmă. Totul are logică. E ca o reacţie în lanţ.

Urmă un moment lung de tăcere, întrerupt în cele din urmă de uruitul unui alt avion care trecea pe deasupra. Sunetul motoarelor răsună între pereţii clădirii.

— Am încercat să te fac să pleci, am spus, dar băteai întruna la uşă. N-ai vrut să asculţi.

Femeia deschise poşeta. Întinse mâna, îşi scoase cerceii şi-i aruncă înăuntru, unul după altul.

— Poftim, zise ea, întinzându-mi-o.

Am privit-o uimit. Nu înţelegeam ce voia să facă.

— Ia-o, zise ea.

Am întins mâna stângă şi am luat geanta.

— Nu am făcut-o pentru bani, am zis. Am făcut-o ca să nu mă prindă.

Femeia nu zise nimic. Nu înţelegea despre ce vorbeam.

— E ca una dintre poveştile alea vechi, despre oameni care îşi vând sufletele. Am făcut un lucru rău, care a dus la unul şi mai rău şi tot aşa, până când am ajuns aici. Aici e fundul prăpăstiei.

Am arătat cu maceta înspre casier.

— Asta e tot ce poate fi mai rău. Mai departe, nu mai are unde să ajungă.

— Nu, zise femeia agăţându-se de aceste cuvinte în speranţa că-şi va putea salva viaţa. Se ridică, îndreptându-se. N-o să ajungă mai departe.

Începu să întindă mâna spre mine, dar am sărit numaidecât un pas în spate.

— O să ne oprim aici, zise ea. Nu-i aşa?

Încercă să mă privească în ochi, dar am întors capul, privind spre cadavrul casierului. Avea ochii pironiţi în tavan.

— Hai să ne oprim aici, zise ea.

Făcu, ezitând, un pas în faţă, lăsându-şi piciorul să alunece pe gresie, de parcă ar fi fost pe un lac îngheţat şi ar fi încercat gheaţa.

Încă o mai auzeam pe Sarah în vocea ei, gata parcă să iasă la suprafaţă. Am încercat să alung gândul ăsta, dar nu am putut. Ţineam poşeta în mâna stângă şi maceta în dreapta, ridicată în faţa mea.

— O să te ajut eu, zise femeia.

Era chiar lângă mine acum, strecurându-se pe lângă trupul meu înspre uşa deschisă din spate, mişcându-se încet, cu atenţie, ca şi când aş fi fost un animal sălbatic pe care s-ar fi temut să nu îl sperie.

— Totul o să fie bine, zise ea.

Mai făcu un pas şi ajunse în pragul uşii. M-am întors spre ea.

O clipă, am crezut chiar că o s-o las să plece, că o s-o las să termine ea toată povestea asta, că o să-mi las soarta în mâinile ei.

Apoi însă, se întoarse cu spatele. Traversa în vârful picioarelor balta de sânge; întreg magazinul i se deschidea în faţă. În acea clipă, oricare ar fi fost motivul care mă reţinuse până atunci dispăru. Am sărit după ea, am ridicat maceta deasupra capului şi am prăvălit-o spre gâtul ei. La fel ca şi casierul, simţi lovitura apropiindu-se. Începu să se întoarcă şi ridică mâna, scoase un sunet ascuţit din gât ca şi când, în mod absurd, ar fi încercat să-şi înăbuşe un râset, apoi tăişul lovi, făcând-o să se prăbuşească pe partea stângă. Se lovi de rafturile de acolo, dărâmând câteva conserve de supă.

Nu s-a mai repetat melodrama la care asistasem când murise casierul. Căzu pur şi simplu la pământ, sângerând, şi muri. Conservele de supă se

rostogoliră pe gresie cu un zgomot metalic, care în clipa în care încetă făcu ca liniştea din magazin să pară şi mai adâncă.

Totul râmase nemişcat.

*

* *

Era aproape ora şapte când am ajuns acasă. Am parcat pe aleea din faţă şi - prevăzător, să nu mă vadă vreun vecin, de la vreo fereastră din apropiere - am lăsat maceta şi haina de blană a femeii în maşină.

Apropiindu-mă de uşa de la intrare, am simţit mirosul puternic şi liniştitor de lemn ars. Sarah făcuse focul în şemineu.

Mi-am scos ghetele pe verandă şi le-am dus în mână înăuntru.

Holul de la intrare era cufundat în întuneric, iar uşa de la sufragerie era bine închisă. În capătul coridorului, o auzeam pe Sarah mişcându-se prin bucătărie. Se auzi uşa frigiderului deschizându-se, apoi clinchet de pahare. Sarah trecu prin dreptul uşii deschise; avea pe ea halatul cel alb şi îşi lăsase părul despletit, pe umeri. Îmi zâmbi când mă văzu.

— Stai! îmi strigă. Să nu intri până nu-ţi spun.

Lumina din bucătărie se stinse şi am auzit-o mutându-se în sufragerie. Stăteam nemişcat în holul de la intrare, ascultând, cu ghetele într-o mână şi cu punga de hârtie, plină cu bani, în cealaltă. Îmi dădeam seama, din tonul vocii ei, că era entuziasmată, fericită. Credea că de acum eram liberi, liberi şi bogaţi, şi se pregătise de sărbătoare. Nu-mi dădeam seama cum o să pot să-i spun adevărul.

— Gata! strigă ea. Intră!

Am făcut un pas în faţă, fără zgomot, fiindcă nu mai aveam decât şosetele în picioare, am strâns punga de hârtie sub braţul stâng şi am deschis uşa.

— *Voilà!* zise Sarah triumfătoare.

Era întinsă pe jos, sprijinită pe coate. Îşi scosese halatul şi luase blana de urs din faţa şemineului.

Şi-o înfăşurase în jurul corpului, ca pe o pătură; nu mai avea nimic pe dedesubt. Părul îi cădea seducător peste faţă şi-i ascundea expresia, dar îmi dădeam seama, din simplul fel în care-şi ţinea capul, că îmi zâmbea. Pe duşumea, chiar lângă ea, era sticla de şampanie, cu două pahare alături.

Toate becurile erau stinse şi încăperea era luminată doar de buştenii care ardeau în vatră, aruncându-şi reflexele pâlpâitoare în oglinda de pe peretele opus, făcând-o să pară că tremură uşor, ca şi când cineva ar fi bătut cu pumnul de cealaltă parte a zidului. Draperiile erau trase.

Am văzut geanta de pânză înainte să văd banii. Stătea aruncată în faţa bucătăriei, întoarsă pe dos, goală. Banii erau pe duşumea. Fuseseră aranjaţi meticulos, pachet cu pachet şi se întindeau ca o pătură verde peste covor. Sarah se întinsese deasupra.

— Uite care-i planul, zise ea în şoaptă, ascunsă în spatele părului şi ridicând sticla înspre mine. O să ne îmbătăm uşor, după care o să ne-o tragem chiar aici, pe banii noştri!

Vocea groasă, de bariton, pe care-o adoptase din dorinţa de a fi cât mai sexy, nu o mai ţinu spre final şi Sarah îşi termină propoziţia cu un chicot brusc, ruşinat.

— Ne-am aşternut patul, zise ea, arătând cu mâna înspre bani, şi acum o să ne culcăm în el.

Nu m-am mişcat din uşă. Încă nu-mi dădusem jos căciula şi geaca. Urmă o pauză lungă, timp în care mă aşteptă să spun ceva. Dar nu am spus. Aveam mintea goală, amorţită.

— Vrei să mănânci ceva mai întâi? mă întrebă ea, uşor îngrijorata. Ai apucat să mănânci ceva pe ziua de azi?

Se ridică puţin şi blana de urs îi alunecă pe umeri, dezgolindu-i sânii.

— Avem nişte friptură de pui în frigider, zise ea.

Am închis uşa în spatele meu, apoi m-am întors spre ea. Nu ştiam cum să-i spun, aşteptam o portiţă

de care să mă pot folosi. Mă simţeam ca şi când aş fi fost pe cale să fac un gest extrem de crud.

— Unde e Amanda? am întrebat, nereuşind să găsesc altceva de zis.

Sarah îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

— E sus, zise ea. Doarme. Apoi, după o pauză: De ce?

Am ridicat din umeri.

Sarah se ridică şi mai mult, ducându-şi o mână la spate şi sprijinindu-se în ea. Mă privi lung, întrebător.

— Hank? zise ea. Ce s-a întâmplat?

Am intrat în cameră, ocolind cu grijă banii, şi m-am aşezat în spatele ei, pe băncuţa pianului. M-am aplecat, intenţionând să-mi las ghetele pe duşumea, dar m-am răzgândit şi mi le-am pus în poală, peste punga cu bani, care fâşâi sub greutatea lor. Pe ghete se vedeau pete mari şi negre, şi duhneau a vin.

— Ai băut? întrebă Sarah.

Se întoarse ca să poată să mă vadă şi se ridică în capul oaselor, încrucişându-şi picioarele.

Am clătinat încet din cap.

— Banii sunt marcaţi, am spus.

Se uită fix la mine.

— Eşti beat, Hank. Se simte mirosul.

Îşi trase blana de urs peste umeri, acoperindu-şi sânii. Genunchiul stâng îi ieşea afară, ascuţit şi alb în lumina slabă, ca al unei statui de marmură.

— Sunt marcaţi, am spus din nou.

— Unde te-ai dus? La bar?

— Dacă-i cheltuim, o să ne prindă.

— Duhneşti a băutură, Hank. Miroşi ca Jacob.

Ridică vocea la ultima propoziţie. Era furioasă. Îi distrugeam planurile de sărbătoare.

— Nu am băut absolut nimic, Sarah. Sunt perfect treaz.

— Se simte mirosul!

— Miros ghetele şi pantalonii, am spus, întinzând ghetele spre ea. Sunt îmbibate în vin.

Se uită mai întâi la ghete, apoi la urmele întunecate de stropi, de pe blugi. Nu mă credea.

— Şi unde ai fost, de ţi-a curs vin pe ghete? mă întreba ea, pe un ton certăreţ.

— La aeroport.

— La aeroport? repeta ea şi mă privi, convinsă că minţeam; încă nu înţelegea.

— Banii sunt marcaţi, Sarah. O să ne ia urma, dacă-i cheltuim.

Mă privi intens; expresia dură, furioasă îi dispăru încet de pe faţă. O vedeam analizându-mi cuvintele în minte, vedeam cum înţelege, pe rând, fiecare informaţie.

— Banii nu sunt marcaţi, Hank!

Nu i-am răspuns. Ştiam că nu e nevoie. Înţelegea acum.

— Cum pot să fie marcaţi? întrebă ea.

În mintea mea, recapitulam încet tot ce făcusem după ce o omorâsem pe bătrână, verificam, pe rând, fiecare amănunt. Mă simţeam obosit, prost, simţeam că uitam un detaliu crucial.

— Eşti paranoic! zise Sarah. Dacă ar fi fost marcaţi, ar fi scris în ziar!

— Am vorbit cu nişte băieţi de la FBI. Mi-au spus-o cu gura lor.

— Poate că te bănuiesc că tu i-ai luat. Poate că încearcă doar să te sperie.

Am zâmbit trist şi am clătinat din cap.

— Ar fi scris în ziar, Hank! Sunt convinsă!

— Nu, am spus. Era o capcană de-a lor. Aşa aveau de gând să-i prindă pe cei care-i luaseră. Au notat seriile înainte să plătească răscumpărarea şi acum toate băncile le au în evidenţă. De îndată ce începi să-i cheltuieşti, îţi iau urma.

— Nu puteau face asta! Sunt patruzeci şi opt de mii de bancnote. Ar fi durat o veşnicie.

— Nu le-au notat pe toate. Doar cinci mii.

— Cinci mii?

Am dat din cap.

— Aşadar, restul sunt buni?

Îmi dădeam seama unde voia să ajungă, şi am dat din cap.

— Nu avem cum să ştim care au fost notate şi care nu, Sarah. Ori de câte ori cheltuim o bancnotă, avem şanse de unu la zece să fie una dintre cele notate. Nu ne putem asuma riscul.

Rămase pe gânduri; flăcările îi aruncau pe chip umbre repezi şi tremurânde.

— Aş putea să mă angajez la bancă, zise ea. Să fur lista cu numerele.

— Nu o găseşti la orice bancă. Doar la o bancă ce ţine de Rezerva Federală.

— Atunci, pot să mă angajez acolo. Există una în Detroit, nu?

Am oftat.

— Încetează, Sarah. S-a terminat. Nu faci decât să îngreunezi situaţia.

Privi încruntată salteaua de bani.

— Am cheltuit deja una, zise ea. Am cheltuit una în seara asta.

Am băgat mâna în buzunarul de la pantaloni şi am scos bancnota de o sută de dolari. Am despăturit-o şi i-am întins-o.

O privi, preţ de câteva clipe. Apoi, se uită la ghetele mele.

— L-ai omorât?

Am dat din cap.

— S-a terminat totul, iubito!

— Cum?

I-am povestit ce făcusem, cum sunasem la poliţie şi le îndrugasem povestea cu autostopistul. Cum casierul venise după mine când îl ameninţasem şi cum îl lovisem, în cele din urmă, cu maceta. Mi-am ridicat cămaşa ca să-i arăt vânătaia, dar nu putu s-o vadă în lumina slabă din încăpere. Mă întrerupse înainte să ajung la partea cu femeia.

— Dumnezeule, Hank! zise ea. Cum ai putut face toate astea?

— N-am avut încotro. Trebuia să iau banii înapoi.

— Trebuia să-i laşi acolo.

— Şi-ar fi amintit de tine, Sarah. Şi-ar fi amintit de copil şi de toată povestea pe care i-ai spus-o. Ne-ar fi luat urma.

— Nu ştia cine…

— Ai apărut la televizor la înmormântarea lui Jacob. Te-ar fi descris şi cineva tot şi-ar fi adus aminte. Ar fi pus totul cap la cap.

Se gândi la asta câteva clipe. Blana îi căzuse din nou de pe umeri, dar n-o luă în seamă.

— Puteai să vii cu cinci bancnote de douăzeci, zise ea, şi să-l rogi să-ţi dea înapoi bancnota de o sută. Să-i spui că o cheltuise nevastă-ta, dar că avea valoare sentimentală.

— Sarah! am zis, pierzându-mi răbdarea. Nu aveam timp să fac rost de cinci bancnote de douăzeci. Ar fi trebuit să vin până acasă. Trebuia să ajung înainte să închidă.

— Puteai să te duci la bancă.

— Era închis la bancă.

Încercă să mai spună ceva, dar nu am lăsat-o.

— Nu mai contează, am zis. Faptul e consumat.

Râmase cu ochii pironiţi asupra mea, cu gura încă deschisă. Apoi, o închise şi dădu din cap.

— Bine, şopti ea.

Niciunul din noi nu mai spuse nimic preţ de aproape un minut. Încercam amândoi să evaluăm situaţia, să ne gândim ce trebuia să facem acum. Un buştean se prăbuşi în şemineu, trimiţând în încăpere o ploaie de scântei şi un val slab, aproape imperceptibil, de căldură. Auzeam pendula ticăind deasupra căminului.

Sarah ridică un pachet de bani şi îl ţinu în mână.

— Cel puţin, nu ne-au prins, zise ea.

N-am spus nimic.

— La urma urmei, nu e sfârşitul lumii, adăugă ea, forţându-se să-mi zâmbească. Ne-am întors de

unde am plecat. Putem să vindem casa din Florida, pianul…

Când mi-am amintit de casa din Florida am simţit o durere ascuţită în capul pieptului, ca şi când m-ar fi străpuns o săgeată. Mi-am atins sternul cu vârful degetelor. Uitasem cu totul de povestea asta, mă forţasem să uit.

Sarah continuă:

— Am făcut multe lucruri rele, dar numai fiindcă am fost nevoiţi. A trebuit să le facem, am dat dintr-una în alta, ca într-o cascadă.

Am clătinat din cap, dar nu mă luă în seamă.

— Cel mai important lucru, zise ea, tot ce contează cu adevărat, e că nu ne-au prins.

Întorcea situaţia pe toate părţile, încerca să o pună în cea mai bună lumină posibilă. Aşa făcea ea faţă tragediilor, i-am recunoscut numaidecât stilul. De obicei era o calitate pe care i-o admiram - parcă făcea ca şi mie totul să mi se pară mai uşor -, însă acum părea prea simplu, părea că accepta situaţia cu prea multa uşurinţă, că uită tot ce făcusem. Nouă oameni fuseseră ucişi. Pe şase îi omorâsem cu mâna mea. Părea imposibil, dar era adevărat. Sarah încerca să se ascundă, încerca să ignore faptul că muriseră din cauza noastră, din cauza planurilor şi uneltirilor ţesute de noi, din cauza lăcomiei şi fricii noastre. Voia să evite ceea ce ar fi urmat dacă ar fi recunoscut toate astea, voia să scape de efectele devastatoare pe care ştiam amândoi că le-ar fi avut asupra vieţilor noastre. Şi totuşi, nu puteam scăpa; am înţeles asta încă de pe atunci.

— Nu le putem vinde înapoi, am spus.

Ridică privirea spre mine, surprinsă parcă să mă audă vorbind.

— De ce?

— Am luat pianul de la reduceri.

Am întins mâna în spate şi am apăsat pe clape, lovind o notă ascuţită. Sunetul vibră în aer.

— Nu-l mai primesc înapoi.

Sarah scutură din cap, ca şi când ar fi vrut să-şi alunge gândul ăsta.

— Putem să dăm anunţ la ziar şi să-l vindem noi.

— Şi nu am cumpărat nicio casă în Florida, am spus, închizând ochii.

Când i-am deschis, am văzut-o privindu-mă nedumerită.

— A fost o escrocherie. Am fost jecmănit. Mi-au furat banii.

— Eu… începu ea. Ce tot spui acolo?

— A fost o licitaţie falsă. Mi-au luat cecul şi l-au încasat. Nu există nicio casă în Florida.

Scutură din cap, deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise şi o deschise din nou.

În cele din urmă, spuse:

— Cum?

Mi-am aranjat ghetele pe genunchi, punându-le frumos una lângă cealaltă. Sângele se uscase şi erau foarte scorţoase acum.

— Nu ştiu.

— Ai spus la poliţie?

Am zâmbit.

— Fii serioasă, Sarah!

— I-ai lăsat să ţi-i ia?

Am dat din cap.

— Toate economiile noastre?

— Da, am spus. Totul.

Îşi duse mâna la cap şi-şi atinse fruntea cu dosul palmei. Încă mai ţinea în mână pachetul.

— O să rămânem aici, zise ea, nu-i aşa? N-o să mai putem niciodată pleca.

Am scuturat din cap.

— Avem amândoi servicii. Putem să începem iar să facem economii.

Încercam să o consolez, dar, chiar în timp ce vorbeam, am început să simt deplina greutatea a cuvintelor ei. Într-o singură zi ajunseserăm, din milionari, nişte oameni care nu mai aveau nimic. Aveam o mie opt sute şaptezeci şi opt de dolari în

bancă; nu însemnau nimic. Cât de curând, aveam să fim nevoiţi să îi cheltuim - pe cheltuielile lunare pentru casă şi maşină, pentru facturile telefonice, de electricitate, de gaze şi apă. Trebuia să plătim cu cărţile de credit. Trebuia să cumpărăm haine şi mâncare. Din acel moment, totul avea să fie un efort, o luptă continuă pentru a obţine strictul necesar. Eram săraci. Eram ceea ce-mi jurasem o viaţă întreagă că n-am să ajung: eram ca părinţii mei.

Nici din Fort Ottowa nu o să putem pleca vreodată; când am fi strâns destui bani ca să ne putem muta, am fi început să ne gândim la educaţia Amandei sau la o maşină nouă, sau la pensie. Aveam să rămânem aici pentru totdeauna, fără să putem scăpa vreodată de amintirea celor ce făcusem. Casa, cu camerele ei încărcate de groaza celor întâmplate, avea să fie tot timpul cu noi, aşteptând parcă să ne prindă în momentele de slăbiciune şi să ne acuze. Duşumeaua de sub patul nostru avea să rămână întotdeauna locul unde ascunsesem geanta de pânză. Aveam să locuim toată viaţa lângă camera de oaspeţi, unde Jacob îşi petrecuse ultima sa noapte, în bucătăria unde umplusem portbebeul cu bani şi aveam să vedem zi de zi pianul pe care încercasem să ne botezăm noua noastră viaţă, cu un gest încărcat de beţie şi dragoste.

Nu ne întorceam, pur şi simplu, de unde plecaserăm, aşa cum încerca să spună Sarah. Pierduserăm tot ce am avut cândva. Am renunţat la acea viaţă încă din prima zi, fără sa ne dam măcar seama şi nu o mai puteam aduce niciodată înapoi, oricât am fi încercat.

— Încă mai avem banii, zise Sarah, întinzându-mi pachetul.

— Sunt doar nişte hârtii. Nu au nicio valoare.

— Sunt banii noştri.

— Trebuie să le dăm foc.

— Să le dăm foc? întrebă ea, parcă surprinsa.

Îşi puse pachetul în braţe şi-şi aranjă blana de urs în jurul umerilor.

— Nu putem să le dăm foc. O parte sunt încă buni.

— Şi de ghetele astea trebuie să scap cumva.

Le-am ridicat în lumină, întorcându-le în aer.

— Ce crezi că ar trebui să fac cu ele?

— Nu te las să dai foc banilor, Hank!

— Şi de sticla de şampanie pe care ai cumpărat-o, şi de portofelul, de ceasul şi de cheile lui.

Nu părea să mă audă.

— Putem să fugim cu ei! zise. Putem să fugim şi să-i cheltuim pe drum. Putem să plecăm din ţară, să mergem în America de Sud, în Australia, undeva cât mai departe. Putem trăi în afara legii, ca Bonnie şi Clyde.

Se ridică în mâini, uitându-se la pachetele împrăştiate în jurul ei.

— O parte din ei sunt buni, şopti ea.

— Şi o poşeta, am spus. Şi o haină de blană.

— Poate că, dacă aşteptăm mai multă vreme, o să uite de serii. Îi păstrăm până la bătrâneţe.

— Cum pot să scap de o haină de blană?

Privirea i se întoarse spre mine, concentrându-se intens asupra chipului meu.

— O haină de blană?

Am dat din cap, simţind că ameţesc. Nu mâncasem nimic toată ziua. Trupul îmi era atât de obosit şi de înfometat încât începuse să mă doară. Am pipăit vânătaia de pe coastă, încercând să-mi dau seama dacă aveam vreun os rupt.

— De unde ai tu o haină de blană?

— De la o bătrână, am spus. A intrat cât eram încă acolo.

— Oh, Dumnezeule! Oh, Hank!

— Îmi scosesem masca. Am încercat s-o fac să plece, dar n-a vrut şi pace.

La etaj, chiar deasupra noastră, copilul începu să plângă. Îmi simţeam mintea debusolată, plutind fără noimă; simţeam că nu o mai pot controla. Fără

să-mi dau seama de ce, am început să mă gândesc la pilotul din avion, la fratele lui Vernon, şi la atracţia pe care o simţisem faţă de cadavrul lui în acea primă zi, la acea inexplicabilă dorinţă de a-l atinge. Apoi, m-am gândit la Alexander's şi la cum, înainte de a pleca, atunci când încercasem să şterg urmele de ghete de pe pardoseală, sângele, în loc să dispară, păruse să devină din ce în ce mai roşu pe măsură ce-l întindeam cu spălătorul, decolorându-se din negru şi apropiindu-se tot mai mult de roz. Apoi, îmi veni în minte imaginea lui Jacob, în picioare, în zăpadă, cu geaca lui roşie, cu sângele curgându-i din nas, plângând lângă trupul lui Dwight Pederson. Şi în timp ce această ultimă imagine, cea cu fratele meu, mi se destrăma în minte, m-am simţit străbătut de un fior prevestitor de rău. Mi-am dat seama că, de atunci încolo, nu mă aşteptau doar nişte simple datorii financiare. Existau lucruri pentru care trebuia să dau socoteală în faţa propriei conştiinţe, pe care trebuia să le explic şi să le asimilez, gânduri cu care trebuia să trăiesc şi pe lângă care pierderea banilor părea aproape lipsita de importanţă.

„Nu mai avem nimic!“ mi-am spus şi cuvintele îmi răsăriră în minte parcă din proprie voinţă. „Nu mai avem nimic!"

— Dumnezeule! şopti Sarah din nou.

Am aşezat ghetele lângă băncuţa pianului, m-am ridicat în picioare şi m-am strecurat cu grijă pe lângă pătura de bancnote întinsă în faţa şemineului.

— Hank! zise Sarah.

Am dat la o parte grilajul din faţa focului şi, cu o mişcare rapidă, am aruncat punga de hârtie, plină cu bani, în flăcările din cămin.

— Hai să păstrăm banii! mă rugă Sarah. Îi păstrăm şi vedem ce se mai întâmplă.

Punga luă numaidecât foc, contractându-se asemenea unui pumn. Când se mistui în flăcări, monedele începură să cadă una câte una, aterizând

cu un sunet aproape melodios pe cimentul de sub butuci. Una dintre ele, o centimă înnegrită, se rostogoli leneşă afară din şemineu. Am aruncat-o înapoi, cu piciorul.

— Hank, zise Sarah, nu te las să le dai foc.

Amanda crescu volumul; ţipa acum şi urletele îi răsunau de la etaj, în josul scărilor. Niciunul din noi nu o băgă în seamă.

— Trebuie, Sarah. E ultima dovadă.

— Nu! mă imploră ea cu voce tremurândă, ca şi când ar fi fost cât pe-aci să izbucnească în lacrimi. Nu face asta!

M-am aşezat ghemuit în faţa focului. Îi simţeam căldura pe faţă, deschizându-mi porii.

— Ţi-am promis că o să le dau foc când situaţia o să ne scape de sub control, am spus. Îţi aminteşti?

Sarah nu-mi răspunse.

Am întins mâna în spate, de-a lungul podelei, până când am dat de un pachet. L-am ridicat şi, forţându-mă să nu mă uit la el, l-am aruncat în foc. Dură ceva vreme până când arse complet - hârtia era prea strâns presată. Se afumă un pic pe margini, cerneala se înnegri, dând chenarului o tentă verzuie. Am luat un al doilea pachet şi l-am aruncat peste primul. Mi-am dat seama că-mi va lua mult timp să-i ard pe toţi. După care, trebuia să arunc cenuşa, să o îngrop în curtea din spate sau să o arunc în toaletă. Şi ghetele, şi masca de schi, şi helanca, şi poşeta, şi haina de blană, şi maceta, şi bijuteriile femeii, şi ceasul, portofelul şi cheile casierului.

Am auzit un fâşâit în spatele meu. Sarah aduna banii!

Amanda plângea în continuare, dar sunetul părea acum mai îndepărtat, ca un fel de zgomot de fundal, ca motoarele maşinilor care treceau prin faţa ferestrei.

M-am întors şi m-am uitat la Sarah. Aşa cum stătea, chircită şi cu blana de urs înfăşurată în jurul

corpului, părea o babă. Se uita pe lângă mine, în foc.

— Te rog! zise ea.

Am scuturat din cap.

— Trebuie, Sarah. Nu avem de ales.

Îşi ridică faţa spre mine şi am văzut că plângea; pielea îi lucea, udă de lacrimi şi o şuviţă rebelă i se lipise de obraz. În timp de o priveam, blana îi alunecă de pe umeri, dezgolind-o. Strânsese vreo douăzeci de pachete în poală; parcă ar fi sperat să le salveze de la distrugere.

— Ce o să mai avem fără ei? zise ea.

Vocea i se înecă şi termină întrebarea într-un suspin.

Nu i-am răspuns. M-am aplecat şi, foarte încet, i-am dat mâinile la o parte de pe bani. Apoi i-am luat pachetele din poală, unul câte unul, şi le-am pus pe foc.

— O să fie bine, am zis, minţind, ca să o liniştesc. O să vezi. Totul o să fie ca mai-nainte.

Mi-au trebuit patru ore ca să ard toţi banii.

*

* *

Pe prima pagină din ziarul de duminică nu se vorbea decât despre uciderea lui Carl. Erau fotografii cu avionul, cu sacoşa de bani, cu cadavrul lui Vernon. Totuşi, nu se menţiona nimic despre Alexander's; cadavrele fuseseră descoperite în acea dimineaţă şi povestea apăru abia la ştirile de seară.

Numele bătrânei era Diana Baker. Tocmai îşi dusese fiul la aeroport şi era aşteptată la o cină, în Perrysburg. Când nu apăruse la petrecere, gazda o sunase acasă apoi, fiindcă nu răspunsese nimeni, alertase poliţia. Un poliţist de patrulă îi observase maşina în parcarea de la Alexander's, a doua zi dimineaţa. Se oprise să cerceteze, privind prin vitrina magazinului, şi văzuse dârele de sânge pe care le lăsasem pe pardoseală când încercasem să şterg urmele de ghete.

În afară de fiul deja menţionat, care era avocat în Boston, femeia mai avea o fiică şi patru nepoţi. Soţul îi murise cu şapte ani în urmă, dar în necrolog nu se menţiona în ce condiţii.

Pe casier îl chema Michale Morton. Avea părinţi în Cincinnati, dar nu mai avea fraţi sau surori; nu era căsătorit şi nu avea copii.

Poliţia statală compuse o schiţă a suspectului, pe baza descrierii pe care le-o dădusem la telefon. Arăta aşa cum mă aşteptam - un tânăr rebel şi drogat, cu aspect neîngrijit.

Fiul femeii dădu anunţuri în toate ziarele importante din Florida, implorând persoana care sunase în acea seară la poliţie să revină cu mai multe informaţii; răspunseră o mulţime de oameni, încâlcind şi mai mult investigaţia.

Îndată ce casierul şi bătrâna fură îngropaţi, subiectul dispăru din mass-media.

După ce am ars banii, am aruncat cenuşa în toaletă, încă mai am restul obiectelor - geanta de pânză, maceta, masca de schi, helanca, poşeta, bijuteriile şi haina bătrânei, ceasul, portofelul şi cheile casierului. Iniţial voiam să mă duc undeva în pădure, după ce se înmuia pământul, şi să le îngrop pe toate cât mai adânc, dar au trecut deja cinci ani şi jumătate şi nu le-am îngropat încă. Mă îndoiesc că o să o fac vreodată. Le ţin pe toate în mansardă, depozitate în cufărul lui Jacob. E periculos, ştiu, e o prostie, dar, dacă se va ajunge vreodată în punctul în care poliţia îmi va bate la uşă, cu un mandat de percheziţie, prefer să găsească o dovadă hotărâtoare, ca totul să se termine repede.

La câteva luni după ultimele crime, am citit în ziar că Byron McMartin dăduse în judecată Biroul Federal de Investigaţii pentru neglijenţă în anchetarea cazului morţii fiicei lui, dar nu am aflat niciodată cum s-a terminat toată povestea.

Sarah a mai născut un copil, acum doi ani, un băieţel, într-un impuls pe care nu-l pot interpreta

decât ca pe un act de penitenţă, i-am sugerat lui Sarah să-l numim după fratele meu şi ea, încă ameţită după durerile facerii şi spre marea mea surprindere, a fost de acord. Sunt momente în care regret gestul ăsta, dar nu atât de mult pe cât aţi putea crede. Îi spunem Jack, şi nu Jacob.

Era în iunie, la şase săptămâni după naşterea fratelui ei, când Amanda a suferit accidentul. Pusesem o mică piscină de plastic în curtea din spate şi nu ştiu cum, în timpul cât mi-a trebuit să intru în casa şi să folosesc toaleta, Amanda a reuşit să cadă cu faţa în apă, într-o poziţie din care nu s-a mai putut ridica. Era inconştientă când am găsit-o, cu buzele şi mâinile învineţite, cu trupul rece. I-am strigat lui Sarah să cheme o ambulanţă şi am început să-i apăs cu mâinile pe piept şi să-i suflu aer în gură, aşa cum văzusem la televizor. Până când au sosit medicii de pe salvare, reuşisem să o resuscitez.

Doctorii au dus-o la spital, unde a rămas următoarele două săptămâni. Avea leziuni pe creier, cauzate de lipsa îndelungată de oxigen, dar medicii nu puteau estima cu precizie gravitatea situaţiei. Ne-au recomandat să o internăm o vreme în Columbus, la o clinică specializată în astfel de cazuri - promiţându-ne că acest lucru îi va grăbi însănătoşirea -, dar asigurarea noastră nu acoperea tratamentul. Când s-a răspândit zvonul în Ashenville despre problema noastră, congregaţia St. Jude a început să strângă bani ca să ne ajute. Au reuşit să adune şase mii de dolari, suficient cât să o putem ţine o lună la clinică. Toţi cei care donaseră bani semnaseră o felicitare mare, cu urări de însănătoşire, pe care ne-au dat-o împreună cu banii. Am citit atât numele lui Ruth Pederson, cât şi pe cel al Lindei Jenkins.

Mi-e greu să spun cât bine i-a făcut tratamentul de la clinică, dar doctorii au părut mulţumiţi de rezultate. Chiar şi acum, deşi atât eu, cât şi Sarah suntem conştienţi că Amanda va avea probleme

toată viaţa, încă ne mai vorbesc de rezistenţa unui trup tânăr, de cazuri similare cu recuperări bruşte, aproape miraculoase. Ne spun să nu ne pierdem speranţa, dar maturizarea fizică a Amandei a încetinit treptat, până în punctul în care s-a oprit cu desăvârşire. Arată în continuare ca fetiţa de doi ani şi jumătate pe care am scos-o din piscină în acea după-amiază, are acelaşi mânuţe şi picioruşe subţiri, acelaşi craniu mare şi rotund, care aşteaptă cu nerăbdare ca trupul de sub el să înceapă să crească. Nu a început încă să vorbească, mişcările îi sunt necoordonate, nu-şi poate controla intestinul şi vezica. E în continuare foarte ataşată de ursuleţul lui Jacob şi nu pleacă nicăieri fără el. Uneori se trezeşte în mijlocul nopţii şi-i întoarce cheiţa, făcându-mă să sar din somn în acordurile melodiei *Frère Jacques,* care pătrund în dormitorul nostru, răsunând din cealaltă parte a holului. Amanda doarme în fosta cameră de oaspeţi, în patul lui Jacob.

Sarah are o atitudine uimitoare vizavi de accident. A făcut deja mai multe aluzii cum că îl consideră o formă de pedeapsă, un mod de a plăti pentru păcatele noastre, iar din felul în care se apleacă asupra lui Jack, îmi dau seama că se teme că şi el ar putea păţi ceva, dacă nu este protejat cu maximă vigilenţă.

Eu lucrez în continuare la magazinul de nutreţuri, în aceeaşi funcţie. Am primit câteva măriri de salariu de-a lungul anilor, dar numai atât cât să ţin pasul cu inflaţia. Sarah s-a întors la bibliotecă, acum cu normă întreagă, fiindcă avem nevoie de bani. Accidentul Amandei ne-a epuizat micile rezerve pe care reuşiserăm să le încropim.

Presupun că aţi vrea să ştiţi cum ne petrecem zilele, cum reuşim să trăim cu conştiinţa celor ce am făcut. Eu şi Sarah nu vorbim niciodată despre bani sau despre crimele noastre; chiar şi atunci când suntem singuri, ne prefacem că nimic nu s-a întâmplat. Există, desigur, momente când vreau să

vorbesc, dar niciodată cu Sarah. Vreau să vorbesc cu străini, cu oameni care, poate, ar fi capabili să-mi ofere o părere obiectivă în legătură cu ce am făcut. Nu simt nevoia să mărturisesc - nimic de genul ăsta -, ci mai degrabă o dorinţă de a relua totul, pas cu pas, împreună cu o persoană imparţială care să mă ajute, poate, să înţeleg unde anume am greşit prima dată, să mă ajute să identific acel moment după care totul a devenit inevitabil.

Copiii nu vor şti niciodată nimic şi măcar lucrul ăsta mă consolează.

Sunt zile în care reuşesc să nu mă gândesc deloc la crimele pe care le-am comis, dar sunt puţine şi la mare distanţă una de alta. În alte momente, când mă gândesc la ele - când mă văd la Alexander's, cu maceta ridicată deasupra capului, sau în dormitorul lui Lou, cu puşca în mână - totul mi se pare ireal, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut cu adevărat. Totuşi ştiu, în sufletul meu, că s-au întâmplat toate, ştiu exact de ce sunt în stare, într-un mod pe care voi nu l-aţi putea înţelege niciodată, decât dacă v-aţi fi aflat la rândul vostru acolo, dacă aţi fi trecut prin ceva asemănător, dacă aţi fost puşi în situaţia de a vă alege singuri destinul.

O vreme visam mereu că o lăsam pe bătrână să plece, că o lăsam să fugă la maşină şi să se piardă în depărtare, dar visele au încetat acum.

De vreme ce nu discutam niciodată despre asta, n-aş putea să vă spun ce simte Sarah. Nu am decât indicii, cum ar fi faptul că a fost de acord să-i dăm fiului nostru numele fratelui meu, sau ziua în care am găsit-o în mansardă, aşezată pe cufărul lui frate-meu, pierdută în gânduri, ţinând pe genunchi haina bătrânei, cu gulerul pătat de sânge uscat, îmi imaginez că, în mare parte, simte la fel ca mine - că de acum nu mai trăim, ci pur şi simplu existăm, că trecem de la o zi la alta cu un sentiment gol şi nedumerit, încercând tot timpul, fără prea mare succes, să ne amintim ce s-a întâmplat.

Când situaţia devine deosebit de grea, mă forţez să mă gândesc la Jacob. Îl văd aşa cum era în ziua în care m-a dus la ferma tatălui nostru. Poartă pantalonii gri, de bumbac, pantofii de piele şi geaca roşie. Capul proaspăt tuns i-a îngheţat fără căciulă, dar nu pare să bage de seamă. Se învârte pe călcâie şi arată spre locurile unde au fost cândva magazia, adăpostul pentru tractor şi hambarele cu grâne. În depărtare, când bate vântul, aud scârţâitul morii. Mă întorc la aceste momente iar şi iar, fiindcă mă fac întotdeauna să plâng. Şi când plâng, mă simt - în ciuda a tot ceea ce am făcut - om, la fel ca toţi ceilalţi.

[1] Cântec tradiţional de Anul Nou în SUA (n.tr.)

[2] wrangler - „certăreţ, gâlcevitor“

[3] *The Odd Couple* de Neil Simon

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12

Table of Contents

Capitolul 1	4
Capitolul 2	35
Capitolul 3	65
Capitolul 4	116
Capitolul 5	173
Capitolul 6	211
Capitolul 7	266
Capitolul 8	286
Capitolul 9	330
Capitolul 10	353
Capitolul 11	377
Capitolul 12	405